

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

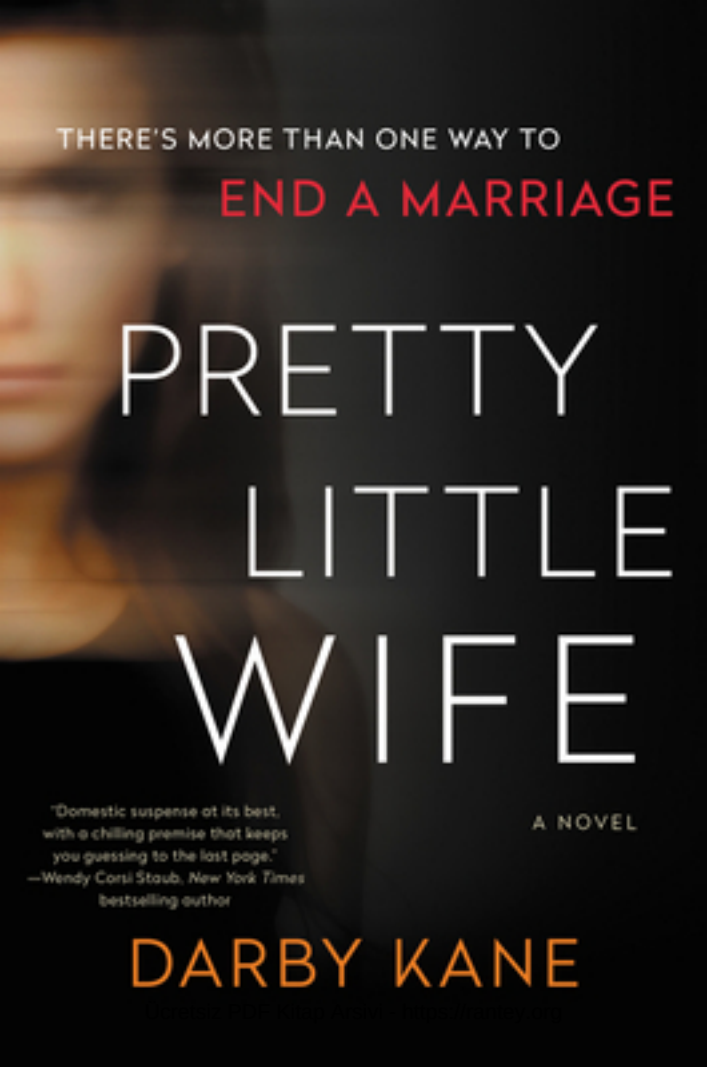
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THERE'S MORE THAN ONE WAY TO
END A MARRIAGE

PRETTY
LITTLE
WIFE

"Domestic suspense at its best,
with a chilling premise that keeps
you guessing to the last page."

—Wendy Corsi Staub, *New York Times*
bestselling author

A NOVEL

DARBY KANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PRETTY LITTLE WIFE

A Novel

Darby Kane

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Gerilim ve polisiye sevgisini aktaran, bana bir kitap almaya asla hayır demeyen ve beni doğuran annem Joan Dimon'a (itiraf etmeliyim ki, muhtemelen bununla başlamalıyım).

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Bölüm On
Altıncı n n
Bölüm OYedinci
Bölüm Yirminci
Bölüm
OBölümBölüm O
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Yirmi Yirmi
Bölüm Yirmi Dokuz
Altı Bölüm Yedi
Bölüm Sekiz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuzİki Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dört Bölüm Otuz Beş
Bölüm Altıncı Otuz
Otuz Otuz Bölüm Otuz
Dokuz Bölüm Yedi
Bölüm Sekiz Bölüm
Kırkıncı Bölüm
Bölüm Kırk Bir
Bölüm İki Bölüm
Bölüm Bölüm Kırk
Kırk ÜçKırk Kırk
DörtBeş Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Elli-
BirKırk AltıKırk
Kırk Kırk
YediSekizDokuz
Bölüm Elli Elli İki
Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Elli Elli
Elli Elli Dört Bölüm
Beş Bölüm Altı
Bölüm Yedi Bölüm
Sekiz Bölüm Elli
Dokuz Bölüm Altmış

Altmış Birinci
Bölüm Altmış
İkinci Bölüm

*Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Birinci Bölüm

CANAVAR.

Daha önce işaretleri kaçırmıştı. Belki de tam olarak farkına varmadan onları görmezden gelmişti. Şimdi onları görmezden gelemiyordu.

Yatak odalarını darmadağın ederken adrenalini tavan yapmıştı. Çamaşır sepetini devirdi ve içindikileri etrafa saçtı. Yatağı itti, altını kontrol etmek için şilteyi itmeden önce kaval kemiğini metal karyola çerçevesine çarptı. Yerde dizlerinin üzerinde süründü, kemiğin parkeye çarpmasıyla oluşan acıyı görmezden geldi. Sabahları ışık başını ağrıttığı için kullanmaları konusunda ısrar ettiği ağır perdelerin arkasını bile kontrol etti.

Yıllardır içinde biriken, dışarı taşıp aralarındaki zayıf huzuru kirletmemek için dikkatle sakladığı tiksinti patladı. İçini kavurucu bir sıcaklık dalgası kapladı ve tüm iyi anıları zehirleyip sildi.

Aptal karartma perdeleri. Haftalardır doğru renkle onun bulmasını istediği mükemmel koyu astarın kombinasyonunu arıyordu. Uyandığında ışığın içeri dolmasını ya da ağır malzemenin odaya boğucu bir karanlık hissi vermesini tercih etmesine aldırılmıyordu.

Onun kuralları ve *onun* ihtiyaçları.

Tüm enerjisi -bastırılmış tüm o nefret- kaynayana kadar birikti ve yoğunlaştı. Son zamanlarda görmezden geldiği bir dizi hakaret ve küçümseyici yorum. Bastırdığı hayal kırıklığı. Normal hissetme, etrafındaki herkesi taklit etme ihtiyacının onu buraya getirmesine izin verdiği için yaşadığı hayal kırıklığı. Ona.

Tüm ağırlığını vererek o değerli perdeleri çekiştirdi. Boğazından bir çığlık yükselirken çekti. Bir yırtılma sesi odayı inletti ve dengesi bozuldu. Acı çekerek gerdiği sert malzeme sonunda gevşedi. Sol tarafı çubuğun üzerinde parçalandı ve onu yukarıda tutan basınç bir anda serbest kaldı.

Ayakları birbirine dolaştı ve düştü. Yatağın ucuna yakın bir yere sert bir şekilde düştü, sonra orada kaldı, beyaz duvardaki boşluğa bakarak daha iyi seçimler yapmış olmayı diledi.

Sessizliğin içinde bir çatırtı duydu. İçinin derinliklerinde, duvarlarla çevrili ve içi boş, tökezlemesine ve görmezden gelmesi gereken şeyleri görmezden gelmesine izin veren o bariyer yıkıldı. Öfke ve hoşnutsuzluk, hayal kırıklığı ve suçluluk. Duygular yuvarlandı ve karıştı, içinden taştı, her hücre sine doldu.

Alevli sıcaklığın hücumu gelir gelmez buharlaştı. Nefesler arasındaki boşlukta kurudu ve kayboldu.

Hiçbir şey hissetmedi.

İkinci Bölüm

İLK ÇILGINLIĞIN ÜZERİNDEN BİR SAAT GEÇMİŞTİ. başardı ama

Çok fazla değil. Bir yığın giysinin içine gömülmüş yatağının kenarında dengede duruyordu. Kirli ve temiz, biri diğerine karışana kadar birbirine karışmıştı. Kotlar ve sweatshirtler etrafa saçılmıştı, her çekmecenin arkasını kazmak ve her gizli köşeyi aramak için aceleyle atılmıştı.

Rastgele düşünceler zihninden geçip tekrar dışarı fırladı. Bir fikre tutunamıyor ya da bulduğu şey için bir açıklama üretemiyordu. Hiçbiri mantıklı değildi ya da anlattığı hikâyelerle uyuşmuyordu. Bir tane bile.

Gerçek onu bombardımana tuttu ama beyni odaklanmayı reddetti. Ne zaman parçaları birleştirmeye, deşifre etmeye çalışsa, içindeki bir şey tekliyordu.

Böylesine sıradan bir şey onu buraya, bu alt üst olmuş duruma getirmişti. Kıyafet. Adamın çamaşır yıkarken yanlış yere koyduğu için onu suçladığı tişörtü arıyordu. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Lila?"

Adını duyunca sarsıldı. Saatlerdir evde olmamalıydı.

Tabii ki erken kaçmak için bugünü seçmişti. Ona sürpriz yapmak için.

Şimdi ne istiyorsun?

"Neredesin?" diye bağırdı ona evin içinde tepinirken.

Kasları hareket etmeyi reddediyordu. Kasları kenetlenmiş, onu bulanık görme ve bulanık düşünme sisine hapsetmişlerdi.

Lanet videolar. izleyerek kendini cezalandırmıştı.

Sonra bir sonraki. Nefesi vücudunu terk etmeden önce ancak bu kadar ilerleyebildi.

Cep telefonunun ekranına bakarken dakikalar geçiyordu. Parmakları daha önce hiç görmediği telefonun etrafında kenetlenmişti. Giysilerini onun istediği gibi için yalnız bırakması için ısrar ettiği çekmeceli dolapta ondan sakladığı. İnce ve kalın kumaş yığınlarının arkasına saklanmıştı.

Ayıklayıp atacağına söz verdiği solmuş tişörtler. Bir sürü söz. . . gitti.

Bir mobilya parçası üzerinde neden bu kadar hak iddia ettiğini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Burası onun saklanma yeri idi. Belli ki telefon onun için bir şey ifade ediyordu, yoksa şimdiye kadar öğrenmiş olurdu. Kimse anlamsız şeyler saklamaz.

Pili bittiği için artık karanlık olan ekran ona işkence ediyordu. Kafasının içinde dönüp duran kadın seslerini dinlerken iki ya da üçüncü dakikada beyni durdu. Karanlığı geri ittiği, inkar ettiği ve bu tür bir dehşeti hayatından çıkarmış gibi davrandığı, onu içine çekmekle tehdit edene kadar suçluluk duygusu içinde debelendiği onca yıl üzerine çöktü. Anılar. Şimdi akın akın geliyorlardı. Tüm o bağırış çağırışlar ve isim takmalar. Sorular. Çok fazla soru.

Bu tekrar olamazdı. "Lila? Hangi cehennemdesin?"

Ev büyüktü ama o kadar da büyük değildi. Onu birazdan koridorun en ucundaki büyük yatak odasında, değerli eşyalarının arasında kaybolmuş bir halde bulacaktı.

"Hey . . ." Gardırobun kan gölünün ortasına doğru ilerleyip durduğunda sesi soluğu kesildi. "Burada ne oldu böyle? Neden eşyalarım dokundun?"

Onun eşyaları. Her şeyi, hatta onu bile kendi malı olarak görüyordu.

Birkaç saniye boyunca ona baktı ve o ilk randevuyu neden kabul ettiğini düşündü. Adam çekiciydi elbette. Açık kahverengi saçları ve parlak mavi gözleriyle tam bir komşu erkeği idi. Uzun boyluydu ama tehditkâr değildi. Kendine güveni çekiciydi. Gülümsemesi onu kazanmıştı. Zararsız görünüyordu. Arzuladığı şey de buydu. İyi huylu.

Şimdi o ağzı yumruklamak ve sessizlik onu örtene kadar vurmaya devam etmek istiyordu.

"Neden orada öylece oturuyorsun? Neyin var senin?" diye sordu yavaş bir daire çizerek dönüp kızın her santimetrekaresini incelerken.

"Gömleğini ." Sesi sabit, hatta şaşırtıcı
Onu.

"Kaybettiğin." Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söyledi. "Sana minnettarım ama eşyalarımı karıştırmadan önce sormalıydın."

"Ben de burada yaşıyorum."

"Tamam, ama kabul etmelisiniz ki bu ... görünüyor."

"Ne?" Adamın bu işten nasıl sıyrılacağı hiçbir fikri yoktu. "Çözölmüş."
Oh, doğru. Tabii ki bunu söyleyecekti. Onu suçla.
Bu sefer -sadece bu sefer- yanılmamıştı. Kendini çözülmüş hissetti. İnce bir irade ipliğiyle bir arada tutuluyordu ve daha fazlası yoktu.
"Bunu buldum." Yeni aldığı telefonu havaya kaldırdı.
Yüz ifadesi değışmedi. Ağzı bile kıpırdamadı. "Ne oldu?"
Sanki bilmiyormuş gibi. Yalancı pislik.
"Yapma bunu. O senin ve ikimiz de bunu biliyoruz."
Uzun bir nefes verdi. Sanki onunla çok uzun süre kalmış ve yorgun düşmüş gibi bitkin bir iç çekiş olarak çıktı. "Şimdi, histerik olma."
Gaslighting. Sesinin sahte yatıştırıcı ritminde bunu duydu. Her hecesinde.
"Hareket etmedim." Sesini düz tutmaya zorladı. Kelimelerin içindeki tüm duyguyu emerek, adamın onları kendisine geri fırlatmasını engelledi.
Önce telefona, sonra da kızın yüzüne baktı. "Ama hayal gücünün sınırlarını zorluyorsun. Seni tanıyorum."
Yapmadı, ama kendisini bu olayda haksızlığa uğrayan taraf haline getirmenin bir yolunu bulmayı ona bırakın. "Bu doğru değil."
"Şu dağınıklığa bak." Boş şifonyer çekmecelerini işaret etti.
Telefonu daha sıkı kavradı. "Farklı bir pin bile kullanmadın."
"Bu kadar yeter." Duygusal bataklığın derinliklerine indikçe, sesi daha kontrollü çıkıyordu. O yatıştırıcı ses. Hatta sanki *onu* sakinleştirmesi gerekiyormuş gibi ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Beni dinle."
"Devam et. Açıklamaya çalış."
"Yapmak zorunda olmamalıyım." Cümlesini burada kesti ve birkaç saniye boyunca tereddütsüz bir bakışla kızın bakışlarını üzerinde tuttu. "Ama gerçek şu ki, önemli bir şey değil. Birkaç öğrencinin yaptığı ve ters giden bir eşek şakası. Endişelenecek bir şey yok."
Onun bir aptal olduğunu düşündü. Tek açıklaması buydu.
Kasları titriyordu ama vücudunu zorlayarak ayağa kalktı. Bir şekilde ayağa kalkmayı ve orada kalmayı başardı. "Ne gördüğümü biliyorum."
Adam yine öfke ve kararsız bir hoşgöröyle içini çekti. "Gördüğünü sandığın şey. Çünkü söz veriyorum yanılıyorsun."

Daha fazla gaz lambası.

Numara şimdi gözüne çarpmıştı. Mantıksız olanın kendisi olduğunu düşünmesini sağlamak için cümleler kurdu ve tarihi yeniden gözden geçirdi. Beynini ve gözlerini sorgulayana kadar gerçekleri evirip çevirdi. Onu, kendisi dışında her şeyden şüphe ettiği bir yere atmıştı.

Bu sefer öyle olmadı. Bir açıklama getiremeyeceği ya da kaçmasına izin veremeyeceği ya da hiçbir şeye indirgeyemeyeceği tek şeyi yapmıştı.

Parmakları, plastik avucuna batana kadar telefonun etrafında sıkıştı. "Çık dışarı."

Ağzı bir hırıltıyla kıvrılırken tüm o sahte nezaket kayboldu. "Burası benim evim."

Ona hiç vurmamıştı ama belki de bu iyi bir zamanlama ve biraz da şans meselesiydi. Doğru itiş ve bu olabilirdi.

İçindeki her hücre hareket etmek için çılgılık atıyordu ama o geri adım atmayı reddetti. Bir adım daha yaklaşarak ona en temel düzeyde meydan okudu. Sadece kendisine ait olduğunda ısrar ettiği şeyi sorguluyordu. Çenesini daha yukarı kaldırdı. "Ev bizim."

Eli fırladı ve onu boğazından yakaladı. "Bunu bir daha söyle."

Yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. Adını söyledi ama sert bir fısıltı olarak çıktı. Ruhu kırılmayı reddetti. "O bizim. Senin olduğu kadar benim de."

Parmakları teninde esnedi. Avuç içi soluk borusuna bastırıyor, onu eşikten öteye itmesi için cesaretlendiriyordu. Sıkmadı ama içinden fişkıran nefret ona bunu yapabileceğini ve asla pişman olmayacağını söylüyordu. Saf küçümseme. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Sanki kadın ortadan kaybolsa gözünü bile kırpmayacakmış gibi.

Ağzı Lila'nın kulağının üzerine gelene kadar eğildi. "Evin parasını ödedin mi, Lila? Bir ipotek ödemesi? Bir vergi ödemesi? Su faturası?"

Tapuya onun adını yazdırmıştı ama mülkü kendi mülkü olarak görüyordu. Faturaları karşılamak için ortak hesaba para yatırmış. Bir kuruş bile fazla değil. Gerçek çekleri onun yazmasına izin veriyordu, ama her ay her kuruşu kontrol ediyor, sonra da büyük bir sağlayıcı olduğu için ona teşekkür etmesini bekler gibi görünüyordu.

"Bana bu seçeneği hiç sunmadın." Eşit olmalarını istiyordu. Evlendiklerinde bunun için imza atmıştı. Bu konuda anlaşmışlardı. Ama her yıl daha fazla kontrolü ele aldı ve onun rolünü azalttı. Onu şehirde gezdirdiği bir çeşit oyuncak bebeğe dönüştürdü.

Yemeğe daha az çıkararak ve onun etkinliklerine hiç katılmayarak sessizce karşılık verdi. Adam tatlı dille konuşuyor ve zorluyordu ama artık her hareketini manipölasyon olarak görüyordu. Adam bir adım fazla ileri gidene kadar kanmış olduğu uzun bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

"Bu evi ben yönetiyorum," dedi.

Parasını. Onun evi. Kadının işini ve yaşadıkları yeri etkileyen kararları bile o veriyordu. O, o, o.

Ona çok fazla toprak vermişti. Bunun ne zaman olduğu ya da hayatının bu kadar küçölmesine neden izin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha fazla değil. Söze dökölmemiş bildiri kadının içinde titreşti. "Ya yap ya da bırak." Sesi adamın elini zorluyordu.

Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Öldür beni. Bu işin sonu oraya varacak, değil mi?" Her hareketi ve sesindeki sürükleyici öfke oraya işaret ediyordu.

Kontrol ihtiyacına rağmen, ruh hali her zaman oldukça dengeliydi. Ama şimdi ona karşı bir şeyler hissediyordu. Onu kırabilecek ve komşuluk iyilikleri ve sahte bir gülümsemeyle beslediği parlak itibarını mahvedebilecek bir şey. Sanki bu öğleden sonra kırılma noktası onunkini tetiklemiş gibiydi.

Başını salladı ama kızın boynunu .

Kızın eli adamın elini kapattı. Panik boğazını daraltırken parmaklarını çekmeye, aralarına bir santim mesafe koymaya çalıştı.

Bu kadar çabuk, kolunu yanına indirdi. Tek yapmak istediği kaçmakken bu hızlı hareketle öne doğru devrildi.

Birkaç saniye tökezledikten sonra, onu sabitlemek için ellerini kollarına koydu. "Ben vuran bir adam değilim."

"Çünkü bar bu mu? Beni dövüyörsün, o yüzden harika bir kocasın."

"Beni zorluyörsün, Lila. Size durmanızı tavsiye ederim." Gözlerini hiç kırpmadan

onu izledi. "Telefonla ilgili bu şey gerçekten hiçbir şey değil. Hayal gücünüzün var olmayan boşlukları doldurmasına izin vermeyin."

"Videolar-"

Küçümseyen bir ses çıkardı. "Sana söylemiştim. Aptal kızlar aptalca şeyler yapıyor. Hepsi bu kadar."

Yalancı.

Sanki onun önceki hayatını unutmuş gibiydi. Ondan çok daha kurnaz insanlarla söz jimnastiği yapmıştı. Gizli telefonlarında kendileriyle aynı şifreyi kullanmayacak kadar akıllı olan türden.

her zamanki gibi kullandılar. "Eğer bu doğruysa, o zaman neden onları sakladınız? Ve telefonu neden sakladın?"

"Sigorta için."

"Nasıl? Videolar bir şaka olsa bile, seni mahvetmek için kullanılabilir. Birinde sesini duydum." Duyduklarını asla unutamayacağından korkuyordu. "Kendini nasıl koruduğunu açıkla. Bizi."

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım." Kadın buna cevap vermeye başladığında, adam bir elini kaldırdı ve onun yerine konuştu. "Bu tartışma bitmiştir. Sana bilmen gerekenleri söyledim ve artık bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin. Videolardan daha fazlası var. Bütün meseleyi hallettim."

Bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Tüm bunlar büyük bir yalandı. Başka bir şey sormadı çünkü alacağı yanıtlar yine aynı olacaktı. Saçmalık ve palavra.

Kendisini bir eşten çok av gibi hissetmesine neden olan bir şekilde gülümsedi. "Şimdi bunu çözdüğümüze göre ..."

Eğildi ve onu alnından öptü. Kadın bir irkilmeyi güçlüklerle savuşturdu. Belki de enerjisinin oraya odaklanmasını istiyordu, çünkü o daha ne olduğunu anlayamadan üzerine çullandı ve telefonu elinden aldı.

"Bu odayı temizle. Seni yemeğe götürmek için eve erken geldim ama bu dağınıklıkla bunu yapamam." Sonra elinde cep telefonu ile dışarı çıktı.

Ona göre, hepsi bu kadardı. Aslında yorumlarının ve zayıf güvencelerinin konuşmayı bitirdiğini düşünüyordu. Hayatına geri dönecek, gördüklerini unutacak ve yoluna devam edecekti. Çok gizli telefonunun şarjı bitmeden önce videolardan bazılarını e-postasına gönderemeyecek kadar aptaldı.

Hepsini gözden geçirecek ve her ayrıntıyı ortaya çıkaracaktı. Ve hayır, bunu tersine çevirip kendi suçu gibi göstermesine izin vermeyecekti. Tekrar yaşayamayacağı tek şeyi her zaman biliyordu ve evliliklerini tam da bu şeyin içine düşürmüştü.

O . Daha önce yapmamıştı ama bu sefer yapacaktı. Onu durduracak kişi o olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Altı Hafta Sonra
Eylül Sonu

NORMAL BİR SALI GÜNÜ.

Her zamanki sabah programının nispeten sıkıcı doğası, Lila Ridgefield'in aklından bu günü her düşündüğünde geçerdi. Farklı bir şey yoktu. Burada görülecek bir şey yok.

Bütün sabah sersemlemiş ve huzursuz bir şekilde dolaştı. Bir fincan kahveyi sıcaktan ılık, ekşi ve soğuğa dönüşürken emzirdi. Saat onu biraz geçe rahat pijamalarını çıkarıp uzun, dökümlü siyah bir elbise pantolonu ve yeşil ipek bir bluz giydi. Kulüpte şık bir öğle yemeğinin tadını çıkaran ama zamanlarında başka bir şey yapmayan hanımların giydiği türden bir kıyafetti bu.

Eşofman ya da yoga pantolonu bulmanın cazibesi onu çekiştirdi ama pes etmedi. Bu sabah bile Aaron'ın istediği görüntüyü korudu. Gündelik kıyafetler karakterine aykırı olurdu. İnsanlar fark ederdi. Bugün normal bir gün gibi görünmeliydi. Sıra dışı ya da daha kötüsü akılda kalıcı hiçbir şey göze çarpmasın diye ortama uyum sağlamalıydı.

Gardırobun özellikleri evliliklerinin başlarında Aaron'dan gelen bir talepti. Her iki ebeveynini de kaybettiği zor bir çocukluk geçirdikten sonra, ailesinin dış dünyaya belli bir şekilde görünmesinde ısrar etmişti. Karısının -sadece dışarıya ve başkalarına karşı- derli toplu görünmesini ve her zaman belirli bir imaj yansıtmasını istiyordu. İkisinin de yemek pişirmek istemediği zamanlar için haftalık ev temizliği hizmeti ve yemek siparişi almaları. İzleyen herkesin başarıyı görmesi için.

Bu isteği onun idealize edilmiş aile görüşüne bağladı. Bildiğinden farklı bir şey. Sanki dışarıdaki her şeye sahip olursa

Büyük bir evden mükemmel bir eşe kadar her şey sıraya girecekti. Kimse bunu sorgulayamaz ya da yıkamazdı. Anlıyordu çünkü işlevsiz bir yetiştirilme tarzından geçmişti ve hayatta kalmak için tutunduğunuz şeylerin her zaman mantıklı olmadığını biliyordu.

Evliliklerinin başında Aaron'ın dayattığı kamusal kıyafet kuralları bazen can sıkıcı olsa da sorun olmamıştı. Ofiste giymesi gereken kıyafetlerle uyum içindeydi. Taşındıklarında ve o işinden ayrıldığında bu durum değişti ama Aaron'ın mükemmellik hayaline olan gereksinimleri hiç azalmadı.

Artık bu oyunu oynayamazdı. Onun sayesinde.

Bugün kendi şartlarına uydu. Tepenin üstündeki geniş çiftlik evine doğru kıvrıla kıvrıla giden uzun araba yolunda dışarıda durmak için mükemmel bir kıyafet seçti. Saçı şekillendirilmiş ve hafif bir makyaj yapılmıştı. Sahte yas tutmaya hazırды.

Bahçıvanlar tertemiz çimler ve karmaşık şekilli çalılar için övgüyü hak ediyorlardı. Onun katkısı her ay onların hizmetleri için bir çek yazmaktan ibaretti. Büyürken babası çim biçmeyi bir erkek işi olarak görmüş ve kızının kendine zarar vereceğine inanmıştı. Neyin onun yeri olup olmadığına dair öğütler kafasının içinde bir uğultuya dönüşmüştü. Onun sert ve onaylamayan sesi. Annesine o kadar sık *İsa* diye bağıırıyordu ki, Lila büyüyene kadar bunun annesinin gerçek adının bir parçası olmadığını fark etmemişti. Tam da ailesi hakkında fısıldaşmalar başladığında.

Şimdi beyninde bir uğultu titreşiyordu. Anılar kaşınıyor ve tırmalıyordu, onları dışarıda bırakmak için koyduğu görünmez bariyeri aşmak için çaresizce çabalıyorlardı. Hayatta kalmak için her zaman yaptığı şeyi yaptı. Engelledi ve yeniden odaklandı, bu sefer sıcak güneşe. Işıl ışıl parlıyor, süregelen soğuğu kırıyordu.

Omuzlarına örttüğü ipek hırkanın en üst düğmesine dokundu ve çimlerin kaldırımın buluştuğu düz kenara baktı. Fazla mükemmel olan bu çizgi çiçekleri çağırıyordu. Kahverengi denizin ortasında bir renk sıçraması. Kahverengi taş üzerine kahverengi ev kaplaması. Kahverengi panjurlar ve daha koyu kahverengi bir ön kapı.

Aaron yaklaşık dört yıl önce bu araziyi onun katkısı olmadan satın almıştı. Kuzeye taşınmalarından önce temizlik yapmak için Kuzey Carolina'da kalmıştı. Yeni öğretmenlik işiyle ilgili hızlı bir toplantı için yukarı çıkmış ve bir pazarlık hakkında bağıırarak onu aramıştı. Eski su tesisatı ve iki lambadan fazlasını fişe takmalarını engelleyecek kadar öngörülemez kablo tesisatı olan bir ev.

orada yaşadıkları ilk birkaç ay boyunca aynı anda oturma odasında.

Aradığında teklifi çoktan imzalamıştı. Tabii ki imzalamıştı. Yine de o ilk günlerde, umut duygusu ve ailelerinden daha iyisini yapabileceklerine ve bir yol çizebileceklerine dair naif bir iyimserlikle dolup taşarken, onun bu hareketinin ne olduğunu fark etmemişti - fikrinin tamamen reddedilmesi. Ona sonradan düşünülmüş gibi davranıyordu.

Artık daha akıllıydı. Daha bıkkın ama onun düşüncelerinde ve hayatında oynadığı minimal rol hakkındaki gerçeğe açıktı.

Tekrar odaklandı, bu kez yeşilin o keskin kenarına ve pembeyi düşündü. Aaron bu değişiklikten nefret ederdi. Pembeyi erkekliğine doğrudan bir darbe olarak görüyordu. Bu yüzden baharda pembe çiçekler olacaktı.

Sessiz banliyö çıkmaz sokağını hızlıca taradıktan sonra cebinden cep telefonunu çıkardı ve mesaj olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey onu beklemiyordu.

Beklenmedikti ama yine de erkendi.

Posta kutusuna doğru yürüdü. Aaron Mart ayındaki kötü bir buz fırtınası sırasında sonuncusunu ezdikten sonra, yerine ördek şeklinde bir tane seçmişti. Ses çıkarırsa ne kadar harika olacağı konusunda şaka yapmıştı. Satın aldığı öğleden sonrayı evin içinde dolaşarak ve "Vak!" diye bağırarak onu korkutarak geçirdi. Bunu neden komik bulduğu ya da ördeğin onun için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Aaron'un yaptığı ve söylediği pek çok şey onun için bir gizemdi.

Ördeğin karnında onunla alay eden bir tabela asılıydı. PAYNE'LER. Gayriresmi ya da resmi olarak asla kabul etmediği bir ismin blok harfleri. Ridgefield, daha önce olduğu kişinin son parçasıydı. Kendisi gibi kırık dökük biriyle evlenmeye evet derken bile ona tutunmuştu.

Bu tek konuda teslim olmayı reddetmesi evliliğinin ortasına bir kama düşürdü. Son direnişi, yıllar boyunca ölmeyi reddeden eş kavgasına yol açtı.

Bir de kesme işareti vardı. Kadın orada bir tane olması gerekip gerekmediğini sorgulama cüretini göstermiş, adam da tabelaya tekme atarak sürgüyü kırmıştı. Darbenin şiddetiyle sol taraf kancasından kurtulmuş ve metalin metale sürtünmesinden çıkan gıcırtilı bir sesle sallanmaya başlamıştı.

O zamandan beri istenmeyen tabelayı orada asılı bırakmıştı. Eğri büğrü. Yarı kırık ve merkezden uzak. Evlilikleri için mükemmel bir metafor olduğunu düşündü.

"Lila?"

Şarkı söyler gibi çıkan ses Lila'nın içini burktu. Görünüşte her an yanında olan komşusuyla yüzleşmek için döndüğünde gülümsemeyi başardı. "Merhaba."

Cassie Zimmer. Söylediği her cümle, sanki konuşmak yerine bitmek bilmeyen bir dizi soru soruyormuş gibi tonal bir yükselişle bitiyordu. Hiç durmadan gülümsüyordu. Sadece bu bile Lila'nın onu tokatlamak istemesine neden oldu. Elbette tokat atmadı, ama bu istek *tam orada asılı* duruyordu.

Taşındıkları günden beri Cassie o komşu olmuştu. *Mahalleye yaptığı hoş geldin* ziyaretinde kurabiye getirmiş, sonra da oturma odasında dolaşarak, bir yandan paketinden çıkarılmış her eşyaya göz atarken bir yandan da tanışma konuşması kılığına bürünmüş bir dizi kişisel soru sorarak fazla kalmıştı. Lila Cassie'yi zihninde tuttuğu *tahammül edilemezler* listesine koymuştu ve Cassie bir daha bu listeden çıkamamıştı.

Tek kişilik bir mahalle bekçisiydi. Kimsenin ondan öne çıkıp bu görevi üstlenmesini istememiş olması bir yana. Daha da kötüsü, Cassie sanki Lila'nın gün içinde bir anlığına temiz hava almak için dışarı çıktığı nadir anları hissetmiş ve akılsızca cıvıl cıvıl bir selamla saldırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Cassie muhtemelen iyiydi. Muhtemelen o kadar da saldırgan değildi. Hatta belki de iyi bir komşuydu çünkü sokakta tanımadığı birinin yürüdüğünü görse 911'e ilk koşan o olurdu. Ama Lila mahremiyete ve kişisel alana değer veriyordu ve Cassie'nin bu ikisiyle de sadece geçici bir tanışıklığı vardı.

"Bahçe işleriyle uğraşmayı mı düşünüyorsun?" Cassie yüzünü buruşturdu. "Belki de iyi bir fikir değil. Mevsiminin biraz dışındasın."

Geyik muhabbeti. Lila'nın en sevmediği şey.

"Burada biraz renge ihtiyacımız var." "Biz" derken onu kastediyor. Renkleri severdi. Aaron'ın ne istediği artık önemli değildi.

Cassie posta kutusunun altındaki kırık tabelayla oynadı, sanki onu yeniden asmak evin sorunlarını çözecekmiş gibi.

"Cıvata kırılmış."

"Hmm?" Cassie başını kaldırdı. "Ne?"

Lila bunu söylemek için daha açıklayıcı bir yol bulmayı reddetti.

"Sürgü yok." Cassie'nin gözleri büyüdü. "Ona ne olduğunu merak ediyorum." Aaron'ın vardı. Ama bu kadar sohbet yeter. "İçeri dönmeliyim."

Lila iki adım bile atamadan Cassie tekrar sarıldı. "Güzel görünüyorsun. Bugün çalışıyor musun?"

"Bugün ve her gün." Geçen hafta Aaron'un öğretmen arkadaşlarından biri eve bir şey bırakmış ve onun zar zor çalıştığıyla ilgili şaka yapmış, sonra da çalışmasına *gerek olmadığıyla* ilgili saçmalıkları örtbas etmeye çalışmıştı. Adamın geniz yakan sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu. İşi, Lila'nın arka dişlerini birbirine vurmasına neden olan baskı noktalarından biriydi. Açıkta kalan siniri bulup üzerine atlamak Cassie'ye kalmıştı. "Ama evet, biraz araştırma yapmam gerekiyor."

"Tüm bu farklı evleri kontrol etmek çok ilginç olmalı. İçeriye bir göz atın ve orada gerçekten neler olduğunu görün."

Konuşmanın uzadığını hissetmiş olmalıydı, değil mi? Lila, Cassie'nin bunu duymadığını ya da araba yoluna geri dönüp eve kaçma girişimini görmediğini düşünemiyordu.

Lila'nın onlarca yıldır boğuştığı endişe içeri sızdı. Kontrolü uzak kenar boyunca kayıyordu, ama yakında çatlayacaktı. Sonra içinde bir yarış ve girdap başlayacaktı. İnsanlardan uzak olma ihtiyacı. Konuşmak, ama sadece kendi şartlarıyla.

"Açık" olmaya karar verdiğinde, bu iyiydi. İçindeki uçuş içgüdüğü yüksek vites geçerken rahatmış gibi davranma becerisini geliştirmişti. Sesini alçaltıyor, daha kontrollü görünmek için yavaşlatıyordu. Elleri titremesin diye konsantre oldu.

Ancak şu an oyunculuk ödülü kazanabileceği zamanlardan biri değildi. Stres üstüne stres birikmişti. Artık herkesin ondan beklediği gibi davranacak rezervi yoktu.

Tekrar bakmak için cebinden telefonunu çıkardı. Kaçınmak çoğu zaman işe yarıyordu ama hâlâ arayan yoktu. Onu başka bir yere götürmek için geçerli bir bahane yoktu.

Çağrı neden hâlâ gelmemişti? Bu kadar uzun süren neydi?

"Sanırım sürekli telefonla konuşuyorsun." Cassie bu yorumun orada kalmasına izin verdi ama Lila yanıt vermeyince Cassie sessizliği doldurmak için acele etti. "Bir emlakçı olarak yani. Genelde nöbetçi oluyorsun, değil mi?"

"Öyle hissettiriyor."

İstedigi kadar çalışabiliyordu. Bunu ona Aaron verdi ya da Aaron öyle iddia etti. Aaron işe gidiyor, matematik dersini bir ceza olarak gören hormonlu liselilere matematik öğretiyor, o ise evde kalıyordu.

Kasabadaki bazı kadınlar bir keresinde kahve alırken onu köşeye sıkıştırmışlar, küçük sohbetlerden ve büyük dedikodulardan hoşlananlar, seslerinden damlayan

Aaron gibi bir kocası olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Sanki küçük güzel eş rolünü oynamak bir lütfmuş da can sıkıntısından ömür boyu hapis yatmak değilmiş gibi.

"Buraya gelmek ister misin-"

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin çıtırtısı, istenmeyen bir kahve davetine benzeyen sesi bastırdı. Lila ziyaretçilerden hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Şimdiye kadar misafirlerden hiç mutlu olmamıştı.

Tüm özgüvenimin şişirilmiş bir aylık araba ödemesinde toplandığını söyleyen siyah sedanı tanıdı. Aaron'un golf arkadaşı, en iyi dostu ve lisenin müdürü olan Brent Little dışarı çıktı. Lacivert bir takım elbise giymişti ve on altı yıl süren mutsuz bir evliliğin ardından kendisini terk eden karısının yerine bir kız arkadaş bulma arayışında olan bir adam gibi görünüyordu.

Son iki yıldır o derli toplu, bitkin düşene kadar egzersiz yapmış, sahte bronzlaşmış dış kabuğa bürünmüştü. Kız arkadaşları gelip gidiyordu, parlıtından etkileniyorlardı ve sonra Lila, iki eyalet ötede yaşayan bir aile için mahkeme kararıyla nafaka ve çocuk desteği ödeyen bir adamın tek haneli banka bakiyesinden dehşete düştüğünü varsaydı.

Lila gülümsedi, bu kez gerçek bir gülümsemeydi çünkü Brent tercih edilen arkadaş olarak Cassie'yi geride bırakmıştı. "Günün bu saatinde çocukları cezaya gönderip fakülte salonunda saklanmanız gerekmiyor mu?"

Hafif ses tonuna rağmen Brent'in yüz ifadesi değişmedi. Kaşları birbirine yaklaşmış ve ağzı ince bir çizgi halinde düzleşmişti. Her zamanki neşeli gülümsemesi gitmiş, okul koridorlarında onu taşıyan aceleci yürüyüşü yerine adımları durmuştu.

Sonunda. İşte bu kadar. Bütün sabah bir ziyaret bekliyordu. Ondan gelmesini beklemiyordu ama neyse.

Lila'nın önünde durdu ve konuşmadan önce Cassie'ye sadece bir bakış attı. "Aaron evde mi?"

Lila içinde bir şeyin düştüğünü hissetti. Bu doğru değildi. Söylemesi gereken bu değildi. "Neden evde olsun ki?"

"İşe gelmedi. Her yere baktım. Hastayım diye aramadı ve senden haber alamayınca . . ."

Mümkün değil.

"Bekle bir saniye." Beynini bombardıman eden sorular arasında manevra yapmaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Kalktım ve her zamanki gibi gitmişti. Okulda."

Çünkü yaptıkları buydu. Kadın geceleri kitap okumak ya da televizyon izlemek için uyanık kalırdı. Adam sabahın erken saatlerinde koşuya çıkıyor ve kahvaltısını hazırlıyordu, tüm bunları onu atlatmak zorunda kalmadan yapıyordu, çünkü kadın sadece adam kapıdan çıkmak üzereyken kalkıyordu. Sistem onlar için çalışıyordu. Program . . . bugüne kadar.

"Arabasını ara." Bu kısmı halletmek için bu kadar spesifik olması gerektiğine inanamıyordu ama olsun.

Brent'in boğazından boğuk bir ses kaçtı. "Neredeyse iki saattir onu arıyorum ama başarılı olamadım."

"Arabası orada." Lila bunun doğru olduğunu *biliyordu*. Brent başını salladı.

"Nerede?"

Çim hokeyi koçluğu yaptığı futbol stadyumunun arkasındaki sahanın yanında. Tam olarak orada olmalıydı çünkü birkaç saat önce dünyanın bir kısmı hala karanlığa gömülüken onu oraya koymuştu.

Odaklanmak için beynini zorladı. "Okulda."

Bazı kafa karışıklıklarını anlıyordu. Bu beklenen bir şeydi. Cipini genellikle okulun arka kapısının yanındaki tahsis edilmiş yere park ederdi. En sağa. İlk sıra. Aaron bu yakın yeri bir tür onur nişanı olarak görüyordu. Ama bugün onu bulacakları yer orası değildi ve şimdiye kadar bulmuş *olmaları gerekirdi*.

"Lila, beni dinle." Brent elini Lila'nın koluna koydu ve nazikçe sıktı. "Orada değil. Bugün okula hiç gelmedi."

Bu çok saçmaydı. İçinde ceset olan bir aracı bulmak ne kadar zor olabilir ki?

"Anlamıyorum." Boğazını tıkayan beklenmedik endişe yumağı yüzünden kelimeleri boğuk boğuk söylüyordu.

"Muhtemelen bir şey yoktur. Küçük bir kaza." Cassie'nin sesi bu cümlelerin sonunda . "Arayabilirim..."

Cassie'nin panik içindeki sesi, Lila'nın duyduğu tek şey vücudundan akıp giden kan sesi olana dek kayboldu.

"Bunun bir açıklaması var." Bu cümleyi zihinsel olarak kavramayı ve inanmayı umarak söyledi ama hayır.

"Evet." Cassie tam bir yardımsever komşu modunda başını salladı. "Elbette."

"Çocuklardan bir gün uzak kalmaya ihtiyacı olabilir." Brent içten olmaktan çok gergin bir sesle sahte bir kahkaha attı. "Bazı günler baştan çıkıyorum."

Tüm sözler ve güvenceler Lila'nın kafasında birbirine karıştı. Brent kolunu ovmakla okşamak arasında gidip geldi. Cassie'nin sesi sonunda

O telefonda konuştu. Lila birkaç fısıltı duydu. "Polis" ve "kayıp" çıktı.

Kayıp. Kayıp. Kayıp.

Gerçek bedenine çarptı ve nefes almak için mücadele ederken göğsünün kabarmasına neden oldu. Beklediği telefon asla gelmeyecekti çünkü Aaron'ın arabası otoparkta ya da tarlada değildi. Bulunacak bir araba yoktu. Tüm dikkatli planlarına rağmen, Aaron gitmişti.

Aaron onu bulmadan önce o onu bulmalıydı.

Dördüncü Bölüm

YILIN BU ZAMANINDA Ithaca VE ÇEVRESİNDE HAVA DURUMU

Sonbahar ve erken kış arasındaki ince çizgiyi dengeledi. Sıcaklıklar düştü. Kazaklar ve daha sağlam ayakkabılar ortaya çıktı. New York'un Parmak Gölleri ile çevrili ve Cayuga Gölü'nün hemen kıyısında yer alan bu bölgesi "pastoral "i tanımlıyordu. Canlı renklere bürünmüş ağaçlar. Şelaleler ve yürüyüş parkurları. Yemyeşil bahçeler ve adında "vadi" geçen pek çok yer.

Bölgenin üç okulu - Cornell Üniversitesi, Ithaca Koleji ve Tompkins Cortland Community Koleji - mevsimler değiştikçe dolup boşaldığında genişleyen ve daralan küçük bir kasaba vızıltısına sahip bir şehir. İnsanların açık hava ve bilimsel tartışmaların bir karışımından keyif aldığı bir yer. En sevilen yerel eğlenceler arasında tekne gezintisi, kahve ve hiçbir akıllı insanın New York'ta birkaç yıldan fazla bir süre kaçmadan yaşayamayacağı konusunda ısrar etmek vardı.

Lila, sekiz yıl önce Kuzey Carolina'da Aaron ile tanıştıktan ve bir yıldan kısa bir süre evliliklerini başlattıktan sonra Ithaca'nın dışındaki bir mahalleye nakledildi. Aaron için kuzeye taşınmak, eve ya da eve yakın bir yere dönmek anlamına geliyordu. Kendisi biraz daha doğuda, Orta New York'ta büyümüştü.

Bölge Lila'ya aynı görünüyordu ve aynı hissi veriyordu ama New York'un iyi insanları coğrafi sınır bulmacasını gizli bir el sıkışma gibi biliyordu. Central New York, Upstate New York değildi. İkisinin de taşra ile ortak bir eyalet hükümeti dışında pek bir ortak noktası yoktu.

Lila, Aaron'un okulunun boş park yerinde durdu ve tek katlı kırmızı tuğlalı binayı çevreleyen ağaç kalabalığına ve uzaktaki atletizm sahalarına baktı. Bakışları, çoğu mavi ya da kırmızının bir tonunda olan araçların üzerinden geçerek park yerinin en ucuna kadar gitti. Sahaları taradı ve koşan ve bir tür spor yapan çocuklar gördü. Aaron'un SUV'undan tek bir iz ya da pencereden içeriye bakıp hareketsiz bedenini gören birinin çığlıklarına dair bir ipucu yoktu.

Bu karmaşayı sona erdirmek için Brent'e okulun arka girişinden girmesi için ısrar etti. Aaron'un doğaçlama bir antrenman ya da hava almak için dışarıda ihtimaline karşı etrafta dolaşmasını istemişti. Bahane buydu. Parmağını arabanın camında gezdirirken ve bu sabahki olayları anlamlandırmaya çalışırken birkaç dakika sessizlik oldu.

Saatler önce onun cipini park ettiği noktaya odaklandı. Işıklar kapalı, çukurların ve engebeli çimlerin üzerinde saatte beş milden daha az bir hızla sürükleniyordu. Güneş doğmadan çok önce. Güvenlik kameralarının etrafında manevra yapıyordu.

Her şeyi planlamıştı ama bir şekilde yine de başarısız olmuştu. Ölüyken bile onu kızdırmak Aaron'a kalmıştı.

Binanın içinde ziller çaldı. Bir saniye sonra, kaotik bir konuşma ve kahkaha patlaması okul duvarlarının arasından sızarak onlara doğru süzüldü. Lila park yerindeki soluk beyaz çizgilere ve yirmi yedi numaraya odaklandı. Aaron'ın numarası.

"Lila?"

Brent'in sesi kafasının içinde çınlayan sessizliği bozdu. Cassie, Aaron'ın eve gitme ihtimaline karşı geride kalıp gözcülük yapmaya gönüllü olmuştu. Brent polisten ve sorulardan söz etti. Lila sözcükleri duydu, ama sözcükler kafasında yankılandı ve bir türlü yerleşemedi.

"İyi misin?" diye sordu.

Hayır. Kesinlikle olmaz. "Arabası nerede?" Soru, ağzından kaçana kadar kafasının içinde dönüp durdu.

"Muhtemelen bir yerlerde gezintiye çıkmıştır, toparlıyordur ya da iyi olacağına güvenmediğimiz için bize gülüyordur. Günün tadını çıkarıyordur ve sonra geri gelip özür dileyecektir."

Yanlış cevap. Brent bunun ne kadar yanlış olduğunu bilmiyordu. O bilemezdi ama o biliyordu. Eğer Aaron ortaya çıkarsa -eğer o piç kurusu hayattaysa- öfkesi önüne çıkan her şeyi yok ederdi, özellikle de onu.

Cep telefonunu çıkardı ve Aaron'ın telefonunu kaybetme ihtimaline karşı kurduğu uygulamaya girdi. Onunkini de oraya eklemişti ve şimdi yerini bulmaya çalışıyordu.

Hiçbir şey.

"Açıklanamayan bir gezinti onun kişiliğine uyuyor mu?" Ses, bir araba kapısının çarpışını takip ediyordu.

Lila'nın dikkati başka yöne kaydı ama hedefin bu olduğu belliydi. Bir kadın. Ortalama boy ve kiloda. Kıvrımlı. Yuvarlak, çarpıcı bir yüz ve iri, koyu

Gözleri. Kısa siyah saçları ve hızlı yürüyüşü vardı. Lila onu hiç tanıyamadı. "Affedersiniz?"

"Ginny Davis." Kartını uzattı. "Kıdemli araştırmacı."

Lila kartı elinde evirip çevirdi, siyah bir harf lekesinden başka bir şey göremeyecek kadar gergindi. "Ne için?"

"C.I.D."

Lila kadına baktı ama bir şey söylemedi.

Kadın yine de açıkladı. "Tompkins İlçesi Şerif Ofisi'nin Suç Araştırma Bölümü."

Kolluk kuvvetleri . . . şimdiden mi? Lila derin bir nefes almaya çalıştı. Her şey çok hızlı ve yanlış yönde ilerliyordu. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Onu ben aradım." Brent nefesinin altında bir şeyler homurdandı. "Sekreterim aradı. Komşunuz da birini aradı."

Müfettiş başını salladı. "Benim ofisim. Bu sabah kayıp bir öğretmenle ilgili üç telefon aldık. Başka bir meseleyi hallediyordum ve uğrayıp sorunun tam olarak ne olduğunu görmeyi kabul ettim."

Çok hızlı adım atmıştı. Kahretsin, bir cesetleri bile yoktu. Ve Lila başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu.

"Yani Aaron'ın başının gerçekten belada olduğuna mı inanıyorsun?" Brent sordu.

Müfettiş omuz silkti. "Şu anda bunu bilmeme imkân yok."

Bu Lila'ya doğru cevap gibi geldi. Akıllıca ve etkili. Fazla söz vermiyordu. Ayrıca Lila'nın önünde duran lacivert pantolonlu kadına da uyuyordu. Ucuz değildi ama pahalı da değildi. Biraz fazla uzun pantolonu ve kemer gerektiren bel bandı dışında çoğunlukla uyan türdendi.

Etrafa ya da Brent ve Lila'ya göz gezdirdiğini gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadı. "Siz Bayan Payne misiniz?"

Bu isim Lila'nın duyularını parçalayarak diğer her şeyi engelledi. "Lila Ridgefield."

"Aaron'ın karısı." Brent sanki kadınların konuşma boyunca onun rehberliğine ihtiyacı varmış gibi kelimeleri aceleyle söyledi.

Ginny, çünkü Lila onu yüzü olmayan, isimsiz bir dedektif olarak değil de bu şekilde düşünmeye başlamıştı, gözünü bile kırpmadı. "Birkaç kişi kocanız ve onun nerede olduğu konusunda endişeli görünüyor. Muhtemelen endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok. Çoğu insan bir ya da iki gün içinde ortaya çıkar ve bir açıklama yapar."

Evet, böyle bir şey olmasa iyi olur. "Cevabınız gerçekten soruma cevap vermedi. *Şimdi* neden buradasın?"

"Sadece nezaketen bir kontrol yapıyorum. Şu anda araştırılacak bir şey yok." Ginny Brent'e odaklandı. "Bay Little?"

"Evet." Hızlı bir el sıkışmadan sonra Brent, Lila'nın biraz arkasındaki pozisyonuna döndü. "Soruşturmaya başlamadan önce kırk sekiz saat beklemen gerekmiyor mu?"

"Bu biraz da yetişkinlerin bazen dolaştığı ama genellikle geri döndüğü fikrine dayanan bir Hollywood efsanesi. Kaynakları israf etmek istemiyoruz ama değerli arama zamanını da kaybetmek istemiyoruz." Ginny, Brent'ten Lila'ya bakarken kaşlarını kaldırdı. "Tabii eğer bir sebepten dolayı bekletmemizi istemiyorsanız."

"Hayır." Brent ayaklarını sürüyerek bir cevap vermeden önce bir dakika boyunca kekeleydi. "Hayır, tabii ki hayır."

"Eğer biri gerçekten kayıpsa, hemen öğrenip çalışmaya başlamayı tercih ederiz." Ginny'nin bakışları Lila'ya kaydı. "İzler kaybolmadan önce."

"Doğru." Brent kendini toparladığında başını salladı. "Aaron bugün gelmeyince evlerine gittim ve Lila'ya haberi verdim."

Ginny yine kaşlarını çattı. "Ne haberi?"

"Kocanın olması gereken yerde olmadığını."

Brent başıyla onayladı. "Kendi gözleriyle görmek için okula gelmek istedi." Bu konuşma Lila'ya çok bariz gelmişti ve Brent'in söylediklerinin yarısı kadar bile ilginç değildi.

Ginny'nin yoğun bakışları bunu işaret ediyordu.

"Kocanızı en son ne zaman gördünüz, Bayan Ridgefield?"

Şimdi sorular başlayacaktı. Açıklama ihtiyacı. Evliliğini didik didik etmek. Her cümlesini, her seçimini, Aaron'la olan hayatının her parçasını parçalara ayırmak. Aaron kaybolmuştu ve spot ışıkları onun üzerinde parlayacak, her yere gölgeler saçacaktı. Olması gereken yerde değildi ve bunun bedelini ödeyecekti.

Pek çok olasılığa karşı hazırlık yapmıştı ama buna değil. Hepsi Aaron'ın bulunmasına bağlıydı.

Lila uzun bir nefes aldı. "Dün gece."

"Bu sabah değil mi?"

Sözlü dans Lila'yı rahatsız etti. Dedektif ya da her neyse, yapması gereken bir iş vardı. Lila'nın kocasını bulması gerekiyordu.

Onu tanımayan, dış görünüşünün cazibesine kapılabilecek biri, onu kendisinden daha hızlı bulabilirdi. "Hayır, bu yüzden dün gece dedim."

Ginny'nin bakışları Brent'ten Lila'ya kaydı. "Aaron haber vermeden bir gün izin alacak tipte biri mi?"

Bu soruya cevap vermek kolaydı çünkü bu Aaron için bir gurur kaynağıydı ve Lila bunu gülünç buluyordu. "Hiç de değil."

Brent başını sallarken, "Burada geçirdiği neredeyse dört yıl boyunca derslere mükemmel bir şekilde devam etti," dedi. "Bir gün bile devamsızlık yapmadı. Hasta olduğunda bile geliyor, ki bu kurallara aykırı, ama bir istisna yapıyoruz. Sicili ve kişiliği nedeniyle gelip gelmediğini görmek için beklemek yerine hemen ofisinizi aradık."

"O böyle biri." Lila bu gerçeğin kendisine yardımcı olup olmadığından emin değildi, ama davayla karşılaşan tüm kolluk kuvvetleri için bu vizyonu şekillendirmede başrolü oynamak istiyordu.

"Tamam." Ginny tekrar Brent'e dönmeden önce bakışlarını Lila'dan ayırmadı. "İkinizin de ne dediğini anlıyorum, ama başka bir yer var mı-?"

"Okul yılı boyunca hafta içi bir gün işe gidiyor. Mesele de bu zaten." Lila'nın kafasının içindeki gümbürtü yükselmiş, son dikkatini de yutmakla tehdit ediyordu.

Ginny'nin bakışları tekrar Lila'ya kaydı. "Bugün hariç."

Okulun içinden gelen gürültü dışarı taşıtı. İki çocuk dışarıda tökezlerken ve kişisel alanlarına girip çıkarken ellerini kaldırarak bağırıyorlardı. Kimse içeri doluşmadı ya da amatör kavgalarında onlara katılmadı ama kapının camında yüzler belirdi ve dikkatli bir izleyici kitlesi oluştu.

Brent'in odağı kapıya yöneldi. "İzninizle."

O uzun bacaklarıyla, kavgayla aralarındaki ayakları çiğneyerek uzaklaştı. İçeri adımını attığı anda gençlerin intikam çılgınlıkları kesildi. Birkaç parmak işaretinden sonra kaos tekrar binanın içine taşındı.

"Sana Lila diyebilir miyim?" Ginny sordu.

Eğer bu bir oyun olsaydı, Lila da oynardı. "Sana Ginny diyebilir miyim?"

"Elbette." yaşlı kadın düştü kırıldı yanıt önce yeni bir konuya giriyor. "Kocanıza zarar vermek isteyebileceğini düşündüğünüz biri var mı?"

Evet, o.

Başka bir zaman, başka bir durumda, Lila Ginny'nin tarzına hayran olabilirdi. Sözlü olarak zig ve zag yaptı. Ne sorması gerektiğini sorduğunda

Büyük olasılıkla olağan ilk sorulardı, ama Lila Ginny'nin yanıtları pek umursamadığını sezdi. Bu gezinin amacı gerçekleri ortaya çıkarmak değildi, en azından otuz yedi yaşındaki bir adamın işe giderken nasıl ortadan kaybolduğunu açıklayabilecek tek şeyi duymak değildi.

Hayır, bu ileri geri onu ölçüp biçmekle ilgiliydi. Ginny'nin bakışları her hareketini ve her yutkunuşunu değerlendiriyordu. Lila'yı görünmeyen bir mikroskobun altına hapsetti ve yavaşça etrafını kurcaladı.

Lila'nın hisleri ona dikkatli olması için bağıırıyordu. İçini kemiren endişe kötü bir korku filmi gibi dışarı fırlamadan önce bu işi kısa kesmeliydi. "O bir lise matematik öğretmeni."

"Öğretmenlerin düşmanları vardır." Lila yemi yutmayı reddetti.

"Burada neye baktığınızı anlamaya çalışıyorum." Ginny'nin derin ve sakin sesi hipnotize edici bir etkiye sahipti. "Bu sabah bölgede onun kullandığı arabanın karıştığı bir trafik kazası olmadı. Yerel hastanelerde onun tarifine uyan bir kimliği belirsiz kişi yok."

"Titiz değil misin?"

Ginny'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Her zaman."

Lila sırtına hücum eden duyguyu -savaşmak yerine kaçmayı seçmesini haykıran duyguyu- zorlayarak, dostluk ve destek numarası yapan ama muhtemelen kendisine düşman olacak kadını izledi. Ve değerli bir düşman.

Ginny küçük bir not defteri çıkardı ve birkaç şey karaladı. Durumu, bulunduğu pozisyona savaşarak ve tırnaklarıyla kazıyarak gelmiş ve bundan vazgeçmeyi reddeden birinin özgüveniyle ele aldı. Kolluk kuvvetlerinde üst düzey bir siyah kadın olarak, muhtemelen hem saygı kazanıyor hem de gününün çoğunu onu görmezden gelmeyi tercih eden erkeklerden bunu talep ederek geçiriyordu.

"Eve gidebilir miyim?" Lila sordu, çünkü bu sabah ne olduğunu anlamaya çalışırken ev onu cezalandıracaktı.

Ginny başıyla onayladı. "Aaron yarın bu saate kadar gelmezse, ofisime gelmeni ve-"

"Evime gelebilir ve ne istersen sorabilirsin. Şimdi ya da sonra, benim için fark etmez." Ginny bu teklifin üzerine atlamayınca, Lila mantığa sığındı. "Bu daha iyi değil mi? Seni içeri davet ediyorum. İçeri girip etrafa bakabilirsin. Geçerli bir nedene ya da arama iznine gerek yok." Lila günün ilk gülümsemesini buldu. "Avukat olduğumu söylemeyi unuttum mu?"

Er ya da geç bu bilgiyi vermek zorundaydı. Şimdi işe yaradı.

Ginny'nin gözleri kısıldı. "Arayanlardan biri sizin emlakçı olduğunuzu söyledi."

Hah. İlginç. "Kariyerim neden önemli?" Bu onun için hassas bir konu değildi ama  yleydi.

"Teknik olarak, ilk sen söyledin." Ginny'nin ağzında küçük bir gülümseme belirip kayboldu. "Ama *neden* bildiğimi soruyorsan, gerçek notlarımda var. Arayan kişi muhtemelen gönüllü oldu."

Aralarındaki gerilim azaldı. Sanki daha eşit bir zemine ulaŐmıŐlar gibi hava değişti. Silahı, rozeti ve Ginny'nin takım elbisesinin içinde ya da altında taşıdığı diğer Şeyler çoğu savaşı kazanabilirdi ama Lila'nın da kendine ait birkaç silahı vardı.

"Senin hakkında bilmem gereken başka bir Şey var mı?" Ginny sordu.

"Senden Aaron'ı bulmanı bekliyorum. EĞer bunu yapamazsan, yapabilecek birini tutarım." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Lila günün ilk yalanını söylediğini fark etti.

"Bu böyle yürümez."

"Aaron'ın bölgedeki tek kayıp kişi olmadığını biliyorum." Lila haberleri takip ediyor ve davayı vurgulayan haftalık bir gerçek suç podcast'ini dinliyordu.

Planını uygulamaya koymadan önce ev ödevini yapmıştı. Kayıp bir kadının korkunç arka planı, kocasına ne olduğuna dair resmi bulanıklaŐtırmaya yardımcı olabilirdi ... tabii ki, her Şey Aaron'un  l  kalmasına bağlıydı.

Ginny, sorgulanmak üzere harareti spot ışıklarının altına itildiği için en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi. "Sizce vakalar birbiriyle bağlantılı mı?"

"Umarım bulmamıŐsınızdır, çünkü onu henüz bulamadınız."

Beşinci Bölüm

Üç Hafta Önce

AARON TABAĞI ONUN ÖNÜNE KOYDU. Izgara tavuk ve salata. Bu Akşam yemeği hazırladığı gecelerde onun vazgeçilmez yemeğiydi. Evde yemek yediklerinde sırayla yemek yiyorlardı ama adam ondan daha fazla yemek nöbeti tutuyordu. Muhtemelen onun yemek pişirme becerileri ızgara peynir ve makarnaya kadar uzanıyordu ve bir santim öteye gitmiyordu.

Makarna. Bu gece gerçekten istediği şey buydu. Bu sabah bir yemek programı izlemişti ve şimdi canı cacio e pepe çekiyordu. Daha önce hiç yememişti ama peynirli ve biberli erişte fikri kulağa o kadar basit ve lezzetli geliyordu ki, tavuğun tadına bakmadan ondan nefret etmesine neden oldu.

Aaron oturmak yerine kare şeklindeki masanın kendi tarafında dikiliyordu. "Tabağa bakıyorsun."

"Güzel görünüyor." Orada oturmuş, tabağındaki yemeği hareket ettirirken tek düşünebildiği, kendi hayatını onunkinin içine nasıl katladığıydı. İhtiyaçları gittikçe küçüldü, daha az önemli ve daha az öncelikli hale geldi, ta ki evliliğin sadece kırık dökük parçaları kalana kadar.

İlişki bu şekilde başlamamıştı. Öğle yemeği ve bazen de akşam yemeği almak için gittiği, ofisinin karşısındaki sandviççinin müdavimlerinden biriydi. Onu görüyor ve kendisine doğru bakarken yakalıyordu. Sonunda, elindeki dolu kahve bardağını tam önüne düşürdüğünde tanıştılar. Sersemlemiş ve kekeleyerek özür diledi ve ona tatlı bir gülümseme attı.

Tehditkâr olmayan bir şekilde çekiciydi. Biraz sessiz ve sert bir geçmişe sahipti, acı ölçeğinde kendininkine rakip olduğunu öğrenecekti. Bu yüzden onu içeri aldı. Kimseye izin vermediği kadar içeri almıştı onu, ki dürüst olmak gerekirse çok da uzak değildi.

Başlangıçtan itibaren ikisi de diğerinden fazla bir şey talep etmedi. Arkadaşlık ve anlayışa dayalı bir ilişki kurdular. Onun yalnız zaman geçirme ihtiyacına karşı çıkmadı. Balık tutmayı seviyordu ve bunu onsuz yapmakta bir sakınca görmüyordu.

İstikrar ve güvenlik sağlıyordu. Aileyi düşündüğünde aklına bir ev, masada akşam yemeği ve bağırsık çağırışın olmaması gelirdi. Onunla birlikte bunların hepsine sahipti.

Aaron'a hiç bakmamış ve soluk soluğa bir arzu patlaması hissetmemişti ya da kıyafetlerini çıkarıp bir duvara yaslanarak seks yapma ihtiyacı duymamıştı.

Bunu yapmışlardı ama hissetmesi gereken heyecan ona hiç vurmamıştı. Ama sorun sadece Aaron değildi. Hayatının büyük bir bölümünde, o uğultulu hissi hissetmemişti. Birkaç çekim hissi vardı ama hormonlara ve bir anda yok olabilecek vücut parçalarına dayalı, geçici bir şeyi bilerek arama fikri yanlış saç kesimi ya da yirmi kilo almak zaman kaybı gibi görünüyordu.

Gerçekte, tüm hayatını bu kontrolden çıkmış dinamikten kaçarak güvenlik arayışıyla geçirmişti ve evliliğini sadece ikincisine dayandıracaktı. Korkusu onu kaçmaya çalıştığı şeyin kollarına doğru savurdu.

"Jim bugün bana komik bir hikaye anlattı."

Rastgele bir adamın anlattığı sıkıcı bir hikâye bir yana, Aaron'ın anlatacakları bile ilgisini çekmiyordu. "Jim?"

Aaron sandalyeyi çekip otururken sandalyenin ayakları yere sürtündü. "Maine'den biyoloji öğretmeni. Şu kalın aksanlı olan."

Tabağındaki marulların yerini değiştirirken umursuyormuş gibi yaptı. "Ah, doğru ya."

"Dün gece arabasında uyudu."

O noktaya gelmemişlerdi ama Aaron şu anda misafir odasını kullanıyordu. Lila bu konuda kendini suçlu hissetmeyi reddetti. Sürgün edilmeyi hak etmişti. Onu yumruklamak, tokatlamak istemişti - tenin tene son bulan bir şey. Ona karşı hissettiği küçümsemenin donmuş lapasını kıracak herhangi bir şey.

Ama beklemek zorundaydı. Plan yapmalıydı. Doğru zamanda hamlesini yapmalıydı.

"Neden?" Çatalını bıraktı ve yemeğe ilgi duyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti.

"O ve karısı para konusunda tartıştılar."

"Bir keresinde çiftlerin en çok kavga ettiği konunun para olduğunu okumuştum." Onlar değil, genellikle değil, ama diğer çiftler. Zaten yeterince sorunları vardı, bir de buna stresli ekonomi eklenmesin.

"Şey, Jim'le de oldu ve ..." Aaron çatalını havada çevirdi. "Adını hatırlayamıyorum."

Tabii ki bilmiyordu. Aaron isimler konusunda berbattı. Erkek isimlerinde değil. Hayır, postacının ve cumartesi sabahı koşusundan sonra uğradığı kahvecide çalışan adamın adını biliyordu. Hatta geçen yıl banyo için onlara o aşırı parlak mavi boyayı satan adamın bile. Ama birinin karısı, kız arkadaşı ya da bir kadın iş arkadaşı? Her seferinde tökezliyordu. Sanki tüm kadınlar zihninde sadece tanıdığı bir adamla bağlantılı olarak kayıtlıydı.

"Bunu daha kolay hale getirelim. Ona Anne diyelim." Lila bir ruloya uzandı. "Hikayeye devam et."

"Doğru." Aaron tekrar konuşmadan önce tereyağını ona yaklaştırdı. "Anne . . bilirsin, bu aslında onun adı olabilir."

"Bundan şüpheliyim." Tereyağını tabağa dökerken bıçağı tabağı sıyırdı.

Yukarı.

"Ne?"

Son birkaç haftanın rahatsız edici sessizliğini gerçek sessizliğe tercih etti. konuşma. "Ne ?"

Evlilikleri boyunca haftada en az bir kez onu dinlememekle ya da işini önemseydiğine dair herhangi bir işaret göstermemekle suçladı, o da rol yaptı. Çok fazla rol yapıyordu.

"Anne bir veteriner. Ithaca Commons yakınlarında sevdiğimiz takeranın köşesindeki hayvan hastanesinde çalışıyor." Aaron devam etmeden önce birkaç dakika sessizlikle ona baktı. "Bir lise öğretmeni olarak eve götürdüğünün üç katı kadar kazanıyor ve bu onu öldürüyor."

Aaron şimdi onun dikkatini çekmişti. Dirseklerini masanın kenarına dayayarak koltuğunda öne oturmuş. Gözlerindeki heyecan ve o yavan gülümseme. Sanki bir adamın evliliğinin ezik bir ego yüzünden parçalanması fikrine içten içe seviniyor gibiydi.

"Ona kendisini aşağılık hissettirdiğini söylemeye çalıştı ve o da ona öyle olduğunu söyledi."

Lila isimsiz kadınla arasında ani bir yakınlık hissetti. "Belki de öyledir."

"Evet, doğru." Aaron gülerek uzandı ve bir parça kopardı. sepetteki rulolardan birinden. Karbonhidrat alımını sınırlamaya çalıştığı için hepsini almadı. *Sadece bir ısırığın* onu tatmin etmek için yeterli olduğunda ısrar etti. "Sonra kadın onu kovdu."

"Kulağa adil geliyor."

Ona kaşlarını çatmaya cüret etti. "Ciddi olamazsın."

"Aslında ciddiğim."

"Onu tanımadığın halde onun tarafını mı tutuyorsun?" Ekmek parçasını ağzına attı.

"Görünüşe göre sen de öyle."

Başını iki yana salladı. "Bu haldeyken seninle konuşamam."

"Ortaya koyduğunuz gerçek senaryosunu inceleyelim. Adam kadının ne kadar kazandığını neden önemsiyor? Her ikisinin de kadının maaşından faydalandığını varsayıyorum. Para bir hesaba yatıyor, ya da onlar da bizim gibi birden fazla hesaba yatıyor ve sonra faturalar ödeniyor." Omuz silkti. "Kendi payından fazlasını yaptığı için ona teşekkür etmeli ve minnettar olmalı. Sonra da çenesini kapamalı."

"Jim'in karısını nasıl da savunuyorsun." Aaron sandalyesinde arkaya doğru oturdu ve ağırlığının etkisiyle ahşabın inlemesine neden oldu.

"Biri yapmalı gibi görünüyor."

"En azından sonunda benimle konuşuyorsun." Bu konuda sesi mutsuz geliyordu. "Şanslı değil miyim?"

Evet, her şeyi berbat etmiş ve kayıtsızlığını bir kenara bırakmıştı ama olsun. Anne adını verdikleri kadını savunmak onu aylardır evdeki her şeyden daha çok mutlu ediyordu. "Durabilirim."

"Jim ve Anne'i yargılamakla o kadar meşgulsün ki sessiz olamıyorsunuz."

Homurdandı ve çıkardığı ses o kadar hoşuna gitti ki tekrar yaptı. "Adını biliyormuş gibi davranma."

"Senin derdin ne lan? Normal bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

Onun hatası. Her şeyi hep onun suçu yaptı. Yükü başkasına attı ve kurbanı oynadı. "İşin hakkında konuşmadığımız zaman sinirleniyorsun. Şimdi konuşuyoruz ya, ona da kızılıyorsun. Seni mutlu etmek çok zor."

Elini sert bir tokatla masanın üzerine bıraktı. "Evli çiftler konuşur, Lila."

Onunla aynı odada bulunmaya zar zor tahammül edebiliyordu. Hele o videolardan sonra. "Bunu bir yerde mi okudun?"

"Bu bok senin yüzünden, benim değil." Ayağa kalktı ve bir bira daha almak için mutfaktaki buzdolabına doğru yürüdü. İkinci birasını. "Bu normal değil. İçine kapanıksın. Taş gibi soğuksun. Kimseyi umursamıyorsun." Onun kusurlarını sıralamak için acele ederken kelimeleri birbirine karıştı. "Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Dışarı bile pek çıkmıyorsun."

"Ev gösteriyorum."

Sanki doğaçlama bir dini ayin toplantısına katılmış gibi iki elini havaya kaldırdı. "Ah evet. Senin değerli lanet işin."

Tabağını masanın ortasına doğru itti. "Bu hâlâ Jim ve adı her neyse onunla mı ilgili yoksa kariyer seçimim seni gerçekten üzdü mü?"

Homurdandı. "Zar zor yaptığın mı?"

"Senin ısrarınla!"

"Seçimleriniz için beni suçlamayın."

"Yani şimdi yeterince çalışmıyor muyum? Her zamanki argümanın, çalışmamamı tercih ettiğin çünkü küçük okul ve koçluk arkadaşlarının bizi destekleyemeyeceğini düşünmelerini istemediğin." Parmaklarını bıçağın etrafında açmaya zorladı ve gerçekten fırlatmak istediğinde onu yere bıraktı. "Kararını ver Aaron."

Ellerini iki yanındaki tezgâha dayayarak lavaboya yaslandı. "Seni sevmek çok zor."

Atış ondan sekti.

Sanki bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyormuş gibi. Sanki yeterince şımartılıp kucaklanıp kucaklanmadığı umurundaymış gibi. Bu acınası evlilik bahanesinin içine eden oydu, o değil.

"Öyle demiştiniz." Gözlerini devirerek ona vurdu çünkü bu hareketin onun kontrolünü kırdığını biliyordu. Eğer kavga etmek istiyorsa, o zaman gerçekten kavga etmeliydiler. Bağırmalı ve suçlamalıydı. Tüm kişisel çöplerini yere dökmeli ve bir testereyle ayıklamalıydılar.

"Bunu yapmayın. Pasif-agresif saçmalıklar olmadan karşılık ver. Bana en azından biraz önemsedığını göster."

Öfkesi yüzeyin hemen altında fokurduyor ve çalkalanıyordu. Bir ya da iki kez daha itmesi yeterliydi. "Kişiliğim tanıştığımız günden beri değişmedi. Bu evlilikteki sorun ben değilim, *sevgilim*."

"Olanlar için daha kaç kez özür dilemem gerekiyor?"

"Bir kez yapmayı dene. Sadece bir kez." Pislik herif yakalandı ve yalan söyledi. Lanet öğrencilerinin telefonundaki videoların -samimi videoların- onu gerçekten mahvedebilecekken hiçbir şey ifade etmediğinde ısrar etti. Kadın onu kurtarıyordu ama adam bu gerçeği görmezden geliyordu ki bu çok akıllıcaydı çünkü kadın bunu daha uzun süre yapmayı planlamıyordu. "Boktan seçimlerin için zerre kadar sorumluluk almadın."

Ağzı inceldi ve yanağındaki küçük bir kas seğirdi. Onu izledi, sıçramaya hazır görünüyordu, sonra keskin bir dönüş yaptı ve dışarı baktı

Lavabonun üstündeki pencereden karanlığa doğru. "Bu kavgayı haftalar önce yapmıştık. Sana yanlış giden bir şaka olduğunu söylemiştim. Bu saçmalığı tekrar yaşamayacağım. Bırak artık."

"Bekle, bu senin özrün müydü?"

"Sanırım suçsuzsun. Beni yatağımızdan attın. Benimle zar zor konuşuyorsun. Üç haftadır o lanet evden hiç çıktın mı? Çünkü bana öyle geliyor ki bu evliliği yeniden bir araya getirmeye çalışmak yerine somurtuyorsun."

Bunu ona geri çevirmesine izin vermeyecekti. Onu eve aldığı için bile şanslıydı. "Hâlâ o özrü bekliyorum."

Dönüp tekrar ona baktı, ağır ağır nefes alıyordu ve sanki içindeki buz gibi nefretin dışarı taşmasını daha fazla engelleyemeyecekmiş gibi tezgâhı sıkıca kavradı. "Küçük bir şey yüzünden mi? Bir avuç aptal çocuğun yaptığı bir şey yüzünden mi? Böyle bir şey olmayacak."

Sahte bir şaşkınlıkla elini göğsüne bastırdı. "Doğru. Hayatında yanlış bir şey yaptığını söylemeye nasıl cüret edebilirim? Ne aptalım. Hatalı olan hep biziz."

"Bana video hakkındaki teorini anlat." Ağzı nefret dolu bir kaş çatmayla büküldü. "Söyle. Söyle."

Videolar. Çoğul. "Sen bir erkek için acınacak bir bahanesin."

Homurdandı. "Bir erkekle ne yapacağını bilemezsin."

Söylediği her kelime nefretine daha fazla hayat veriyordu. Ona bacaklar ve atan bir kalp verdi. Odadaki tüm havayı emene kadar onu besledi. "İşleri berbat eden ben değilim."

"Ben de bilmiyordum."

Hayal görüyordu. "Bunu nasıl söylersin?"

Odadan çıkarken başını salladı. "Siktir git, Lila."

Altıncı Bölüm

Günümüz

Ben Nia Simms ve Gone Missing, mahallenizde ve ülke çapında büyük ve küçük vakaları tartışan gerçek suç podcast'i. Genelde faili meçhul vakaları araştırır, ipuçlarını inceler ve diğer olasılıklar hakkında konuşuruz ve buna geri döneceğiz, ancak bugün vites değiştiriyoruz. Tıpkı geçen hafta olduğu gibi, herkesin konuştuğu bir davaya odaklanıyoruz.

Araya girmekten korktuğumuz için genellikle aktif bir davayı incelemeye başlamayız, ancak bu dava tam da arka bahçemizde gerçekleşiyor ve dinleyicilerimizden birinin yararlı olabilecek bir şey görmüş ya da duymuş olması mümkün.

Tabii ki SUNY Cortland ikinci sınıf öğrencisi Karen Blue'dan bahsediyoruz. Kampüs videosu, yaklaşık sekiz hafta önce arabasına bindiğini ve yıldönümleri için ailesini ziyaret etmek üzere okuldan ayrıldığını ve bir daha görülmediğini gösteriyor.

Bu davanın tüm haberlerde yer aldığını biliyoruz. Bu çok kurumlu bir soruşturma. Bir görev gücü var. Yerel ve eyalet polisi bu işin içinde. Şerifin ofisi ağırlığını koydu ve şimdi de FBI devreye giriyor. Bu çok fazla kaynak var ama çözüm yok.

Hepimiz Karen'in bagaja bir çanta koyduktan sonra arabaya binip uzaklaştığı o grenli videoyu gördük. Bu altmış bir gün önceydi. O zamandan beri mi? Karen'dan tek kelime yok. Kolluk kuvvetleri kendi isteğiyle gittiği ya da kendine zarar verdiği ihtimalini elledi. Bu bir cinayet vakası.

Ailesi çılgına dönmüş. Polis erkek arkadaşının evini iki kez aramış. Karen'in arkadaşlarından biri, erkek arkadaşının öfkesinden bahseden bir röportaj verdi. Bu, şiddete dönüşmüş bir ilişki gibi görünüyordu. Korkunç ama duyulmamış bir hikaye değil. Ama "öyleydi" dediğime dikkat edin.

Bu vakayı başka bir şekilde düşünelim. Ya Karen bu bölgede son birkaç yıldır hiçbir açıklama yapılmadan kaybolan ilk kadın değilse? Bu soruyu araştırmak için haftalar harcadık ve New York'un bu bölgesinde daha büyük, daha kötü niyetli bir şeyler olabileceğine inanıyoruz. Aslında elimizde üç kayıp kadın var ve polisin yanıtlamayı reddettiği bir soru hakkında konuşacağız: Ya bu kaybolmalar birbiriyle bağlantılıysa?

"Lila?"

Tabletinde duraklat tuşuna bastı. Kayınbiraderi ön kapıyı kapatıp içeri girerken, evin hoparlörlerinden gelen ses cümleinin ortasında kesildi

koridorda ona doğru.

Mutfak adasının üzerine eğildi ve onu yanağından öptü. "Ne dinliyorsun lan sen?"

"Zihnimi meşgul etmeye çalışıyordum." Bu yalan değildi. Ölü kocası ölmemişken güzel bir öğle yemeği yemek kolay değildi.

"Uh-huh."

"Bilirsiniz, arka plan gürültüsü." Adam ona bakmaya devam edince tekrar denedi. "Tüm haberlerde çıkan şu gerçek suç podcast'i."

Jared'in ifadesi . "Ne?"

"Syracuse Üniversitesi yüksek lisans öğrencisi tarafından bir sınıf projesinin parçası olarak başlatılan." Jared hareket etmeyince Lila tekrar denedi. "Adı Nia. Haftada bir ya da iki kez yayına giriyor ve bazen takipçileriyle birlikte inceledikleri davalarla ilgili güncellemeler içeren ara videolar yayınlıyor. Haberlerde kendisiyle röportaj yapılmış."

Kayınbiraderinin yüzünde hala en ufak bir tanıma işareti yoktu, bu yüzden tekrar denedi. "Çok kararlı, ki bu harika bir şey çünkü anladığım kadarıyla interneti kullanmakta uzman olan koltuk dedektiflerinden oluşan büyük bir takipçi kitlesi var. Karen Blue'nun davasıyla ilgili olarak kolluk kuvvetleri, medya ve bu görev gücü üzerinde baskı kurmak için bu yordakçılarını kullanıyor."

Jared başını salladı. "Beni 'podcast'te kaybettin."

Gerçekten mi? Adamın ara sıra ofisinden çıkması gerekiyordu. "Karen Blue? Düz kahverengi saçlı. Atletik. Gerçekten güzel."

"Onu tanıyor muyum?"

"Unut gitsin." Lila koltuğun etrafından dolaştı ve tabureden atladı. "Kahve?"

Bir cevap beklemedi. Jared kahveye her zaman evet derdi. Su teklif ederse, evet derdi. Kurabiye verse, alırdı. Tanıdığı en uyumlu insandı.

"Brent aradı." Az önce kadının boşalttığı koltuğa oturdu ve kadının uzattığı kupaya uzandı. "Bir şey duydun mu? Polis Aaron hakkında ne diyor?"

Sesindeki hafif titreme başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Son zamanlarda Aaron'un ruh hali oradan oraya sıçrarken, Jared'inki güzel ve dengeli bir şekilde mırıldanıyordu. Payne'in on dört ay büyük kardeşiydi. Biraz daha kısa boylu, 1.80 boyunda ve genç görünümlü bir yüze sahipti. Mükemmel bir burnu ve yumuşak mavi gözleri vardı. Kasabadaki kadınlar onun nesnel olarak daha çekici bir kardeş olduğunu, ama Aaron kadar iyi bir av olmadığını fısıldıyorlardı. Aaron koca olabilecek biriydi. Onlar için

Market alışverişı ve ayak işleri için övüldü ... ya da kasaba dedikodusu böyle gitti.

Çok az şey biliyorlardı.

Lila, Jared'i istikrarlı ve görünüşte dipsiz bir nezaket kuyusuna sahip biri olarak görüyordu. Onu aileye ve topluma kabul etmiş, emlakçılık kariyerine başlamasına yardımcı olmak için bağlantılarını kullanmıştı.

Sorun Jared'in iş ahlakıydı. Her zaman yüzde 100 çalışırdı. Ofiste o kadar çok saat geçiriyordu ki hiçbir kadın onunla rekabet edemiyordu. Lila'nın orada yaşadığı neredeyse dört yıl boyunca birkaçıyla sıradan bir şekilde çıkmış ve ritüelin çözülmesini izlemişti. Hiçbiri uzun sürmedi. Tanışıyorlar, çift yemekleri yiyorlar, sonra Tara yerini Dawn'a, sonra da Linda'ya bırakıyordu. Jared'in yatak odasının kapısı dönme eğilimindeydi.

Bir kız arkadaşı da onun seksi oldukça vahşi sevdiğini paylaştı. Lila, Jared ve onun yatak odası tercihleri hakkında düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Parmaklarını kupasının etrafına sardı ve sıvının sıcaklığının seramiğin içinden ellerine sızmasına izin verdi. "Ginny'yi her an bekleyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Ginny kim?"

"Araştırmacı."

"Aaron'ı aramak için zaten bir görevli mi var?" Jared kahvesine ikinci bir paket sahte şeker attı. "Kahretsin, her şey çok hızlı geliyor. Nerede bu herif? Ortadan kaybolmak ona göre değil."

"Hiç de değil." Aaron dışarı çıktığında bir not bırakmıştı. Evliliklerinin başlarında hoşuna giden küçük şeylerden biriydi bu. Videoları bulduğundan beri Aaron'ın yaptığı her şey onu öfkeliyordu.

"Yani ..." Jared yüzünü buruşturdu. "Siz kavga mı ettiniz?"

Rahatlamak için elini tezgâhın üzerinden uzatmaya başladı, sonra durdu. Parmak uçları arasında bir ayak vardı ve o esneyen uçuruma köprü kurmak istemiyordu. "Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü haftalar önce iki gün misafir odamda uyuduktan sonra onu seninle anlaşması için buraya geri gönderdim." Kupayı ağzına götürdü ama bir yudum almadı. "İkiniz aranızdaki meseleyi hallettiniz mi?"

Altı hafta. Zayıf bir barıştan bir hesaplaşmaya geçmelerinin üzerinden altı haftadan biraz fazla zaman geçmişti.

İçine beklenmedik bir serinlik doldu. "Evinize tekrar gelmedi, değil mi?"

Jared konuşmaya başladı, sonra durdu. Tekrar denemeden önce tam bir dakika geçti. "Aaron bana herhangi bir ayrıntı vermeyi reddetti. Bunu atlatamadığımı hissettim."

Onun hatasıydı. Jared kelimeleri kullanmamıştı ama sanki kulağına bağırması gibi duymuştu.

Ayağa kalktı ve kanepenin arkasına doğru uzanan ve mutfağı oturma alanından ayıran uzun masaya gitti. Dizüstü bilgisayarını aldı ve bara döndü. Jared'in yanındaki açık koltuğa oturdu. "Banka hesaplarımıza ve kredi kartlarına bakıp nereye gittiğine dair bir ipucu bulmaya çalışacaktım."

"Hey." Jared onun kapağı kaldırmasını engellemek için elini bilgisayarın üstüne koydu. "Seni bırakıp gittiğini düşünemezsin. O asla böyle bir şey yapmaz."

Bakışları adamın uzun parmaklarından, çoğu insanın altı aylık ev kredisi için ödediğinden daha pahalı olan şık siyah saate kaydı. Jared'in miras aldığı, kazandığı ve biriktirdiği paranın karışımına bir selamıydı bu.

Birkaç saniye sonra tekrar rahat, gözlerini kırpmadan göz teması kurmaya başladılar.

"Okulda olması gerekiyordu. Neden olmadığını anlamıyorum." Ve gerçek de buydu. Cipi park ettiği yerde olmalıydı. İçinde olmalıydı. Ölü ama orada.

Gizemi kafasında evirip çevirmişti. Döndürdü, ters çevirdi. Yaptığı hiçbir şey, ne kadar mantık yürütürse yürütsün, anlaşılır bir cevaba götürmüyordu. Yaşıyor muydu? Yaralı mıydı? Onunla oynuyor muydu?

Jared, "Kafasını boşaltmak isterse gidebileceğini düşündüğüm her yeri aradım," dedi.

Bu onun kıpırdanmasını engelledi. Bar çıkıntısının güvenliği altında ellerini birbirine sürttü. "Aaron sana kavga hakkında ne söyledi?"

"İkiniz de bazı şeyler söylediniz. Olayın nasıl geliştiğine dair pişmanlık duyduğunu biliyorum. Eminim bunu sana söylemiştir." Jared başka bir şey söylemeye başladı ama cep telefonu çalınca durdu. Ceketinin cebinden çıkardı ve ekrandaki mesajı okudu. "Brent öğleden sonra izin alıp arabayla dolaşmak istiyor."

"Ne yapıyorsun?" Brent'in işler zorlaştığında arka planda kaybolacak türden biri olduğunu düşünmüştü. Sonunda durma noktasına gelene kadar evliliğini bu şekilde kötü yönetmişti. Beş saat içinde Aaron'la olan arkadaşlığına, eski karısının bariz sorunlarıyla ilgilendiğinden daha fazla önem vermişti.

Evliliklerinin son iki yılında mutsuzluk ve depresyon sarmalı. Lila biliyordu çünkü o felaketi en ön sıradan izlemişti.

"Aaron'ı arıyorum." Jared omuz silkti. "Brent arabayla göle gitmiş olabileceğini düşünüyor. Orada gitmeyi sevdiği yerler var, şu yürüyüş yolu gibi."

Zihni bir an için bulanıklaştı. "Aaron'un işe gitmek yerine arabayla gezintiye çıktığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Lila." Jared fincanı kendisinden uzaklaştırdı ve yüzünü Lila'ya çevirdi. "Bak, benimle konuşabilirsin."

Adamın sesindeki endişeyi duyabiliyordu. Gözlerinde görebiliyordu. "Ne hakkında?"

"Her şeyi yaparım. Aaron'ın zor biri olduğunu biliyorum. İnsanlar onun dışa dönük olduğunu düşünüyor ama ikimiz de onun duygusal olarak çok açık olmadığını biliyoruz." Jared birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra tekrar dik oturdu ve ondan uzaklaştı. "Dedektifle tek başına iyi olacak mısın?"

"Müfettiş."

Jared homurdandı. "Arada bir fark var mı?"

"Sanırım göreceğiz." Hem bir daha avukatlık sınavına girmeyi planlamadığı hem de bir daha mahkeme salonuna dönmeyi düşünmediği için New York emniyet teşkilatının incelikleri hakkında hiçbir şey bilmemek için elinden geleni yapmıştı.

"Tamam." Ayağa kalktı ve her sabah saatlerce koşmaktan kırış kırış olan belindeki elbise pantolonunun kemerini düzeltti. "Brent'le hızlıca bir tur attıktan sonra buraya dönüp yardım edeceğim ve birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Cep telefonum yanımda olacak. Bir şey duyarsan mesaj at."

İkinci öpücük saçlarına kondu. Hızlı, kardeşçe ve hiç beklemediği bir şekilde rahatlatıcıydı. Rahatlayıp yükü başkasının paylaşmasına izin verecek biri değildi ama Jared'la tanıştığı andan itibaren birbirlerine uymuşlardı. Birbirlerini anlıyorlardı ve hayatlarının ayrıntılarını birbirlerine sözlü olarak kusmalarına hiç gerek yoktu.

Onlar isteksiz hayatta kalanlardı. Öfkeli ve açılmaya ve daha fazla acıya davetiye çıkarmaya isteksiz. Aaron onları birbirine bağlamıştı ama çoğu gün - özellikle de son zamanlarda- Aaron yerine Jared'la vakit geçirmeyi tercih ediyordu.

Tablete ve podcast sitesine göz attı. "Jared?"

Koridorun kapısında arkasını döndü ve durdu. "Evet?"

Gözlerini dört açmış bekleyen umutlu ifade onu çekti ama o buna izin . O anda ne söylemek istediğinden bile emin değildi.

ona seslendi. Sunacak cesaret verici bir şeyi yok gibiydi. Umut yoktu. Aaron'ı güvende bulmakla ilgili boş sözler yoktu.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Aaron geri gelmeyecekti. Ama dönerse, başladığı işi bitirecekti.

Yedinci Bölüm

GINNY OFİSTEN AYRILDIĞINI VE YAKINDA ORADA OLACAĞINI SÖYLEMEK İÇİN ARADI. Bu otuz dakika önceydi. Daha genç bir adamla geldi. Onun da üzerinde üniforma yoktu. Sadece koyu renk pantolon ve parlak beyaz bir gömlek. Adam tuvaleti kullanmak istediğinde, kadın onu koridorun sonundaki tuvalete yönlendirdi ve ne yapması gerekiyorsa yapmasını söyledi. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Varmış gibi davranması için bir neden yoktu.

"Burası büyük bir ev. Çocuk yok mu?" Ginny parmağını şöminenin şöminesinde gezdirdi, ancak parmağı orada duran tek fotoğrafın çerçevesine gelince duraksadı.

Lila, Aaron ve Jared'in arasında duruyor. Fotoğraf bir yıldan biraz daha eski ve üçünün de gerçekten mutlu görüldüğü nadir bir anı yakalamış. Fotoğraf, Cayuga Gölü'nde tekneyle açılmalarından sadece birkaç dakika önce çekilmiş. Parlak mavi gökyüzü ve yaz sonu güneşi onları bronzlaşmış ve dinlenmiş gösteriyordu.

"Hayır." Çocuk olsun ya da olmasın, Aaron'la birlikte verdikleri tek evlilik kararıydı.

Ginny fotoğrafı tekrar şöminenin üzerine koydu ve Lila'ya döndü. "Bana bu sabahı tekrar anlat."

Bu bir oyundu. Lila oynamak istemiyordu. Kanepenin ortasına oturdu ve Jared gittikten sonra odaya taşıdığı dizüstü bilgisayarını açtı. "Kalktım ve o çoktan gitmişti. Bu normal bu arada."

"Normal mi?"

Kafasını kaldırıp bakmadı. Sadece yazmaya devam etti. "Bu kelimeye itirazın mı var?" "Ne yapıyorsun?"

"Aaron'ın banka hesaplarını kontrol ediyorum."

Ginny onun yanına oturdu ve aralarında sadece bir parça boşluk bıraktı. Baskı hamlelerine gelince, faydaları vardı. Büyük olasılıkla

Biraz. Lila korkutma taktiklerini takdir ediyordu ama eski hukuk hayatında ne zaman atlayacağını ve ne zaman görmezden geleceğini öğrenmişti.

"Ortak mı yoksa bireysel hesaplar mı?" Ginny ceketinin cebinden bir çift gözlük çıkarıp takarken sordu.

"İkisi de." Lila şöyle bir baktı. "Onları giymelisin. Güzel görünüyorlar."

"Yüzüstü düşerim. Onlar sadece okumak için." Ginny gözlerini hiç kırmadı

ekranla temas halinde. "Peki ne buluyorsun?" "Hiçbir

şey. En son iki gün önce para çekmiş." "Ne kadar?"

"Altmış dolar." Lila ekranı Ginny'ye doğru kaydırды. "Çok para harcayan biri değil."

"Eviniz aksini gösteriyor."

Lila dizüstü bilgisayarı kapattı ve önündeki masaya geri koydu. "Bunu bir tamirci olarak satın aldı. Her seferinde biraz güncelledik."

Bilgisayar ortadan kalkınca, pozisyonlarının yakınlığını görmezden gelmek zorlaştı. Lila kişisel alanını korurdu. Kalabalıktan ya da sarılmaktan hoşlanmazdı. Alışverişten ve bir sürü insanın toplandığı, yürüdüğü ve tökezlediği her yerden nefret ederdi.

Vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı. Zihinsel olarak ondan geriye doğru saydı, sonra devam eden ama hızla geldiğini hissettiği kaçınılmaz endişe yumruğunu savuşturmak için tekrar yaptı.

"Becerikli misin?" Ginny soruyu sakın bir sesle sordu, neredeyse üst üste oturduklarını görmezden geliyordu.

Lila ellerini kucağına dayadı ve ellerini birbirine sürtmemeye ya da kaydırmamaya konsantre oldu. "Fayans döşemeyi öğrendim. Taç kalıplarını asmayı. Profesyonel görünen bir yüzeyle boyamayı."

"Ya Aaron?"

Lila kafasının içindeki vınlama sesinden kelimeleri zar zor duydu. Tüm enerjisini sesini dengede tutmaya harcadı. "Bir şeyleri devirmeyi tercih ederdi."

"Affedersiniz?"

Lila'nın ne dediğini hatırlaması bir saniye sürdü. Doğru. "Yıkım. Bu konuda çok başarılıydı ve sonra alçıpan işinde de oldukça iyi oldu."

"Burada seninle birlikte kimse yok. İçeri girerken bir komşuyla karşılaştım ama o beni takip etmedi." Ginny ayağa kalktı ve gözlüklerini çıkardı. Oturma odasında dolaşmaya devam ederken gözlükleri cebine geri girdi.

Lila'nın göğsü ağrıyordu. Rahatlamış nefesini içinde hapsedmenin verdiği güçle omuzları çökmüştü. "Buluşmamız için seyirci isteyeceğini düşünmemiştim."

"Bölgede aileniz var mı?"

Gümbür gümbür gelen endişe azaldı. Bu soru müfettişin ne kadar az ev ödevi yaptığını kanıtlıyordu. "Aaron'ın kardeşi dışında, hayır."

Ginny dondu kaldı ve tekrar Lila'ya baktı. "Bu başka bir eyalette yaşadıkları anlamına mı geliyor yoksa ... ?"

"Ailemin Aaron'la ne ilgisi var?"

"Bu iş zorlaşabilir, Lila." Ginny iç çekti. "Basın. Sorular. Arama partileri. Kocan yakında o kapıdan içeri girmezse ya da aramazsa, bu tür bir izinsiz giriş seni bekliyor ve biraz desteğe ihtiyacın olabilir."

Lila uzun zamandır aileyi destek ya da huzurla ilişkilendirmemişti. "Arkadaşımı arayabilirim."

"Tekil."

"Kredi kartlarında da bir şey yok." Bu yorum ağzından kaçmıştı ama Ginny konudan konuya atlayabiliyorsa, o da atlayabilirdi.

Ginny mırıldandı. "Senin bilmediğin bazı hesapları olabilir." "Mümkün, ama bütün faturaları ortak bir hesaptan ödediğim için sürpriz. Çek defterini nerede sakladığımı bildiğinden bile emin değilim." Koltuk minderlerine yaslandı, daha rahattı ve bir bacağını diğerinin üzerinden geçirirken kontrolü yeniden ele almıştı. "Sana bir sorum var."

"Devam et."

"Kayıp bir kadın var. Buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta kayboldu." Kuyuyu zehirlemeye başlamanın zamanı gelmişti. Detaylar tüm haberlerde ve o lanet olası podcast'in manşetinde olduğu için zor olmayacaktı. "Esmer. Genç ve güzel. Bir gün kaybolursak hepimizin olması gerektiği gibi çünkü halkın önemseydiği tek kurbanlar bunlar gibi görünüyor."

Ginny gözünü bile kırpmadı. "Karen Blue. Ne olmuş ona?"

Lila ayağını tekrar yere bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Madem baş dedektif sensin, neden o dava üzerinde çalışmıyorsun?"

Ginny yüzünü buruşturdu, neredeyse irkildi, ama hemen yüz hatlarını yeniden düzeltti. "Belki de öyleyimdir."

"Üniversite öğrencisi Karen'ı kaçıran kişinin, otuzlu yaşlarında bir erkek öğretmen olan Aaron'ı da kaçırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Televizyonun önerdiğinin aksine, aynı anda birden fazla vaka üzerinde çalışıyoruz."

"Sen görev gücünde değil misin?"

"Yargı yetkisiyle ilgili sorunlar da var. Onun davası benimkinin dışında. Farklı bir ilçede." Ginny kollarını önünde kavuşturdu. "Dün gece Aaron'la aranız nasıldı?"

Şu konu eksenine bak. *Darbe indi*. Artık Lila bir dahaki sefere nereye vuracağını biliyordu. "Her zamanki gibi."

"Daha açık ol."

"İş hakkında konuştu. Televizyon izledik. Erken yattı." Dedektiften daha fazla mırıldanma. "Her zaman böyle midir?"

"Benden daha önce, evet."

"Neden hukuku bıraktın?" Ginny'nin kaşı kalktı. "Ya da belki de hiç çalışmadın."

Bu yanıt Aaron'la ilgili cevaplara yol açmayacaktı ama yine de araştırmasına izin verdi. "New York'ta hiç çalışmadım. Burada lisansım yok. Kuzey Carolina, Greensboro'da küçük bir firmanın ortağıydım."

"Ve?"

"Birkaç yıl önce işten ve yalan söylemekten sıkıldım ve Aaron büyüdüğü yer olan New York'a geri dönmek istedi, biz de döndük."

Bu cümleleri o kadar çok tekrarlamıştı ki neredeyse onlara inanacaktı. Gerçek, satmaya çalıştığı parlak versiyondan çok daha karmaşıktı. Evet, ceza davaları onu rahatsız ediyordu ve bir ara vermeyi arzuluyordu ama her türlü iznin geçici olmasını bekliyordu. Taşınma ve bir kez daha avukatlık sınavına girme ihtiyacı, ayrıca Aaron'un daha az zaman gerektiren bir hukuk alanına geçmesi için yaptığı ricalar, onu test bazında yolundan vazgeçmeye ikna etmişti ... ve bu test üç yıldan fazla bir süre boyunca ağır aksak ilerlemişti.

Aaron'un Greensboro'da ne kadar mutsuz olduğu kısmını atlamış. Başlarda değildi. Onunla tanıştığında işini seviyordu ve okuldan sonra münazara takımına yardım ediyordu. Öğrencileri ve onların başarıları hakkında gururla konuşuyordu ve bu ona çekici geliyordu.

Ayrıca Jared ile olan yakın bağı da takdir ediyordu. Birbirlerini sık sık ziyaret ediyorlardı. Aaron yazın bir bölümünü Jared ile New York'ta geçirir ve döndüğünde daha yakın yaşamak istediğinden bahsederdi. Güz dönemi başladığında Aaron genellikle yoluna devam eder ve Kuzey Carolina'ya geri dönerdi ... ta ki o son yıla kadar.

Genelde iş arkadaşlarıyla iyi geçinirdi. Cazibesini konuşturuyor ve sonra eve gelip onlara ateş püskürüyordu. İdareye geçen başka bir öğretmenle olan sürtüşme birdenbire ortaya çıktı ve Aaron adamın yaptığı ve söylediği her şeye takıntılı hale geldi.

Geriye dönüp baktığında, Aaron'ı farklı bir gözle gördüğünde, Kuzey Carolina'daki o okul yöneticisinin kendisinin bilmediği neleri bildiğini merak etti. Hangi sırların üstünden geçtiğini.

"Müşterilerle uğraşmayı sevmiyordum." Lila hiçbir şeyi ele vermekten, insanların onun içine bakıp kendileri için çalmalarından, onu tanımadıkları halde tanıdıklarını sanmalarından hoşlanmıyordu, bu yüzden konuşmalar sırasında sallanıp duruyordu. Birazını verir, birazını gölgelerdi ama hepsini değil.

"Boşanma işi mi?" Ginny sordu.

"Ceza savunması." Lila elini kaldırdı. "Ve siz sormadan söyleyeyim, ağır suçlar. Cinayet. Adam kaçırma. Duruşma avukatıydım."

"Yani sistemin nasıl işlediğini biliyorsun." "Hangi sistemden bahsettiğinize ."

Ginny'nin aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordu. Acemi biri için bu, Ginny'nin daireler çizdiği izlenimini verebilirdi ama Lila büyük planı görebiliyordu. Konulara girip çıkmak, kişisel soruları genel sorularla karıştırmak. Buradan oraya atlamak. Bu bir açıdan ilginç olsa da, Lila'nın hayatının zeki ve azimli birinin kendi kariyerini ilerletmek için kullanabileceği bir basamak haline gelmesine hiç niyeti yoktu.

"Etrafa bakmama izin verdiğiniz için teşekkürler." Genç ortak ya da her neyse odaya yeniden girdi.

Banyoda uzun süre kalmıştı, Lila bunun, ona fırsat verdiğinde her yeri arayacak kadar deneyimli olduğu anlamına geldiğini umuyordu. Adamın adını hatırlamaya çalıştı. Paul ... hayır, o değil.

Mutfak tezgâhının üzerindeki kartta yazan ismi zihinsel olarak hatırlamaya çalışırken saçma sapan bir konuşma yaptı. "Görecek bir şey yok."

Ona yarım bir gülümseme fırlattı.

"Doğru." Pete Ryker. İşte buydu.

Onu kategorize etmek için acele etti. Bunu bir kez yaptığında, onunla ilgili hiçbir şeyi bir daha unutmayacaktı. Bu bir hafıza hilesiydi ve sonsuza dek bir hileydi. Aynı odada sadece birkaç dakika geçirmişlerdi ama aklına birkaç şey gelmişti. Otuz yaşlarında ve tüm boş zamanlarını spor salonunda geçirdiğini gösteren bir kas yığını. Pahalı ayakkabılar. Nedense, muhtemelen suç mahallerinde yürüyen bir adam için bu ona tuhaf gelmişti.

"Aaron'dan haber alamazsak, yarın ofisime gelmeni istiyorum." Ginny oturma odasından çıkıp Pete'e doğru yürürken zemini ve mobilyaları taradı. "Bazı soruları yanıtla. Bazı fotoğraflara bak."

"Neyin?"

"İnsanlar." Ginny başını salladı. "Belki bir yüz görmek şu anda önemli görünmeyen bir şeyi hatırlamana yardımcı olur."

Onu hiç tanımayan biri gibi konuşuyordu. "Bunu hayal etmek zor."

"Kocanızın cüzdanı ve anahtarları nerede?" Pete sordu.

"Gitti." Lila omuz silkti. "Sanırım onunla birlikte."

Bu cevaptan sonra ikisi de ona baktı. Lila cümleleri kafasında tekrarladı ama bir sorun bulamadı.

Ginny başıyla sehpanın olduğu yönü işaret etti. "Sen ve Aaron o dizüstü bilgisayar paylaşıyor musunuz?"

"İkimizde de birer tane var, ayrıca bir masaüstünü paylaşıyoruz." Şimdi onların dikkatini çekmişti. "İş için onlara ihtiyacım var."

"Üçü de mi?" Pete sordu.

"Evet."

Ginny tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi. "Bunu daha sonra tartışırız. Şimdilik, kocanızın arabasında GPS var mı?"

"Bunun para kaybı olduğunu söyledi. Telefonundakini kullanıyor ama o bile alışılmadık bir şey. O, benim aksime, bir yere bir kez giden ve yol tarifini sonsuza dek hatırlayan insanlardan biri."

"Anladığım kadarıyla cep telefonu da gitmiş." Pete bu açıklamayı yaptıktan sonra Ginny'ye baktı. "Bu çok uygunsuz."

Lila onları başka bir yöne doğru itti. "Hazır kontrol ederken Aaron'ın kardeşi Jared ile de konuşmalısın. Benim sahip olmadığım tek banka hesabına onun erişimi var."

Ginny'nin gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jared ve Aaron'a miras olarak para kaldı, ancak bunun yaşananlar için doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Her iki durumda da, emanet."

"Ne kadar paradan ?" Pete sordu. "Her biri birkaç milyon."

Ginny miktar karşısında herhangi bir tepki göstermedi. Pete o kadar dikkatli değildi. Gözleri büyüdü. "Eğer Aaron'a bir şey olursa, o para ?"

"Jared. O benim değil." Lila, Pete'in yüzündeki heyecanın kayboluşunu izlerken neredeyse gülümseyecekti.

Şüpheli görünüyordu. "Kocanızın milyonlarca doları var ama yine de lise öğretmeni olarak mı çalışıyor?"

"Öğrencileri seviyor." Ve öylece bıraktı.

Ginny devrildi. "Para ona miras kaldı?"

"Korkunç bir kaza. Bir grup avcı annesini vurmuş. Kadın dışarıdaymış, ateş ettiklerinde onu görmemişler ve öldürmüşler." Lila her iki kardeşten de duyduğu hikâyeyi neredeyse kelimesi kelimesine okudu. "Avcılar sarhoş ve zengindi ve Aaron sadece on bir yaşındaydı, yani Jared on üç yaşında bile değildi. Anlaşmanın bir parçası -babalarının Payne ailesinin tüm sessizliğini satın almak için imzaladığı ve mahkemenin de onayladığı- Jared ve Aaron için büyük hesaplar içeriyordu."

"Peki ya babaları?"

"Aldığı para? Hiçbir fikrim yok. Onunla hiç tanışmadım." Onun hakkında duyduklarına bakılırsa, bu bir kayıp değildi. Aile söylentilerine göre, devlete, elektriğe ya da herhangi bir konfora inanmayan bir babayla minimalist bir ortamda büyümüştü.

Aaron'un babası büyüdüğünde ve o yüklü ortamdan uzaklaştığında bile, hayal kırıklığı ve şiddet onu terk etmedi. Toplum karşıtı inançlarını Aaron ve Jared'e vaaz etti. Aaron babasından bahsettiği nadir durumlarda, Jared'i çocukluktan sağ salim çıkmalarını sağladığı ve pratik ama acımasız olarak tanımladığı bir babadan kurtulduğu için takdir ediyordu. Adam evi ve karısını bir despot gibi yönetiyor, ders vermek için elini ve kemerini kullanıyordu.

Lila kayınpederini nadiren düşünürdü, arada sırada zehirli olduğu ve *ben yetkiliyim* düşüncesinin bir kısmını oğluna aktardığı için onu lanetlemek dışında.

Konu babalığa geldiğinde, ne o ne de Aaron büyük ikramiyeyi kazanmıştı. "Kocanızın babasıyla neden tanışmadınız?" Ginny sordu.

"Karısını kaybettikten yedi ya da sekiz yıl sonra, yol kenarında yürürken bir araba çarptı. Günlerce komada kaldıktan sonra öldü."

Pete ılık çaldı. "Bir aile için çok fazla trajik kaza var."

Aynen öyle. "Evet, böyle düşünen ilk kişi sen değilsin." "Başka kim düşündü?" Ginny sordu.

Lila gülümsedi. "Ben."

Sekizinci Bölüm

GINNY ONLAR DIŞARI ÇIKANA KADAR BEKLEDİ, UZUN MERDİVENİN DİBİNDE DURDU tekrar konuşmadan önce arabasının yanındaki garaj yoluna gitti. Lila'nın son yorumundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Jared ve Aaron'ı suçluyordu ama ne hakkında?

Pete sessizlik konusunda onun yolundan gitti ama yalnız oldukları için ilk yorumu ondan önce yaptı. Yaptığı şey buydu. İlk olmak için yarıştı. Disiplin ve deneyimden yoksundu ama bunu asla bilemezsiniz çünkü konuşmaktan korkmuyordu. "Tuhaf biri, değil mi? Sadece ben değilim."

"Değil."

"Duygusuz gibi bir şey. Ama çok çekici."

Ginny bir iniltiyi bastırdı. Pete'in ne zaman susması gerektiğini gösteren bir iç filtresi yoktu. Oğlu yanlış zamanda yanlış bir şey söylediğinde ona "o bakışı" atardı. Bu işe yarıyordu çünkü Pete genellikle neyin ne zaman söylenmesi gerektiğini biliyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında olan Pete bu becerileri henüz öğrenememişti.

Sık sık yaptığı gibi gevezelik etmeye başladı. "Bak, o yüz ve o şık kıyafetler. Eski Hollywood gibi. Düğmeleri ilikli ama aslında öyle değil. Kızıl saçlar, bir nevi ... seksi bir görünüm."

Onunla çalışmak çok yorucuydu. "Saçları kahverengi. Konunuza dönün lütfen."

"Bir adamı ikiye bölebilecek gibi görünüyor, ne demek istediğimi anlıyorsan." Ginny herhangi bir tepki göstermeyince Pete omuz silkti ve devam etti. "Ama biraz Stepford karısı, ganimet olayı var. Eminim Aaron ona hava atmaktan hoşlanıyordur."

"Az önce söylediklerinin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?" Bundan şüpheliydi.

Ginny'nin kendi değerlendirmesi vardı. Lila yetenekli ve kararlı görünüyordu. Güçlü ve kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Çarpıcı bir yüzle kutsanmıştı. Kırmızı rujun doğru tonuyla vurgulanan solgun, mükemmel bir cilt. Egzersiz ya da ameliyatla bilenmiş bir vücut ya da onun için işe yarayan bir şey.

Güzelliğın ve gizemin mükemmel bir karışımına sahipti. Ginny yat kulübündeki erkeklerin onunla flört etmek için birbirlerini ezdiklerini ve onun hiç tepki vermediğini hayal edebiliyordu. Etrafında elde edilmesi ve memnun edilmesi zor bir hava .

"O görünmüyor ..."

Ginny gözlerini devirdi. "Bu cümleyi nasıl bitireceğinden korkuyorum."

"Gerçek." Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Yatakta kucaklaşan tiplerden hiç değil."

"İşin bitti mi?"

"Bana insanları değerlendirmeyi öğrenmem gerektiğini söylemiştin. Ondan aldığım şey güzeldi ama gerçekten soğuktu."

"Muhtemelen." Aaron yakında kapıdan içeri girmezse, Lila'yla daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı. Daha fazla soru biriktirmeliydi. Daha uzun gözlemler yapmalı ve onu tanıyanlardan bilgi toplamaya çalışmalıydı. Şu anda resim bulanık ve kafa karıştırıcıydı. Ginny, Lila'nın bunu bilerek böyle gösterdiğini hissetti.

"Çok iyi bir aktris olabilir," dedi Pete.

O tam olarak buydu ve Ginny'nin onu bu kadar ilgi çekici ve tehlikeli bulmasının nedeni de buydu. "O eski bir dava avukatı ve şu anda emlakçılık yapıyor. Gerektiğinde oyunu oynayabilir. Sakın aldanmayın."

Pete arabasının yanına yaslandı ve kollarını karnında kavuşturdu. "Ama nasıl bir oyun oynuyor? Yas tutan eş olmadığı kesin. Ağlamıyor ya da endişelenmiyor."

Pete soruşturma ekibindeki yerini hak etmişti. Cinayetle sonuçlanan bir dizi hırsızlık olayında harika bir iş çıkarmıştı. Her şeyi birbirine bağlayan bir video görüntüsü bulmuştu. Bu hamle kariyerini hızlandırdı. Onu diğerlerinin önüne geçirdi ama bu onu ofisin favorisi yapmadı.

Ona tahammül etti. Her şeyi bilen tavrı canını sıkıyordu ama iyi niyetli olduğuna inanmak istiyordu. Başarılı olmak istiyordu ve bunu anlayabiliyordu.

Patronu emrettiği için onu işe aldı. Kendi hatası olmadan şerifin kötü tarafına geçmişti ve şimdi de

dikkatlice. Ama saygı görmek istiyordu ve Petein şansına, o da genellikle saygı gösteriyordu.

Oldukça ciddi bir kör noktası vardı ve zayıflıkları hakkında hiçbir farkındalığı yoktu. Bazı temel insan etkileşimleri söz konusu olduğunda, çok fazla yaşam deneyimi olmayan insanların yapmaya meyilli olduğu gibi bocalıyordu. İnsanları bir şey ya da başka bir şey olarak görüyordu. Nüans eksikliği vardı. En kötüsünü görmemişti ve içine girmek üzere olduğu yoğun gri sisin değerini bilmiyordu.

"Pek bir şey ele vermiyor." Pete bu yorumdan sonra ona öylece bakınca Ginny, Lila Ridgefield'la yaptığı kısa görüşmeler sırasında fark ettiği birkaç şeyi sıraladı. "Yetenekli biri. Sorulardan kaçıyor. Yarım cevaplar veriyor. Zor konulardan uzaklaşıyor. İstemediğim bilgilerle beni besliyor."

"Sosyal açıdan beceriksiz mi yoksa bu başka bir şey mi?"

"Bu çalışılmış gibi hissettiriyor. Dikkatli olun." Asıl soru, bu oyunların genel bir hayatta kalma içgüdüsünden mi kaynaklandığı yoksa kayıp kocası hakkında tahmin yürütmelerini sağlamak için bir oyunun parçası mı olduğuydu. "Bana evde ne gördüğünü anlat."

İçeriye nadiren bakabildiler. Soruşturmanın bu kadar başında -daha yeni başlamışlardı- normalde potansiyel kurbanların eşyalarını karıştırmazlardı. Lila teklif ettiğinde, Ginny hayır diyebileceğini sanmıyordu. Şimdi bu erken bakışın onları şaşırtmak için olup olmadığını merak ediyordu.

"Birkaç fotoğraf çektim." Pete cebinden telefonunu çıkardı ve havaya kaldırdı. "Sürpriz var mı?" Lila onları içeri davet etmiş ve Pete'e gitmesini söylemişti.

Avlanmak, yani Ginny bundan şüpheliydi.

"Kocanın tüm kıyafetleri ekstra yatak odasında. Görünüşe göre orada uyuyormuş." Pete gülümsedi. "Bunun bir anlamı olabilir."

Ya da hiçbir şey. "Çok bekarsın."

"Ne?" Bu yorumdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Kocamı seviyorum ama tatile gittiğimizde iki çift kişilik yataklı bir oda tutuyoruz." Adamı seviyordu ve onu Howard Üniversitesi'ndeki ilk yılında avluda yürürken gördüğünden beri seviyordu ama adam yayılıyor ve horluyordu ve o da bir iki gece sessizlik istiyordu.

Pete güldü. "Ne kadar seksi."

"İyi bir gece uykusu seksten daha iyi olabilir."

"Bu beni bekâr tutacak türden bir yorum." Ginny gülümsemesini yuttu. "Lila'ya dönelim."

"Ev mi? Çok dağınık değil. Çok toparlanmamış. Yatak odaları yaşanmış ama steril görünüyordu."

Yani, doğru. Şüphe uyandıracak bir şey yok. "Sanırım kan lekesi istemek çok fazla olurdu."

Pete arabadan uzaklaştı. "Sence o mu yaptı?"

"Henüz 'o' şeyin ne olduğunu bile bilmiyoruz. Başka bir olaydan dönerken sağlık kontrolü yapmak için durdum ve şimdi yola çıktık. Aaron'a akıllanması ve eve dönmesi için zaman vermeliyiz." Henüz yirmi dört saat bile olmamıştı, bu yüzden Pete'in biraz yavaşlaması gerekiyordu. "Onu önemseyen insanlar aradı-"

"Ama karısı değil."

"Elimizde sadece bu sabah ayrıldığına dair sözü var. Eğer bu iş çözülmezse, bunu doğrulamamız gerekecek." Açık sorular Ginny'nin etrafı kurcalamasına izin verecekti, ama şu anda biraz zaman geçmesini bekliyordu.

Aaron'ın bir kız arkadaşı olabilirdi ya da hayatından bıkmış olabilirdi ya da hiçbir şey olmayabilirdi. Onlar oradayken Aaron'ın kapıdan çıkıp gitmesini bekliyordu. Çoğu durumda da öyle olurdu. Televizyonların önerdiğinin aksine, bu meseleler nadiren büyür ve gerçek davalara dönüşürdü.

Anında gelen endişeli telefonlar ve *Aaron'ın asla geç kalmayacağına* dair tüm o konuşmalar Ginny'nin burada bir terslik olduğunu düşünmesine neden oldu. Herkesin çizdiği resim Aaron'u öylece kaçmayacak bir adam olarak gösteriyordu, ama o zaman insanların düşündüklerinin gerçekte olanlardan ne kadar farklı olduğu şaşırtıcıydı.

"Artık Aaron Payne'in milyonları olduğunu biliyoruz. Eğer evliliği bittiyse boşansın ve gidip bir kumsalda seksi bir şeyle yaşasın," dedi Pete.

Keşke kötü kararlar veren insanlar bunun yerine sağduyuyu seçselerdi. "Boşanmanın canına okuyacağını düşünen ilk kişi o olmazdı. Eski avukat eşinin parasının bir kısmını almanın bir yolunu bulacağından ya da hakimın ona yüklü bir nafaka ödemesi yapacağından endişe etmiş olabilir."

Pete inledi.

"Eğer bu iş , her şeyi bilmem gerekecek. Para. Geçmiş. Aile. Avukatlığı gerçekten neden bıraktığını. Arkadaşlarının kim olduğunu. Okuldaki ve mahalledeki insanların bu çift hakkında ne düşündükleri. Güvenlik kamerası görüntüleri. Telefon kayıtları."

"Şu vakıf fonuna bir göz atmak istiyorum." Pete başını salladı. "Bu çok garipti."

Ginny amacın bu olduğunu tahmin etti. "Odağı nasıl kendisinden alıp kayınbiraderine çevirdiğine dikkat edin."

"Zekiceydi." Pete saatine baktı. "Yarın bu saatlerde kocasının yüzü haberlere çıkacak. Basın ön bahçesine üşüşecek. Hayatının her santimi, her hareketi didik didik edilecek."

Aynen öyle. "O zaman gerçekten ne kadar soğuk olduğunu göreceğiz."

Dokuzuncu Bölüm

İki Hafta Önce

ALARM SESSİZ EVİN İÇİNİ İKİNCİ KEZ ÇIĞLATTI

Gece. İlki saat iki civarında geldi. Şimdi, ancak bir saat sonra, tekrar feryat etti.

Lila ayak sesleri ve küfürler duydu. Ev canlanmaya çalışırken ışıklar yandı.

Mutfak penceresinden etrafı izliyordu. Pijamalarını ve terliklerini giyerek parmak uçlarında durdu ve arka bahçeye bakmak için lavabonun üzerine eğildi. Orada hiçbir şey hareket etmiyordu.

"Bir şey görüyor musun?" Aaron videolar yüzünden çıkan kavgadan beri uyumaya mahkûm edildiği misafir yatak odasından tökezleyerek çıktı ve koridordan aşağıya doğru koşmaya başladı. Solmuş kot pantolonunu ve koşu ayakkabılarını giymeye çalışırken dengesini kaybedince küfretti ve buzdolabının yan tarafına çarpmadan önce tek ayağının üzerinde zıpladı. "Geçen seferden sonra kıyafetlerimi tutmalıydım."

Koordinasyonsuz gösteriyi görmezden geldi. Dikkati doğrudan adamın elindeki sopaya yöneldi ve orada kaldı. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Alarmı kapat."

Onun sorusunu duymazdan geldi. Hiç şaşırmadım. Videoları öğrendiğinden beri düşmanca davranıyordu. Her şeyi onun üzerine yıkmış ve sunduğu saçma sapan bahaneye inanmadığı için aralarındaki gerginlik onun suçuymuş gibi davranmıştı. "Davetsiz misafirin silahı olabilir."

Eşofmanının fermuarını çekti. "Muhtemelen bir şey yoktur. Aptal bir hayvan."

Adamın verandaya açılan Fransız kapılarına yönelmesini izledi. "Bunu bilemezsin. Dışarıda biri olabilir."

"Şu anda her şey hakkında kavga etmek istediğini biliyorum, ama lütfen bir ara ver ve alarmı hallet." Telefon çaldığında nefesinin altından küfretti. "Yanlış alarm yüzünden polis tarafından suçlanmak istemiyorum, o yüzden şu aramayı yap ve kodu ver."

"Sizi bu mu?" Elli dolarlık bir ücret. Sadece Aaron bu kadar parayı kaybetmeyi, kafasından vurulup çimlerin üzerinde kanlar içinde kalmaktan daha büyük bir korku olarak görürdü.

"Lila, telefonu getir."

Ahizeyi kaldırdı ve güvenli kelimesini söyledi. Hemen ardından alarmları çaldı.

Kapıyı açtı ve evin içinde ikinci bir alarm sesi duyuldu. Bu seferki dışarıdan geliyordu ve birden fazla komşunun evini karanlıkta uyandırmıştı.

Filmore'lar yan dairede oturuyordu. Sokaktaki diğer insanlar Pat ve Kitty'den bahsederken "ilaç parası" diye fısıldarlardı. Biri sokağa döndüğünde köşedeki ilk ev . Ağaçlardan oluşan bir tünelin içinde, sadece üçüncü katı ve dalların arasından görünen araba yolunun ipucu ile geri çekilmişti.

Çocukları üniversiteye gittiği için artık özel ve gösterişli aile tatillerine yatırım yapmıyorlardı. Bunun yerine, arka bahçelerini bir spa ve bahçelerle yeniden tasarladılar. Yazın havuzda uzanırken film izledikleri büyük bir televizyonla tamamlanan bir açık hava mutfığı ve aile odaları vardı.

Alt kat yetişkinler ve çocuklar için bir oyun odasıydı. Eski tip video oyunları ve bir bılardo masası vardı. Büyük boy kanepelerin olduğu bir medya odası. Korumak için karmaşık bir alarm sistemi ve video ekipmanı gerektiren bir sürü parlak, pahalı şey.

Filmore'ların alarmı , dışarıdaki ışıkları da . Her yer karnaval gibi aydınlanmıştı. Herhangi bir davetsiz misafir spot ışığına tutulmuş ve videoya çekilmiş olmalıydı. Pat bu gelişmeyle övünüyordu. Şimdi sistemin işe yarayıp yaramadığını göreceklardı.

Evin köşesinden tanıdık erkek sesleri duyduğunda, Aaron'un dışarıdaki yolunu takip etti. Elinde sopasıyla, evler arasındaki sınırı belirleyen uzun ağaçların kendi taraflarında duruyordu. Pat başını sallayarak çit boyunca ilerliyordu.

Tam onlara ulaştığı sırada Kitty'nin yan kapıdan koşarak onlara doğru geldiğini gördü. Etrafına büyük boy bir bornoz sarmış ve üzerinde

kar botlarına benziyordu. Pat biraz daha iyiydi, üzerine eşofman ve ters çevrilmiş bir ceket giymişti.

"Eee?" Pat alarmın gürültüsü arasında karısına bağırdı.

O hızla gürültü kesildi. Sessizlik çöktü ve acil durum ışıkları kapanınca avlu karanlığa gömüldü.

"Polis hızlı bir kontrol yapmak için geliyor ama ben videolara baktım." Kitty'nin sesi nefes nefese çıkıyordu. "Hiçbir şey yok."

"Emin misin?" Aaron sordu.

Kitty, evlerin arasındaki hafif yokuştan inmesine yardım etmesi için Pat'e uzandı. Bu teselli edici hareket otomatik gibi görünüyordu, sanki Pat hayatını onu koruyarak geçirmişti ve şimdi de bundan vazgeçmeyi düşünmüyordu.

Bu tür bir şımartılma Lila'nın pek dikkatini çekmemişti. Bunu hiç yaşamamıştı ve aramaya da gitmemişti.

Dışarıdan bakanlara göre Pat ve Kitty biraz uyumsuz görünüyorlardı. Cuma günlerini golf sahasında geçiren bir görünümü vardı. Bronz ve zayıf. Saf bir işadamı, cazibeye ve para kazanmaya hazır. İnsanların kendisine hak ettiği gibi davranmadığını düşündüğünde biraz huysuzlaşırdı ama iyi bir komşuydu. Sessiz ve meraklı biri değil.

Lila anne tipini tanımlayan şeylere pek aşina değildi. Muhtemelen çocukların antrenmanlarına giden ve ailenin çoğu akşam birlikte yemek yemesini sağlayan bir anneydi. Kitty öyle bir hava veriyordu. Sürekli yemek pişiriyor ya da evi yeniden dekore ediyordu. Kocasından bir karış daha kısaydı ve yıllar geçip çocuk sahibi olunca fiziği biraz daha yuvarlaklaşmıştı.

Aaron, Pat'in bir gün bir iş gezisinden eve kolunda müstakbel ve çok daha genç ikinci karısıyla dönebileceği konusunda şakalaştı. Bu Aaron'un önceliklerini gösteriyordu, Pat'in değil. Lila sonsuza dek mutluluk kavramına inanmıyordu ama Pat ve Kitty onu bazı insanların inandırmıştı.

Pat, Kitty'yi kendi tarafına doğru çekerken başını salladı. "Daha derinlemesine bir kontrol yapacağım ve bunun mahalledeki alarmların devam eden bir incelemesi olması ihtimaline karşı videoya tekrar bakacağız."

"Arkana mı bakacaksın?" Lila sordu.

"Beş gün. Videonun geri dönüşümüne bu kadar süre var." Kitty başını kaldırıp kocasına baktı. "En azından bu sefer sadece bir sensör patladı. Kreş barakamızın yanındaki. Videoda etrafa savrulan şeyleri görebilirsiniz."

Pat kaşlarını çattı. "Bunu yapan lanet olası rüzgâr değil. Sistem o kadar hassas olmasa iyi olur."

"Mümkün değil, gerçekten." Aaron sopanın ucunu yere vururken şöyle dedi. "Rüzgâr, sizinki dışarıda çalarken bizim içerideki alarmı aynı anda çalıştırmazdı."

Pat'in kaşları daha da çatıldı. "Kulağa koordineli geliyor."

Lila bir olasılık sundu... onların da kabul etmesini umduğu bir olasılık. "Sizin alarm şirketinizi kullandık. Sistemde bir hata olabilir mi?"

"Bir hiç uğruna uykularımızı kaçırmak için çok fazla para ödüyoruz."

Kitty kocasının kolunu okşadı, bu hareketle onu daha önce de sakinleştirdiği anlaşıyordu. "Pat, sorun yok."

"Öyle değil." Ama öfkesinin bir kısmı sesini terk etti.

Lila teorisinden vazgeçmeye hazır değildi. "Sokakta aynı şirketi kullanan başka biri var mı?"

Aaron ön tarafta dolaşan komşularına el salladıktan sonra bakışlarını Lila'ya çevirdi. "Ne?"

"Eğer sadece bir şirketten alarm geliyorsa bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Yarın başka birinin sisteminin devre dışı kalıp kalmadığını ya da arızalanıp arızalanmadığını görebiliriz. Eğer yoksa-"

"Alarm şirketi buraya gelip bunu sökebilir." Pat'in sesi yükselir yükselmez tekrar kontrol altına aldı. "Kusura bakmayın. Anlamıyorum. İki yıl boyunca gayet iyi çalıştı."

"Yarın videoyu kontrol eder ve nerede bakarız." Kitty Lila'ya sıcak bir gülümseme attı. "Kahve içmeye gel ve alarm verilerini birlikte gözden geçirelim."

"Mükemmel." Çünkü Lila'nın ihtiyacı olan şey tam olarak buydu.

Onuncu Bölüm

Günümüz

GINNY, evindeki alanın yarısını kaplayan büyük masasında oturuyordu.

ev ofisi. Gerçekten, *onların* ev ofisi. Kocasını Roland ile paylaşıyordu. Ithaca Koleji'nde kabul dekanlığına terfi ettiğinden beri ofiste daha çok, Roland üniversiteden mezun olduğunda babasının yaptığı masada ise daha az zaman geçiriyordu.

İş uzun saatler gerektiriyor ve çok fazla stres taşıyordu. Mızızlanan ebeveynler. Mızız öğrenciler. Huysuz profesörler.

İkisi de kariyerlerinde yaşadıkları hayal kırıklıklarından ve iş arkadaşlarının düşüncesiz yorumlarından muzdaripti ve bu yükü özel olarak paylaşıyorlardı. Howard Üniversitesi'nde lisans öğrencisi olarak tanıştıklarından beri her kayıpta ve başarıda birlikte olmuşlardı. Her iki ebeveynin ölümü. Bir düşük. Kadının iş yerinde yaralanması. Adamın terfisi. Onun terfisi. Dört taşınma. Güzel oğulları.

Roland'a yeni kayıp öğretmen vakasından bahsetmişti. Beklendiği gibi gözlerini devirdi ve sorumluluklarını yerine getirmeyen "zavallı adamlar" hakkında bir şeyler mırıldandı. Roland, Aaron-Payne-bir-eğlence-için-gitti-ve-şimdi-eve-gelmekten-korkuyor kampında sağlam bir şekilde duruyordu. Hâlâ ikna olmamıştı.

Parmakları tuşların üzerinde gezinirken Payne ailesi hakkında daha fazla bilgi aradı. Daktilonun tıklama sesi hareketsiz odayı doldurdu. İçini kaplayan ürpertiği görmezden geldi ama soğuğa karşı koymak için kalın bornozunu sıkıca sardı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Roland içeri baktı. Sanki Roland'ın çok fazla çalışma ve az uyku konusundaki görüşünü bilmiyormuş gibi dramatik bir nefes verdi.

"İki saattir bilgisayar başındasın." Kadının sandalyesinin yanına çömeldi ve yanağını kadının koluna, açıkta kalan bileğinin hemen yanına yasladı.

Adamın çıplak tenine değen pürüzlü kenarı gülümsemesine neden oldu. "Belki de porno havasındaydım."

"Eğer öyleyse, paylaşmalısın." Dizlerinin üzerine çökene kadar doğruldu, bilgisayar ekranına bakarken yarı onun yanına yarı sandalyeye yaslandı. "Ama gerçekte ne oluyor... ah, tamam. Görüyorum ki bu davayı bu gece bırakmamaya karar vermişsiniz."

Parmakları klavyeden düştü ve ona döndü. "Bu adamın annesi bir kazada ölmüş. Sonra babası ölmüş. Şimdi de kayboldu."

Roland onun için okuma gözlüğünü yukarı iterken kaşlarını çattı. "Hepsinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

Bornozunun kolunu öptü. "O zaman neden yalnız uyuduğumu anlamıyorum."

"Bir insan bu kadar şanssız olabilir mi?"

"Bir kız arkadaşıyla dışarıda olabileceğini ya da Vegas'a gidebileceğini ya da eğlenceli bir şeyler yapabileceğini söylediğini sanıyordum."

Hiç düşünmeden parmakları adamın saçlarına gitti. Adamdan yayılan sıcaklık onu sarıp sarmaladı. "Yanlış cevap gibi geliyor."

"Sıkıcı lise öğretmeninin vahşileşmesi işine gelmiyor mu?" Başını kaldırdı ve onu izledi. Sorunun sonunda sesindeki eğlence azaldı, sanki Aaron hakkındaki ilk değerlendirmesinden şüphe etmeye başlamıştı. "Demek istediğim, içgüdülerin hiç yanılmıyor."

"O bir milyoner, ya da karısı öyle diyor. Parayı alıp hayatını yaşama şansı vardı ama yapmadı."

Gelen ilk telefonda itibaren insanlar Aaron'un kayboluşunu aciliyet duygusuyla konuştular. Kimse ya da habersizce uzaklaştığını düşünmüyordu. Arayan üç kişi de Aaron'ın okula gitmediği sürece okulda olacağına ısrar ediyordu. O böyle biriydi. Ortaya çıkan yetişkin bir adam. Sahip olduğu para ve kaynakları ve bunlara ne kadar uzun süredir sahip olduğunu da eklediğinde, onun aylıklık zamanını fazla geçiren bir adam olduğundan şüpheleniyordu.

Roland başını sallarken mırıldandı. "Orta yaş krizi mi?" "Kırk yaşında bile değil."

Parmakları onunkilerin arasından geçti ve kadın elini sıktı. "Bunun için o yaşıta mısın?"

"Eğer öyleyse, kaçırdın." *Tanrı'ya şükür.* "İşe yaramaz bir kocaya sahip olma fikri kulağa kabus gibi geliyor."

Bu saçmalığa katlanan arkadaşları vardı. Ama onun yoktu. O bir ortak istiyordu, yetişkin bedeninde başka bir çocuk değil.

Her zaman istikrarlıydı. Hazır. Destekleyici. Azimli. Biraz fazla sabit fikirliydi ama sevgi dolu bir baba ve kocaydı. Bir boşanma çocuğu olarak evlilikleri için çok mücadele etti. Her ikisi de işlerinden nefret ettiklerinde ve harcamaları bir değişikliğe izin vermediğinde zor dönemler geçirmişler, bağırış çağırış ve hayal kırıklıklarıyla dolu acı dolu bir yıl yaşamışlardı.

"Burada sahip olduklarım dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok." Birleştirdikleri ellerini kaldırdı ve kadının sırtını öptü.

"Tatlı dilli." Şimdi onları seviyordu. Birbirlerine nasıl uyduklarını. Birbirlerine bağlandıkları ve birbirlerini dinledikleri bu noktaya yerleşmişlerdi. Muhtemelen Kingston'ın on altı yaşına basması ve on beş yaşının dehşetinden kurtulup her şeyi bildiğini düşünmeye başlamasıyla ilgili bir şeydi bu. O aşamadan hoşlanmıyordu ve geçtiğini görmekten mutluydu.

Roland onun elini hiç bırakmadan ayağa kalktı. "Seni yatağa gelmeye ikna etme şansım var mı?"

"Yarın Lila ile tekrar konuştuğumda hazır olmak istiyorum."

"Sanki bu kadınla kavga ediyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Görsel hayal ona doğru gibi geldi. "İçimden bir ses Lila Ridgefield ile yapacağım her konuşmada en iyi performansımı sergilemem gerektiğini söylüyor."

Onu alnından öptü. "Her zaman ."

Hayır, hatalar yapmıştı. İçgüdülerini dinlemedi. Protokol ve onu durdurmasına izin verdi. Patronuyla savaşa girmiş ve yolunu kaybetmişti.

Bu sefer değil.

LILA UYUMAK İSTİYORDU ama vücudu buna her daha fazla karşı koyuyordu.

Günün kaosu yerini ürkütücü derecede sessiz bir geceye bıraktı. Onca telefon görüşmesi ve koşuşturmanın ardından saatler, sanki çok tehditkâr, çok beklenmedik bir şeyin eşiğindeymiş de uykunun savunmasızlığını göze alamıyormuş gibi, önsezili bir sessizliğe gömüldü.

Brent ve Jared akşam yemeği getirmişti. Saatlerce konuştular. Aaron birkaç gün sonra ortaya çıktığında kıcına tekmeyi basmaktan bahsettiler.

Balık tutuyorduk. Cassie elinde kekle gelmişti ama sadece yarım saat dayanabilmişti, çünkü kimse onun saçma sapan sohbet başlatıcılarına kulak asmamıştı.

Bir sürü akılsız gevezelik ama cevap yok. Hareket yok.

Şimdi, herkes gitmişken, zihni keşkelerle ve yapılması gereken taktiklerin listesiyle doluydu. Tüm bu zamanın ve emeğin boşa gittiğini, onun sokaklarda dolaştığını düşünmek, içindeki çarpıntıyı artırdı. Panik kulaklarında uğuldadı. Gerginlik onu ve evi sarmıştı. Duvarlar neredeyse onunla birlikte gümbürdüyordu.

Tüm kontrolünü vücudunu hareket ettirmeye, hazır tutmaya odakladı. Aaron geri çekilebilirdi. İçeri girebilirdi. Bir pencere kırabilirdi. Polise gidebilirdi. Sonsuz olasılıklar beyninde dönüp duruyor, nefesinin göğsünde hıçkırmasına neden oluyordu.

Evin alarmını birkaç hafta önce kapatmışlardı. Şimdi ona o.

Oturma odasının büyük pencerelerinin önünde durmak onu Hedef. Bu pozisyon aynı zamanda gözcülük yapmasını da sağlıyordu. Etrafındaki evler çoğunlukla, bir takipçiyi gizlemek için mükemmel kör noktaları olan uzun çitlerle korunuyordu. Orada burada yanan bir ışık görebiliyordu. Tam karşısındaki ev gölgeli bir karanlıkta duruyordu, iki katlı bir koloninin belli belirsiz bir taslağı ve orada birinin yaşadığını gösteren sadece yumuşak sarı sundurma ışığı vardı.

Johnson'lar. Daniel her Pazartesi Ithaca'dan Albany'ye gidip geliyor ve Perşembe günü geç saatlerde eve dönüyordu. Sherri, muhtemelen beş yaşından küçük üç çocuğu tek başına her yere sürüklemekten bitkin düşmüş olacak ki, dokuzda ışıkları kapatıp dünyaya gözlerini kapadı. Şimdi, saat on biri çoktan geçmişti, saatlerdir dışarıdaydı.

Lila onu kıskanıyordu. Aslında her ikisini de. Kadın hareket edemeyecek kadar yorgun olduğu için, adam da buradan başka bir yerde olduğu için.

Lila bir eli cep telefonunda, diğer eli de pijamasının yumuşak pamuğunun üzerinde karnının üzerinde, gözleri yorulup kenarlarında yaşlar kadar açık kalmaya izlemeye devam etti. Yine de sessiz evinin karanlığında durdu ve kaldırımın her santimini taradı. Her ağacı ve her dalı inceledi, hareket aradı.

Doğaçlama nöbet görevine başladığından beri ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Beş dakika. . . bir saat. İçinde yüksek sesli bir tık tak hissetmesine rağmen saniyeler bulanıklaşıyordu. Kaçınılmaz sona doğru bir tür geri sayım.

Zihni sesler duydu. Aaron'un sesi. Ayak sesleri. Hayattayken olduğu gibi sözde ölümünde de ona musallat oluyordu.

Cep telefonunu iki eliyle kavrayarak pencereden ve onu izleyenlere sunduğu çaresiz görüntüden uzaklaştı. Adım adım, gözetimini hiç bozmadan ilerledi. Sadece topuğu uzaktaki duvara çarptığında durdu. Odanın bir tarafından diğerk tarafına kaymıştı, bir gölgenin canlanıp ona saldıracağından o kadar emindi ki.

Aaron ve oyunları onu bu hale getirmişti.

Sırtını duvara dayayarak telefonu kaldırdı ve çevirdi. Bir kez çaldı.

Bir ses duymadan önce atladı. "Başım belada. Seni görmem gerek."

On Birinci Bölüm

PETE ERTESİ SABAH 'DAN ÖNCE GINNY'NİN OFİSİNE KOŞARAK GİRDİ.

Ceketini çıkarıp oturmak için bir şans. Kapıyı arkasından kapatması gerektiğini biliyordu. Eğer o sırada adam kalabalık kadın öbür ucundan ona doğru yaklaşıyor olmasaydı kapatabilirdi. Sadece ona kahve getirme konusundaki akıllıca kararı onu yüzüne kapı çarpılmasından kurtarmıştı.

"Bu sabah çok enerjiksın." Sandalyesine çöktü ve bilgisayarını açtı. "Bilgin olsun, gençlerin bu huyundan nefret ederim."

"Ben o kadar genç değilim."

Oturum açarken ona baktı, şifresini yazarken tuşlara bakma zahmetine girmede. "Uh-huh."

"En son davamızla ilgili haberlerim var." Kolunun altından ince bir dosya çıkardı ve havada salladı.

"Gençlik enerjin daha az sinir bozucu olmaya başladı." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

"İlk olarak, Aaron ya da arabası görülmedi. Kredi kartlarında ya da banka hesaplarında bir hareket yok. Arama yok. Peşine düşecek bir sinyal yok." Gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Çok heyecanlısın." Pusun talihsiz bir şekilde dağıldığını kabul etmek zorundaydı. Her yeni bilgiyle birlikte Aaron Payne bir koşucudan çok bir kurban gibi görünmeye başlamıştı.

"İşim konusunda hevesliyim."

Bu anlaşmazlık için henüz çok erkendi. "Öyle bir gün olacağını görüyorum. Haberler?"

"Bu konuya girmeden önce müdür ve kardeşiyle görüştüm." Kelimeleri sanki sesindeki hevesi yakalamaya çalışıyormuş gibi hızlandı. "Hiçbir şey yok. Aaron hiç kontrol etmedi ya da . İşe gitmemiş

Müdürün söylediklerine bakılırsa bu durum kıyamete benziyor."

"Lila ne dedi? Dün gece ondan haber almış mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Kocasının nerede olduğu konusunda bana doğru dürüst bir cevap verme olasılığı en düşük olanın o olduğunu düşündüm."

"O atlayabileceğiniz bir adım değil."

Dış odadan gelen yüksek sesli bağırışlar dikkatlerini çekti. Gürültüyü çıkaran iki şeriften, tezahüratların sporla ilgili olduğunu tahmin etti, muhtemelen kolej futbolu - ofisin en sevdiği eğlence.

"Bu sabah evin önünden bir araba geçti. Her yer sessiz." Dosyayı kucağına bıraktı. "Merak ettiğim için ben de arabayla geçtim ama evde ne ondan ne de arabasından bir iz vardı."

Bu hamle onu şaşırtmadı. Çoktan bilgi toplamaya ve çiftin hayatını didik didik etmeye başlamışlardı. "Ama belli ki karısı konusunda açık fikirli davranıyorsunuz."

"Tabii ki."

Muhtemelen şimdiye kadar bir ortağından aldığı en az ikna edici yanıtı. "Bu kolayca yalnız kalmak isteyen bir adam olabilir. Hemen sonuca varma. Bu sadece görmen gereken şeyi görmeni engeller."

Ginny cümleyi satmaya çalışırken tökezledi. Kafasının içinde içi boş bir şekilde çınılıyordu ve dışarı çıktığında kulağa daha da kötü geliyordu.

Pete homurdandı. "Bundan şüpheliyim."

Tartışmaya gerek yok çünkü o da aynı şekilde hissediyordu ve bunu saklamakta berbatı. Dersleri kendine sakla. Bir davaları vardı ve karışık olacağı benziyordu. Bu da onun en büyük endişesine yol açtı. "Bunun medyaya yansıdığına dair bir işaret var mı?"

Haber duyulduğunda, telefon hatları komşuların komşuları ispiyonlaması, komplo teorileri ve sahte görüntülerle aydınlanacaktı. Bu, Lila'nın üzerine yağacak gazabın yanında hiçbir şeydi. Basın evini gözetleyecek ve hayatını paramparça edecekti.

"Henüz değil ama bir okulda öğretmen ve koç olarak çalışıyor. Çocuklar onu tanıyor. Ebeveynler onu tanıyor. Konuşulacaktır. Bunu gizli tutmanın bir yolu yok ve ..." Pete nefes verdi. "Yapmalı mıyız? Bu iş ne kadar gürültülü olursa, bir şeyler bulma ihtimalimiz de o kadar artar."

Bu teori, kariyerinin şimdiye kadarki en büyük davasında geri tepti. Verdiği mücadeleye ve ona mal olan onca şeye rağmen jüri kararıyla sonuçlanmayan bir dava. "Ne kadar çok kişi katılırsa, birbirimize çelme takma olasılığımızın o kadar arttığını görüyorum. Bu yüzden iyi bir şey olmadan önce harekete geçmeliyiz."

Bu ilçenin vatandaşları teorileriyle geliyorlar. Ama haberlerden bahsettiniz. Hala duymayı bekliyorum."

Pete dosyasına baktı ama vermedi. "Sanırım Lila'ya soracağın ilk sorunun ne hakkında olacağını biliyorum."

Evet, kendinden çok memnun görünüyordu. "O dosyada önemli bir şey var ve sen bunu söylemedin mi? Yirmi dakikadır buradayım. Neyin var senin?"

Elini kaldırdı. "Maksimum dramatik etki için çiziyordum." Gözlerinin şiştiğini hissetti. "Ne oldu?"

"Bulmacanın çok büyük bir parçasını buldum." Gülümsemesi biraz azaldı. "Ne anlama geldiğinden emin olmasam da."

Sabrı tükenmişti. "Seni kovmadan önce söyle."

"İyi. Anı mahvet." Öne doğru eğildi ve dosyayı Ginny'nin önüne bıraktı. "Lila Ridgefield izini sürmesi zor bir kadın."

"Anlamı ne?" Ginny kapağı kaptı ve çevirerek açtı.

O daha birkaç cümle okuyamadan Pete açıklamaya başladı. "On üç yıl önce, yirmi bir yaşındayken birdenbire ortaya çıktı."

Ginny başını kaldırıp baktı. "Peki ondan önce?" "Ondan önce Lila Ridgefield diye biri yoktu."

On İkinci Bölüm

Lila'nın etrafında yorgunluk ve bunaltıcı bir savaş yarası vardı.

Ertesi sabah mutfak adasında oturuyordu. Kahve makinesinin sıcaklığını kaynama derecesine getirmişti. Onu canlandıracak herhangi bir şey. Beynini yeniden çalışmaya ve önündeki gerçek sorunu çözmeye zorlamak için.

Kahve fincanından bir buhar kıvrımı yükseldi. Dönüp kaybolmasını izledi. Uykusuz haliyle, ısı pufu onu hipnotize etti. Muhtemelen olduğundan çok daha ilginç görünüyordu.

Bir saat bile uyumayı başaramamıştı. Sağduyusu ona bütün gece evde kalmasını söylüyordu, oysa bu evden gerçekten çıkmak istiyordu. Çıkmak. Telefonda çalınan birkaç dakika ile yetindi. Bunlar huzursuz beynini yatıştırmaya yetmemişti.

Aaron'ın hayatta olma ihtimali yüzüncü kez aklından geçti.

İmkansız. Olmak zorundaydı. Onu öldürmüştü. Kontrol etmişti. Onu cipine atmadan önce nefes almasının durmasını beklemiş. Bir adam öylece geri gelemezdi.

Yine de yarı yarıya onun bir öfke fırtınası içinde kapıdan içeri girmesini ve arkasında kaosu sürüklemesini bekliyordu. Suçlayarak. Polisi arayacaktı. Onu kapı dışarı etmesini. Ama bu riskli olurdu, çünkü elinde ona dair bir şey vardı. Özenle inşa ettiği her şeyi, iğrenç yalanlarla yerle bir edebilecek bir şey.

Kupayı yere bıraktı ve zihinsel olarak son birkaç günü gözden geçirdi. Geriye döndü ve her anı yeniden yaşadı. Cevaplara ihtiyacı vardı ve birine soramazdı ... ya da sorabilir miydi? Adamın nerede olduğunu ve nasıl kaçtığını gösteren başıboş bir kâğıt parçası, bir not olmalıydı.

Bar taburesinden kaydı ve mutfakta dolaşmaya başladı. Belirgin bir düzen olmadan yürüdü. Mutfaktan koridora doğru yürüdü. Aaron'un ofisinin kapısında durdu. Cevapları ortaya çıkarmak için yaptığı önceki görevlerden, burada değerli bir şey saklamadığını biliyordu.

Boş kasa onunla alay ediyordu. Sayfalar dolusu bloklardan oluşan boş takvim hiçbir not içermiyordu. Eğer faaliyetlerinin kaydını tutmak gibi bir niyeti yoksa bunu neden aldığına dair hiçbir fikri yoktu. Herkes gibi davranırken gizemli olmanın bir yolu daha.

Şimdi daha iyi biliyordu.

Koridora geri dönmeden önce odaya son bir kez baktı. Kapıyı yarıya kadar kapatmıştı ve kafasındaki gölge netleştğinde başka nereye bakacağını düşünüyordu. Orada, dış avluya açılan çift Fransız kapının camlarından birinde bir karenin yansımasını gördü ... ya da ona benzeyen bir şeyin.

"Ne oluyor be?" Soruyu boş odaya fısıldadı.

Yorgunluğunu ve etrafını saran tehdidi unutarak, Vermont'ta geçirdikleri uzun hafta sonundan dönerken adamın antikacıdan almak için ısrar ettiği oryantal halıya adım attı.

Çapraz bölmeler camın içinden yükseliyordu. El ilanının ya da her neyse onun düz kenarları dış taraftaki bir boşluğa kaymıştı. Dün orada değildi ama şimdi oradaydı. Bu, birinin arka bahçesinden geçtiği anlamına geliyordu. Birinin mahremiyet alanına bu kadar yaklaşmış olması fikri midesini bulandırды.

Kapının kilidini açtı. Kapının kenarına sıkıştırılmış, ikiye katlanmış, çizgisiz bir dizin kartına benzeyen bir şey duruyordu. Rüzgâr onu savurdu ama tuttu.

Saklandığı yerden çıkarırken kalın kâğıt parmaklarının altında ağırlaştı. Blok harflerle yazılmış bir mesaj.

PLANLANDIĞI GIBI GITMEDİ, Mİ?

Tam olarak değil ama anladı. Kalbini durdurmaya yetecek kadar.

Bu kişi onun ne yaptığını ya da yapmaya çalıştığını biliyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Aaron yaşıyordu.

On Üçüncü Bölüm

AARON PAYNE SONRAKİ ÜÇÜNCÜ SABAH, PATRONU VE EN İYİ

arkadaş şerifin ofisini ziyaret etti. Brent sorulmadan geldi. Oturup bekledi ve soruşturmayı yürüten biriyle konuşması için ısrar etti.

Bu ilgi seviyesi bir bayrak kaldırdı. Dikkatleri onun üzerine çekti. Ginny onun bilmediğini varsaydı ve ona ipucu vermeye zahmet etmedi. Ayrıca acele edip onun emirlerini yerine getirmek için zıplamadı.

Aaron'un kardeşi Jared'le yaptığı görüşmeyi bitirdiğinde Aaron'un başına kötü bir şey geldiğine giderek daha fazla ikna oluyordu. Onu kimse görmemişti. Parasına dokunmuyordu. Her şey -arabası, cüzdanı ve telefonu- kayıp görünüyordu.

Bunların hiçbirisi kulağa hoş gelmiyor.

Lila'nın ismi de değişmedi. Pete etrafı araştırmış ama bir şey bulamamıştı. Araştırmayı genişletiyordu ve Ginny Lila'yla konuşmak, bildikleri bilgilerle onu şaşırtmak istiyordu ama Lila telefonuna cevap vermiyordu. Bir sonraki durak, ev ziyareti. Ama Ginny'nin önce Brent'le bir konuşma daha yapması gerekiyordu.

O habersiz geldikten yirmi dakika sonra, Ginny elinde boş bir not defteri ve çalışır durumda bir video ile sorgu odasına girdi. Ofis kayıt cihazı, bir kişi ile avukatı arasında geçen bir konuşma ya da departmandan birinin cihazı kapatması dışında olan her şeyi kaydediyordu. Bugün açık ve çalışır durumdaydı.

Müdürün karşısındaki koltuğa kaydı ve onun metal sandalyede kıpırdanıp durmasını izledi. "Bana bir şey mi söylemen gerekiyordu, Brent?"

Birleştirdiği ellerini masanın üzerine koydu, sonra tekrar kucağına indirdi. "Aaron'dan haber var mı?"

İçini çekti. "Araştırıyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadığında sandalye beton zeminde sürtünüyordu. "Bak, bunun normal olmadığını bilmelisin. Gecikmeye ya da her ne oluyorsa ona gerek yok."

Soruşturmanın çok hızlı ilerlemesi gerektiği konusunda ne hissettiğini biliyordu çünkü ona söylemişti. Pete'e de dün takip soruları sormak için okulu ziyarete gittiğinde söylemişti. O sabah erken saatlerde durum kontrolü için ofisi aradığında bunu son bir kez daha açıkça belirtmişti. Brent'in yaptığı tek şey meramını anlatmaktı.

Brent'in hayal kırıklığı arttıkça daha rahat bir duruş sergileyerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Sence neler oluyor?"

"Ben ... sadece ..." Onun pozisyonunu taklit ederek tekrar oturdu, sonra sırtını sandalyeye çarptı.

Bir sürü sarsıntılı hareket. Bir gerginlik havası. Her sancı ne kadar rahatsız hissettiğinin altını çiziyordu.

Bazı insanlar rozetli memurların yanında tedirgin olurlardı. Bunu anlıyordu ama bu adamın gençlerle dolu bir konferans salonunu dağılmadan idare edebildiğine inanmakta zorlanıyordu. "Sanki bilmemizi istediğiniz özel bir şey varmış gibi geliyor."

"Lila ile tanıştın."

Ah. Bu ilginç olabilir.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Çok hoş biri." Şimdi hızlı hızlı konuşuyordu. "Yani, bildiğimiz anlamda hoş değil. Daha çok ... ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır." Bu gevezelikte ona yardım etmesinin imkânı yoktu.

Yer değiştirmeye, hareket etmeye ve genellikle başını döndürmeye devam etti. Cep telefonunu cebinden çıkardı ve ekranı kontrol etti. Orada gördüğü şey kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bu toplantının videosunu analiz etmek için sabırsızlanıyordu. "Brent?"

"Tamam." Cep telefonunu yüzüstü masanın üzerine koydu. "Çekici biri. O onunla ilgili bir şey var."

"Ne şeyi?" Ginny, Lila'nın bir şeyi olduğunu düşünüyordu ama aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerini kim bilebilirdi ki?

"Aaron ona hava atmayı severdi." Ürkütücü ama tamam.

"Sanki bir tür ödölmüş gibi." Brent durdu ve derin bir nefes aldı. "Bak ne yakaladım demedi ama gururunu hissedebiliyordunuz."

İnsanların onları belli bir şekilde görmesinden hoşlanıyordu. Güzel, görünüşe göre çok zeki ama mesafeli. Bu ona neredeyse hayattan daha büyük bir his veriyor."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Onunla tam bir göz teması kurdu. "Her şey durdu."

Ginny cebinden kalemini çıkardı. Ne yazacağından emin değildi, o yüzden bekledi. "Ne oldu?"

"Onlar. Çalışmayı bıraktılar."

"Bu büyük bir ifade." Önemli olabilecek ve gerekçe sağlayabilecek türden. "Ne zaman?"

"Bir aydan daha uzun bir süre önce." Diğer elinin avucunu ovuşturdu. "Bir şeyler oldu."

"Ne?"

Brent omuz silkti. "Kim bilir? Çok özeller."

Hiç yardımcı olmadı. Tekrar denedi, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek sakinleşmeyi hedefledi. Bunun, odanın içinde sıçrayan gerginliği biraz olsun azaltacağını umuyordu. "Bir sorun olduğunu düşündüren nedir?"

"Tekrar söylüyorum, açık olmak istiyorum. Öyle olduğunu söylemedi. Aslında her şeyin yolunda olduğunda ısrar etti ama değildi."

Bir kez daha. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ondan bahsetmeyi bıraktı." Kız açıklama isteyemeden onun sözünü kesti. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Kafa karıştırıcı, evet."

"Onunla evli olmak onun için önemli. Bu onun kişiliğinin bir parçası. Okulla ilgili herhangi bir şeye nadiren gelen gizemli, göz alıcı bir karısı var, ama onunla ilgili referanslar bırakıyor. Söylediği bir şey ya da gittikleri bir yer. Bu bir tür öğretmenler odası şakasıydı, onunla tanışmadığımız ya da onu şehirde görmediğimiz sürece kimse onun varlığına inanmazdı."

"Tamam, ama-"

"Lila hakkında kötü hikayeler anlatmazdı. Asla. Kavga etseler bile bunu asla bilemezsiniz, çünkü asla olumsuz bir şeyden bahsetmezdi."

"Brent." Rekor hızla konuşmasını durdurmak için elini kaldırdı. "Demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

"Birkaç hafta öncesinden başlayarak, sanki o artık yokmuş gibi davrandı. O zamandan beri ne onunla ilgili ne de iş dışında olanlarla ilgili tek kelime etti." Brent hareket etmeyi bıraktı. "Ve şimdi de kayıp."

"Lila'nın Aaron'a bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?" Bu ona daha çok Aaron'un Lila'ya bir şey yapmış olduğu izlenimini veriyordu ama bu

Kayıp koca.

Brent kaşlarını çattı. "Sanırım aralarında her şeyi değiştiren bir şey oldu. Ne olduğunu bulursan Aaron'ı da bulursun."

Bölüm On Dört

GINNY VE PETE, Ithaca şehir merkezinde LILA'NIN EMLAK OFİSİNE GİRDİLER

Ertesi sabah. Buranın sahibi değildi ya da işletmiyordu ama aracı kurumda çalışıyordu. Orada boş bir masası vardı.

Önce onun evini aramışlar ama kimse cevap vermemişti, bu yüzden mantıklı ikinci seçenek olarak buraya gelmişlerdi. Boş masasını bulmak iki saniye sürdü. Kişisel fotoğrafların ve bir isim levhasının olmaması onu ele veriyordu.

Ginny arkadaki ofiste büyük masada oturan kadın telefonu kapatana kadar bekledi. Rozet, arka yatak odasında garip bir koku olan bir göl mülkü hakkındaki konuşmayı kısa kesmesi için kadını etkilemedi. Pete'in dramatik iç çekişi de etkilemedi.

Kadın sonunda telefonu kapattığında, Ginny ona "*Beni alt edemezsin,*" der gibi bir bakış fırlattı. "Şimdi hazır mısın, yoksa önce kahve içmek ya da öğle yemeği için plan yapmak ister misin?"

Kadın Ginny'nin bakışlarını karşılamak için acele etmedi. "Beni kışkırtma."

Pete son bir kez daha iç geçirdikten sonra, hep durdukları camlı ofisin hemen dışındaki Lila'nın boş masa sandalyesine doğru başını salladı. "Burada değil mi?"

"Lila?" Kadın omuz silkti. "Öyle mi olmalı?"

"Bana adını söyle." Çünkü Ginny'nin bu saçmalıkla işi bitmişti. "Christina Torres." İsim levhasını düzeltti. "Bu benim firmam

Lila da burada çalışıyor." Geri kalan bilgileri vermeden önce duraksadı. "Ama şu anda burada değil."

Açık, özlü ve kesinlikle işe yaramaz. Ginny biraz etkilenmeden edemedi.

İşyeri sahibini ölçüp biçti. Kırk yaşlarında, muhtemelen elli yaşlarında ve beyaz ipek bir bluz giyiyordu. Üzerinde, üzerinde tek bir kalem izi olmadan bütün günü geçirebileceğini düşündüren o derli toplu havası vardı.

Ginny becerisini ve omuzlarının hemen üzerine düşen mükemmel şekillendirilmiş siyah saçlarını takdir etti. Yardımcı bilgi eksikliği mi? O kadar da değil.

Sesindeki tonu yuttu ve bir kez daha denedi. "Lila bugün sizi kontrol etti mi, Bayan Torres?"

"Bu sabah geldi."

Ginny sabrının tükendiğini hissetti. "Ve?"

"Aaron'ın birkaç gün eve ya da işe gelmediğini söyledi." Christina büyük boy siyah deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Ona istediği kadar zaman ayırmasını söyledim."

"Ne yapmak için?" Pete sordu.

Christina'nın gözleri, kızgınlığını gizlemeye çalışıyormuş da beceremiyormuş gibi kısıldı. "Affedersiniz?"

Bu kadar yeter. Ginny vücudunu masanın tam önüne koydu. Christina dış ofisi daha iyi görebilmek için yana kayınca, Ginny yana doğru adım attı ve görüşü engelledi. Bu hareket *beni dinle* diyordu, ki Ginny'nin niyeti de tam olarak buydu. "Aaron'ı tanıyor musun?"

"Geç saatlere kadar çalıştığında bazen uğruyor. Ama genelde hayır. Ve siz sormadan söyleyeyim, onu birkaç haftadır görmedim."

Pete Christina'ya dönmeden önce Ginny'ye baktı. "Kolçakları kavrayışın ve sesindeki gerginlik onun hayranı olmadığını gösteriyor."

Christina sandalyeyi bıraktı ve parmaklarını birkaç kez esnetti. "Lila'nın evliliği beni ilgilendirmez."

Kadın bir adamın kayıp olmasını umursamıyordu ve Ginny bunun bir anlamı olduğunu biliyordu. Bunu Christina'nın ağzından zorla almak zorunda kalmak odadaki gerilimi daha da artırmıştı. "Öyle olduğunu farz et."

Dış ofisteki telefonlar çaldı. Bir adam içeri girdi ve anahtarlarını ön taraftaki masanın üzerine bıraktı. Odanın arka tarafında duran insanlara bakmadan telefonu eline aldı.

Sözünü Ginny tekrar Christina'ya baktı. "Eee?"

Sessizlik çöktü. Christina nihayet konuşmaya başlayana kadar kimse bir şey söylemedi. "Aaron onun kariyerini desteklemiyor."

"Bunu sana o mu söyledi yoksa o mu?" Pete sordu.

"Benim gözlerim var." Christina sanki daha da etkili olsun diye onları yuvarladı. Ginny oyun oynayacak havada değildi. "Bunu biraz daha detaylandır."

"Onu burada görüyorum, onunla nasıl konuştuğunu. Toplum içinde ve sahadaki davranışlarından çok farklı." Christina kaleminden başını kaldırıp

tutuyordu. Yüzlerindeki soruyu görmüş olmalı ki onlar daha soramadan cevap verdi. "İki kızım da çim hokeyi oynuyor. Aaron yardımcı koç."

Bildikleri bir bilgi. Brent'ten ve okuldaki diğerlerinden erkenden öğrendikleri ve daha sonra değerlendirmek üzere dosyaladıkları bir gerçek. "Nasıl farklı?"

"Büyüleyici biri. İnsanlar onu seviyor." Christina kalemı tekrar eline aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Ama burada, Lila'yla konuşurken, özellikle de onu gördüğüm son birkaç hafta içinde, gitmek ve onu eve götürmek için acele ediyordu."

Bu Brent'in yorumlarına uyabilirdi. Ginny, Lila'nın dokunaklı bir tip olduğunu hayal etmekte zorlanıyordu ama Aaron'ın toplum içinde uygunsuz davranması da onun hakkında şimdiye kadar duydukları hiçbir şeye uymuyordu. "Peki ya son birkaç haftadan önce?"

"Küçümseyici ama bunu saklamakta çok daha iyi."

"Sizce ona kötü mü davranıyor? Talepkar mı, tacizci mi - burada neden bahsediyoruz?"

Christina, sanki Pete'in sorusunu düşünüp nasıl cevap vereceğine karar veriyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Aaron o adamlardan biri. Dışarıdan parlak ve çekici görünür. Muhtemelen, bu bir tahmin olsa da, evde küçümseyici bir pislik."

İnsanları konuşturmanın en iyi yolunun hiçbir şey söylememek olduğunu bilen Ginny sessiz kaldı. Pete'e de aynısını yapmasını telkin etmek için başını hafifçe salladı.

"Yani, sanırım istismar değil." Christina içini çekti. "Daha çok bu tür bir *Karımın bir işi var ve bana nasıl ihtiyacı olmaz?*"

Taciz değil. Ginny ne zaman bu cümleyi duysa, tanımın vurmaktan daha fazlasını kapsadığını açıklamak isterdi.

Ginny ofisten çıktı ve elini yakındaki masanın sandalyesine koydu. "Lila burada mı oturuyor?"

"Genelde. Konferans odasını daha çok imza günleri için kullanıyor ama listeleri de orada inceliyor."

Pete masanın diğer tarafına doğru yürüdü. Bir kalemin ucunu kullanarak bir dosyanın yerini değiştirdi ve altındaki bir yığını ortaya çıkardı ... ve önemli bir şeyi daha. "Bu dizüstü bilgisayar onun mu?"

"Bir saniye bekleyin." Christina oturduğu yerden kalktı ve onları dış ofise kadar takip etti. Ofisteki adama dışarı çıkmasını işaret etti.

devam etmeden önce. "Orayı karıştırmazsanız memnun olurum. O bilgisayar ofise ait."

Telefon kayıtlarının gelmesini bekliyorlardı. Ginny, analiz için bilgisayarları almak da dahil olmak üzere Lila ve Aaron'ın evini aramaya devam etmek istiyordu. Bir tanesini bile kaçırmak istemiyordu. "İş yaparken çalıştığı bilgisayar bu mu?"

Christina başını salladı. "Bu bir ofis dizüstü bilgisayarı. Bazen kullanıyor. Diğer insanlar gibi."

"Hiç eve götürüyor mu?" Pete sordu.

Christina, Ginny ile göz temasını kesmedi. "O bağımsız bir müteahhit. Yaptığı her hareketi izlemiyorum."

Pete kapalı bilgisayara dokundu. "O zaman onu yanımızda götürebiliriz." "Kesinlikle olmaz."

"Bayan Torres, tek yapmaya çalıştığımız Aaron'un kayıp olup olmadığını ya da gitmeyi seçip seçmediğini anlamakken bizimle kavga ediyormuşsunuz gibi geliyor."

Christina ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Ginny neredeyse onun kafasının içindeki savaşı görebiliyordu. Ne kadarını söylemeli? Neyi açıklamalıydı? Anlıyordu ama yardıma ihtiyacı vardı ve şu anda Christina, Lila'ya kolayca ulaşabilen insanlardan biriydi ve neredeyse hiç kimse bundan hoşlanmıyordu.

Christina bütün bu kıpırdanmalardan sonra başını salladı. "Söylediğim hiçbir şeyi çarpıtarak Lila'ya karşı kullanmanı istemiyorum."

Arkadaşlık. Hayranlık. Belki ikisinin karışımı. Duygu ne olursa olsun, içeri sızdı ve yoluna çıktı. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Her soru onları bir cevaptan biraz daha uzaklaştırıyordu. Christina'nın soru soran insanlara karşı doğal bir güvensizliği olabilirdi, ama Ginny kafasında çalan alarmin bundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlayamıyordu. "Tekrar deneyeyim. Nereye gittiğini *biliyor* musun?"

"Hayır."

"Yapsaydın söyler miydin?" Pete sordu.

Christina'nın gözleri kısıldı ve vücudu hareketsiz kalarak tekrar savunma moduna geçti. "Burada işimiz bitti mi?"

Cevapları başka bir yerden almaları gerektiğini düşünen Ginny kartını uzattı ve Christina Lila'yı görürse araması gerektiğini söyledi. Hızlı bir vedalaşmanın ardından Pete'le birlikte sokağa çekildi.

Pete'in şaşkın yüz ifadesini görünce, onun başucu davranışlarını sorgulayacağı planlı konuşmasından vazgeçti. "Ne oldu?"

"Bugün okuldaki insanlarla ve birkaç komşuyla görüştüm. Christina, Lila'yı Aaron'dan daha çok seven ilk kişi. Okuldakiler ona karşı oldukça ılıktı. Herkes nasıl giyindiğinden ve ne kadar derli toplu olduğundan bahsetti. Kişisel bir şey değil."

"Bundan herhangi bir sonuç çıkarabileceğimizi sanmıyorum. Sadece onu daha çok görüyor olabilirler." Ginny'ye mantıklı geldi. "Christina ve Lila'nın bir bağlantısı var. Aaron *da onun eşi* ve muhtemelen daha fazlası değil."

"Muhtemelen. Christina'nın Lila'nın gerçek adını ve neden değiştirdiğini bilip bilmediğini merak ediyorum." Pete tekrar Ginny'ye bakmadan önce şehir merkezindeki kahvehaneye girip çıkan insanlara göz attı.

"Bunu sormak için doğru kişi o değil, ama Lila'nın davranışlarının tuhaf olmaya devam ettiğine katılıyorum." Ginny "şüpheli" kelimesini kullanamazdı çünkü Pete hemen üzerine atlardı.

"Kocasını kayıp için bizden haberdar olacağını düşünürsünüz. Aaron'ı kontrol etmiyor ya da sormuyor."

Ginny'nin buna kolay bir cevabı vardı. "Onun artık hayatta olmadığını bilseydi etrafta bekleyip endişelenmezdi."

Pete ona geniş bir sırıtış fırlattı. "Şimdi kim sonuçlara atlıyor?"

"Sadece bariz olanı söylüyorum."

On Beşinci Bölüm

LILA YENİ NOTA BAKTI.

ÇOK YARAMAZLIK YAPTIN.

Bunu bu sabah ön camındaki sileceğin altında bulmuş. Arabayı geri vitesle takıp garaj yolunda ilerlemeye başlayana kadar neredeyse gözden kaçırıyordu. Kâğıt rüzgârda uçtu ve o da frene bastı.

Geçen seferkiyle aynı, beyaz çizgisiz bir indeks kartına yazılmıştı. Arkası boştu ve üzerinde başka bir kelime ya da yazı yoktu. Yaratıcısının kimliğini ele verecek hiçbir şey yoktu ama okul malzemeleri dolabında bulunabilecek türden bir kağıttı. Bir öğretmenin ya da müdürün yazabileceği türden, noktalı ve tam bir cümle. Tonu alaycıydı ama tuhaf, biraz da şakacı bir şekilde. Küçümseyici, bu ona Aaron'u hatırlattı, ama geri kalanı onun gibi gelmiyordu. Ama ölmüş olması gerektiğinden, cümle yapısının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şimdi sürücü koltuğuna oturdu ve siyah mürekkebe baktı. Kalın kâğıt parçasını elinde evirip çevirdi ve bir sonraki hamlesini düşünmeye çalıştı. Eğer Aaron bunu kaleme aldıysa, ona bir tuzak kurması ya da eve girip saldırması veya onu tutuklatması an meselesiydi.

Eğer yeni takipçisi başka biriye, bir tür şantaj talebinde bulunmasını bekliyordu. Bu oyuna bir son vermesini. Ama şanslıydı ki, sırrını bilen tek kişi kaos yaratmaya para kazanmaktan daha çok değer veriyordu.

Zihni o lanet videolara geri döndü. Daha da geriye, Kuzey Carolina'daki yıllarına gitmeye çalıştı. Dün gece bir saatini neden okul yılı boyunca taşınmak zorunda kaldıklarını düşünerek geçirmişti. Aaron'ın orada öğrencileriyle ne tür oyunlar oynadığını merak etti.

Güzel sarışın yatak odasının perdesini çekiştirirken, "Bunlar çirkin ve gerçekten kalın," dedi. "Karın her zaman çok güzel görüldüğü için garip."

"Onun hakkında konuşmayalım."

Genç kız gülümseyerek yatağın ortasında dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Senin için yapabileceğim ama onun yapamayacağı şeyler hakkında konuşabiliriz."

"Sürünerek buraya gel ve sana gönderdiğim video linkini izleyerek neler öğrendiğini bana göster."

Lila gözlerini kapattı ama görüntü kaybolmayı reddetti.

Aaron evlerini öğrencilerle seks yapmak için kullanmış. Piç kurusu bu kızı soyunurken ve onu elleri ve dizleri üzerinde nasıl becermekten hoşlandığını anlatırken filme almış.

Videonun sadece bir şaka olduğunda ısrar etti. Sanki onun sesini, kendi yatak odasını ya da nasıl seks yapmaktan hoşlandığını bilmiyormuş gibi.

Lanet olası pislik.

Arkasından bir korna sesi duyuldu ve o da zamana geri çekildi.

O da kartı düşürdü.

"Kahretsin."

Dikiz aynasına baktı ve arabanın kendisini geçmesini işaret etti. Bir eli direksiyonda, diğeri ön koltuk minderinde dengede dururken, koltuğun ve paspasın altını yoklayarak en yeni tehdidin yerini bulmaya çalıştı. İhtiyacı olan son şey birinin onu görmesiydi.

Sürücü penceresinin dışında bir gölge hareket edince doğruldu ve çılgınlığını bastırdı. Bir ceset. Erkek. Onu hazırlıksız yakalamıştı. Cama vurması ve camı indirmesi için yaptığı hareket de öyle.

Ürperti göğsüne doğru ilerledi. Sarsılmaz olmakla, her türlü duyguyu bastırabilmekle ve korku ya da acının ortaya çıkmasına izin vermemekle övünürdü. Aaron'ın aptal arabası beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolduğundan beri bu yeteneğini kaybetmişti. Şimdi zihni düşünceden düşünceye sığıyordu ve ellerindeki sürekli titreme kalıcı olabilirmiş gibi görünüyordu.

Kartı avucunun içinde ezdi ve üniformalı adama gülümserken sert köşesinin derisine battığını hissetti. "Evet, efendim?"

Diğer arabalara söylemek için el fenerine benzeyen bir şeyle işaret ederken ona bir bakış bile atmadı. Sonra aşağı baktı, yüzünü ve arabanın içini bir çırpıda taradı. "Buraya park edemezsiniz."

Havaalanı güvenliği.

Kaldırımın yanındaki tabelaya baktı. Çift camlı kapıdan bavullarını yüklenmiş birkaç kişinin çıktığını gördü. "Sadece birkaç dakika sürecek."

"Kımıldayın yoksa sizi çekerim." Güvenlik görevlisi emrini verdi ve kadının arkasındaki arabaya yöneldi.

Araçlar motorları çalışır vaziyette Ithaca Tompkins Uluslararası Havaalanı'nın ön kapısının yanında sıralanmıştı. Tam olarak dört şehre doğrudan uçabiliyordu ve bunların hiçbirisi Amerika Birleşik Devletleri dışında değildi, bu yüzden "uluslararası" kısmını anlamadı. Ama şu anda hızlı erişime ihtiyacı vardı, bu yüzden ismin pek önemi yoktu.

Kayıp bir koca. Tehdit notları. Onu takip eden bir tür dedektif.

Ginny'nin telefonlarını ve bu sabah Ginny onu sorgulamaya geldiğinde evde olması yönündeki pek de ince olmayan önerisini duymazdan gelmişti. Trafik önemli değildi. Havanın önemi yoktu. Elinin derisini o lanet notun bile önemi yoktu.

Olması gereken yer burasıydı, güvendiği tek kişinin ona yardım etmesini bekliyordu.

On Altıncı Bölüm

AARON'IN DÖRDÜNCÜ SABAH. BUGÜN Aaron'un

ortadan kaybolma. Röportajlar. Belge dökümleri. Arama emirleri. Lila telefonunu görmezden geliyor olabilirdi ama Aaron'ın kardeşi ve en iyi arkadaşı Brent davanın durumu hakkında durmadan bilgi alıyordu. Brent, Aaron'ın evliliğinde pek mutlu olmadığına dair ipuçları vermeye devam ediyordu.

Pete başını kaldırıp Ginny'nin masasındaki evrak yığına baktı. "Söndürmemiz gerekiyor mu-"

"Bekle. . ." Ginny'nin cevabı tam o anda değişti, çünkü kapısında iki kişi belirmişti. "Buradasın."

Pete arkasını döndü. "Kim?"

"Mesajınızda buraya gelmemi yoksa New York'un kolluk kuvvetlerinin yarısını peşime takacağınızı söylediniz." Lila açıklamasını kapı aralığının kendi tarafından yaptı.

"Yarısı değil." Ginny ayağa kalktı ve Lila'nın yanındaki adama elini uzattı. "Ben Ginny Davis."

Zayıf bedenine lacivert bir takım elbise giymişti. Uzun boylu ve parlak bir gülümsemesi var. Çok yetkili ve elinde bir bavul var. Dışarıda ya da herhangi bir işte çalışmak için değil de masa başı iş için yaratılmış gibi görünüyordu. Cazibesi olan ama muhtemelen bir tavan vantilatörünü bile tamir edemeyecek türden bir adamdı.

Bir avukat. Olmak zorundaydı.

"Araştırmacı. Doğru. Duydum." Lila'yı kapıda bırakarak birkaç adım ilerledi ve elini uzattı. "Tobias Maddow."

O seslerden birine sahipti. Alçak ve rahatlatıcı. O güzel yüz ve davetkâr ses tonunun birleşimiyle herkese her şeyi satabileceğine bahse girerdi. "Peki siz kimsiniz, Bay Maddow?"

"Tobias. Lütfen," dedi o yumuşak *arkadaş olabiliriz* sesiyle. "Ben Lila'nın avukatıyım."

Evet, avukat. Ginny onları bir mil öteden tanırdı. Pasaklı tipler. Toparlanmış tipler. Fark etmezdi. Hepsinin bakışları, ona göre, "*Şimdi seninle kafa bulacağım*," der gibiydi.

Pete ve Tobias selamlaşana kadar bekledi, sonra Tobias'ın omzunun üzerinden Lila'ya baktı. "Avukat mı tuttun? Bu çok hızlı oldu."

Tobias yer değiştirdi. Hareket o kadar inceydi ki Ginny neredeyse kaçırıyordu. Mükemmel bir eğilme, Lila'yı görmesini engelleyecek kadar. Lila'nın bakışlarını okuma şansını ortadan kaldırmak için.

"Ben onun eski hukuk ortağı ve şimdiki avukatıyım, eğer buna gerçekten ihtiyaç varsa. Aaron'ın yakında kapıdan içeri gireceğini ve bu saçmalığın geri kalanının unutulacağını umuyorum." Tobias yüksek voltajlı gülümsemesinden bir kıvılcım bile kaybetmeden Lila'ya baktı. "Senin geçmişteki hukuk hayatını biliyor mu?"

Lila başını salladı. "Eminim son birkaç gündür beni inceliyordur."

Çok doğru, ama yine de. "Benim asıl endişem kocanız."

Tobias sonunda elini bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Bizimki de öyle." "Gerçekten mi?" Pete sordu.

İki adam istedikleri testosteron yüklü oyunu oynayabilirlerdi. Bu onun davasıydı ve Lila'yla kendisinden başka kimsenin görüşmesine izin vermeyecekti. "Sizinle konuşmak için ofisinize geldik."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çoğunlukla evden çalışıyorum."

Tobias, Ginny'ye tekrar gülümsemeden önce Lila'ya yan gözle bir bakış attı. "Muhtemelen havaalanındaydı, beni almaya gelmişti."

Lila iki elini de havaya kaldırdı. "Gördün mü? Senden kaçınmak için büyük bir komplo yok, yine de insanların neden kaçınabileceğini anlayabiliyorum."

Ginny cam duvarları ve gerilim dolu küçük odanın hem içindeki hem de dışındaki izleyicileri görmezden geldi ve odağını Lila'da tuttu. Lila, her zamanki insan ilişkileri becerilerini koruyarak, bir gösteri yapmaya ya da iyi bir izlenim bırakmaya çalışmadı. Lila'da sıcak ve samimi hiçbir şey yoktu ve bu Ginny'nin ilgisini çekmişti. Bir avukat, ceza hukuku eğitimi almış biri, bu oyunu nasıl oynayacağını daha iyi bilmeliydi. Lila'nın denememiş olması bile kasıtlı gibiydi. Bir meydan okuma gibi.

"Hayır, sen orada bir avukat bulmakla meşguldün. Hem de eyalet dışından bir tane. İlginç bir seçim."

Tobias bir kez daha Lila adına cevap verdi. "Hem New York'ta hem de Kuzey Carolina'da çalışma ruhsatım var. Bana aşırı başarılı diyebilirsiniz."

Lila, Ginny'yle göz temasını hiç kesmedi ve bu durum konuşurken de devam etti. "Bana sorularınız mı vardı?"

"Cevaplarınızı duymak için sabırsızlanıyorum."

Tobias başıyla onayladı. "Şu işi bitirelim de Lila kocasını bulmaya geri dönebilsin."

Ofisinin koridorunun sonundaki küçük sorgu odasına girdiler. O ve Pete masanın bir tarafında oturuyordu. Lila ve Tobias diğer taraftaydı.

Bu gayri resmi olacak. Çok ürkütücü değil.

Ginny herhangi bir zemin hazırlayamadan, Lila sessizliği bozdu. "Aaron'u bulmak için ne yapıyordun?"

Belki de onu atlatmak için bir girişim? Eğer öyleyse, başarısız olmuştu. Ginny bu oyunu potansiyel şüphelinin kontrolü ele geçirmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir oynuyordu. "Hâlâ evde olmadığını varsayıyorum."

"Hiçbir yerde yok."

"Aaron'un yokluğunun bugün haberlere yansımaları bekliyoruz. Okula gittim, çocuklar ve öğretmenler konuşuyor." Pete koltuğunda kıpırdandı ve koltuğun gıcırdamasına ve inlemesine neden oldu. "Brent, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin derse odaklanmasını sağlayamadığını söylüyor."

Kelimeler birkaç saniye orada öylece durdu. Lila sonunda omuz silkene kadar kimse bir şey söylemedi. "Tamam."

Taş gibi soğuk. Biri Ginny'den Lila'yı tarif etmesini istese, söyleyeceği ilk şey bu olurdu. Ama onda daha fazlası vardı. Yüzeyin altında kaynayan bir sıcaklık. Kıpırdanmıyor ya da panikle miyordu. Pek çok yönden içi ölü gibiydi, ama Ginny diğer parçaları da gözden kaçırmıyordu. Lila'nın gözlerindeki zekâyı. Bazen konuşmadan önce yüzünde beliren acıyı. Sanki içinizin derinliklerine bakıyormuş gibi bakması.

Yine de Lila'nın kendisine doğru yönelen inceleme yükünü nasıl görmezden geldiğini anlamadı. "Endişelenmiyor musun?"

Lila'nın gözleri kısıldı. "Olmalı mıyım?"

Tobias boğazını temizledi. "Bir şey duydunuz mu? Arama yaptınız mı? Arabasının yeri tespit edildi mi?"

Pete konuşmaya başladı ama Ginny başını hafifçe sallayarak onu durdurdu. Bu sefer o konuşmalıydı. "Aaron için bir arama bülteni çıkardık ve tüm yerel polis departmanlarından - eyalet, ilçe, belediye ve üniversite - arabayı aramalarını istedik. Komşularınızla, okuldaki insanlarla ve birkaç arkadaşıyla konuştuk. Kardeşi de yakında gelecek."

"Aaron'dan ya da arabadan bir iz bulmak için mahallenizin içinde ve çevresinde dolaştım. Bazı şerifler vardiyalı olarak Cayuga Gölü ve çevresini araştırıyor." Pete kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "İhtiyacımız olan bazı kayıtları almak için işlemleri başlattım ve Aaron'u ulusal kayıp kişiler veri tabanı NamUs'a kaydettirdim. El ilanları hazırlayabilmemiz için yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını istiyorum."

Tobias başını salladı. "Kapsamlı görünüyor."

"Müvekkilinizin de belirttiği gibi, Aaron sanki hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibi." Ginny, bakışları Lila'ya gelene kadar masanın karşısındaki çifte baktı. "Bu da bizi sana geri götürüyor, Lila."

"Beni soruşturuyorsun." Lila bu sözleri söylerken ses tonu düzdü.

"Bu bir sürpriz mi?" Pete sordu.

"Hayır."

Ginny her zamanki gibi eşiyle ilgili açıklamasını geri çekti ve önce ona baktı. Karşısında oturan iki kişi ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Soruşturma 101 konusunda bebek adımlarıyla yönlendirilmelerine gerek yoktu. "O zaman geçmişini öğreneceğimizi biliyor olmalıydın."

Tanıştıklarından beri ilk kez Lila gerçekten afallamış görünüyordu. "Ne olmuş ona?"

Ginny atladı. "Senin yok."

On Yedinci Bölüm

ASIL NOKTAYI KAÇIRDILAR. BİR GEÇMİŞİ VARDI. Belki Lila Ridgefield gibi değil ama Adını değiştirmesi, yıllar önce yaşadığı kafa karışıklığını ve kendinden nefret etmesini ortadan kaldırmamıştı.

"Gerçek adın ne?" Pete sordu.

"Lila Ridgefield." Oyun oynamıyordu. Mahkemeye gitti, ödedi, gerekçeleri hakkında ifade verdi ve değiştirdi. Kestirme yolları unutun. Kurallara uymuştu çünkü onu karanlığa çeken ve kanlar içinde bir hayattan kurtulma şansını mahvetmek istemiyordu.

"Yasal değiştirdiniz."

Tabii ki doğru cevabı tahmin edecek kişi Ginny olacaktı. İki dedektifle olan ilişkisine bakılırsa, Pete açık ara daha az deneyimliydi. Poker suratına sahip değildi ve sık sık Ginny'nin sormayacağını bildiği bir soruyla ortaya çıkıyordu.

Hayır, profesyonel olan Ginny'ydi. Sözel olarak nasıl kıvracağını bilen kişi. Her kelimeyi değerlendiren ve Lila'yı daha dikkatli olması için sarsan kişi.

Bu kısmı saklamaya gerek yoktu, bu yüzden Lila uğraşmadı. "Evet, yaptım. Mahkeme benim talebim üzerine davayı mühürledi."

"Neden?"

"Bir saniyeliğine frene basalım." Tobias öne doğru eğildi ve dirseklerini masanın kenarına dayadı. "Bunların konuyla ne ilgisi var? Bırakın evlenmeyi, Aaron'la tanışmalarından bile önce, on yıldan fazla bir süre önce oldu."

Pete, Tobias'ın gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Aşırı başarılı biri bu sorunun cevabını bilir."

Ginny her zamanki gibi daha mantıklı bir yaklaşım benimsedi. "Şu anda isim değişikliğinin nedeni bir sır gibi görünüyor ve biri kaybolduğunda tüm sırlar şüphelidir."

Tobias alay etti. "Bu biraz geniş bir gerekçe, değil mi?"

Bu soru Ginny'nin sabrını taşırmış gibiydi. Nötr ifadesi bıkkınlığa dönüştü. Tavrındaki her şey, sorgulamaya devam ikisini de hücreye atmayı tercih edeceğini gösteriyordu.

"Bir yetişkin olarak adını değiştirdi. Bir çocuk suçundan mı kaçıyor? Bilmiyorum ama bundan biraz şüpheliyim. Ve asıl mesele ki, kayıtların mühürlerinin açılmasını isteyebilirim." Ginny şimdi Lila'ya bakıyordu. "Daha uzun sürecektir ama belki de amaç budur. Soruyla Aaron'un kaybolması arasına mesafe koymak. Soruşturmayı daha da zorlaştırmak."

Tobias onun yerine cevap vermek ister gibi kıpırdandı ama Lila elini onun koluna koyup önden gitti. Bu onun anlatması gereken kısımdı. Onun hayatını. Utancını. "Üniversiteden mezun olduğumda yeni bir başlangıç yapmak istedim."

"Tamam." Ginny uzun bir nefes verdi. "Neyden?"

"Hayattan. Geçmişimden. Geride bıraktığım ailemden." "Daha açık ol."

Lila, Ginny'nin sesindeki hayal kırıklığını anlıyordu ama aslında bu sefer diğer kadının sorularından kaçmaya çalışmıyordu. İçindeki her şey kelimeleri geri püskürtmek için çaresizce sıkıştı. Konu, kurduğu hayatı, elde etmek için çok mücadele ettiği ilerlemeyi parçalıyordu. Arabasına binme ve arkasına bakmama dürtüsü onu sarsacak kadar güçlüydü.

Daha çok arkadaşın Carina gibi olmalısın. Amelia'nın güzel elbisesine bak. Benim için dans et, tatlım.

Lila kusmamak için başını arkaya eğdi ve gözlerini tavana dikti. Babasının kafasının içinde yankılanan derin sesinin hatırası her zaman midesinde bir çalkantıya neden oluyordu. Amelia'yı görmek için bahaneler uydururdu. Yıllarca böyle olmuştu. Amelia ne zaman gelse kapı aralığında beklerdi. Ona sarılır ve elini saçlarında gezdirirdi.

Çocukken kıskanırdı. *Babam neden beni Amelia'yı sevdiği kadar sevmiyor?* Şimdi cevabı biliyordu ve bu onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Odadaki tek ses uzak duvardaki havalandırma deliğinden geliyordu. Hafif bir ısıklık sesi sessizliği bozuyordu.

"Benim ... babam ..." Kelimenin üzerinde tökezledi. babasının adını söylememiş, onu bir baba olarak düşünmemişti. "O hapiste. Adı Grant Fields."

Ginny göz göze gelene kadar Pete'e baktı. Sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. Ayağa kalkıp sessizce odadan çıkarken sandalyenin ayakları yerde gıcırdadı.

Lila anladı. Pete şimdi etrafta koşturacak ve olanlarla ilgili bilgileri bulacaktı. Her iğrenç detayı.

Onun dönmesini bekleyip gerçekleri açıklamasına izin vermeyi düşündü. Bilgisayar araştırması o kadar uzun sürmezdi ve belki de fazladan birkaç dakika anlatmayı kolaylaştırırdı ama bundan şüpheliydi.

Adam hemen geri dönmeyince anlatmaya başladı. "Ben on dört yaşındayken oldu. Gerçi, aslında, sanırım dokunma ve sarkıntılık yıllardır oluyordu. Babam büyük hamlesini yapmak için bekledi."

Pete kapıyı hafifçe araladı ve tam Lila cümlesini bitirirken içeri girdi. Elinde bir avuç kâğıt vardı ve oturmadan önce birkaçını Ginny'nin önüne koydu.

"Babam Amelia adında bir kıza kafayı takmıştı. Onu izlerdi. Ona bir baba figürü gibi davranırdı ve buna ihtiyacı olduğunu iddia ederdi çünkü kızın ailesi boşanmıştı ve babası eyalet dışında yaşıyordu. Babam Amelia'nın etkinliklerine giderdi. O zamanlar bunu bilmiyordum ama daha sonra bir yetişkin olarak duruşma tutanaklarına baktığımda öğrendim."

Nefesini tutacak kadar uzun süre durdu. Tobias'ın yüzündeki endişeyi ve Ginny'nin yüzündeki teslim olmuş, bilmiş ifadeyi görmek için.

"Babam kandırılmıştı, ya da avukatı öyle söyledi. Benim regl olduğumu anladığında Amelia'nın da muhtemelen regl olduğunu, yani ona hazır olduğunu söylemişti." Lila uzun bir nefes verdi, sabit durmaya ve bunu atlatmaya çalışıyordu. "Amelia'ya aşık olduğunu ve onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğine inandığını söyledi."

"Sanırım hastalıklı duygularıyla hareket etti," dedi Ginny sakın bir sesle.

"Onu kaçırdı. Onu okuldan aldı ve tabii ki daha önce binlerce kez yaptığı gibi." Polis, Amelia'ya erken bir akşam yemeğine gideceklerini söylediğini itiraf ettiğini söyledi. Amelia'ya takılmak için gizli silahı oydu. Önce onu alacaklarına sonra da yemek yiyeceklerine söz vermişti. "Bir inşaat şirketi vardı ve şantiyelere bir karavan getiriyordu. Onu şantiyedeki eski römorklardan birinin arkasında saklamış. Ona defalarca tecavüz etmiş."

Tobias elini onun koluna koydu ve sıktı. "Onu önce bir tür sahte evlilik törenine soktu ve fotoğraflarını çekti. Onu gelin gibi giydirmiş."

Aslında savcıya, onu seks yapmaya zorlamak için tuhaf düğün ritüelinin sonrasına kadar beklemiş olmasının onu iyi adam yaptığını anlatmaya çalışmıştı. Lila ifadeyi okurken o kısmı asla unutamadı. Herhangi bir bölümünü.

"On bir gün sonra, adam arama ekipleriyle birlikte Amelia'yı bulmaya çalışıyormuş gibi yaparken Amelia kaçmaya çalıştı. Adam geri döndüğünde kız çılgık atıyordu. Panikledi ve durması için ona levyeyle vurdu. Vuruş onu öldürdü." Her şeyin bir kaza olduğunu iddia etti. Onu seviyordu ve ona asla zarar vermezdi. Ona yaptığı korkunç şeyleri, onu nasıl incittiğini ve korkuttuğunu tamamen görmezden geldi.

Tobias gerisini anlatmadan önce boğazını temizledi. "Amelia'yı gömmek için bir çukur kazdı. Bir gün sonra çukurun içinde yatarken ve cesedini tutarken bulundu, gitmesine izin veremeyeceğini söylüyordu."

"Bugüne kadar insanlara karısının öldüğünü söylediğinde annemden bahsetmiyor. Amelia'dan bahsediyor." Bu, iğrenç hikayenin en can alıcı noktasıydı.

"Amelia. . . O senin arkadaşındı," diye ekledi Pete yumuşak bir sesle.

Kelime Lila'nın içinden geçti. En iyi arkadaş, ama bu gerçek daha sonra olanları daha da kötüleştirdi. "Bizim sokakta oturuyordu. Evime milyonlarca kez gelmişti. Anaokulundan beri birlikte oynardık."

Ginny kâğıtlara ya da duvara hiç bakmadı. Lila konuşurken onun dışında hiçbir yere bakmadı.

Şimdi Lila da bakışlarına karşılık veriyordu. "Adını değiştirip her şeyi unutmak istemez miydin?"

On Sekizinci Bölüm

RÖPORTAJ ON BEŞ DAKİKA DAHA SÜRDÜ AMA

Katil baba ifşasından kurtulmak ilerlemeyi zorlaştırdı. Hepsi orada oturmuş o zamanki suçu düşünüyor, şimdi ne anlama geldiğini değerlendiriyorlardı. Ginny odayı bir gölgenin kapladığını gördü ve diğerlerinin de bunu gördüğünü biliyordu.

Seçilmiş şerif ve Pete ile Ginny'nin patronu Charles Gan ofisinden çıktı ve Lila ile Tobias'ın binadan çıkışını izledi. Ellili yaşlarının sonlarında olan Gan'ın yüzü, meslekte geçirdiği her yılı gösteriyordu. Her zamanki çatık kaşları ve kırışık alnı Ginny'ye o kadar tanıdık geliyordu ki, Charles gerçekten gülümsediğinde, ki bu neredeyse hiç olmuyordu, adımlarını şaşırıyordu.

Zorlu seçim dönemlerini atlatmış ve bir trafik ihbarının oğlunun ölüm mahallinde çalışmasıyla sonuçlandığı yıkıcı bir yıl geçirmişti. Ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Asla içki içmedi. İş için yaşadı ve onun gözetiminde hatalara tahammül etmedi.

Ayrıca bir "galibiyet" istiyordu çünkü Karen Blue'nun kaybolması ve bunun sonucunda ortaya çıkan kötü basın, kaçırılan ipuçlarının sorgulanması, New York'taki tüm kolluk kuvvetlerini tedirgin etmişti. "Neredeyiz biz?"

Pete, Lila'nın babasının geçmişiyile ilgili topladığı evrakları Charles'a verirken omuz silkti. "Kayıp kocayla mı? Hiçbir yerde, ama karısıyla daha iyi bir ilişkimiz var."

Charles okurken mırıldandı. Başını kaldırdığında odanın gürültüsü, çalan telefonlar ve içeri girip çıkan memurlar arka planda kayboldu. "Görünüşe göre babası aleyhine tanıklık etmiş. Bu tür şeyler bir çocuğu mahveder."

"Babanın en iyi arkadaşına tecavüz edip öldürmesi de öyle." Ama Ginny konuşmadıkları çok daha fazla şey olduğunu . Bundan kuşkuluydu.

Lila ve annesi birçok kaynaktan destek aldı. Muhtemelen dışlandılar, ucube ve suçlu gibi hissettirildiler.

Lila'nın suçu omuzladığını, en azından kısmen kendi üzerine aldığını bilmek için dava detaylarını okumasına gerek yoktu. Ginny bunu her kelimedede duydu, Lila bu tek konudan bahsederken nasıl da içinden kopup gelmiş gibiydi. Paylaştığı bilgiyi aktarırken Lila'nın gözlerindeki acıyı gördü.

Charles başıyla onayladı. "Bu baba hala hayatta mı?"

"Lila'nın -o zamanlar Carina Fields olarak biliniyordu- büyüdüğü Colorado'daki hapisanede." Pete bir sonraki sayfaya geçti ve oradaki bir satırı işaret etti. "Tek çocuk. Annesi öldükten sonra Florida'daki bir akrabasının yanına gitmiş."

Ginny o kadar ileri gitmemişti çünkü Lila'nın önündeyken bu bilgiye o kadar ilgi göstermek istememişti. "Nasıl ölmüş?"

"Uh . . ." Sayfayı gözden geçirdikten sonra başını salladı. "ama bu olay duruşmadan sonra, babası hüküm giymeyi beklerken olmuş."

Ginny bunu hayal bile edemiyordu ama acıma duygusuna kapılmayı da göze alamazdı. "Yıkıcı ve korkunç, ama bunların hiçbiri bizi Aaron'u bulmaya yaklaştırmıyor. İsim değişikliğinin babasıyla değil, onun yaptığı bir şeyle ilgili olmasını umuyordum."

"Tamam." Charles kâğıtları Pete'e geri uzattı.

"Pete, Lila'nın kaybolduğu saatlerde evinin etrafındaki videoları kontrol ediyordu." Sürece daha yeni başlamışlardı ama Ginny daha fazlasını bulacakları konusunda umutluydu.

"Henüz onların sokağından bir görüntü yok ama her evin alarm görüntülerini kontrol ediyorum. Sitelerinin girişinin karşısındaki çiçekçi dükkanından bir tane aldım. Aaron'ın cipinin, kaybolduğu gün sabah saat dörtten önce mahallelerindeki ışıklardan sola döndüğünü görebilirsiniz, bu da Lila'nın genellikle dışarı çıktığını söylediği saatten çok daha önce." "Aracı bazı ışıklardan geçerken tekrar yakalıyoruz ve sonra okula ve arka girişe doğru gittiğini görüyoruz, ama onu orada kaybediyoruz."

"Aslında okulda nereye gittiğini doğrulayamıyoruz, ama onu bir daha görmüyoruz, orada olmadığı için bu garip." Ginny "tuhaf" kelimesinin hafif kaldığını biliyordu ama yine de bu kelimeyi kullandı.

"Tekrar kontrol et." Charles ne düşündüğünü belli etmeyen bir ses çıkardı. "Aaron'un o arabayı kullanan kişi olduğunu biliyor muyuz?"

Sabah mı?"

Ginny videoyu bu incelemişti. "Hayır, belli olmuyor ama arabada sadece bir kişi varmış gibi görünüyor. Gölge dış hatlar kravat takan biri olduğunu gösteriyor."

"İyi iş. Devam et." Charles başıyla onayladı. "Ayrıca, babanın davasını biraz araştırın ve ilgisiz olduğundan emin olun. O zamanlar olanların şimdi bir şeye dönüşmediği konusunda hepimizin hemfikir olmasını istiyorum."

"İntikam gibi mi?" Pete sordu.

"Muhtemelen." Charles Ginny'ye döndü. "Ayrıca, Ithaca Polis Departmanı bu konuda bize yardım teklif etti ve eyalet polisi de öyle. Herkes Karen Blue görev gücüyle meşgul ama takviye alabiliriz."

"Minnettarım-"

Güldü, her türlü eğlenceden yoksun içi boş bir sestir bu. "Hayır, değilsin."

"-ama herkes zaten yeterince zayıf." İyi bir argümandı. Ginny onun bu tutumunun Lila'yla ya da kazanmak istemesiyle bir ilgisi olduğuna inanmayı reddediyordu. Ülkenin güvenli bir bölgesi için, emniyet güçleri her yerde sürünüyor. Halkın memnuniyetsizliğiyle mücadele etmek sadece yükü artırıyordu.

Pete, "Polisin Karen'ın eski erkek arkadaşını sorgulamak için getirdiği video ortaya çıktığından beri, o podcaster bilgi topluyor," dedi.

Kamusal ve özel bilgiler arasındaki çizgi her geçen gün daha da bulanıklaşıyordu. Ginny, Aaron'ın davasında özel vatandaşların araya girmesini istemiyordu. "Podcast bir kanunsuz karmaşasına dönüşmeden önce onu bulmak için herkesin üzerinde büyük bir baskı var."

Charles nefesinin altında küfretti. "Koltuk araştırmacıları."

"Hepsi kötü değil." Buna inanıyordu. Bazen oturma odasında oturan bir kişi her şeyi birbirine bağlayan tek bir bilgiye sahipti. Polisin ricası ya da bir podcast sonucu ortaya çıkmaları umurunda değildi, yeter ki ortaya çıksınlar ... ve davasını mahvetmesinler. "Ama eyalet polisini ya da FBI'ı ya da her neyse, daha fazlasını öğrenene kadar bu işi kendi içimizde halletmeyi tercih ederim. Lila ve Aaron Ithaca dışında yaşıyorlardı, bu da bu davayı bizim davamız yapıyor."

"Şimdilik, ama bir şeyler bul ve çabuk yap. Bir lise öğretmeni yüzünden yargıda sidik yarışına girmek istemiyorum."

"Evet, efendim." Boş bir alana cevap verdi çünkü Charles çoktan ofisine dönmüş ve kapıyı kapatmıştı.

Pete onun ardından bakakaldı. "Kanıt uydurmamızı mı istiyor?"

"Birilerini bulmamızı istiyor, bu da Lila'ya baskı yapma zamanının geldiği anlamına geliyor." Telefon kayıtları ve arama emirleri. Hayatını didik didik edin. İstemedi ya da belki bilerek, sırtına bir hedef koy.

"Mikroskop altında olmaya alışkın gibi görünüyor."

Ginny, Lila'nın çocukluk arkadaşından bahsederken yüzündeki boş ifadeyi ve duygusuz bakışlarını hatırladı. "Bu onun bunu hoş karşıladığı anlamına gelmez."

On Dokuzuncu Bölüm

GINNY, JARED'İ MUAYENE ODASINA GÖTÜRDÜ Lila ve eşinden saatler sonra Avukat gitti. Pete bir saniye sonra herkese kahve getirdi.

Bu gayri resmi bir konuşmaydı. Kendisini gitmesi gereken yere götürecek bilgileri sallama eğiliminde olduğu seni tanıma kısmı. Patronu ona baskı yapması için yeşil ışık yakmış ve ilerleme kaydetmesini istemişti.

Profilleri ve zaman çizelgelerini bir araya getirmeye başladılar. Güvenlik videolarını ve kayıtlarını topluyorlardı. Ama Jared kardeşi, Aaron hakkında en mahrem ayrıntılara sahip olan ve umarım Lila hakkında biraz bilgi sahibi olan kişiydi. Tertemiz bir itibarı olan ticari bir emlak geliştiricisiydi. Sabıka kaydı yoktu. Kimsenin söyleyebileceği bir borcu ya da bağımlılığı yoktu.

Sonuç olarak, insanları tanıyordu ve hiçbiri onun hakkında olumsuz bir şey söylemedi, sadece iş söz konusu olduğunda adamın takıntılı bir çizgisi olduğunu öne sürdüler. Bu da muhtemelen kardeşi ve yengesi dışında anlamlı bir özel hayatının olmamasını açıklıyordu.

Aaron'un ölümünden maddi olarak faydalananacak olan da oydu, gerçi Jared'in kardeşinden daha fazlasını biriktirmeye gerek duymadan yeterince parası var gibi görünüyordu. Yine de, bu görmezden gelemeyeceği olası bir nedendi.

Pete otururken masanın karşısındaki Jared'a gülümsedi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Jared kahve fincanını ellerinin arasına aldı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, Aaron sanki evinden çıkıp ortadan kaybolmuş gibi." Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Onun tarzı değil mi?" Pete sordu.

"Uzaktan değil." Jared'in dikkati tekrar Ginny'ye döndü. "Güvenlik kameraları evden ne zaman ayrıldığını gösteriyor mu? İyi olup olmadığını görebiliyor musun?"

"Bunları kontrol edeceğiz." En yakın komşu, alarmını haftalar önce bir arıza nedeniyle kapattığını ve bir daha kullanmadığını itiraf ettiğinde biraz engelle karşılaşmışlardı. Lila ve Aaron da aynısını yapmıştı.

Her iki çift ile alarm şirketi arasında yapılan görüşmelerin kayıtları vardı. Bir teknisyen her iki evi de ziyaret etti. Hiçbir şey çıkmadı, bu da arızayı uygun ve şüpheli hale getirdi.

Jared sade kahvesine baktı. "Bu inanılmaz."

Sadece birkaç dakika sonra Jared, Lila'nın tüm toplantılarında gösterdiğinden daha fazla duygu göstermişti. Lila tam da Ginny'nin tartışmak istediği konuydu. "Sana birkaç soru sormama izin ver. Herkese sorduğumuz bariz bir soruyla başlamam gerekiyor. Aaron'ın kaybolduğu gün sabah dört ile yedi arasında neredeydin?"

"Dört mü?"

"Evet." Buldukları video istihbaratıyla ilgili ayrıntılı bir açıklama yapmayacaktı. Henüz değil.

"Rochester'da bir konferansta. Mülkleri iyileştiren şirketler için indirimli fiyatlandırma hakkındaydı." Kahvesinden bir yudum aldı. "Başka bir deyişle, emlakçılar için ipotek stratejileri. Aaron kaybolmadan iki gün önce ayrıldım ve o gün sabah ona kadar oradaydım. Brent beni arar aramaz eve geldim."

"Otel bilgilerine ve orada olduğunuzu doğrulayabilecek kişilerin isimlerine ihtiyacım olacak." Ginny devam etmek için Jared'in başını sallamasını bekledi. "O sabah Brent'in yanı sıra Lila da seninle temasa geçti mi?"

"Bunu o yapmadı."

Hızlı ve kararlıydı. Ginny onun cevabını kurcalamaya başladığında sesi hâlâ duvarlarda çınlıyordu. "Tam olarak ne?"

"Kardeşim için her şeyi yaparım." Jared arkasına yaslandı, fincanı da yanına aldı. Kıpırdanmamak ya da çırpınmamak için ona ihtiyacı olduğunu gösteren sıkı bir tutuşla tutuyordu. "Bak, onun farklı olduğunu biliyorum ama o da öyle. İkisinin de başına korkunç şeyler geldi. Onlar Bilmiyorum, dikkatliler."

"Kırık mı?"

"Pek sayılmaz. İkisi de iyi çalışıyor." Uzun bir yudum aldı. "Başarılı bir hukuk kariyeri vardı. Şimdi kendi programını belirliyor ve sorunsuzca ev satıyor. İnsanların onun bir menajer olarak saçmalamayan tarzını sevdiğini duydum."

Pete başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

"Kardeşim her zaman istediği işe sahip. Çocukları çok sever. Hep koç olmaktan bahsederdi." Jared çocuklarla oynarken gülümsedi.

kupanın üzerinde. "Üniversite düzeyinde öğretmenlik yapacağını düşünmüştüm ama bu ona göre değildi. Çocuklara gençlik yıllarında rehberlik etmek istiyordu. Zor yıllar."

"Neden Kuzey Carolina'dan New York'a taşındılar?" Bu soru Ginny'nin zihninde araştırılması gereken bir alan olarak belirdi. Pete birkaç yeri aramıştı ama kimse pek bir şey söylememişti.

Jared omuz silkti. "Aaron koçluk yapmak istiyordu ama orada yapamadı. O ve atletizm programlarından sorumlu adam bu konuda tartışılar, bu yüzden burada, büyüdüğümüz ve benim yaşadığım yere yakın bir pozisyon açıldığında Aaron bunu kaptı."

Kulağa mantıklı geliyordu. Ginny yine de vazgeçmeden önce bir fikir daha almak istiyordu, ama şimdilik bu açıklama işe yaradı. "Sen ve kardeşin çok yakınsınız."

"Öyleyiz. Yaşları birbirine yakın olan bazı çocuklar kavga eder. Bazıları yakın. İkincisi olduğumuz için şanslıyız."

Yumuşak bir tarzı vardı. Çok fazla ya da çok az teklifte bulunmazdı. Gülümsemek uygun olduğunda gülümsüyordu. Ginny daha derinleri okumaya çalıştı ve bir barikata çarptı. Ama kardeşini ve Lila'yı tarif ediş biçimi onları oldukça normal gösteriyordu. Böyle düşünen tek kişi o gibi görünüyordu. Brent, en azından son zamanlarda, birbirlerini sevmekten çok birbirlerine tahammül ettiklerini öne sürüyordu.

"Sen . . . Kardeşinizi ve karısını tanımlamak için kullandığınız kelime neydi? Farklı mı?"

"Evet ve dikkatli ol. Hayatım boyunca bir aydan fazla bir kadınla çıkmadım, yani evet, bazı sorunlarım olduğunu söyleyebilirim. Olmaması zor." Parmakları bardağın üzerinde sıkılaştı. Sıkışma bir saniye sürdü, sonra tekrar gevşedi. Tam olarak rahatlamadı ama omuzları çöktü ve uzun bir nefes verdi. "Muhtemelen yetiştirilme tarzımız hakkında biraz açıklama yapmalıyım."

Temel bilgilere sahipti. Resmi bir dosyada yer alan ve deneyimlerinden asla hikâyenin tamamı olmadığını bildiği türden şeyler. Annesinin ölümü ve babasının geçirdiği kaza hakkındaki konuşmasını bitirdiğinde, Ginny yeni bir bilgi öğrenmemişti. "Lila da bana aynı şeyi söyledi."

Neredeyse bir kaset dinlemek gibiydi. Annem avcılar tarafından kazayla vuruldu. Babam çözilemeyen bir vur-kaç olayında öldürüldü. Neredeyse kelimesi kelimesine aynı olaylar Lila'nın anlattıklarını yansıtıyordu.

Jared, Aaron ve Lila'dan bahsederken sıcak ve gülümserken, ailesinin ölümünden bahsederken sesi düz kalıyordu. Olabilir

Bir çeşit travma sonrası sorunu. Bu ölümler uzun zaman önce diğer kolluk kuvvetleri yetkilileri tarafından ele alındığından, çok derinlere inmeye zahmet etmedi. Aaron'a, yani bu aile için olası üçüncü felakete odaklanmaları gerekiyordu.

"Ailesi hakkında bilgin var mı?" Jared sordu.

Ginny test edilip edilmediğinden emin değildi, bu yüzden ona ayak uydurdu. "Babası hapiste. Onun hakkında hiç konuşuyor mu?"

"Asla. Sen yapar mıydın? Psikopata benziyor."

Muhtemelen sürpriz değildi. Ginny o adamın babası olduğunu ya da Lila'nın hayatına getirdiği yıkımı hayal bile edemezdi. Ama bir oyuncu daha vardı. "Peki ya annesi?"

Jared'in gözleri kısıldı. "O öldü."

"Nasıl öldü?"

Bu kez konuşmadan önce fincanı boşalttı. "Resmi hikayeye göre ofis binasının çatısından düşmüş. İnsanlar sigara içmek için oraya çıkıyorlarmış ve o da sigara içiyormuş. Puslu, yağmurlu günlerden biriydi ve o da düştü."

Pete not almayı bıraktı. "Resmi olmayan hikaye nedir?"

"Kendini öldürdü." Jared uzun bir nefes verdi. "Lila atladığını düşünüyor. Pedofil bir kocaya sahip olmanın baskısı çok fazlaydı. Dava tüm haberlere çıktı. Biri evlerini yakmaya çalıştı. Lila okula gidemiyordu çünkü dayak yiyor ve tehdit ediliyordu."

Pete ıslık çaldı. "Bu oldukça korkunç." "Hayal bile edilemez aslında."

Sözleri savunmaya yönelikti. Sanki onun için savaşmak istiyormuş gibi sertti. İlginç bir fikirdi, çünkü Lila Ginny'ye oldukça kendine güvenen ve sert bir kadın gibi gelmişti. Bir kurtarıcıya ihtiyacı olmayan türden. "Baldızına düşkünsün."

"Ne demek istediğinizi anlamadım ama evet, sadece kız kardeş anlamında."

Çok savunmacı. Ginny, Pete'in bu kez Jared'in sesini duyunca donup kaldığını gördü.

"Ben de onu demek istemiştım," dedi Ginny.

"Aaron için mükemmel biri." Jared dirseklerini masaya dayayarak sandalyesinde tekrar öne doğru oturdu. "Ondan fazla bir şey talep etmiyor. İkiisi de çocuk istemiyordu. Daha sessiz, evde olmayı tercih ediyor ama arkadaş canlısı. Zeki. Onunla bir şeyler hakkında konuşmaktan keyif alıyorum."

"Çok çekici biri," dedi Pete. "İnsanlara sorduğunuzda onun hakkında söyledikleri ilk şeylerden biri bu."

"Elbette, güzel bir kız." Kimse söze girmeyince Jared açıklamasına devam etti. "Pek çok kadın güzeldir. Bence insanların tepki verdiği şey onun etkisi. Kendine güveniyor. Kendinin çok farkında. Bir de her zaman mükemmel görüldüğü gerçeği var."

Ginny'ye sanki bir kadını değil de bir mankeni tarif ediyormuş gibi geldi. "Ama onu eşofman ve egzersiz kıyafetleri içinde gördün, değil mi?"

"Dürüstçe mi? Nadiren." Bir gülümseme geldi ve gitti. "Evde otururken de oldukça harika görünüyor."

Ginny bu bilgi kırıntısıyla ne yapacağından emin değildi. Jared'in ondan biraz hoşlanmış olabileceğini düşünerek bir kenara sakladı. Zararsız, ama orada.

"Birlikte çok zaman geçirdiniz." Ginny, o başka bir inkâra girişmeden önce elini kaldırdı. "Onlarla bir çift olarak, yani."

Jared başını sallarken omuzları gevşedi. "Evet, Aaron'la bol bol balık tuttuk ve yürüyüş yaptık."

"Peki ya ilişkileri? Kavga ediyorlar mı?" Pete sordu. "Onlar insan."

Ginny, Lila'nın ne kadar adil bir kavgaya gireceğini hayal etmeye çalıştı. "Seni endişelendiren bir şey oldu mu? Onlar için normalin dışında olduğunu düşündüğün bir şey?"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Şey Büyük şey değil, ama kavga ettiler ve Aaron birkaç gece benim evimde kaldı, ama eve gitti ve özür diledi. Aralarını düzeltmeye çalışıyorlardı."

Ginny, Brent'le yaptığı görüşmeyi düşündü. "Bu ne zaman oldu?"

Jared yine fincanın kulpunu karıştırdı. "Altı ya da yedi hafta önce."

Ginny, Pete'in devralmadan önce ona doğru bir bakış attığını hissetti. Brent'le yaptığı röportajı izlemişti. Tuhaf yorumları biliyordu. "Hâlâ barışmadılar mı?"

"Gittiler. Eve geri döndü ama işler hâlâ gergin olabilir." Jared boğuk bir ses çıkardı. "Evli değilim ama bunun normal bir evlilik olayı olduğunu varsayıyorum."

Bu Brent'in bahsettiği zamanlamayla uyuşuyordu, bu yüzden Ginny bu işin peşini bırakmaya pek hazır değildi. "Kavga ne hakkındaydı?"

"Hiçbir fikrim yok. İkisi de çok fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı. Yine, çok özeller."

Hayır. Bu kulağa yanlış geliyor. Bir kız kardeşi vardı. Soracaktı. Dürtecek ve bekleyecekti ama ona bu konuda konuşması için her fırsatı verecekti. "Normalde kavga ettiklerinde senin evine mi koşardı?"

"Söyleyiş tarzınız sanki bir tür yargıda bulunuyormuşsunuz gibi geliyor ama hayır. Bu ilk defa oldu." Birkaç saniye tereddüt etti. "Onu kovduğunu sanmıyorum. Daha çok ona alan tanıyor gibiydi."

"Bazı erkeklerin buna ihtiyacı vardır." Pete eğildi. Jared'le erkek erkeğe, sadece ikimiz konuşur gibi bir şey yaptı. "Sence kardeşinin bir kaçışa ihtiyacı vardı ve bir süreliğine ayrıldı mı? Evde çok fazla bağırarak gibi bir şey mi?"

"Bu hafta sonu balığa gitme planlarımız vardı. Bir tekne kiraladı. Size bilgileri verebilirim, ama daha önce kullandığımız teknenin aynısı. Sadece ikimiz. Kaçacaksa bunu neden yapsın ki?" Jared her bir noktaya değinirken elinin yanıyla masaya vurdu. "Ve o öyle bir tip değil. Bu konuda konuşmadan ya da Lila'dan resmen ayrılmadan, ki zaten bunu yapacağını sanmıyorum."

Kardeşinin evliliği hakkında konuşmaya tahammülünün sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Ginny bu noktayı aşmak için bir fırsat göremedi, bu yüzden dönüp başka bir yol denedi. "Kardeşine zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"O bir öğretmen. Oldukça güvenli bir şey."

Pete homurdandı. "Son zamanlarda hiç okula gittin mi?"

"İyi bir noktaya değindin." Jared'in ruh hali biraz hafifledi. "Bazı hikâyeleri çılgıncaydı ama hiçbirisi güvenlik ya da tehditle ilgili değildi. Daha çok *bu çocuğun bugün söylediklerine asla inanamayacaksınız* gibisinden şeylerdi."

Bu, diğer öğretmenlerin söyledikleriyle örtüşüyordu. "Brent dışında kardeşinizin çok arkadaşı var mı?"

"Biraz. Çoğunlukla okul ve koçluk sayesinde. Size bir liste verebilirim." "Peki ya Lila?"

Jared'in ruh hali tekrar kapandı. Sanki onu korumak için her kelimeyi tartması gerektiğini biliyormuş gibi neredeyse temkinli davranmaya başladı. "Bazı anksiyete sorunları var, bu yüzden çalıştığı zamanlar dışında eve yakın duruyor."

"Peki ya ..." Ginny eğilip Pete'in önündeki dosyaya bakıyormuş gibi yaptı, ama soracağı soruda anlık bir şey yoktu. "Ryan mı?"

Jared'in ifadesi . "Kim?" "Ryan Horita."

Masaya ve dosyaya baktı. Hatta cevap vermeden önce fincanını avuçlarının arasında bir kez döndürdü. "Kim o?"

"Lila'ya yakın biri." Her kelimeyi bir sebep için seçmişti.

Jared başını salladı. "Bu mümkün değil. hiç duymadım." Bu tam da Ginny'nin duymak istediği şeydi.

Yirminci Bölüm

Tekrar hoş geldiniz. Ben Nia Simms ve Gone Missing, mahallenizdeki ve ülkenin dört bir yanındaki büyük ve küçük vakaları tartışan gerçek suç podcast'i. Karen Blue'ya odaklanmaya başlamadan önce bile, her hafta buraya onun bulunduğu ya da en azından davada bir kırılma yaşandığına dair iyi haberlerle gelmeyi umuyordum. Resmi olarak dokuz haftadır kayıp ve haberler hala iç karartıcı. Karen'in eski sevgilisi, onu duvara ittiği iddia edilen ve Karen'in kaybolduğu gece arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu iddia eden kişi, hala baş şüpheli gibi görünüyor ...

"Bu tür şeyleri dinlemek kaygınızı azaltmayacaktır." Tobias bu değerlendirmeyi Lila'nın seksiyonel koltuğuna yayılmış, telefonundaki e-postaları tararken yaptı.

Kendisi için bir şişe su ve onun için bir kadeh kırmızı şarapla aile odasına geri döndü. Neredeyse hiç kullanmadığı kristali ona uzattı. Evdeyken, meraklı gözlerden uzakta, kupada şarap içen bir tipti - süslü bir şeye ihtiyacı yoktu - ama Tobias buna şiddetle karşı çıktı.

"Podcast arka plan gürültüsü olarak çalışıyor."

Bardağın kenarından ona baktı. "Bu gerçek bir suç podcast'i. Ölüm ve cinayet hakkında."

"Nia, burayı işleten kişi, Karen'in kayboluşunun haberlerden düşmeye başladığını söyledi. Nia yarı yerel ve kayıp kadın da öyle, o yüzden şimdi *nerede?* muhabbeti durmaksızın devam ediyor." İşkolik arkadaşına bir gülümseme attı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçek suç podcast'leri şu anda çok moda."

"Evet, biliyorum." Şarabından bir yudum aldı ve bardağı önündeki masada duran dergi yığınının üzerine bıraktı. "Kuzey Carolina'da da podcast yayınlarımız var."

Birlikte rahat ve huzurluydular. New York'a taşınmasına rağmen bu konuda hiçbir şey değişmemişti. Arkadaşlıkları hukuk başlamıştı. Kariyerlerine farklı şekillerde başlamışlardı. Onunki bir

Butik bir ceza savunma firması. Onunki savcılık ofisinde. İlgi alanlarının tekrar birleşmesi ve kendi kendilerinin patronu olma ihtiyacının ağır uzun sürmedi.

Meslektaş ve arkadaşları ve şimdi o müşteri olacaktı.
Değişiklik hoşuna gitmedi.

Dizleri dizlerine değene kadar bacağını kaydırıldı. "İyi misin?" "Duymadın mı? Kocam kayıp."

"Kulağa ne kadar küstahça geldiğini görmezden geleceğim ve şimdi size avukatlık soruları soracağım."

Parmaklarındaki ince titremeyi görmezden geldi ve pratik yapma fırsatına odaklandı. "Ateş et."

"O kaybolduğunda neredeydin?"

Gerçek cevap - arabasına, hasta herifin genç kızlardan hoşlandığını gösteren video kanıtı yerleştirmek - yanlış görünüyordu, bu yüzden kaçtı. "Sabah neredeydim sanıyorsun?"

"Uykuda ve mazereti olmadan." Dramatik bir iç geçirdi. "Bunun için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"Kavga mı ettiniz?"

Su şişesinin kapağıyla oynadı. "Bence bütün çiftler kavga eder." "Nişanlı bir adama bunu söyleme." Bir elini uzattı. "İşte, izin ver deneyin."

Üstünü açtı ve şişeyi ona geri verdi. Ona zayıf demeyecek kadar akıllıydı. Vücudunun onunla birlikte çalışmasını sağlayamadığı için dehşete düşmüştü. Endişe dalgaları üzerine çöktü, onu bastırdı, her cümlesinden ve her düşüncesinden şüphe etmesine neden oldu. Arabaya binip uzaklaşmak istedi. Aaron'un sevgisiz bir evlilikten kurtulmak için yaptığını düşündüğü şeyi taklit etmek için.

Fısıltıları duymuştu. Sadece daha yüksek sesle ve daha öfkeli olacaktı. Aaron'ın kayboluşunu bilenler işaret ediyordu. Haber daha geniş bir alana yayıldığında, hayatı boka saracaktı. Markette birine merhaba demek yerine başını öne eğdiği her an gündeme getirilecek, çarpıtılacak ve didik didik edilecekti.

Bir saniyeliğine bile olsa daha mutlu bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. "Cade nasıl?"

Tobias'ın gülümsemesi çok büyük, çok samimiydi. "Saçma sapan ailesine rağmen harika biri."

Kötü şöhretli playboy Cade Linden ile seksi avukat Tobias Maddow'un düğün hazırlıklarını dinlemeye bayılıyordu. Gönderdiği e-postalardan birinde resepsiyonda güvercinlerin olacağından bahsettiğinden oldukça emindi. Bir başkası atlar hakkında bir şeyler söylüyor ve konukların yatla özel bir adaya götürülmesiyle ilgili büyük bir tartışmayı ima ediyordu.

"Güneyli parasıyla evlenirsen olacağı budur." Aptal parası gibi. Tobias'ın müstakbel kayınvalidesi Güney Carolina'nın çoğuna sahipti ya da öyle görünüyordu. "Ailede kaç tane emekli politikacı, büyük hukuk firması ortağı ve iş sahibi var?"

"Saymayı bıraktım." Tobias bardağını tekrar kaldırdı. "Ve sen de konuyu değiştirmeyi bırakmalısın."

Kandıramayacağı tek kişi oydu. Evlilik ve aşk hakkındaki hislerini en başından beri biliyordu. Bir yuva arıyordu ve bunu bir evlilikle değiştirmişti.

O biliyordu. Tobias biliyordu. Aaron'ın da bildiğini düşünüyordu.

"Aaron'ın etrafında takıldın. Sağlam ve inatçıdır. Güvenilir ve sinir bozucu."

Tobias bir kahkaha attı. "Sanki sinir bozucu bir köpek yavrusunu tarif ediyormuşsun gibi."

Sayılır. Belki vahşi bir tane.

Şişenin kapağını ileri geri çevirdi. "Hepimiz büyük bir aşk hikayesine sahip olamayız."

"Yapabilirsin."

"Basit ve temiz olmasını istedim. Kendi maaşı olan ve benim maaşıma bağımlı olmayan bir adam." Ne kadar çok eklerse kulağa o kadar kötü geliyordu. "Arkadaşlık ve rahatlık."

Tobias havaya kadeh kaldırdı. "Çok romantik." Tobias'ın eğlencesinin bir kısmı azaldı. "Ama gerçekten, seni tek kelime etmeden bırakıp gittiğini düşünemiyorum."

"Ben de." Ve gitmedi. Bilerek değil, ama ayrılmak şu anda onu ilgilendirmiyordu. Onun şu anki konumunu öğrenmeye çok daha fazla önem veriyordu. Onu bir yerlerde oturmuş, intikamını planlarken o lanet notları yazarken hayal etti.

"Peki, bu ne anlama geliyor? Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Tobias sordu.

Ne söyleyeceğini bilemedi. Belki bir şeyler uydururdu? Nia Simms'in sesi onu bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtardı.

. . . . ama başka bir olasılık önermeme izin verin. Ya Karen bu bölgede kaybolan ilk üniversite öğrencisi değilse? İşte Yara James. Kuzeni bizimle temasa geçti.

ve bize bu faili meçhul davayı hatırlattı. Karen'in davası kadar dikkat çekmedi ama Yara hala kayıp. Transfer olmayı düşünüyordu ve Cornell'i ziyaret etti ve o zamandan beri kimse onu görmedi. Kampüste ve kaldığı otelden ayrıldığını biliyoruz. Bu kaybolma olayı iki buçuk yıl önce gerçekleşti ve o zamandan beri ne görüldü ne de kendisinden haber alındı.

Yara'nın kuzeni başka bir kayıp kadından bahsetti. Julie Levin. Lucifer Şelalesi yakınlarındaki Treman Eyalet Parkı'nda erkek arkadaşıyla yürüyüşe çıkmış ve kaybolmuş. Bu olay yaklaşık bir yıl önce olmuş. Erkek arkadaşı tutuklanmış ama masum olduğunda ısrar ediyor. Ya masumsa ve elimizde bir değil üç kayıp kadın varsa? Üç kadın, hepsi üniversite çağında. Hepsi uzun kahverengi saçlı. Hepsinin belli bir görünüşü ve vücut tipi var. Atletik yapılı, fit, güzel ve 1.80 boylarında. Bu tanım birçok kadına uyuyor mu? Elbette, ama bu kadınların hepsi aynı genel bölgede kaybolmuş. Üç kayboluştan da tek bir kişinin sorumlu olması mümkün mü?

Tobias yüzünü buruşturdu. "Podcast'in sesini kısabilir miyiz? Dikkatimi dağıtıyor ... ve şimdi bu kadınlar hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Bu podcast'ler sizi böyle kandırıyor ama tabii." Uzaktan kumandaya uzandı ve dondu kaldı.

Bir de Aaron Payne davası var. Bu dava yeni patlak verdi ve henüz çok fazla bilgi yok. Bir adamla ilgili, evet, ama saygın bir adamla. Bir lise öğretmeni ve koçu kayboldu. üniversite çağındaki üç kadının kayboluşuyla bir ilgisi olması pek olası değil, ancak giderek büyüyen kayıplar listesine onun da eklenmesi çok büyük bir soruyu gündeme getiriyor: Mahallelerimiz, yollarımız ve güzel parklarımız düşündüğümüz kadar güvenli mi?

Lila bir şeyler söylemeye çalıştı ama beynini saçmalıklar doldurdu. Düşünemiyor ya da işlevini yerine getiremiyordu. Kanepedeki koltuğuna geri düştü ve orada kaldı.

Podcast. Aaron podcast'teydi. "Lila?"

Bu duyuru her şeyi değiştirebilirdi. Ginny ile tartıştı. Komşuları ve okuldaki insanları görmezden gelebilirdi. Sırf bir yüzleşmeden kaçınmak için ihtiyacı olan her şeyi almak üzere şehir dışına çıkmayı planlamıştı bile. Ama bu podcast'in hayranları? Tüm o amatör dedektifler doğrudan onu hedef almıştı. Bu çok fazlaydı.

Tobias elini onun koluna koydu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Videolar. Aaron kaybolmadan önce onlardan haberdar olması onu suçlayabilirdi ama asıl Aaron'u suçluyorlardı. Kızların söyledikleri. Arka planda onun sesi. yatak odalarını kullanması. Serbest bırakıldıktan sonra kasabaya geri dönmesini imkansız hale getirebilirler.

Ön kapı açıldı ve Jared'in sesi artık sessiz olan evin içinde yankılandı. "Lila?"

"Burada," dedi Tobias ayağa kalkarken.

Jared alışılmadık bir aceleyle aile odasına girdi. Koyu gri bir takım elbise giymişti ama kravatını gevşetmişti. Buruşuk ceketinin bir tarafı kıvrılmıştı. Saçları sanki parmaklarıyla tarıyormuş gibi dimdik duruyordu. Halinin tam olarak dağınık olmadığını söyleyebilirdi, ama onu hiç görmediği kadar yakındı.

Kızgın bakışlar onu sarstı. "Bir şey mi duydun?"

"Hayır." Jared Lila'dan Tobias'a baktı ve tekrar geri döndü. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Hayır" cevabı onu ikna etmemiş. "Onu aradım ve yardım istedim."

Adamlar el sıkıştı ama Jared'in odağı Lila'da kaldı. "Aaron'ı ararken mi?"

"Nihai amaç polisin Aaron'a odaklanmasını sağlamak ve dikkatlerini başka yöne çekmemek." Tobias Jared'a bir kadeh şarap ikram etti.

Jared, Lila'nın karşısına otururken başını salladı. "açılmışken, Ryan Horita kim?"

İsim onun içinde titreşti. İfadesini korumak ve vücudunu sabit tutmak için tüm kontrolünü topladı. Sesini sabit tutmaya çabalarken enerji içinden geçiyordu. "O bir müşteri. Ona bir ev sattım."

"Neden sordunuz?" Tobias sordu.

Jared'in bakışları onun yüzünde dolaştı. "Müfettiş onu sordu."

Tobias bardağını tekrar aldı. "Tamam. Tekrar deneyeceğim, neden?" Jared omuz silkti. "Ben de bunu merak ediyordum."

Lila bunun nedenini çok iyi biliyordu ve muhtemelen hayatta olan bir kocaya sahip olmak artık onun için en büyük sorun değildi.

Bölüm Yirmi Bir

Yedi Ay Önce

CAYUGA GÖLÜ'NDE YÜRÜYÜŞ. Sıcaklık hâlâ kırkların ortalarında seyrediyordu.

Kar şimdilik temizlenmişti. Güneş açmış ve parlak mavi gökyüzü çağırırken, Lila ve Aaron yürüyüşe çıktılar. Lila kısa bir yürüyüş olmasında ısrar etti çünkü hızlı bir tempoda ve gezegendeki en iyi eldivenlerle bile sudan gelen soğuk iliklerine kadar işliyordu.

Gölün güney ucunda sıkışıp kaldılar. Çamurlu zemin botlarının altında kayıyordu. Yaprakların çoğu döküldüğünden, uzaktaki Cornell Üniversitesi'ni iyi görebiliyordu. Saat kulesi görünüyordu. Sonbaharda bölge renk cümbüşüne dönecek, öğrenci ve turist trafiği nedeniyle nüfus neredeyse iki katına çıkacaktı.

Parlak turuncular ve kırmızılar. Güney'de yaşamayı özlüyordu ama hiçbir şey yeşil ve mavi bir örtüyü yaran o birkaç haftalık ateşli renklerle kıyaslanamazdı.

Şimdi kıyı şeridinden geriye doğru ilerlediler ve onları tırmanma tepesinin dibine yığılmış bir dizi kayaya götüren bir patikayı takip ettiler. Aaron yokuşu tırmanırken ağaç dallarına tutunarak yükselmeye çalıştı.

Suyun sessiz şırıltısından ayrılmaya hazır değildi. Oturdu ve kayadan gelen soğukluk kot pantolonundan çıplak tenine geçince irkildi.

Aaron omzunun üzerinden baktı ve yürümeyi bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine başını kaldırdı ve geçen Ekim ayında kış bastırıldığından beri ilk kez sıcak güneşin tenine vurmasına izin verdi. "Manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Fena fikir değil. Sanırım ben de size katılacağım." Engebeli arazide kayarak geri döndü ve onun yanına çöktü.

Gölümsedi ama gözlerini kapalı tuttu. "Arabanın anahtarlarının bende olması da yardımcı oluyor."

"O zaman kesinlikle seninle oturacağım." Uzun süre hareketsiz kalacak biri değildi, iki sopa aldı ve onları birbirine sürttü.

Esinti etrafını sarmıştı. Nefesini içine çekerek temiz havanın ona güç vermesine izin verdi. Burada, sessizliğin içinde, diğer yürüyüşçüler başlarını sallayıp etraflarında dolaşırken aklına fikirler geldi. Hiç sormaya zahmet etmediği sorular. Ama hayat onların yanından hızla geçip gidiyordu ve ceketini onu ısıtıp sahte bir güven duygusuna sokarken, kafasında dans eden bir soruyu sordu.

"Daha fazlası olup olmadığını hiç merak mı?"

"Göle doğru mu?" Sağ taraflarını işaret etti. "Biz sürdük-"

"Hayır, bize demek istedim. Hayata."

"Pazar öğleden sonra yürüyüşü için oldukça ağır bir soru."

Adamın sesindeki eğlenceyi duyabiliyordu. Anlamıştı. Bu genellikle vakit kaybetmek için kullandığı türden bir konu değildi. "Ben ciddiym. Anlaşıp anlaşmadığımızı hiç merak ettin mi?"

Merak etmiyordu, biliyordu. Sorun Aaron değildi. Kendisiydi. Daha önce hiç böyle bir beklenti hissetmemişti. Cinsel çekim, evet. Arzu. Ama bir süreliğine başka birinin onu yönlendirmesine izin vermesini sağlayan derin bir bağ değil.

Tüm o kalpler ve çiçekler saçmalığının aldatıcı olduğuna ikna olmuştu. Önemli olan dayanma gücüydü. Kararlılık. İyi geçinme isteği. Onlarda bu vardı. Onlara bir şeyleri yapmanın yanlış yolunu söyleyen yetiştirilme tarzlarından kaynaklanan ortak bir bağlılık.

Kızgınlık görmeyi bekleyerek ona baktı. Çok sık olmasa da bazen yaptığı gibi, onu şaşırttı. Alnı sanki soruyu gerçekten düşünüyormuş gibi kırmıştı. "Ben senin güvenlik ağın mıydım?"

Sayılr, ama tam olarak değil, çünkü hiçbir zaman gerçekten güvende ve sakın hissetmedi. "İkimiz de birbirimizden çok şey talep etmiyoruz. Birbirimize düştük ve bu konuda hiç konuşmadan çıkmaya karar verdik. Bir ilişki evresinden diğerine yuvarlandık ve şimdi de bir şekilde ilerliyoruz."

Onunla yüz yüze gelene kadar yer değiştirdi. Ellerinden biri kızın dizine kaydı. "Seninle evlendim çünkü seninle tanıştığım andan itibaren beni anlayan birini bulduğumu düşündüm."

"Bu aslında çok hoş."

"Nasıl göründüğünüz, ne kadar derli toplu ve kendinizden emin olduğunuz... Bunların hepsi benim büyüme tarzımdan çok farklı. Babam toprağa inanırdı. Avlanır, balık tutar ve kimseye güvenmezdi. Hayat basitlik ve zorlukla ilgiliydi." Islık çaldı. "O şarküteriye üfledin ve ben başka bir şey göremedim."

Elini onun dizinin üzerine koydu. Genelde toplum içinde yaptığı bir şey değildi ama doğru hissettiriyordu. "Söyleyebileceğim kadarıyla, baban-"

"Tam bir pislik." Komik olmasa da ikisi de bu konuya güldü. "Utanarak ve kemerini kullanarak öğretti. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Jared yıldızdı. Dinleyen ve öğrenen kişi. Ben sadece çıkmak istedim."

Yetiştirilme tarzı hakkında nadiren konuşurdu. Kadın ufak tefek şeyler biliyordu ama ayrıntıları bilmiyordu. O da ayrıntıları paylaşmazdı. "İkimizin de hayatı kolay olmadı ama Jared senin yanında olduğu için mutluyum."

"Büyürken şok ve korku yaşadınız. Bir yetişkinin hayatının gökkuşağı ve romantizmden ibaret olmadığını anlıyorsunuz."

Ona gülümsedi çünkü bu tür sevgi dolu şeylerde gerçekten de en kötüsü onlardı. Geçen yılki doğum gününü sadece Jared arayıp Aaron'un hediyesini getirip getiremeyeceğini sorduğu için hatırlamıştı. O telefon olmasaydı, hemen geçip gidecekti ve Aaron'ın da bunu umursayacağını sanmıyordu. Onlar kutlama insanı değillerdi.

"Birbirimize özlediğimiz istikrarı veriyoruz." Bu sözleri söylerken yutkundu, hem aynı fikirde olmaktan hiç sapmadıkları için minnettar hem de farklı bir insan olsaydı neler olabileceği için hayıflanıyordu.

"Doğru." Uzandı ve onun elini sıktı. "Beklentilerimiz var."

Bu kelimeyle ilgili bir şey ona yanlış . "Kırıldık mı?" "Daha çok ... bükülmüş gibiyiz." İkisi de buna güldü ama o devam etti. "Seninleyken kusurlu olabilirim. Geri çekilebilirim ve sen de anlarsın. Biz de yalnız kalmaya ihtiyacı var. Bizi başka kim alır ki?"

"Sanırım bu birbirimize mahkum olduğumuz anlamına geliyor."

Aklı yeni müşterisine ve geçen hafta ona gülümsediğinde içinden geçen ihtiyaç duygusuna gitti. Neredeyse sonsuza dek birini tanımak için böyle bir özlem hissetmemişti. Sıcaklık, ilgi, ihtiyaç. Beklenmedik hisler içine pompalanmış ve Aaron'la yaşadığı küçük, derli toplu hayatı sorgulamasına neden olmuştu.

Ama hiçbir şey olamazdı. O müşteri normal olmak isterdi. O hiç normal olmamıştı.

Yirmi İkinci Bölüm

Günümüz

Ryan'ın izini bulduklarında ertesi gün öğleden sonraydı.

Horita. Ithaca College profesörünün ofis ve ev telefonları doğrudan telesekretere yönlendirildi. Sonra dersleri ve çalışma saatleri vardı. Şimdi sıkışık, karanlık ofisinde Ginny ve Pete'in karşısındaki masasında oturuyor ve kaşlarını çatıyordu. "Neden burada olduğunuz konusunda biraz kafam karıştı."

Ginny cevap vermeden önce birkaç saniye adamı inceledi. Pek çok insanın aksine, sosyal medyadaki ve okul kayıtlarındaki fotoğrafları canlı versiyonuyla uyuşuyordu. Siyah saçlı ve çekici. Çok formdaydı ve arkadaş canlısıydı. Otuz yaşlarında görünüyordu ama aslında kırklı yaşların ortalarında idi.

Geri kalan kişisel özelliklerini biliyordu: Zeki, akademisyen bir aileden geliyordu, iki kez boşanmıştı ama her iki kadına da hâlâ birlikte tatile çıkacak ve fotoğraf çektirecek kadar yakındı, yerel müzik sahnesinde aktifti. İmza günlerine ve açık mikrofon gecelerine katılmak gibi bazı alışkanlıklarının onu son zamanlarda birlikte çok fazla zaman geçirdiği kadından çok daha dışa dönük göstermesi dışında bunların hiçbirisi önemli değildi.

. . . "Lila Ridgefield için buradayız."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirip kayboldu. Başka bir yakınlık belirtisi yoktu, ama bu Ginny'nin dikkatini çekmeye yetti.

Başını salladı. "Emlakçım."

Bu bilgiyi de ortaya çıkarmışlardı. Ginny için daha derine inmek gerekiyordu. "Kocasını kayıp."

Gözleri büyüdü. "Kayıp mı?"

Bu bakış . . . Ginny onun sattığına ikna olmamıştı. "Kaybolma olayı tüm haberlerde yer aldı."

"Kaçırılmış olmalıyım."

"Beş gün önce işe gelmedi. O zamandan beri kimse onu görmemiş." Pete yanındaki raflarda duran kitapları inceledi. Ryan'a bakacak kadar uzun süre taramayı bıraktı. "Beklenmedik bir yolculuğa mı çıktığı, işe giderken başına bir şey mi geldiği ya da ... belli değil."

Ryan omuz silkti. "Ya da ne?"

Pete omuz silkti. "Emin değiliz."

"Tamam, ama bunun benimle ne ilgisi var?" Ryan parmaklarını birleştirip ellerini masaya dayayarak sandalyesinin önüne doğru kayd.

Ginny kıpırdanma ya da rahatsızlık belirtisi aradı ama bir şey bulamadı. Ryan konuşmayı, emlakçısını sadece emlakçısı olarak tanıyan birinin yapabileceği gibi soğukkanlı bir şekilde idare etti.

İkna olmamıştı. "Lila'yı nasıl seçtiniz?" "Başka bir profesör tavsiye etti." "İkiniz yakın mısınız?" Pete sordu.

Kaşlarını çattı. "Bana bir ev sattı. Crescent Way'deki yeni yapılardan biri."

"Bu mı?" Pete sordu.

"Kocasıyla hiç tanışmadım."

Kelimeler bir çırpıda döküldü. Hızlıca söylemişti ve kendisine sorulan hiçbir şeye beklenen cevabı vermemişti. Ginny, onu konuşturmak ve muhtemelen yine ayağına çelme takmak için, bildiği ama pek de umursamadığı bir bilgiye geçti. "Evi ne zaman satın aldınız?"

"Yaklaşık dört ay önce. Hızlı bir kapanış yaptık çünkü satıcıların yıl başlamadan önce yeni bir okul bölgesine girmeleri gerekiyordu." Ellerini birbirine sürttü. "Ondan önce birkaç ay boyunca ara ara ev baktık."

"Aracı kurum dosyalarına göre yaklaşık yedi ay önce birlikte çalışmaya başlamışsınız." Başlangıç tarihi Ginny'nin asıl endişesi değildi, ancak Aaron ve Lila'nın evliliğinin o zamandan bu yana nasıl değiştiğini ve değişip değişmediğini görmek için onlara bir zaman çizelgesi veriyordu.

"Zamanlama uyuyor. Bu muhtemelen doğru."

Pete boğuk bir ses çıkardı. "Bir ev bulman bu kadar uzun mu sürdü?"

"Bu çok mu uzun bir süre?" Ryan'ın bakışları Pete'den Ginny'ye kayd. "İlkine atlamak istemedim. Sadece bir kez taşınmayı planlıyorum, bu yüzden doğru yapmak istedim."

Cevap vermedi.

Pete bir ses daha çıkardı ama aslında bir şey söylemedi.

"Ev ofis benim için önemliydi," diye devam etti Ryan. "Doğru büyüklük, doğru fiyat ve ofis karışımı bizi bir süre oyaladı. O aramaya devam etti, ben de aramaya devam ettim."

Ginny gülümseyerek yutkundu. Sessizlik ve tepkisizlik neredeyse her zaman insanların konuşmaya devam etmesini sağlardı. Sessizliği doldurmak için gevezelik ederlerdi, sessizliğin daha zararlı olduğuna inanırlardı. Bu varsayım neredeyse her zaman yanlıştı.

Ryan daha yakına eğildi. "Hâlâ neden burada olduğunu anlamıyorum. Lila'nın bir sürü müşterisi olmalı-"

"İkiniz kahve içmek için buluştunuz." Tek başına bir haber değil ama dahası da var.

Ryan cevap vermeden önce tereddüt etti. "Elbette. Listeleri gözden geçirmek için." "Ve öğle yemeği için buluştunuz," diye ekledi Pete. "Birkaç kez."

"Belki birkaç kez." Ryan'ın elini ovuşturmasının temposu arttı. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen oldukça muhtaç bir müşteriydim."

"Son iki aydaki öğle yemeklerinden ve kahve buluşmalarından bahsediyoruz." Bunlar Ginny'nin önemseddiği şeylerdi. Stewart Park'ın yakınındaki şarküteri ve kahve arabasındaki insanların fark ettikleri. Bütün o telefon görüşmeleri. İş sona erdikten sonra bile sürekli temas halinde gibi görünen şeyler. "Size ve emlak kayıtlarınıza göre, evinizi aldıktan aylar sonra."

Ryan gözlerini kırpmadı ama elleri hareket etmeyi bırakmıştı. Orada oturmuş, bakışları aralarında gidip gelerek sorgucularını izliyordu.

Belki de tanıkların saçmalamaları hakkındaki düşüncelerini yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu, çünkü bu sessizlik oldukça zarar vericiydi. Çekici ve her zaman ulaşılabilir olan profesörün söyleyecek sözü kalmamış gibiydi.

"Gerçekten çok sessizsin," diye işaret .

"Su sorunları."

Böyle bir şey beklemiyordu. Pete'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da beklemiyordu.

"Affedersiniz?" diye sordu.

"Evde incelemede bulunmayan su hasarı var." Ryan konuşmaya başlar başlamaz, temposu daha önce olduğu gibi geri döndü

-Pürüzsüz ve tutarlı. En ufak bir bocalama yok. "Lila, müfettişi veya önceki mal sahibini ifşa etmediği için dava etmek zorunda kalmadan geri ödeme almak için benimle birlikte çalışıyor."

Geri dönüşlere bakılırsa, bu iyi bir tanesiydi. Ginny onun replikleri sattığını kabul etmek zorundaydı. Kanıtlayıp kanıtlayamayacağı ise başka bir soruydu. "Peki bunu doğrulayabilir misin?"

"Yapabilir. Tüm evraklar onda. Çiftle kendim ilgilenemeyecek kadar öfkeliydim." Sandalyesinde arkasına yaslandı, kontrolü tamamen eline almıştı ve şimdi gülümsüyordu. "Taşınmaya hazır olsun istedim ama onun yerine evim inşaat halinde."

"Lila ile bir ilişkin olmadığını mı söylüyorsun?" Pete sordu. Konuşma şekli Ginny'nin irkilmesine neden oldu. Doğru tepkiyi vermek için fazla amatörü. Ryan başını salladı. "Var. Az önce söyledim ya. Benim adıma çalışıyor." "Birlikte mi yatıyorsunuz?"

Ryan'ın gülümsemesi genişledi. "Bu garip bir soru. Hayır."

Böyle doğrudan vuruşlar işe yaramazdı. Ryan boka basmayacak kadar zekiye. Etrafindan dolaştırılmalı, sonra da içine düşmeliydi. Ginny onları bu yönde yönlendirmeye çalıştı. "Sosyoloji mi öğretiyorsun?"

Sosyoloji bölümünde oldukları için açtı belki ama onu işi hakkında konuşturmak bir şeyleri tetikleyebilirdi. Kocasından Ryan'ın kampüste bir halk kahramanı olarak görüldüğünü biliyordu. Roland onu tanımıyordu ama hakkında bir şeyler biliyordu. Ryan'ın kampüste mutlaka alınması gereken derslerden birini verdiğini söylemişti.

"Evet. Suçları analiz ediyorum, bazı çözülmemiş faili meçhul davaları. Amaç önyargıları yıkmak."

"Gerçek suçlar da yazıyorsunuz." Pete kitap raflarına doğru başını salladı. "Bunlardan birkaçının üzerinde adınız var."

"Suç hakkında ders veriyorum ve yazıyorum, evet."

Ryan nedense bu ayrımı önemli buluyordu ve Ginny bunun bir profesör züppeliği mi yoksa başka bir şey mi olduğunu öğrenmek istiyordu. "Hangi dersleri veriyorsunuz?"

"En popüler olanı Şiddetin Sosyolojisi."

İşte . Ginny, Pete'in bakışlarının sıcaklığını hissetti ve bunu görmezden geldi.

"Sanırım öğretmenlik ve araştırma geçmişimin farkındasınız." Ryan sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir bacağı diğerinin üzerinde çaprazladı, olabildiğince sakindi. "Bu davada yardım mı arıyorsunuz?"

Bir anı ona çarptı. Onu televizyonda Karen Blue hakkında bilgelik taslarken görmüştü. "Kendinizi suç konusunda bir uzman olarak görüyor musunuz?"

"Suç işlemek için değil, hayır. Ama motivasyonları ve geçmişleri analiz etmek, kalıpları aramak. Evet."

Muhtemelen bunun komik olduğunu düşünmüştür. Ginny düşünmedi.
"Lila'yla işin hakkında konuştun mu?"

"Geçerken uğradım." *Önemli bir şey olmadığını* söylemek
istercesine elini havada salladı. "Bu ne anlama geliyor?" Pete sordu.

Ryan bu kez hemen cevap vermek yerine konsantre oldu ve
pantolonundaki neredeyse yok denecek kadar az olan tüyleri topladı.

"Havadan sudan konuşmak."

Büyük gösteri Ginny'yi etkilemedi. "Emlakçılıkla ilgili öğle yemekleriniz
sırasında şiddetle ilgili ufak tefek konuşmalar mı yaptınız?"

Ryan başını kaldırdı ve ona baktı. "Hepimizin çıkarları var." Ve
şimdi onun dikkatini çekmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BİR ŞEYLERİ KAÇIRIYOR OLMALIYDI. BARIZ BİR ŞEY.

Aaron bir telefon ve o videoları saklamıştı. Onları bulduktan sonra avlanmaya devam etmedi çünkü bir şey daha bulmayı kaldıramazdı. Ama şimdi Lila o aptal evin bir yerlerinde Aaron'ın şu anda beklediği yeri gösteren başka bir kanıt olduğuna inanıyordu. Sürünerek kaçabileceği, saklanabileceği ve plan yapabileceği bir yer. Çünkü eğer o özel yeri ayarlamamışsa, bu kesinlikle bir suç ortağı olduğu anlamına geliyordu. Bunun için olası şüpheliler listesi çok kısaydı ve insanlar ona çok yakındı.

Bir yanı hâlâ okulda en az bir kişinin daha Aaron'ın hastalıklı oyunlarından haberdar olduğuna inanıyordu. Genç kızlar pek sessiz olmalarıyla bilinmezlerdi. Biri onu bir fetih olarak görebilir ve övünebilirdi. Bir öğretmen çok uzun süren bir bakış görmüş ya da yanlış anlamış olabilirdi. Olasılıklar onu her şeyi açıklamaktan alıkoyuyordu. Kafasındaki komplo büyüdü. Brent de işin içinde olabilirdi. Diğer öğretmenler. Belki bazı babalar bile.

"Gömleğini yavaşça çıkar. Saçlarını aşağıya sal. Böyle iyi. Tam sana öğrettiğim gibi."

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Senin için taş gibiyim. Bazen son ders sırasında orada otururken çıplak halinin ne kadar güzel göründüğünü düşünüyorum. Parmaklarımın üzerinde nasıl koktuğunu... ve seni bir yere götürebilmek için zilin çalmasını bekleyemiyorum."

Serseri anı göğsünü yumrukladı. Videoları düşünmeden günler geçirebilirdi, ama sonra bir satır ya da başıboş bir görüntü aklına gelir ve onu geri iterdi.

Geçen dönem. Son derste semineri vardı. Gençler. On altı, on yedi. Çocuklar. Müstehcen videolar çekip onunla seks yapmak için çok gençtiler.

Nefes alarak, yavaşça bir nefes ve ardından bir nefes daha çekerek, içinde süzölen endişenin kendisini ikiye katlayacak karanlık bir kendinden nefret topuna dönüşmesini engelledi. Düşünmesi gerekiyordu. Konsantre olmalıydı.

Tobias dışarıdayken ya da uyurken, Aaron'ın saklanacak gizli bir yeri olduğuna olan inancını tazeleyerek evin her santimini aramıştı. Bu son duraktı. Yukarı uzandı ve tavadan sarkan kordonu çekti. Bir kez çekince tavan arasına çıkan merdiven önünde açıldı. Tek giriş, banyonun yanındaki koridorun tavanındaki çıkarılabilir kare parçaydı. Oraya hiç çıkmazdı. Aaron bazen, eğer çocukluğundan kalma bir şey arıyorsa, ki bu neredeyse hiçbir zaman olmazdı.

Oraya en son altı ay önce gitmişti. Ama eğer bir şeyler saklayacaksa, bunu açıkta ve onun nadiren gittiği bir yerde yapması mantıklı olurdu. Bunun için en olası yer, pis tavan arasındı.

Tırmanırken spor ayakkabıları basamaklara çarptı. Başını karanlık boşluğa soktuğu anda bir sıcaklık dalgası ona çarptı. Karanlığa gözlerini kırıştırdı ve durgun havada boğuldu. Bir adım daha attı ve ağırlığının altında gıcırdayan ve eğilen ahşap zeminde dizlerinin üzerine çöktü.

El fenerinin ince ışınını dar alanda gezdirdi. Tavan yüksekliğinin bir metreyi ancak bulması boğucu hissi daha da artırıyordu. Işık düğmesini bulması birkaç saniye sürdü. Düğmeye bastı ve odayı sert bir sarıya boyadı. İnce bir toz tabakası her şeyi kaplamıştı. Yerdeki çizgileri seçebiliyordu, sanki Aaron kutuları ya da mobilyaları bir yığından diğerine sürüklemiş gibiydi.

Aaron'un babasına ait eski bir sallanan sandalye, battaniye ve kutulardan ayrılmış bir şekilde alanın ortasında duruyordu. Aaron bir keresinde ona babasının bu sandalyeyi çocukken evlerinin ön verandasında tuttuğunu söylemişti. Aaron babasının her gece orada oturup akşam yemeğini beklediğini hatırlıyordu. Saat tam altıda. Aaron'un annesinin yemeği her gün o saatte getirmesi beklenirdi, bir dakika bile geç kalmadan.

Şimdi el yapımı salıncağa bakıyordu. Sol taraftaki kırık mile. Ahşap yılların yoğun kullanımını yansıtıyordu. Burada uzun yarıklar vardı. Kolda bir çukur açılmıştı. Birisi sol kolçağın üzerine, Aaron'un babasının muhtemelen parmaklarını kenarından kıvrımadan önce elini dayadığı yere küçük bir daire oymuştu. Dairenin içindeki izler küçüktü ve seçilmesi zordu.

El fenerini aldı ve doğrudan oymanın üzerine tuttu. Bir ayı. Çok iyi bir tasvir değildi ama ön pençeleri havada, arka ayakları üzerinde duran bir ayı. Muhtemelen çocukları eğlendirmek için oyulmuş bir şeydi, babaları pek öyle birine benzemese de. Hepsi şu anki göreviyle alakasızdı.

Kutulara döndü. Birkaçı dışında çoğu bantla kapatılmıştı ve onların da çoğunun yanında MUTFAK yazıyordu. Diğerleri yırtılarak açılmıştı ve bir lamba ve paslanmış bir tornavida gibi rastgele eşyalar çıkmıştı. Kazarken, muhtemelen uzun süredir kapalı olan Doğu Kıyısı'ndaki kamp alanları için eski broşürler buldu. Aaron'un eski karnelerine benzeyen kâğıtlar. Beklendiği gibi, matematikte çok başarılıydı.

Hiçbir yerde tek bir fotoğraf yok.

Saatler sonra, eğilmekten sırtı ağrıyordu ve kafasındaki çarpıntı durmak bilmiyordu. Eğer burada bulması gereken bir şey varsa, onu görme yetisini kaybetmişti. Gözleri odaklanmayı reddediyordu ve bir fincan kahve onu çağırıyordu.

Işığı kapattı ve merdivenden geri indi. Ayağı tekrar koridorun zeminine değdiğinde bir ses duydu. Etrafında döndü, el fenerini bir silah gibi kaldırmıştı ki boğazından bir çığlık yükseldi.

"Dur!"

Lila bir kadın sesi duyunca gözlerini kırıştırdı ve ne gördüğünü anlamaya çalıştı. "Ne oluyor be?"

Ama o biliyordu. Cassie. Meraklı komşusu panik içinde ellerini kaldırmış koridorda duruyordu. Biri muzlu ekmeğe benzeyen plastik ambalajlı bir paket tutuyordu.

"Benim." Cassie bu cümleyi defalarca tekrarladı.

"Defol!" Lila söylemesi gereken ve söyleyebileceği başka şeyler de olduğunu biliyordu ama önce bu çıktı ağzından.

"Ben ... sen"

"Ne?" Lila sonunda el fenerini taşıyan kolunu yanına bıraktı. "Evime zorla girip ödümü koparmanın açıklaması ne olabilir ki?"

"Kapıyı çaldım ve-"

"Cevap vermedim." Gerginlik ve hayal kırıklığı şimdi tam bir öfkeye dönüşmüştü. "Bu, *hoş karşılanmadığınızı* söylemenin evrensel yoludur."

"Evde olduğunu biliyordum ve önce aramaya çalıştım." Cassie alt dudağını ısırđı. "Endişelendim."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Endişeli misin?"

"Kocanız kayıp. Avukat arkadaşın dışarıda."

Lila öylece bakakaldı çünkü gerçekten de ne diyeceğini bilemiyordu. Bu kadının evine davetsiz girmesini haklı çıkarmak için söylediğı saçmalıklar Lila'nın ağzını açık bırakmıştı. Küfür dolu bir tirat olmayan tek bir tutarlı cümle bile düşünemiyordu.

"Lila?"

"Çık dışarı."

Daha fazla dudak çıtırdatma. "Biliyorum yapmalıydım-"

"Şimdi, Cassie." Lila sesini buldu ve onu kullanmaya tamamen hazırđı.

"Sen-"

"Biliyor musun Cassie?" Lila yürümeye başladı, bu da Cassie'yi koridorda geri geri gitmeye ya da ezilmeye zorladı. "İnsanların istedikleri zaman istedikleri şeyi yapabileceklerini düşünerek hayatımın her yerinde dolaşmalarından bıktım."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Cassie kapıya yönelirken arkasına baktı.

Cassie'nin yıllarca pencereden bakması ve beklenmedik bir anda ortaya çıkması Lila'nın canını sıkmıştı. En azından bundan önce Cassie kapının kutsallığına saygı duyuyor ve habersizce içeri girmiyordu. Bu sefer çok ileri gitmişti. Meraklılığı, Lila'nın mahremiyet ihtiyacına olabilecek en kötü şekilde karşı çıkmıştı.

"Beni dinle, Cassie. Evimde hoş karşılanmıyorsun." Cassie elindeki bohçayı havaya kaldırıp bir şeyler söylemeye başladığında Lila onun yerine konuştu. "Hayır. Konuşamazsın ya da açıklayamazsın. Sana eşlik etmediğim sürece evime giremezsin. Ben arayıp gelmeni istemedikçe ayaklarının garaj yoluma değmesini bile istemiyorum."

Cassie'nin sırtı ön kapıya çarptı. "Sana yardım edebilirim."

"Yardımlını istemiyorum." Lila Cassie'ye doğru uzandı ve kapı biraz açılana kadar kapı kolunu çekti. "Asla."

"Tamam. Özür dilerim. Ben gidiyorum."

Lila kapıyı yüzüne çarpmadan önce Cassie'nin bohçayla dışarı fırlamasına izin verdi. "Çok haklısın."

Yirmi Dördüncü Bölüm

GINNY önüne yığılmış olan kâğıtları masanın üzerine silkti. O

banka ekstrelerine ve telefon kayıtlarına baktı. Brent ve Jared'in, komşuların ve okuldaki insanların ifadelerini tekrar okudu. Hepsi aynı nakaratı tekrarlıyordu: Aaron sorumluluklarından kaçacak bir adam değildi. Ve Lila, o farklıydı ama Aaron asla şikâyet etmezdi.

Masasının diğer tarafındaki Pete'e baktı. "Aaron'ın son işinden birine ulaşabildin mi?"

Notlarını karıştırdı. "Kuzey Carolina'nın iyi insanları pek açık sözlü değiller. Okulla yaptığım tüm telefon görüşmeleri okul bölgesinin avukatına yönlendirildi, o da bana Aaron'un çok saygın bir öğretmen olduğunu ama ailesine yakın olmayı tercih etmesini anlayışla karşıladıklarını söyledi."

Sandalyesine geri oturdu. "Bu çok ilginç."

"Orada bir şeyler ters gidiyor ve kimse konuşmuyor." Pete not defterindeki sayfayı çevirdi. "Greensboro'lu bir komşuyla konuştum, sessiz ama iyi olduklarını söyledi. Aaron, Lila'dan daha arkadaş canlısı. Yani, her zamanki gibi."

"Yararlı ya da yeni bir şey yok." Sadece birkaç gün geçmişti ve Ginny hayal kırıklığı duvarına çarpmıştı. "Kredi kartı ya da banka kayıtlarında bir kız arkadaşı ya da birlikte kaçmış olabileceği birine dair hiçbir iz yok."

"Kimsenin onu öldürmesi için bir neden yok." Pete omuz silkti. "Para, sanırım. Bu da Lila'yı değil Jared'ı işaret eder."

"Ve bu seni kızdırıyor çünkü cevabın Lila olduğunu mu düşünüyorsun?" Anlıyordu ama aynı zamanda hemen sonuca varmanın büyük bir iş tehlikesi olduğunu ve Pete'in kariyerini bitirecek bir felaket yaşanmadan önce bunu öğrenmesi gerektiğini de biliyordu.

"Öyle değil mi? Onun gitmiş olmasını umursamayan tek kişi o."

Buna itiraz edemezdi, o yüzden denemedi. "Onun tuhaf olması bir kanıt değil."

"Emin misin?"

"Kardeşi kaybolduğunda bir konferansta olan Jared elimizde." Önünde duran ve Lila'nın cep telefonu kayıtlarını içeren dosyayı kapattı. "Ama oradan ayrılmış ya da girip çıkmış olabilir, o yüzden kesin değil. Bu konuda biraz daha araştırma yapın."

"Tamam." Arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Lila evde uyuyordu. Brent de evinde tek başına aynı şeyi yapıyordu. Bunlar da oldukça zayıf mazeretler."

"Ama elimizde mahallenin videosu ve Lila'nın arabasının girip çıktığına dair hiçbir iz yok. Elimizdeki tek şey Aaron'un arabasının her zamanki saatinden saatler önce yola çıkıp okula gitmesi ve ortadan kaybolması."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Lila'nın evine daha derinlemesine bakmamız gerekiyor."

JARED evde değildi. Lila aramış ve ona içeri girmesini söylemişti. Yıllar önce ona acil durumlar için ve evin içinde ve çevresinde iş yapmaya gelenlere yardım etmesi için şifreyi vermişti. Birkaç hafta önce, ölmek üzere olan bir ağacı kesen adamların ağacı eve çarpmamasını sağlamak için oradaydı.

Ona en özel alanına açık erişim verme isteği tam da istediği şeydi ama bundan faydalanmak yanlış geliyordu. Jared'in Aaron'ı saklamadığını biliyordu ama belki de Aaron buraya, onun ulaşamayacağı bir yere bir şey saklamıştı.

Numaralı tuş takımına güvenlik kodunu yazdı ve Jared'in arka kapısını açtı. Aaron büyük ve gösterişli bir eve sahip olmakta ısrar ederken, Jared bunu istemiyordu. Onun ihtiyaçları daha sadeydi.

Eğer gösterişli, modern bir bekâr evi arıyorsa, bir mille kaçırmıştı ama ev tam ona göreymi. Bir tepenin üzerinde gri, orta yüzyıldan kalma, modern, tek katlı bir ev. Etrafı ağaçlarla çevrili ve çok az komşusu olan evin bir garajı, arkada küçük bir taş verandası ve ön tarafta Cayuga Gölü'nün uzak bir manzarası vardı.

İçerideki mobilyalar dışarıdaki estetiğe uygun. Sade ve temiz çizgiler. Onun zevkine göre biraz seyrek ve kişiliksizdi ama dekor Jared'a uyuyordu. Her parçayı kendisi seçmiş ve burayı sığınağı ilan etmişti. Bu

Ayrıca garajın diğer tarafında, önceki sahibinin sanat stüdyosu olarak kullandığı ayrı bir bina vardı. Jared orayı ev ofisi olarak kullanıyordu.

Mutfağın önünden geçip koridordaki ilave yatak odasına doğru yürüdü. Aaron tüm bunları başlatan kavgadan sonra kısa bir süre burada uyumuştı. Eğer bir şey sakladıysa burası olabilirdi. Ama odadaki mobilyalar bir yatak, bir sandalye ve bir şifonyerden ibaretti. Arama beş dakika kadar sürdü. Aaron'un Jared'in bakmayacağını düşündüğü yerler olabileceğini düşünerek döşeme tahtalarına bile bastı ve yatağın altına baktı.

Kazmayı bitirir bitirmez içinde bir endişe kabardı. Bu çalkantılı hissi uzun süre bastırabiliyor ve günü atlatabiliyordu ama Aaron'ın nerede olduğunu ya da nasıl bir oyun oynadığını bilmeden geçireceği bir gece daha rezervlerini zorluyordu. Güneş her battığında sinirleri çözülüyordu. Onu kurtaran tek şey Tobias'ın evde olmasıydı.

Perdelerin arasından baktı. Bakışları stüdyo ofisine inmeden önce etrafta gezindi. Aaron'ın yerinde olsaydı, ihtiyacı olan her şeyi onun yasak bölge olarak gördüğünü bildiği tek yere, Jared'in özel alanına saklardı.

İçindeki dikizleme dürtüsü artarken alt dudağını ısırды. Hiç düşünmeden koridordan aşağı indi ve mutfaktaki yan kapıdan çıktı. Birkaç dakika sonra ofisin girişinde durdu ve kayınbiraderinin mahremiyetini ihlal etmenin doğru olup olmadığı konusunda kendi içinde bir tartışma yaşadı. Sabrı taşı ve kodu yazdı, burada da işe yarayınca şaşırdı ve kilit tıklayarak açıldı.

Orada durmuş, açık odanın içine bakarak zaman geçiriyordu. Bu son boşluğa girmekte neden bu kadar tereddüt ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Aaron'ın gizli cep telefonunu bulmasından bu yana geçen haftalarda hiç de kibar davranmamış ve söylenmemiş kurallara uymamıştı. Ama bu Jared'di ve onun hedefi o değildi.

"Siktir et." Bacaklarını hareket etmeye zorladı.

İçeri girdiğinde, içini yeni bir korku duygusu kapladı. Kulaklarındaki kalp atışları diğer tüm sesleri bastırıyordu. Ağrısı vardı ve biraz midesi bulanıyordu. Kafasının içinde bir ses ona geri dönmesi için bağıırıyordu. Onu engellemek imkânsızdı, bu yüzden görmezden gelmeye çalıştı ve kafasının içinde sabit bir ritme dönüşmesine izin verdi.

Otururken masa sandalyesi gıcırdadı. Masanın çekmecelerini birbiri ardına açıp, bir şeyler karıştırırken ellerinin titrediğini fark etmemeye çalıştı.

içindekiler aracılığıyla. Görev uzun sürmedi. Jared her şeyi organize etmişti. Her ataç ve kalem için bir yer. Etiketlenmiş kutular ve dosyalar. Kendi kutusu ya da çekmecesine olmayan tek şey birkaç bozuk paraydı. Odanın öbür ucundaki dolabın üstünde bir kavanoz dolusu bozuk para vardı. Masadakileri onlarla birleştirmeyi düşündü, sonra hiçbir şeyi yerinden oynatmaması gerektiğine karar verdi.

Kitap raflarını taradı ve her bir kâğıt parçasını incelemek istemediği dosya dolaplarına bakarak iç geçirdi. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünerek ayağa kalkmak için kaydı ve bir şeye tekme attı. Sandalyeye geri dönerek aşağıya baktı ve küçük, yanmaz bir kilitli kutu gördü; evde pasaport ve önemli evraklar gibi şeyler için kullandığı türden.

Jared'in dolabında gömme bir kasa vardı. Bunu biliyordu çünkü Jared ona, başına bir şey gelirse oraya bakması gerektiğini söylemişti. Peki bu? Geri çekildi ve kola uzandı. Ağır kutuyu masaüstüne doğru manevra ettirdi, tam o sırada bir arabanın dönüş yolunda parladığını gördü. ". ." Kutunun açılması için yalvardı ama kutu kilitliydi.

Masanın üst çekmecesini karıştırdı ama küçük bir anahtar göremedi.

Jared'in arabası yavaşlayarak durdu ve arka koltuğa uzanıp bir şey almak için evden uzaklaştı.

Sadece saniyeleri vardı. Bir ataş kaptı ve onu çözdü. Jared'in arabasının kapısı kapandı.

Tam açık klipsin ucunu kilide sokup oynatmaya başlamıştı ki bir suçluluk dalgası çarptı yüzüne. Eli masaya düştü. "Ne halt ediyorum ben?"

Ayağa kalktı ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünerek hızla tekrar yerine oturdu. Kutuyu yere attıktan sonra masanın çekmecesini çarparak kapattı. Jared garajın önünden geçip ön kapıya yöneldiğinde ayağa kalkmış ve sandalyeden kalkmıştı.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra dış ofisin kapısını açtı ve en iyi gülümsemesini takındı. "Merhaba."

Jared dönüp ona baktı. Onun şaşkın bakışları ve kalbinin göğüs kafesine çarpma şekli arasında, kendini kaybetmekten çok uzak değildi.

Bir yudum, sonra ikinci bir yudum. "Sinyallerimizi karıştırmış olabileceğimizi ve senin bu ofiste beni beklediğini düşündüm."

Bakışları kızın yüzünde gezindi ve ifadesi donuklaştı. "Hayır."

"Üzgünüm."

Ona doğru yürüdü. Hâlâ takım elbisesini giymiş, kravatını takmış ve elinde evrak çantasıyla tam önünde durdu. "İyi misin?"

Çok dağınıktı. Hiç onun tarzı değildi ve bundan hoşlanmıyordu. Tüm bu kayıp ceset olayı onu sarsmış ve hatalar yapmasına neden olmuştu. Belki de Aaron'ın planı buydu. Kendini göstermesine izin vermenin bir yoluydu.

Jared onun yanından geçip ofisine girdi. Bakışları masanın üzerine gelene kadar odayı taradı. Bir saniye sonra gözlerinde bir soruyla ona baktı.

Ona hiç cevap vermediğini fark etti. "Pek sayılmaz. Tamam, yani. Ben değilim."

En yumuşak anı değildi ama sesini duyunca yüz ifadesi değişti. Şimdi tanıdığı Jared gibi görünüyordu. Açık ve misafirperver. Onu izlerken biraz da hüzünlüydü.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Suçluluk duygusu onu sarstı. "Tüm ilçe peşime düşmeden Aaron'ı bul."

Birkaç saniye daha ona baktıktan sonra çantasını yere bıraktı. "Biz bu işi çözene kadar evde, mücadelenin dışında olmalısın."

"Hareketsiz kalmak çok zor."

"İhtiyacın olan her şey için burada olduğumu biliyorsun."

Tipik Jared. Ona güvenebilirdi. "Bunların hiçbirini düşünmek zorunda kalmayacağım birkaç dakikalık sessizlik?"

Sadece gülümsedi. "Tamamdır. İçeri girelim ve sana yemek hazırlayayım."

Yirmi Beşinci Bölüm

Yedi Ay Önce

LILA ÇEKİCİ BİR ADAMI EN AZ BİR SONRAKİ KADAR TAKDİR EDERDİ. Bu adam etrafındaki herkesi izliyormuş gibi görünen koyu kahverengi gözleri vardı. Kampüsün kenarındaki kafede, pencerenin hemen yanında oturuyordu. Bu pozisyon ona kaldırımı ve içerideki neredeyse her masayı görme imkânı veriyordu.

Önünde bir kahve fincanı duruyordu ama Lila'nın çay içmek için sırada beklediği on dakika boyunca ondan bir yudum bile almamıştı. Daha çok önündeki küçük not defterine odaklanmıştı. Notlar alıyor, sonra izliyor ve tekrar yazıyordu.

Çok daha küçükken, sekiz yaşlarındayken, etrafındaki insanlar hakkında kafasında çılgın hikayeler uydururdu. Komşular. Verandada oyalanan ve annesiyle konuşan postacı. Arkadaşlarıyla alışveriş merkezinde dantelli bir elbise denerken gördüğü öğretmen. Öğretmenlerin arkadaşları olduğunu ve dedikodu yaptıklarını ilk kez fark etmişti ve zihni günlerce bunun üzerinde dans etti.

Tüm bu yaratıcılık hayali düşünceler polisin gelip babasını götürdüğü gün yok oldu. Üniformalı adamlardan oluşan ekipler evlerine girip her şeyi açtılar. Eşyalarına dokunmuşlar.

Mahremiyetinin acımasızca ihlali, daha sonra gelenlerle karşılaştırılmazdı. Alay etme ve vurma. Otobüsten inerken ona bağırان kadın.

Lila hayal kurmayı bıraktı. Zihninin artık dolaşma özgürlüğü yoktu. Pusuda bekleyen ve ona zarar vermeye hazır olan herkese karşı tetikte olmak zorundaydı. Çocukça şeyler için zamanı yoktu.

Hayal kurmak yıllar sonra geri gelmeye başlamıştı. İlk başta, gerçek olmayan şeylere karışmak istemediği için bunu bastırdı. Hayatta kalanlar

uyanık ve hazır kaldı. Hayallere dalmak belaya davetiye çıkarırdı ve bunu yeterince yaşamıştı.

Ama ondaki bir şey gözlerini dikip düşünmesini sağladı. Koyu renk saçlar, pürüzsüz ve düz. Her zaman araştıran zeki gözler. Belirgin çenesi ve davetkâr yüzü. Pek çok güzel insan görmüştü, başkalarının çekici bulduğu bazıları tanıyordu ve muhtemelen nesnel bir ölçeğe göre öyleydiler, ama palavracı kişilikleri onu öldürüyordu.

Sessizce oturdu. Bakışları yerde oturan bir köpeğe kaydı ve gülümsedi. Onun genç bir kadını görsel olarak takip etmesini bekledi, böylece onu bir kaybeden olarak yazabilecekti, ama bu asla olmadı. İzlemesi hiçbir zaman müstehcen bir şeye dönüşmedi.

"Al bakalım."

Baristadan çayını alırken başını salladı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Birkaç adım sonra adamın bakışları ona kaydı. Kadın masanın yanına geldiğinde adam ayağa kalktı.

"Lila Ridgefield?" Elini uzattı. "Dairemden çıkıp bir eve girmeme yardım edecek kadın. Sen olduğunu umuyordum. Ben Ryan Horita."

Nereye bakacağını bilemeden etrafına bakındı ve defterdeki notları gördü. Bir kat planına benzeyen kaba bir taslak. Tekrar kafasını kaldırdığında, adam ona bakıyordu.

Gülümsedi. "Sonunda bir isimle bir yüz koymak güzel."

O da tam olarak böyle düşünüyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Günümüz

HER ZAMANKI YERLERİNDE BULUŞTULAR. CORNELL'IN KUŞ CENNETİ. Daha çok Resmi adı Sapsucker Woods Sanctuary, ama konu bu değildi. Burayı seçmişlerdi çünkü burası onun kampüsünden ve işinden uzaktaydı ve iki yüz dönümden fazla patika, bataklık ve mahremiyet için ağaçlar sunuyordu. Son birkaç ay boyunca bölgede yürümüş ve konuşmuşlardı.

Lila onun gelecekteki kitaplar için fikirlerini dinlerdi. Ryan, insanların evlere bakarken yaptıkları şikâyetleri duydukça gülerdi.

Bugün mecbur oldukları için buluştular. Aaron ilk kez kaybolduktan sonra kısa bir konuşma yapmışlardı. Onu bankada kullanmak istediği bir telefonda aramış ve haber vermişti. Ama Ryan'ın ısrar ettiği gibi bugün yüz yüze görüşeceklerdi. Sahte bir hesaptan bir e-posta göndermiş ve spam gibi görüldüğü için özellikle seçtikleri acil durum kodunu kullanmıştı.

Gökyüzünün kapalı olması ve erken kar yağışı tehdidi, daha fazla ziyaretçinin içeride kalmasına ve sahne arkası turları yapmasına neden oldu. Soğuğu nadiren hoş karşılardı ama bugün hoş karşıladı. Konuşmak için yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı ve bu da en fazla bu kadar yakın olabilirdi.

Onu bir ağaç kümesinin yanındaki bankta otururken gördü ve yürüyüşünü hızlandırdı. Ona doğru bakmadan ya da yaklaşma girişimini onaylamadan yanına oturdu.

"Bu riskli." Bunu ağzından kaçırmak istememişti. Kontrolünü, herhangi bir tepki göstermeme ya da tepki vermeme yeteneğini geliştirmişti ama Aaron'ın bedeninin ortadan kaybolması, paniklememek için yaptığı sıkı çalışmayı bozdu.

"Seni görmem gerekiyordu."

Onun sesindeki yalvarmayı fark etti ve görmezden gibi yaptı. Onun çözülmesini göze alamazdı. "Şu an doğru zaman değil." "Sert." Onunla yüzleşmek için döndü, olabilecek herkese açık bir şekilde birlikte olduklarını izliyordu. "Müfettişler dün ofisime geldi."

"Kim?" Adam cebinden kartvizitleri çıkarıp ona gösterirken bekledi. Ginny ve Pete. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. En azından soruşturma eyalet ve federal kolluk kuvvetlerine yayılmamıştı, her ikisi de Karen Blue'yu arayan görev gücünün bir parçası olarak ilçenin her yerinde geziniyorlardı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kartları cebine geri koyarken kaşlarını çatı. "Onları tanıyor musun?"

"Son zamanlarda birlikte çok fazla zaman geçirdik."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Bir kolunu bankın arkasına doğru uzattı, eğildi ve rahatladı.

Eli havada asılı kaldı. Bir yanı onu itip uzaklaştırmak istiyordu ama başka bir his, içinden geçen hafif bir titreşim, yaklaşması için onu çağırıyordu. Rahatlık arzusu ile kaçmaya hazır olma arasındaki çarpışma onu nefessiz bıraktı. "Sana ne sordular?"

"Seni nasıl tanıdığımı. Eğer dışarı çıktıysak. Seks yapsaydık."

Son cümle beyninde çılgılık çılgılığa yankılandı. *Seks*. "Seks hakkında mı sordular?"

Nefes verdi, başını yukarı kaldırdı ve yatağa ilk girdiklerinde onun çok ilgisini çeken o belirgin adem elmasını gösterdi. "Yaklaşık on beş dakika boyunca etrafında dans ettim ama sonunda oraya ulaştım."

Anıları yakalanma korkusuyla karışırken düşünceleri dağıldı. Panik, boğazını tıkayana kadar göğsünde yükseldi. İstila eden yumrunun üzerinden soruları öksürerek çıkardı. "Ne dedin sen? Nasıl cevap verdin?"

"Bu arada beni uyuracak kadar ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Sözcükler hislerinin kreşendosunu aşağıya indirdi ve zihni mutlulukla bomboş kaldı. Hayatında ihtiyaç duyduğu en son şey, kendi hayatını ve güvenliğini bir kenara atarak endişelenen bir adam daha olmasıydı. "Telefon kayıtlarımı kontrol ediyorlar. Sana nasıl ulaştıklarını düşünüyorsun?"

"Genellikle evle ilgili gibi görünen şifreli metinlere bağlı kalırdık."

"Aradığım başka zamanlar da oldu. Cep telefonumu kullandığım ya da iş yerinden seninle iletişime geçtiğim zamanlar." Haklıydı, çünkü emlakçıyla bağlantı kurması anlamlıydı. Birkaç tek tük aramanın arasında kaybolup gideceğini düşünmüştü. "Tüm bu kayıtlar ellerinde ve muhtemelen beni takip ediyorlar, bu yüzden sizi uyarmak için evinize uğrayamazdım."

Onun omzunun üzerinden baktı. "Seni takip mi ediyor?"

"Bugün kimse yapmadı." İki kat geri gidip rastgele dönüşler yaptı. "Ve bu benim arabam değil."

"İlişkiyi kabul etmedim." Parmak uçları kadının omzuna dokundu ve sonra tekrar uzaklaştı.

"Belki de en iyi hareket bu değildir. Zaten şüpheleniyorlar Ryan." Onun elini tutup sıkmak, anlamasını sağlamak istedi. "Eğer seninle konuştularsa, seni çağırdılarsa, o zaman olayı çözmüşler ya da çözmeye çok yakınlar demektir."

"Tanıklar onlara kahve içtiğimizi söylemişler. Evimde bulduğumuzdan ya da Syracuse'daki otelden bahsetmediler ama ikimiz de ikisini de kullandığımızı biliyoruz." Omuz silkti. "Otelde nakit ödedik, Tanrı'ya şükür."

Evde özgür olduklarını düşünebilirdi. O daha iyi biliyordu. Ginny didik didik ederdi. Bulması gereken bir şey olduğunu kafasına sokar, sonra da onu avlardı. Lila biliyordu çünkü Ginny'nin yerinde olsa o da aynen böyle yapardı.

Lila bankın arkasına yaslandı. "Bunu ya da çoğunu keşfetmek muhtemelen yaklaşıyor."

"Onları şaşırtmak için devam eden su meselesini anlattım." Saçının uçlarıyla oynadı. Parmağına doladı. "Buluşmaya devam etmemiz için gayet iyi bir neden olduğunu açıkça belirttim."

Çok eminim. Gerçek ya da değil, sadece bir erkek böyle bir zamanda böyle uyduruk bahanelerle teselli bulabilirdi. Kadınlar inanılmak için savaşılmaya programlanmışlardı.

Elini yeniden dik oturdu. "Şu dedektif, Ginny? Zeki biri."

"Ben daha zekiyim."

Çok fazla ego. Sonuna kadar onda bunu görmemişti.

Şiddeti ve ailevi yıkımı anlıyordu. Dinledi ve anlıyor gibiydi. Yargılamadı. Onu *orada*, günlük ve sıradan hayatından uzakta tutabilir ve sadece tadını çıkarabilirdi. Sonra her şeyi mahvetti.

Aaron'la başa çıkma planı birkaç hafta önce bir araya geldiğinde, hayatının parçalarını birleştirdi. Ryan'da ihtiyacı olan paha biçilmez bir bilgi vardı.

sorular sormaya başladı. Daha derine inmeye. Konu kendi uzmanlık alanına girdiğinde egosu alevlendi. Her şey kendisiyle ve çağdaşlarının bilmediği şeyleri nasıl "anladığıyla" ilgiliydi.

Kibir, onu sıkarak ve dışarı çıkmak için can atarak yaktı. Ona karşı hissettiği şey titredi ve öldü. Son bir aydır, her zamanki hareketleri yapıyordu. Onunla. Aaron'la.

Erkeklerle arası iyi değildi.

Kendisinin ne kadar önemli olduğunu düşünse de, şimdi liderliği ona bırakması gerekiyordu. Bilmediği şeyler vardı. Aaron'ı hayatından çıkarmak için yaptığı hesaplı girişim yerine masum olduklarını düşündüğü için paylaşırsa başlarını belaya sokabilecek şeyler.

İçindeki tüm endişe ve kaygıyı sesine döktü, sessizce anlaması için yalvardı. "Lütfen beni dinle."

"Aaron nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse. Hiçbir fikrim yok." Bu onu kızdırmıştı ama doğrudu. "Bizi öğrendi ve çekip gitti mi?"

"Hayır." Aaron'ın yatak odasında geçici olarak bile olsa yerinin değiştirilmesine duyduğu öfkeyi gizlemesine imkân yoktu. "Yani, 'biz' kısmı değil. Başka bir nedenle gitmiş olabilir mi? Sanırım, ama hayal bile edemiyorum."

"Onun bilemezsiniz."

"Zinam yüzünden tökezlediğimden bahsederdi. Güven bana." Videoları bulduğu için onu boğmuştu. Onu utandırmanın cezası, hayatının her parçasını yakıp yıkan bir yıkım kampanyası olacaktı.

"Evlilikte mutsuz olduğunuzdan bahsettiniz mi, belki de ondan ayrılabilceğinize dair bir ipucu verdiniz mi?"

Sanki bir tür romantik sersemlik içinde kaybolmuş ve suçlayıcı bilgiyi ağzından kaçırmış gibi her şeyi berbat ettiğini düşünmesi ilginçti. "Asla."

"Bekle." Ryanın kafası tokat yemiş gibi geriye gitti. "Asla mı?"

Bu olmaz. Şimdi olmaz. "Plan bu değildi. Bunu biliyorsun. Bağlılık yok diye anlaşıştık."

Geri çekildi, aralarına birkaç santim daha mesafe koydu. "Yedi ay, Lila. Birlikte seks yapmak, yemek yemek, tanışmak ve daha fazla gelişme için bazı duygulara sahip olmamak için bu uzun bir süre."

Onun için değil. Asla onun için değil. "konuşmayı kes."

Onunla, başlangıçta, bu inanılmaz parlak parıltılar için, farklı olacağını umuyordu. Daha iyi olacağını. Normal olabileceğini ve diğer insanların aradıklarını arayabileceğini. Seks heyecan vericiydi, yıllardır yaptığı bir dizi hareketten ibaret değildi.

Sonra bir zamanlar arka planda kalan farklılıkları canlanmaya başladı. İnsanları ve dışarı çıkmayı seviyordu. Etkinliklere bilet alıyor ve onu canlı müzik izlemeye sürüklüyordu. İçki kokan ve hararetli bir dinleyici kitlesinin teriyle damlayan sallanan odalarda sıkışıp kalmak endişesini ateşliyordu. Evli olmasaydı ve görülme paniği içinde olmasaydı bile, onun sürekli bir insan denizi tarafından beslenme ihtiyacı onu tüketirdi.

En azından Aaron'la yürüyüş yapıyor ve sessizliğe karşılıklı saygı duyuyordu. Ryan onu "kabuğundan çıkmaya" ikna etmeye çalıştı. Evli ve biriyle çıkıyordu ve her ikisinden de korkuyordu. Bu tam bir kâbustu.

Ryan'ın kolu bankın üzerine düştü. Hareket etmeden aralarındaki uçurum genişledi. "İnanılmazsın."

Gerçekten anlamıyor muydu? Birbirimizi daha fazla görmek ya da daha büyük duygular hakkında konuşmanın zamanı değildi. "İkimizi de kurtarmaya çalışıyorum."

kalktı. "Daha sıkı dene."

Yirmi Yedinci Bölüm

GÖRMEZDEN GELMEK GINNY'Yİ . LILA'YI ARAMAYI DENEDİ,

Cevap. Etrafta bekleyen bir ekip ve gitmeye hazır adli tıp ekibi varken, Lila'nın ön verandasında durdu ve avukatı ve arkadaşıyla sözlü olarak tartıştı. Muhtemelen tek arkadaşıyla.

"Nerede o?" Ginny oyun oynamanın sırası olmadığını belli eden bir ses tonuyla sordu.

Tobias kapıyı arkasından kapattı ve üzerinde siyah bir pantolon ve kazak olduğu halde ayakkabısız bir şekilde soğuğa doğru adım attı. "Ayak işleri vardı."

Ginny başıyla garaj yolunu işaret etti. "Arabası burada." "Benimki onda."

Bu adamın her şeye bir cevabı vardı. Yumuşak biriydi ama Lila sürekli değerlendirmesini bu adamdan daha iyi saklıyordu.

"Yani ofisim tarafından takip edilmeyen arabayı aldığından emin oldu. Bu da saklayacak bir şeyi olduğunu gösteriyor." Ginny daha fazla kayıt almak için zihnine bir not düştü.

"Ya da bir dakika huzura ihtiyacı olduğunu."

"Kiralık bir araçtasınız. Üzerindeki GPS'i takip edeceğiz." Nereye gittiğini bulacaklardı. Bölgedeki kameraları kontrol edecekler. Sözde erkek arkadaşı olmayan biriyle şüpheli bir check-in yapıp yapmadığına bakacaklar.

Tobias kollarını göğsünde kavuşturdu ve ön kapıya yaslandı. "Lila'nın yanlış bir şey yaptığına ikna olmuş gibisin."

"Pek açık bir kitap sayılmaz." "Onu anlamak da o kadar zor değil."

Ginny'nin söyleyebildiği kadarıyla, kasabadaki hiç kimse aynı fikirde değildi. Kelimenin tam anlamıyla, hiç kimse. Hepsi de Lila'yı güzel olarak tanımlıyor, ama hiç de öyle görünmediğine dikkat çekiyorlardı.

Aaron'ın kariyerini destekledi. Birçok insanın gözünde bu onun en büyük günahıydı. "Bu değerlendirmede yalnızsınız."

"Birlikte çalıştığımız ve uyuşturucu ya da cinayet gibi ağır bir suç içeren bir davamız olduğunda Lila şöyle bir konuşma yapardı. Müvekkillerine, ailelerine ve bazen de arkadaşlarına, kolluk kuvvetlerine kanıtları nerede bulacaklarını söylemek gibi bir etik sorumluluğu olmadığını, ancak birileri kanıtların yerini değiştirip polisin bulamayacağı şekilde ona verirse, o zaman bir sorun olduğunu anlatırdı."

"Kulağa ceza savunma avukatlarının yasaları rasyonalize etme yöntemi gibi geliyor." Bunu bir iltifat olarak söylememiştir. "Her iki durumda da doğru şeyi yapmak için ahlaki bir sorumluluğu olduğunu iddia ediyorum, ama tamam."

"Bir gün silahlı bir adam geldi. O bizim müvekkilimiz değil. Müvekkilimizin kardeşi idi ve konuşmayı duymuştu ama polis yaklaşıyordu ve ortaya çıkma korkusuyla kardeşinin karısını öldürmek için kullandığı silahı saklayamadı."

"Kulağa hoş geliyor."

Tobias gülümsedi. "Kimi savunacağınızı her zaman seçemezsiniz."

Özel bir şirkette bunun doğru olduğunu düşünmüyordu ama yine de boş verdi. "Yani, bunu size o getirdi . . . ve?"

"Lila odadan çıktı ve polisi aradı." Kollarını iki yana açtı ve gülümsedi. "Bu bize davaya mal oldu. Müvekkil ve kardeşi savunma yapmak zorunda kaldı. Bizi dava etmeye çalıştılar ama Lila kurallara uymuştu."

Sanki onunla büyük bir ahlak dersi paylaşmış gibi davrandı. "Bu hikayenin amacını anlayamadım."

"Diğer pek çok avukat, kişiye daha önce yaptığı konuşmayı hatırlatır, tuvalete gitmesini ya da telefonla konuşmasını büyük bir olay haline getirir ve kişiye dağınıklığını düzeltme şansı verirdi."

Avukatlar. "Yaptığınız şeyi nasıl yaptığınızı bilmiyorum."

"Ceza savunması, vasiyetname işinden daha ilginçtir. Güven bana." Sesindeki bir anlık eğlenceyi yok etmek istercesine elini salladı. "Ama demek istediğim, aynı Lila ile uğraşıyorsunuz. O kurallara uyar. Çekinmez."

Bu son kısımda şimdilik hemfikir idiler. Ama Ginny herkesin ürkütücü bir noktası olduğuna inanıyordu. "Hikâyenin özü gerçekten bu mu?"

"Sence bu onun hakkında başka bir şey mi söylüyor?"

"Belki de yasaları çiğneyen erkeklerden hoşlanmıyor. Ya da belki de kontrolün onda olmasını seviyordur. Ya da benim gibi, insanların onu dinlememesinden nefret ediyordur."

Ginny bunların hepsini anlıyordu. Ayrıca bunların Lilaya da uyduğunu düşünüyordu, ya babası yüzünden ya da ona rağmen.

"Dediğim gibi, ürkmüyor." Sokağı işaret etti. "Ve işte burada." Lila kiralık büyük cipiyle garaj yoluna döndü. Şaşırmış ya da korkmuş görünmüyordu.

Kendisi için endişelenen bir kadın gibi görünmüyordu.

Kocasını da. Hayır, boş ifadesi pek bir ele vermiyordu. "Nerelerdeydin?"

Ginny, Lila verandaya çıkmadan önce sordu. "Artık benim bakıcım mısın?"

"Lila," dedi Tobias, uyarısı çok açıktı.

"Peki." Lila gözlerini devirdi. "Kafamı boşaltmak için bir yolculuğa ihtiyacım vardı." "Neyden?"

Tobias kuru bir ses tonuyla, "Kocasını kayıp," dedi.

"Doğru ya. Bu bana bir şey hatırlattı." Ginny elini ceketinin iç cebine soktu ve resmi bir belge çıkardı. "Bu bir arama emri. Bir dakika içinde bir sürü adli tıp uzmanı evinize gelip etrafa bakmaya başlayacak. Önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tobias nefesinin altında küfretti. "Bu bilgiyi şimdi bahara saklaman ve onun eve gelmesini beklerken bana söylememen çok ilginç."

Ginny gülümsemekten kendini alamadı. "Ben de ürkmüyorum."

Yirmi Sekizinci Bölüm

ERTESİ SABAH YAKLAŞIK YÜZ KİŞİ GÜNEY UCUNDA TOPLANDI

Cayuga Gölü'nde. Şerif ofisi üyeleri ve bölgedeki bazı küçük topluluklardan birkaç polis, talimatları dağıtmadan önce daire çizdi. İki yerel televizyon kanalı kamera ekipleri gönderdi.

Ginny arabasının kapısını kapattı ve tıklım tıklım dolu otoparkta yürüyerek Pete'i aradı. Kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru geldi. "Görünüşe göre fazladan kolluk kuvveti yardımı aldık. Ithaca Polis Departmanı'nın da birkaç memur gönderdiğini duydum."

"Gönüllü oldular, Charles da hayır diyemeyeceğimizi söyledi." Ginny aynı fikirde değildi ama neyse.

Pete, Charles'ın bir megafon almasını izledi. "Ama halka açık bir arama için ne zaman onay verdi?"

"Bunun bir kazan-kazan olduğuna karar verdi. Halkın bakmasını ve konuşmasını sağlamak ve davanın bir öncelik olduğunu açıkça ortaya koymak."

Pete gözlerini devirdi. "Bir sonraki seçime yaklaşık bir yıl kaldığını asla bilemezsin."

"Sürekli koşturuyor. İnsanları memnun etmek için durmadan çalışır." Bu işin bir gereği idi ve Ginny'nin o masayı istememesinin bir nedeni de buydu. "Ayrıca biraz baskı da görüyor. Brent arayıp basını soru sormasını sağlıyor."

"Evet, dün ofise iki kez uğradı."

"Aaron bir yerlerde yaralandı ve biz onu aramıyoruz diye paniğe kapıldı." Brent adamın geçmişini araştırdıklarını bilmiyordu. Adamın önemli miktarda borcu vardı ama Aaron ona para vermeyi vaat etmediyse, bu borç muhtemelen kaybolmayla ilgili değildi.

Pete ağaçların üzerinden göle doğru baktı. "Aaron'ın arabasını bulmak için bütün bu bölgeyi dolaştık."

"Umudumuz bir ceset bulmak, bir araba değil." Ginny kalabalığı taradı. Görüştüğü bazı öğretmenlerin yüzlerini tanıdı. Birkaçı da Aaron ya da Lila'nın sık sık gittiğı yerlerin sahipleriydi. Muhtemelen onun öğrencileri ya da takımından olan bir grup çocuk da gelmişti. Sadece bir kişi eksikti. "Lila'yı göremiyorum."

"onu kaçırmadıysam, burada değil." Homurdandı. "Büyük sürpriz."

Ginny için öyleydi. Lila hata yapmazdı ve bu etkinliğı ve kamera karşısında ağlama fırsatını kaçırmak da yanlış bir adım sayılırdı. "Bu onun için sorun yaratacak."

"İnsanlar şimdiden konuşmaya başladı. Aaron'ın koçluğunu desteklemediğini milyonlarca kez duydum." Pete onun sözde günahlar listesini işaretledi. "Galibiyetleri ya da sezon sonunu kutlamak için insanları eve davet etmemek."

Oğluna tezahürat yapmak için yorgun kıcını spor etkinliklerine sürüklemek zorunda kalan bir ebeveyn olarak, katılmak zorunda olmayan birinin neden atladığını anlayabiliyordu. "Bu da tabii ki kocasını öldürdüğü anlamına geliyor."

"İnsanların nasıl dedikodu yaptığını bilirsin. Daha önce onun tuhaf biri olduğunu düşünüyorlardı, şimdi tehlikeli bir psikopat olduğunu düşünecekler."

Ginny, Brent'in dünkü yalvarışlarını hatırladı. Lila'ya pek de ince olmayan iğnelemelerini ve Aaron'la ilgili cevapları almakta acele etmemesini. "Ve Aaron bazıları tarafından neredeyse aziz mertebesine yükseltildi."

"Nedense bunu hak ettiğinden şüpheliyim. Jared bile kardeşinin hatalarını kabul etmiş görünüyor. Ancak Lila'nın Aaron'ın kaybolmasına karşı tutumunun en iyi ihtimalle ılık olarak tanımlanabileceğini de unutmayalım."

Charles'ın, kendisi için çalışmayan yol devriyesi ve polis memurlarının yardımıyla gönüllüleri gruplar halinde organize etmesini izledi. İnsanlar etrafta durmuş, bazıları telefonlarıyla oynuyordu. Ama gelmişlerdi ve buna hayranlık duydu.

Haykırış ve teoriler başkaları için iyiydi. O kanıt peşindeydi. Ne yazık ki bunlardan pek yoktu. Sahip olmadıkları her şey beyninden geçiyordu. "Onun yokluğundan maddi olarak fayda sağlamıyor. Mutluluk ya da aciliyete gelince, Jared ve Lila evliliklerini-"

"'Büyük bir aşk ilişkisi değil' demek hafif kalır."

Evliliğın durumu hakkında yorum yapmadı. Lila'nın şu anda konuya yaklaşımının Aaron kaybolmadan önce tartıştıklarından farklı olduğuna ikna olmamıştı. "Etkileyici olan tek şey kanıt eksikliği. Adli tıp ekibi evde ya da arabada herhangi bir kan ya da temizlik solüsyonu izine rastlamadı. İkisinin de parmak izleri her yerdeydi.

Ama bu, Lila'nın bunları temizlemeye de ihtiyacı olmadığı anlamına geliyor. O sabah için bir yok ama sabahın dördünde uyuyor olması mantıklı görünüyor ve telefonu evdeydi. Baz istasyonlarında sinyal yok."

Pete başını salladı. "Adli tıp ekibinin evi gezerken çektiği videoyu Jared'e gösterdim ve o da evde eksik ya da düzensiz bir şey görmedi."

Kayıp eşyalardan haberi olup olmadığı net değildi ama önemli olan hiçbir şeyin göze çarpmamasıydı. Hiçbir şey Lila'yı spot ışıkları altında bırakmıyor ya da yokluğuna dair başka bir açıklamaya işaret etmiyordu.

"Ev bilgisayarları kontrol edildi. Rahatsız edici arama ya da program ve belgeleri boşaltma girişimi belirtisi yok. Cep telefonundaki ve ofis telefon kayıtlarındaki her numara kayıtlı." Bu Ginny'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Bütün o bilgisayarlarda ilginç bir şeyler bulmayı umuyordu.

Pete gülümsedi. "Ama . . . Ryan Horita."

"Mantıklı bir açıklaması var." Yine de her şey için bir açıklaması vardı. Mesele kayıtlarını temizlemiş olması değildi. Daha çok ilk etapta sorunlu kayıtlar oluşturmamaya dikkat ediyordu.

"Sence Lila ve Ryan arasında gerçekten bir şey olmuyor mu?" Pete sordu.

"Sanırım bir ilişki yaşıyorlar." Ginny, Pete'in şaşkın ifadesine gülümsedi. "Ama Lila sana bir erkek arkadaşıyla kaçmak için kocasını boşamakta zorlanacak bir kadın gibi geliyor mu? Çocuğu yok. Kendine ait parası var. Ondan çok fazla miras alacak gibi durmuyor."

"Ama Aaron hâlâ kayıp."

"Bu da bir şeyleri kaçırdığımız anlamına geliyor." Bunun gerçekliği içinde dönüp duruyor, geceleri onu uyutmuyordu.

"Babası mı?"

"Adamın katil olması onun suçu değil."

Gönüllüler parkın içinde bir sıra halinde dağılmaya başladılar. "Babamın genç bir kızı öldürdüğü için hapiste olduğunu öğrendiklerinde bu kalabalık aynı fikirde olacak mı merak ediyorum."

Ginny insanları tanıyordu, bu yüzden cevabı biliyordu. "Pek olası değil."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

LILA MUTFAK TEZGÂHINDA OTURMUŞ, BİR SONRAKİ ADIMDA NE YAPACAĞINI KARARLAŞTIRIYORDU. O

gölün etrafındaki alanı aradı. Aaron'ın balık tutmaya gittiği her yeri. Her açık alanı ve تنها sokağı. Polis arama emriyle gelmeden önce evin altını üstüne getirmiş, havalandırma deliklerine ve gevşek döşeme tahtalarının altına bile bakmıştı. Evde Aaron'ın şu anda nerede olabileceğini gösteren tek bir kâğıt parçası ya da kanıt yoktu.

Hatta kendini o lanet videoları tekrar izlemeye zorladı, arka planda bir şey görmeyi umuyordu, belki kızlar orada oturuyorlardı, tanımlayabileceği bir yerde çekim yapıyorlardı. Ama hiçbir şey yoktu. Genç kızlardan birini yatak odalarına, diğerlerini de ucuz bir motele benzeyen bir yere götürmüştü. Cimri pislik.

Aaron'ın tökezleyerek geri dönmesini ve her şeyi altüst etmesini bekleyerek oturmayı reddetti. Tepkisel olmak yanlış stratejiydi. Proaktif. Hayatın başına gelmesine izin vermekten bıkmıştı.

Ön kapı çarparak onu yerinden sıçrattı. Yer değiştirdi ve koridora baktı, Tobias'a kahve alışverişinden dönerken onu korkuttuğu için bağırmaya hazırdı.

Tobias değil.

Jared ona doğru tepinirken bağırdı. "Ne halt sen?"

Öfke sesini derinleştirdi. Öfke ondan yayıldı ve etrafındaki alana yayıldı. Hava durgunlaştı ve odayı kırmızı bir sis kapladı.

Onu hiç böyle görmemişti ve bundan hoşlanmamıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bugün Aaron için bir arama vardı." Paltosunun fermuarını çekiştirerek indirdi ve çıkarana kadar yırtarak bar taburelerinden birinin üzerine attı.

Tüm zaman boyunca onu izledi. Endişesi gitmişti. Güvensizlik ve hayal kırıklığı her kelimede yüzüyordu.

Ona en yakın tabureye oturdu ama ona dokunmadı. "Brent gölün etrafında yürümek için bir grup insanı bir araya getirdi. Bu bir arama değil. Bu bir şey bile değil."

Taburenin yanında volta attı. "O kayıp, Lila. Aaron. Kocan gitti ve kimse ondan haber alamadı. Bunun korkunç olduğunu kabul etmelisin."

Hayal bile edemeyeceği şekillerde, ama bunu söyleyemezdi. "Gölün etrafında koşarken düştüğünü düşünseydim, orada olurdum. Bu meşguliyet. Gerçek değil. O sabah okula gitti."

"Bunu bilmiyoruz!" Bağırışı duvarları titretti.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sessizliğin onu sakinleştireceğini umuyordu. "Sence beni terk mi etti?"

"Hayır." O da hemen karşılık verdi ama sesi daha çok her zamanki tonundaydı.

Doğru olduğunu bildiği parçaları söylemenin en iyi yolunu tartıştı. "O kayıp. Arabası kayıp. Telefonu kayıp. Cüzdanı kayıp. Evimizle okulun başlangıcı arasında bir şeyler oldu."

"Lütfen..." Bir elini mutfak adasına dayadı. "Bir şey biliyorsan söyle."

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Elini uzattı. Tezgâhın üzerinde duran eli onunkine çok yakındı ama yine de dokunmuyordu. "Bu mutlak gerçek."

Omuzlarının düşmesi için bir dakika daha sessizlik gerekti. "Tamam."

öfkenin boşalmasını izledi. Kavga onu birkaç santim içinde bıraktı.

Onun yanındaki tabureye yığılırken tüm vücudu gevşedi.

Gözleri kapalı kaldı ama bakışları onun yüzünü aradı. "İnsanlar bir şeyler söyleyecek. Evliliğimiz hakkında sorular soracaklar. Sonuçlar çıkaracaklar."

Yavaşça gözlerini açtı ve ona baktı. "Onlara inanacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Keskin acı orada kaldı. Sanki duygusal olarak koşuyormuş ve sonunda düşmüş gibiydi. Endişesi. Şüpheleri. Hepsi yüzeye çıktı ve onu eziyor, aşağı itiyor ve içindeki yaşamı emiyor gibiydi.

Fısıltıları duymuştu. Bazıları bundan çok daha yüksek sesliydi. İnsanlar Aaron'ın sabah ayrılıp ortadan kaybolduğunu biliyordu ve konuşmaya başlamışlardı. Hepsi onun hakkında ve nasıl güvenilmez olduğu hakkındaydı.

Bunu bekliyordu ama gizlenmeyi de bekliyordu. Arabaya yerleştirdiği suçlayıcı kanıtlar, cesedi bulduktan sonra ana odak noktası olmalıydı. Ceset olmayınca, spot ışıkları onun üzerine düştü. Onu yakıp geçti.

"Biz sıcak ve alenen sevgi dolu bir çift değiliz." Planlamıştı ama o kadar uzun ya da geçmişe yönelik değil. "Kahretsin, bunun bir tür test olduğunu bilseydim numara yapardım."

Jared'in eli onunkini kapattı. "Bunların hepsi saçmalık. Eğer test buysa, herkesin benim hakkımda fısıldıyor olması gerekir. Sen evlisin. Ben sürekli evlenmiyorum ve evleneceğimi de hiç sanmıyorum."

Kaybettiği her şeyi düşündü. Çok acı çekmişti ve bu kez buna o neden olmuştu. "Bu değil-"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Başını iki yana salladı. "Birini görmeyi ve o pingi hissetmeyi seviyorum. Kovalamacayı seviyorum. Başlangıçta birlikte olmayı. Ama ondan sonra ..."

Onun romantik hayatı hakkında derinlemesine konuştuğunu hiç duymamıştı. Geçerken ya da Aaron'ın şakalarına yanıt olarak, elbette, ama şimdi çok basit ve sade olan kelimeler, sanki içinden sökölüp alınıyormuş gibi geliyordu. Bağlantı eksikliği. Yalnızlık.

Anlamak umut vermekle aynı şey değildi ama denedi. "En azından bir ping hissediyorsun."

Güldü ama sesinde hiç hafiflik yoktu. "Tanrım, belki de kırıldık."

"Bu büyük bir kelime." Kafasında evirip çevirdi. İnkâr etmek istedi. Hayatta kalan biri. Kendini böyle görüyordu.

Elini son bir kez sıktı ve sonra bıraktı. "Ginny seni sorarken bunu kullandı."

Hiç şaşırmadım. Lila bunu söylediğini neredeyse duyabiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, Lila Ginny'nin hayatını da düşünmüştü. Silahı bırakıp eve gittiğinde neler olduğunu. "Güzel bir evi, hoş bir kocası olduğunu ve birlikte güzel akşam yemekleri yediklerini hayal ediyorum."

Jared ayağa kalkıp buzdolabına doğru giderken boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bu bende trafiğe girme isteği uyandırıyor."

"Oh, lanet olsun. Aynen." Son gerginlik de odayı terk etti. Kadın rahatlamayı memnuniyetle karşıladı. Jared'le kavga etmek, onu incitmek onu hasta ediyordu. Çok fazla insana ihtiyacı yoktu ama onsuz hayatı çok daha üzücü olurdu. Kardeşine kıyasla onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu şu anda değerlendirmek istemiyordu.

Jared adanın karşısında durdu ve bir su şişesini ona doğru uzattı. "Ben seni alırım."

"Ben de seni anlıyorum."

İçkisini almadan hemen önce ona baktı. "Ben sana bakarım." "Kendi başımın çaresine bakabilirim, ama senin de bunu istemen çok hoş."

Şişeyi yavaşça tezgâha indirmeden önce dondu kaldı. "Geri gelmeyecek, değil mi?"

Tanrım, umarım öyle değildir. " sanmıyorum. Hayır."

Otuzuncu Bölüm

ERTESİ SABAH LILA GÜVENLİĞİ YENİDEN BAĞLAMAK İÇİN ARADI alarm ve kodu değiştirdi. Yeni kodu Jared ve Tobias'a verdi ama başka kimseye vermedi. Bu öğleden sonra çalışır durumda olacaktı. Aaron hayatına geri dönerse, bunun için zili çalması ya da kapıyı kırması gerekecekti.

İyi şanslar, pislik.

Belki tekrar uyuyabilirdi ama bundan şüpheliydi. Telefonlar başlamıştı. Tehditler ve bağırışlar. Tüm haberlere ve podcast'e yansıyan kamu araştırmasıyla birlikte, özel hayatı, bozuk bir çekirdeğİ ortaya çıkarmak için yırtıldı. Şiddetten ve Aaron'a yapmış olabileceğİ şeylerden dehşete düştüğünü iddia eden insanlar ona zarar vermeyi vaat ediyorlardı. İroniyi anlamadıklarını tahmin ediyordu.

Alarm sistemini tek bir sebepten dolayı tekrar açtı. Kameralar. Notları bırakan kişi -güvende olmadığından emin olmasını sağlayacak kadar yaklaşan-Aaron olmalıydı. Belki biraz yardımla, ama Aaron. Tek ihtiyacı olan onun bir santim fazla kayması ve kendini göstermesiydi. O zaman onun itibarını mahvedecekti. Çok erken olursa bir daha ortaya çıkmayabilirdi ve o zaman dikkatler pedofilin değİl onun üzerinde olurdu.

Hayır, beklemesi gerekiyordu. Dayanmalıydı. Tüm evliliğİ boyunca yaptığı gibi, zamanını beklemeliydi.

Arabasına doğru koşarken Aaron'a yardım edebilecek, onu gizli ve sessiz tutabilecek olasılıkları zihninden geçirdi, ki bu zor olmalıydı. Ginny ve ekibi arama emriyle emlak ofisine gelmişti ve Christina'yı sakın tutmak için orada olmak istiyordu. Sinirlenmek ve savunmaya geçmek işe yaramayacaktı ve bunlar Christina'nın en sevdiğİ iki hareketti.

Lila arabaya bir metre kadar yaklaştı ve durdu. Ön cam sileceğinin altından beyaz bir kâğıt parçası göründü.

Bundan sonra garaja park edecekti. Bırakın eve kadar gelsin ve görülme riskini göze alsın.

Etrafına bakmaya ve hangi komşuların izlediğini görmeye zahmet etmeden kartı camdan kaydırdı. Bir an için kartı tuttu, alaycı mesajı okumayı reddetti.

Aaron'ın adını haykırma, gelip onu alması için ona meydan okuma isteği içini kapladı. Akıntıya karşı savaştı ama beklemek onu öldürüyordu. Amacının bu olduğuna bahse girerdi.

Kâğıdı ters çevirdi ve mesaja baktı.

ZAMANINIZ DOLMAK ÜZERE.

"Lila."

Brent'in sesiyle yerinden sıçradı. o kadar kaybetmişti ki, Brent'in arkasından gelip kolay çıkışını engellediğini fark etmemişti.

Ziyaret muhtemelen kötü haber anlamına geliyordu. O ilk sabahtan beri eve gitmemişti ama her gün defalarca aramıştı. Televizyona röportaj vermişti. Çok meşguldü.

Arabasından indiğinde onu karşıladı. " oluyor?" "Benim sorum da bu." Kapıyı çarptı.

Daha fazla öfke. Öfkesi Jared seviyesine ulaşmamıştı ama yaklaşmıştı. Elleri iki yanında sıkı yumruklar haline geldi.

"Nerede o?"

Bir tür zihinsel köşeyi dönmüştü ve şimdi onu suçluyordu. Bunu vücudunun sert hatlarında ve alnını çukurlaştıran kaşlarında görebiliyordu. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Eğildi. Ağzı nefretle bükülürken bakışları onunkileri tuttu. "Ona bir şey yaptın."

Sesi o kadar emin geliyordu ki bu onu şaşırttı. Aaron'la Brent hakkında yaptıkları her konuşmayı zihninde gözden geçirdi. Kaç kez balığa çıktıklarını, bütün gün dışarıda kaldıklarını hatırladı. Brent'in evliliği çöktüğünde, destek için Aaron'a yaslanmıştı. Kanepede oturup futbol izleyerek ve karısı hakkında söylenerek çok zaman geçirmişlerdi.

Şimdi onunla uğraşma sırası ondaydı. "Neden sen?" "Birkaç hafta önce kavga etmiştiniz. Harap olmuştu."

Bu saçmalığın devam etmesine izin vermeyi reddetti. "Değildi."

Yıkıldığı bir şey varsa, o da bir pislik olduğu için yakalanmasıydı ve bu onu rahatsız etse bile bunu iyi saklıyordu. Ama o

hâlâ çöptü ve onun yokluğu için sahte bir endişe duymak zorunda kalsa da bir sınırı vardı. Brent o sınıra dayanmıştı.

"Peşini bırakmayacağını söyledi. Seni ikna etmeye çalıştı." Brent'in gözleri kısıldı. "Konu neydi?"

Büyük dostu Aaron hakkındaki gerçeği söylemesine çok az kalmıştı. Zamanlama yanlıştı, yoksa gerçekleri bağıra bağıra söyleyerek onu bir su birikintisinin içinde bırakacaktı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu müfettişe söyle."

"O her şeyi biliyor!" Sesini yükselttiği anda tekrar alçaltmak için mücadele etti. Cassie çoktan verandaya çıkmış, çiçekleri suluyormuş gibi yapıyordu. "Bir kavgaydı, Brent. Beni dinlemedi ve ben de sinirlendim. Tipik evlilik şeyleri."

"Saçmalık."

Doğru, ama şu an konumuz bu değildi. "Eski sevgilinizle her zaman iyi anlaşıyor muydunuz? Şimdi her şeyin yoluna girdiği söyleniyor. Ama bu hiç tartışmadığınız ya da anlaşılmadığınız anlamına mı geliyor?" Bu belden aşağı bir vuruştı ve ne zaman indiğini gördü. "Numara yapma, çünkü ben daha iyi biliyorum."

"Anlamı?"

"Evliliğiniz sona erdiğinde buradaydım. Karın her gününü gözyaşları içinde geçirdi ve sen benim onun mutsuzluğu için seni suçladığımı duymadın."

Adam onun kolunu tuttu. Ceketinin içinden moraran tutuşu hissetti. "Bundan sonra ne söyleyeceğine ve kime söyleyeceğine dikkat et."

Dalgalanma onu şaşırttı. Onu hep zayıf ve ezilmesi kolay biri olarak düşünmüştü.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı, geri adım atmadı. "Bırak beni yoksa polisi arayacağım."

"Yap şunu."

Boşta kalan eliyle cebinden cep telefonunu çıkardı, içine sıkıştırılmış notu yerinden çıkarmamaya dikkat etti. Bunun için sahte bir açıklama yapmak istemiyordu. Hele Brent daha önce hiç görmediği kadar yüksek bir durumdayken. Tam aramaya başlamıştı ki, Brent bıraktı.

"Bu doğru. Ve bilginiz olsun, bana dokunmak için benden izin alamazsınız." Endişesini öfkeye dönüştürdü ve doğrudan ona yöneltti. "Beni duyuyor musun?"

Sanki kontrolünü ne kadar kaybettiğini yeni fark etmiş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bu doğru değildi."

Bu işin bırakmaya hazır değildi. "Asla."

"Bak, Aaron için endişeleniyorum. Hadi ama. Tek kelime etmeden ortadan kaybolmaz. En azından bana ya da Jared'e, muhtemelen ikisine de söylerdi."

Özür yok. Hayatına girip çıkan pek çok erkek berbattı. "Şu anda olanların hiçbiri mantıklı değil, ama bana sırt çevirmek çözüm değil."

"Aaron hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyorsun." Uzun bir nefes verdi. "Bunu hissedebiliyorum."

"Hissettiğin şey iktidarsızlık." Bu kelimeyi ona bilerek fırlatmıştı. Aaron, Brent'in evliliğinin bu kısmı hakkında bir şeyler paylaşmıştı. zaman ona durmasını söylemişti çünkü arkadaşının yatak odasındaki başarısızlıklarından neredeyse keyif alıyor gibiydi ama şimdi bu bilgiyi kendi yararına kullanıyordu. "Aaron'ı bulmak istiyorsun ama bulamıyorsun."

"Neden aramaya katılmadınız?" Şaşkınlığı yüzünün her santimetrekaresinden okunuyordu. "Gerçekten. O tek şeyi yapmak çok kolay olurdu. İnsanların konuşmasını engellemek."

Jared sordu. Kötü telefon görüşmelerindeki adamlar sordu. Şimdi de Brent. Sanki bu kasabadaki erkekler onun işinin dışarı çıkıp ağlamak ve feryat etmek olduğunu düşünüyorlardı.

Asla olmayacak.

"Çünkü ikimiz de onun yürüyüş yaparken kaybolmadığını biliyoruz." Ginny'nin arabanın mahalleden ayrıldığını gördüğünü biliyordu çünkü Aaron'ın o gün neden bu kadar erken çıktığını sormak için peşine düşmüştü. Bu, aramaya bir entrika ve kafa karışıklığı katmıştı. Lila bunun dikkatleri başka bir yere çekmesini diledi ama çekmeyeceğini biliyordu.

Brent sırtını arabasının yan tarafına yasladı. "Senin varlığın insanların ... hissetmesine neden olurdu."

"Daha iyi mi? Bu benim işim değil." Bu konuşma da öyle ve buna sabrı azaldı.

İç çekti. "Çocuklar korkuyor."

Ebeveynler . Brent onların refahını önemsiyormuş gibi davranıyordu ve bir önemsediyini biliyordu. Ama Aaron'ın kankası olmak konusunda daha az endişeli ve dikkatli olsaydı, sorunu fark edebilirdi. O kızları Aaron'ın yalanlarından ve tımarından koruyabilirdi.

Tabii bilip de umursamıyorsa. Bu düşünce bir anda aklına geldi ve hemen geri çıktı.

"Onlara bir danışman bulmalısın. Bırakın çocuklar Aaron hakkında konuşsun." Belki kızlardan biri o mide bulandırıcı videolarda olanlardan bazılarını anlatırdı. "Buna ihtiyaçları var."

Brent bakışları komşuların evlerinde dolaşırken derin bir nefes aldı. Bakışlarının tekrar kızın üzerine düşmesi birkaç saniye sürdü. "Müfettiş bu işin peşini bırakmayacak. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onu hâlâ tek şüpheli olarak görüyordu. Muhtemelen sürpriz değildi ama onun için de rahat değildi. Basın ve Ginny üzerinde çalışabilirdi. Jared üzerinde. "Umarım öyle değildir."

"Bir şey yapmadığına inanmak istiyorum ..."

Ona baktı, gerçekten baktı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu gösteriyordu. Sönmüş gibi görünüyordu. Buraya gelirken biriktirdiği buhar neredeyse yok olmuştu. Tüm bunların altında daha fazlasını aradı. Brent'in her gün okula erken gitmek için bir nedeni vardı. O okul müdürüydü. Araziye ve sahanın yanındaki otoparka erişimi vardı. Ve Aaron'ı kurtarabilirdi.

Onu itiyordu ve o da geri itmek istiyordu. "Şimdiye kadar güvenini kazandığımı sanıyordum. Evliliğiniz hakkında bildiğim şeyler. Onları hiç paylaşmadım. Evimizde saklandığın ya da söz verdiğin gibi hafta sonunu çocuklar yerine Aaron'la geçirdiğin onca zaman."

Tekrar dimdik ayağa kalktı. "Beni bir şeyle mi tehdit ediyorsun?" "Bir şey çalışıyorum." İçinde bir konuşma dönüp duruyordu Zihin. O ve Aaron, Brent'in yaptığı rahatsız edici bir talebi nasıl ele alması gerektiği konusunda anlaşmışlardı ama Brent bunu bilmiyordu. "Eğer müfettişler cinayet sebebi olan kişileri araştıracaklarsa, seninle konuşabilirler."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sen neden ?" "Aaron'dan borç istedin."

O da hayır dedi."

O ateşli öfkenin sonuncusu da yok oldu. Cildi kireçli beyaz bir renk aldı.

"Neden kavga ettiğimizi sanıyorsun?" Bu doğru değildi ama tek ihtiyacı olan onun böyle düşünmesiydi. Seğirmesini ve paniklemesini sağlamak. Her şeyi berbat etmesini sağlamak.

"Sana inanmıyorum."

Şimdi onun dikkatini çekmişti. "Ginny yapacak."

Bölüm Otuz Bir

LILA'NIN HAYATININ EN UZUN GÜNÜ, sakinleşmek için yaptığı bir gezintiden birkaç saat sonra evine geldiğinde daha da uzamıştı. Mesajı gördü. Beyaz boya, kahverengi garaj kapısının üzerine karalamalar halinde sıçramıştı.

NEREDE O? KATİL
APTAL KALTAK

Kelimeler birbiriyle kesişiyordu. İki farklı el yazısı gibi görünüyordu. Böyle konularda uzman olduğundan değil.

Cassie elleri kalçalarında, kapının önünde duruyordu. Onu orada görmek Lila'nın son enerjisini de tüketmişti. Bugün ne kadar berbat olduğu konusunda bir kişiyle daha tartışacak gücü yoktu.

Cassie'nin burnunu başka birinin hayatına sokmasına ve onu rahat bırakmasına gerçekten ihtiyacı vardı.

Motoru kapatıp orada otururken zihninde bir tartışma başladı. İşgüzar komşusuna yüklenebilir ve muhtemelen plansız ziyaretlerini sonsuza dek sona erdirebilirdi. Onu görmezden gelerek yanından geçip gitme fikri kulağa daha da hoş geliyordu.

Cassie arkasını dönüp el salladığında Lila karşılık vermedi. Ama sonra Cassie'nin elindeki kovayı gördü ve bazı kelimelerin nasıl soluk görüldüğünü fark etti. Zihni görselleri algılamayı ve mantıklı bir açıklama getirmeyi reddetti.

Bacaklarını hareket etmeye zorlayarak dışarı çıktı ve Cassie'ye doğru yürüdü. Her adım onu gerçeğe biraz daha yaklaşıtıyordu. Sabunlu su dolu kova. Cassie'nin elinde bir fırça. Açılmamış gibi görünen bir boya kutusu.

Tobias dışarıda yerel savunma avukatlarıyla konuşuyor, Ginny'nin nasıl çalıştığını ve ileriye dönük olarak nelere baktıklarını anlamaya çalışıyordu. O da

En kötü şeyin olması ve Ginny'nin onu ceset ya da kanıt olmadan tutuklaması ihtimaline karşı bir tane hazırladı.

Geriye Lila ve Cassie kaldı. Burada, nefret dolu grafitiyle. "Ne yapıyorsun sen?" Lila onun sesindeki kafa karışıklığını duydu.

"Temizlik yapıyorum."

"Neden?" Çünkü Cassie'ye o kadar da iyi davranmamıştı. Söylediklerinin yarısını görmezden geldi. Onunla vakit geçirmemek için bahaneler uydurdu.

Cassie kapıları işaret etti. "Bu hiç iyi değil."

"Emlak değerleri konusunda endişeli misin?" Söylemesi çok boktan bir şeydi ve bu sözlerin arkasına fazla sığınmamıştı ama Cassie'nin orada dikilmesi ona o kadar tuhaf gelmişti ki Lila hemen atıldı.

Cassie fırçayı kovaya bıraktı ve küçük bir sıçrama ile pantolonundan damlayan suyu görmezden geldi. Parmakları kızarmıştı, muhtemelen soğuktan ve fırçayı sıkmaktan.

"Meraklı olduğumu düşündüğünü biliyorum." İçeri girip bir şey söylememiş olmasına rağmen Lila'yı susturmak istercesine elini kaldırdı. "Ama seni izliyorum, habersizce ziyaret ediyorum ve orada olduğum için yanından geçip gidiyorum."

"Anlamıyorum."

"Tek başına uzun yürüyüşlere çıkıyorsun, son zamanlarda daha da çok. Hafta sonlarını yalnız geçiriyorsun. Aaron buradayken genellikle kardeşiyle ya da arkadaşlarıyla dışarıda oluyor."

"Bu çok fazla gözetim demek." Bu da Lila'yı tedirgin etti. Cassie'nin sırlarını bilmesini göze alamazdı.

"İlk kocam beni değersiz ve sevilmez olduğuma ikna etmek için yedi yıl harcadı. Arkadaşları hak etmediğime ve parayı idare edemediğime. Kendime olan saygım da dahil olmak üzere her şeyimi elimden aldı. Sonra da vurmaya başladı."

Lila'yı bir pişmanlık dalgası sardı. "Cassie, ben-"

"Tabii ki tanı mı yordun. Onu tanı mı yordun. O zamanlar beni de tanı mı yordun." Bakışlarını başka yöne çevirdi. Yüzündeki acılı ifade gelip geçti ve tekrar konuşmadan önce alt dudağını hızlıca kemirdi. "İşte böyle kazanıyorlar. Sen konuşmaktan korkana kadar seni sessizlik içinde yok ederler. Size güvende olmanız gereken kendi lanet evinizde saldırıyorlar."

Kelimeler Lila'nın kafasında dönüp duruyordu. Evliliğinin büyük bir bölümünü Aaron'ın tacizci olmadığı konusunda zihinsel olarak ısrar ederek geçirmişti. O farklı ve yalnız biriydi. Onaylanmaya ihtiyacı olan ama fazla ilgi görmeyen bir adam. Hiçbiri

Çocukken ne kadar çok şey kaybettiğini düşünürsek bu şaşırtıcıydı. Lila anlıyordu. O da kolay biri değildi, bu yüzden birlikte bir anlam ifade ediyorlardı.

Sonra videoları buldu. Savaşmaya başladı. Sanki tüm evliliği boyunca bunu ona karşı kullanmış gibi kolaylıkla ona gaz lambası tutuyordu ve şimdi bunu yaptığını fark etti. Çok fazla yalan ve hile.

Geriye dönüp baktığında, onun davranışlarının ne kadarını affettiğini ve açıkladığını merak ediyordu. Evliliklerine bulanık bir mercekten bakıyor ve istismarı görmüyordu, ancak gördüğü ve gerçek olarak kabul ettiği şeyin gerçek olup olmadığını sorgulamaya başlıyordu.

Kadın kendisi için bir tehdit haline geldiğinde ilk içgüdüğü elini kadının boğazına dolamak ve sıkmak oldu. Parmaklarının kızın tenine yapışması -o kadar vahşi ve ilkeldi ki- kızın ona karşı olan duygularını parçalayıp unutulmasına neden oldu.

Doğru kelime onu terk etmişti ama "istismarcı" kelimesi bir zamanlar düşündüğü kadar uzak olmayabilirdi. O kızları istismar etmişti. Onları avlamıştı. Bunu bilmesi her şeyi değiştirdi. İçinde bir şeyler kırıldı.

"Bak, senin evinde hayatın nasıl olduğu hakkında konuşmak zorunda değilsin." Cassie ceketini vücuduna daha sıkı sardı. "Sadece bazen sana nasıl baktığını, sana nasıl davrandığını gördüğümü söylüyorum. Sen avukat olmana ve açıkça daha zeki olmana rağmen onda bir üstünlük havası vardı."

Cassie onun içini gördü. İkisini de tanıyan çoğu insan onu överdi ama Cassie onu övdü. Bu koşulsuz destek Lila'nın tökezlemesine ve biraz da nefessiz kalmasına neden oldu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Okulda ve kasabada kahraman imajıyla oynadığı bir şey yaptı." Cassie gözleri dolarken ağzını kapattı. Tekrar başlamadan önce birkaç kez yutkundu. "Her şey çok tanıdıktı."

Lila'nın bakışları garaj kapısına geri döndü. Suçlamalar, o sözler ... tamamen yanlış değildi. Onun durumunda değil. Dışlanmayı ve alay edilmeyi hak ediyordu. Kocasını öldürmüştü ya da en azından öldürmeye çalışmıştı. Eğer bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydı, farklı yapacağı tek şey o piçin gerçekten öldüğünden emin olmak olurdu. Hiç pişmanlık duymuyordu.

Cassie onun bakışlarını takip etti. "Yani, hayır. Mikroskop altına konup incelenmeyi hak etmiyorsun. O hak etti."

Geçmiş zaman. Çünkü biliyordu.

Lila, Cassie'nin nasıl kaçtığını ve neler yaşadığını sormak istiyordu. Lila diğer kadını asla hayatta kalan biri olarak görmedi. Sessiz bir kocası vardı,

yeterince iyi görünen ve insanların işine karışmayan ikinci kişiydi. Yeni bilgilerle bu ilişki daha anlamlı hale gelmişti. Lila Cassie'nin kocasının sade biri olduğunu düşünmüştü ama şimdi onun güvenli biri olup olmadığını merak ediyordu. Nazik ve tehditkâr olmayan. Bir eşte otomatik olarak olması gereken ama olmayan şeyler.

"İnsanların senin hakkında söyledikleri ve düşündükleri doğruysa, bu seni " Cassie tekrar fırçaya uzandı. "O müfettiş benden farklı bir şey duymayacak."

Cinayet için serbest geçiş. Tanrım. Lila her saatini yalnız olduğunu düşünerek geçiriyordu ama belki de değildi. "Cassie."

"Bunu yumuşattıktan sonra, temiz bir çizgi elde etmek için bir kat daha boyaya ihtiyacınız olacak." Cassie kutuya başıyla işaret etti. "Hırdavatçıya bir boya parçası götürdüm ve rengi eşleştirdiler."

"Cassie." Lila bu kez adını söylerken diğer kadının omzuna dokundu.

"Evet?"

Cassie ayrıntıları talep etmedi ya da ikna edilmek zorunda kalmadı. Lila'nın bir destek sistemi vardı ama bu çember küçük ve dardı ve gerçeği onlarla paylaşmıyordu. Cassie'yle de paylaşmazdı ama ilk kez, paylaşırsa Cassie'nin bunu anlayabileceğini hissetmişti.

Lila ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Çay için içeri gel."

Otuz İkinci Bölüm

Beş Hafta Önce

ARTIK BİR PLANI OLDUĞUNA GÖRE, DETAYLARI DOLDURMASI GEREKİYORDU. Hiçbir şey yoktu. Bunu yapmak için iyi bir yol. Araştırmanın her dakikası Lila'nın nefesini kesiyordu. İlk gün, biraz daha kontrolü ele almadan önce boğuldu, küfretti ve iki fincan kırdı.

Videolarda gördüğü kızları bulmak için lise yıllıklarına bakması ve sosyal medyayı incelemesi dört gününü aldı. Ve bunlar sadece gördüğü kızlardı ... daha fazlası olduğunu biliyordu. Bunun Kuzey Carolina'ya, muhtemelen daha öncesine dayandığından şüpheleniyordu.

Tanıdığı yüzler arasında bir kız hâlâ okuldaydı. Son sınıftaydı ve Aaron'ın sınıfında değildi. Çim hokeyini bırakmıştı ve Lila bunun sebebinin Aaron olmasından korkuyordu.

Diğer iki kadın geçen yıl liseden mezun oldu. Biri eyalet dışındaki bir üniversiteye gitti. Takımdaki ve Aaron'un sınıfındaki zamanlarına ait fotoğrafları internetteki geçmişinde saklıyor. Gülümseyen fotoğraflar, görünüşte masum. Aaron'ın kendisinden çaldığı zaman her ne ise sorunlu görünmüyordu çünkü yorumlarında ona atıfta bile bulunuyordu. Hepsi olumlu, neşeli küçük emojilerle.

Üçüncü kadın yakındaki devlet üniversitesine gitmiş. On sekiz yaşında. Bu da videoyu çektiğinde on yedi yaşında olduğunu gösterir, belki daha da genç. Lila o yaşlarda olduğunu ve sandığı kadar bilgili ve akıllı olmadığını hatırlıyordu.

Bu genç kadın hayatının her anını fotoğraflara ve videolara kaydetti. Bir ay öncesine kadar aldığı ürünleri sergiliyor ve yeni kıyafetlerin modelliğini yapıyordu. Büyük grup fotoğrafları ve birkaç arkadaşıyla çekilmiş fotoğrafları vardı. Eski lise fotoğraflarından ya da bilgilerinden hiçbiri

im hokeyi takımındaydı. Aaron'dan hiç bahsetmedi ya da onunla fotoğraf ektirmedi.

Bazı kıyafet fotoğraflarında "gizli" erkek arkadaşıyla çıktığına dair yorumlar vardı. O zamanlar son sınıftaydı. Geçen yıl. Onun dünyasında, muhtemelen şu anda bulunduğu yerden onlarca yıl uzakta.

Son birkaç hafta içinde fotoğraf konuları değişti. Neredeyse her gün ilham verici alıntıların yanı sıra okuldaki dairesinin fotoğraflarını ve ders kitaplarının pahalılığından şikayetlerini paylaştı.

Gönderilerin tarihi ne olursa olsun, her fotoğrafta düz sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Bunun farkına varmak Lila'yı irkiltti. Aaron'un sesinin kadınların kısa değil uzun saçlı olması gerektiğinden bahsettiğini duyabiliyordu. Sanki saçları sadece onun zevki iinmiş gibi uzamasına izin vermeliydiler.

Lila arabasının sürücü koltuğunda oturup saçlarını topuz yaparken bunu görmezden gelmeye çalıştı. Üniversitenin kabul binasına yakın birkaç ziyaretçi noktası vardı ve o da bunlardan birine park etti. Bu pozisyon ona n sıradan izleme imkânı veriyordu.

Lila diğer kadının paylaşımlarından onun sık sık buraya geldiğini ve bu ağacın yanında oturduğunu biliyordu. Bugün gözetleme işe yaramıştı. Bu kadar uzakta oturduğu için Lila onun yüzünü seçemiyordu. Yere bakarken, bir şeyler okurken ya da ders çalışırken değil, arkasındaki iki adamın ona doğru bakıp durmasına kesinlikle dikkat etmiyordu. Ama bu oydu. Sarışın ve çok güzeldi. Büyük kahverengi gözleri ve Lila'nın bir gülümsemeyle aydınlanabileceğini bildiği yuvarlak bir yüzü vardı.

Canlı versiyonu daha ciddi, okulla daha ilgili görünüyordu. Bu, Lila'nın onu aramak için ikinci gelişiydi ve iki seferde de kadın tek başına oturmuştu. Büyük kalabalıklar ve lise tişörtleri gitmişti.

Lila onunla konuşmayı düşündü. Yanına gidip kendini tanıtmaq ve olanlardan hiçbirinin kendi suçu olmadığına dair kadına güvence vermek. Çünkü mesele zina yapmak ya da Aaron'a boşanmanın bedelini ödetmek değildi. Bu kadını incitmenin, duygularıyla oynamanın ve ondan yararlanmanın sorumluluğunu üstlenmesini sağlamakla ilgiliydi.

Bir yandan da Lila'nın geçen kadının iyi olduğunu bilmeye ihtiyaı vardı. Yıllar önce babası ve Amelia'yla birlikte olduğu gibi, evinin içinde korkunç bir şey olduğunu fark etmek için çok geç kalmamıştı.

Arabasının kapısını açtı ama sonra tekrar kapattı. Kadın kızgın olabilir ya da daha kötüsü Aaron'a gerçekten aşık olduğunu düşünebilirdi ... ya da tam tersi. Yardım ya da intikam istemeyebilirdi. O kadar çok "eğer", endişe ve ters gidebilecek şey vardı ki.

Aaron ödeyecekti. Lila'nın yapması gereken tek şey, bunun gerçekleşmesi için bu kadına ihtiyacı olup olmadığını anlamaktı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Günümüz

ERTESİ SABAH, TELEVİZYON KAMYONLARI VE MUHABİRLER

Lila'nın araba yolunun sonunda. Bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı.

Ön penceresinden dışarı baksa komşularının kavgadan kaçıştığını görebilirdi, bu yüzden perdeleri kapattı ve bakmadı. Bunun yerine mutfak adasında oturup yeni bir plan düşünmeye çalıştı. Bundan sonra ne olacağını bilememek onu rahatsız ediyordu. Cassie gibi hiç beklemediği müttefikleri ve Brent gibi onu şaşırtan şüphecileri vardı.

Tüm bunlar olurken Aaron arka planda geziniyor, saldırmak için bekliyordu. Gecikmeyi anlamamıştı. Her anı izleyecek kadar yakın olmasa bile, notlar onun yakında olduğunu gösteriyordu. Kızın kuşatma altında olduğunu biliyor olmalıydı. Bundan zevk alırdı. Onun kıvrandığını ve paniklediğini görmek.

Tobias onunla kaldı. Onu halkla olası bir çatışmadan kurtarmak için yiyecek bir şeyler aldı. Jared uğradı ama şimdi, kaybolduğu günden yedi gün sonra, alarmı kurulu, haberleri sürekli kapalı ve yanında her zaman geçici bir silahla eve kapanmıştı.

Aaron'ın amacı onu yavaş yavaş çözülmeye zorlamaksa, bunu anlayabilirdi. Sadece iradesinin gücüyle bu gerçekleşmedi. Tüm enerjisini ayakta kalmaya ve hareket etmeye odakladı. Dün gece onu dolabının zeminine gönderen endişe üzerine çöktü, ama o bunun üstesinden geldi. Onu zihinsel ve fiziksel olarak yere sererek kazanamayacaktı.

Eğer ortaya çıkıp onu öldürmeye çalıştığında ısrar ederse, videoları ortaya çıkarırdı. Fazladan set, otuz mil ötedeki bir bankada, bankacılık için kullanmadığı bir kurumdaki kiralık kasada duruyordu. Başına bir şey gelmesi halinde otomatik olarak polise ve basına verilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmıştı.

Karşılıklı garantili imha. Plan buydu. Mükemmel olmayabilirdi ama eğer o ölürse insanlar neden öldüğünü bilecekti. Her kirli çamaşır ortaya döküldükten sonra, onun kanunsuz adaletinin o kadar da yanlış olup olmadığına karar verebilirlerdi.

Asıl istediği onun bedeninin ortaya çıkması ve oyunların sona ermesiydi. Bunu kendisine bir çıkış yolu vermek için planlamıştı ve bunu kullanmak istiyordu. Cevaplar olmadan kaçmak her şeyi yarım bırakacaktı. Ama bir parçası videoları teslim etmenin ve gerçeği söylemenin zamanının gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

Tobias'a bir göz attı. Etrafında bir yığın evrakla kanepeye uzanmıştı. Bölgedeki diğer avukatlarla strateji üzerine toplantılar yapmıştı. Jared ile görüşmüştü. Tobias, Brent'i Aaron'ın Lila'nın ona bir şey yaptığını düşündürecek hiçbir şey söylemediğini itiraf etmesi için tatlı dille ikna etmeyi bile başarmıştı.

Ginny'yle buluşması, kendi deyimiyle, inişli çıkışlı olmuştu. Tobias'ın başka bir tepkisi olsaydı Lila Ginny'yi hayal kırıklığına uğrattırdı.

"Polis bize ne bulduğunu, eğer bir şey bulduysa, söylemiyor." Aaron'un eve girip suçlayıcı bir şeyler yerleştirdiğine dair endişeler ilk günden beri kafasını kurcalıyordu.

Tobias homurdandı. "Sen tutuklanmadın. Bunu cevabınız olarak kabul edin."

Lila onun bir dizi soru sormaya hazırlandığını görebiliyordu. Onu suçlayamazdı. İşler sarpa sararsa, onu savunmak için mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacı olacaktı. Söyleyeceği şeylerin bir sınırı vardı. Kimseyi kararlarının derinliklerine sürüklemek istemiyordu ama onu şu anki rotasına sokan şeyleri ifşa edebilirdi.

"Ryan Horita'nın adı Ginny ile görüşmemde birden fazla kez geçti." Tobias not defterinin sayfalarını çeviriyor ve sessizce okuyor gibi görünüyordu.

"Onu sorgulamak için içeri aldı."

"Ne dediğimi biliyorsun, Lila." Tobias başını kaldırıp ona baktı. "Bu adam hakkında ne bilmem gerekiyor?"

Ryan'ın Aaron'la ilgili düşünceleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Planına evliliğinden kurtulmak ya da boşanmak istediği için başlamamıştı. Aaron'ı durdurmak istediği için plan yapmış ve araştırmıştı. Bu kadar basitti.

İlişkiyi ve videoları düşündü. Tobias'ın her ikisinin de varlığını bilmesi gerekiyordu. Bu bilgilerle ne yaptığını ya da nasıl

Bunu savunmasında kullanması daha sonra yapacakları yasal dansın bir parçası olacaktı. Umarım asla, ama daha sonra olacağından şüpheleniyordu.

"Sana Ryan'dan ve bulduğum bazı kanıtlardan bahsetmeliyim." "Ne zaman?"

"Kanıt mı? Haftalar önce. Aaron kaybolmadan önce." Bu açıklamanın kulağa saçma geldiğini biliyordu. "Birbirleriyle alakasızlar ama birlikte Aaron'a bir şey yapmışım gibi görünebilir."

Bir şey söylemeden önce birkaç saniye ona baktı. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Bu konuda ona inanması gerekiyordu. "Gerçekten inanmıyorum."

"Tamam, güzel." Başını salladı. "Eğer söylediyse bana söylememeni söyleyecektim."

Onun bu dava stresiyle başa çıkma yöntemine gülümsemekten kendini alamadı. Nadiren yargıda bulunurdu, müvekkillerini bile. Diğer avukatlar duruşmalar bittikten sonra hikâyeler anlatır ya da varsayımlarla konuşurlardı. Tobias asla yapmazdı. İyi insanların korkunç şeyler yapmaya itilebileceği konusunda ısrarcıydı, bu yüzden aradığı ilk kişi oydu.

"Bana en kötüsünü anlat." Not defterini boş bir sayfaya çevirdi. "Böylece plan yapabiliriz."

Tıpkı geçmişiyile ilgili sırlarda olduğu gibi onu da korumaya niyetliydi. Ama bu sefer, hikâyenin sadece bir kısmını anlatacaktı.

Aaron'la ilgili kararını vermişti ve sonuçlarına tek başına katlanacaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Beş Hafta Önce

LILA GÖZETLEMEDİ. CEKETİNİ VE PANTOLONUNUN ARAMADI.

Kocası cep telefonuyla konuşurken ya da ziyarete gelen bir arkadaşıyla takılırken onu hiç dinlemedi. Hiçbir zaman saklı bir Noel hediyesine rastlamamıştı, çünkü evde birinin bir şey saklayabileceği yerlere hiç gitmemişti.

Videoları bulduktan sonra her şey değişti. Güvenin sarsılmasıyla birlikte Aaron'ın yönelik her türlü ihlal mübah gibi görünmeye başladı. İzinsiz girilmesinden hoşlanmadıysa, asla bir pislik gibi davranmamalıydı.

Eğer piçlik eğilimlerini ondan saklasaydı, yine aynı yerde, evliliklerinin sıradanlıktan tahammül edilebilirliğe geçtiği ve asla daha yükseğe ulaşamadığı bir döngüde sıkışıp kalacaklardı. Onları yeni bir döngüye itti.

Ama artık bir amacı vardı. Aaron hakkında bilmesi gereken şeyler vardı. Onun gerçekte kim ve ne olduğunu ortaya çıkarma planı, mümkün olduğunca çok bilgi toplamasına bağlıydı. Hayatı boyunca yalan söylemiş ve hile yapmıştı. Duvara ve yaptıklarının ortaya çıkmasının kıyısında asılı , ortaya çıkacaktı. Onun azaltması gerekiyordu. O kavisli salıncağın bir kısmını elinden almalıydı.

Bulutlu bir Cumartesi sabahı altıdan önce kalkıp arabaya binmesinin tek nedeni buydu. Bir sahayı kontrol etmekten bahsetmişti. Çim hokeyi seansları okul yılının başlarında başlar ve Kasım ayındaki eyalet şampiyonasıyla sona ererdi. Takımın bu yıl en azından playofflarda şansı olduğunu ama rakipler hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Diğer yıllarda, heyecanı onu gülümsetirdi. Koçluk ona gidecek bir yer veriyor ve biraz yalnız kalmasını garanti ediyordu. Ama bu yılki programı onu dehşete düşürdü. Deplasman maçları. Maçtan önce ve sonra

Okul. Koç ve oyuncu antrenmanları. Oyunun her yönü artık ona şüpheli geliyordu.

Gözlerini ovuşturdu, dün gece uykuya dalmayı başaramadığı için üzgündü. Lastiklerin yola vurduğu sabit gümbürtü onu sakinleştirici bir yorgunluk hissine sürükledi. Aaron'un arabasını takip ederken kilometreler geçti. Adam kendi SUV'sinde. O ise tanımadığı kiralık bir arabadaydı. Taktığı beyzbol şapkasının yüzünü gizlemesini umuyordu ama araçlar arasındaki hafif mesafenin ve Aaron'ın her şeyden paçayı sıyırdığına dair kendisine güven veren egosunun onu fark edilmekten koruyacağına karar verdi.

Ama hangi cehenneme gidiyordu?

Cayuga Gölü'nün etrafından dolaşıp kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiklerinde çift sarı çizgiyi geçtiler. Ağaçların arasına girip yerleşim alanlarından uzaklaştılar. Arabalar yanlarından geçiyordu ve bir frigorifik kamyon şu anda araçlarını ayırarak ona hafif bir tampon sağlıyordu.

İki saat sonra aklı bu yolculuk için daha uğursuz seçeneklere kaydı. Kanada'yı geçip önce kuzeye, sonra da doğuya gittiler. Ormanlık alanların içinden ve akarsuların yakınından. Nesnel olarak pitoreskti, ama şimdi onun ihtiyaçları hakkında bildiklerini bildiğinden, uzak bölgeyi korkutucu ve müstehcen buldu. Görünmek istemediğinizde birini götürebileceğiniz bir yer.

Burada, kimsenin onu tanımadığı bir yerde, başka kızları izliyor olabileceği fikri aklından geçti. Yaşadıkları ve çalıştıkları yerden bu kadar uzakta olan bu yer, bulunma endişesi duymaması için yeterli mesafeyi sağlayabilirdi.

Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, adamın ana otoyoldan dönüşünü neredeyse kaçırıyordu. Sağa, ormanlık bir alanın derdalan bir yan yola saptı. Girişin hemen diğer tarafında yavaşladı ve sonra durdu. Uzaklara doğru giden sedanın üst kısmını görebiliyordu.

Binaları ya da tanıdık bir şeyleri görebilmek için umutsuz bir çabayla etrafta işaretler aradı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonundaki haritayı işaretler ya da okullar için kontrol etti. Hiçbir şey yakınlarda bir atletizm sahasının varlığına işaret etmiyordu. Ağaçlar ve yeşillikler gördü. Ana yoldan geçen birkaç kişi dışında başka bir araba ya da insan yoktu.

İki şeritli sakin bir yol gibi görünen bir yerde onu takip etme fikriyle oynadı. Onu takip ettiği gerçeğini gizlemek için yeterince geride durmasının imkânsız olacağı türden bir yol.

Onu görecektir ve bilecekti. Duracak ve o gün neden bu sürüşü yaptığını asla anlayamayacaktı.

EndiŖe her iki yönde de ilerliyordu. Bir yanı göreceklerinden korkuyordu. Gerçek Ŗu ki, yeterince Ŗey biliyordu. Bu yolculuk için gideceği noktaları planlamıŖtı. Polisi buraya geri getirebilirdi. Bulacak bir Ŗey olup olmadığını görmelerini sağlayabilirdi.

Planlaması gereken bir cinayet vardı.

Bölüm Otuz Beş

Günümüz

GINNY PATRONLA SABAH TOPLANTILARINDAN KORKARDI. CHARLES, her zaman "açık" El sıkıştırdık. Her sabah kapıdan içeri girdiğinde düz bir çizgiye düşen büyük bir gülümsemeyi ofis dışında takıyordu.

Anladı. Siyasi baskılar ve toplum baskısı vardı. Üç açık kayıp kadın vakasını birbirine bağlayan o lanet podcast - polisin kamuoyuna duyurmadığı bir şey - hepsinin sırtına ezici bir ağırlık ekledi. Şerifin ofisi bu vakalara sadece teğet geçerek yardım etmişti, ama tepkiler yerel kolluk kuvvetleri topluluğunda bir elektrik şimşegi etkisi yaratmıştı.

Yetkililer kontrolü kaybetmemek için mücadele etti. Tüm bunlar Charles'ın normalden daha huysuz olduğu anlamına geliyordu.

Büyük boy deri masa sandalyesinden gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Bana Aaron Payne hakkında hiçbir şey bilmediğimizi mi söylüyorsun?"

Dosya önünde duruyordu. Kapalı. Bu, dosyayı okuduğu ve sinirlendiği, sonra da onun yerine gelip sözlü bir durum raporu vermesini emrettiği anlamına geliyordu. Dosyayı karıştırmıyor, parçaları ayırmıyordu. İlerleme açısından görmek istediği hiçbir şeyin olmamasına sessizce öfkeleniyordu.

"Aaron ya da Lila bir şey saklıyorlarsa bunu yapmak için bilgisayar kullanmamışlardır." Akıllı insanların yapmaktan kaçınacağı gibi. Lila erkek arkadaşını aramış, evet, ama aşırı miktarda değil ve kaybolmadan önceki günlerde hiç aramamış. Aaron'ın arabası evden ayrıldığı sırada da hiç arama olmamış. Telefonu evdeymiş, açılmış ve kullanılmıyormuş gibi görünüyor.

Charles başını salladı. "Bir cesedin nasıl ortadan kaldırılacağına dair araştırmaları olmasını ummak çok fazlaydı."

"Sadece bir beden değil. Bir araba ve bir telefon da." Ginny ellerini önünde birleştirmiş, öylece duruyordu. "Hepsi kayıp."

"Ya izini kaybettirmekle meşguldü ya da tüm bunları planlamıştı ki bu oldukça sinsice bir şey."

"Belki." Ginny de oraya atlamak istedi. Bu sonuca varmak ve onunla koşturmak, ama bunu destekleyen tek bir kanıt bile yoktu. Ellerindeki ikinci derece kanıtlar ve varsayımlardan ibaretti.

"Ginny." İçini çekti. Bu onun en iyi yaptığı şeydi. "İkimiz de onun bu işin içinde olduğunu biliyoruz. Erkek arkadaşını da eklersek, Lila bir çıkış yolu arıyor gibi görünüyor."

Bir erkek arkadaşı var ama nedeni yok. Lila'nın davranışı tuhaftı ama ne yaptığını ele verecek kadar tuhaf değildi. Kıyafetlerini satmamış ya da onun hakkında geçmiş zamanda konuşmamıştı. Kan ya da kavga izi yoktu. Hemen bir avukat tutmuştu, ama o da bir arkadaştı ve o da bir arkadaştı, bu yüzden bu seçim bile şüpheli değildi.

"Eğer mesele bir evlilikten kurtulmaksa, neden risk alıp Aaron'ın peşinden gidelim?" Bu ona hiç mantıklı gelmedi.

"Erkekler bunu her zaman yapar."

"Evet, paralarını ve itibarlarını korumak için. Yaşlı eşlerini daha genç ve yeni bir versiyonla değiştiriyorlar. Çocukların sorumluluğundan kurtulmak için." Ellerini iki yanına bıraktı. İçindeki gerginliğin bir kısmı çözüldü. Charles bu kez ona bağırıyor ya da daha fazlasını talep etmiyordu. Sesi en az onun kadar şaşkın ve çırpınıyor gibiydi. "Bunların hiçbirisi buraya uymuyor."

"Geriye sadece birkaç açıklama kalıyor ve hiçbirinin üstesinden gelmek kolay değil." Charles kalemini takvim masasındaki kurutma kâğıdına vurdu; üç yıl öncesinden kalma, değiştirme zahmetine katlanmadığı bir kâğıttı bu. "Yalan dedektörü testine ne dersiniz?"

"Avukatı bana hiçbir müvekkilinin bu ameliyatlara girmesine izin vermediğini söyledi. Çok şüpheli."

"Uygun." Charles nefesinin altından, gerçek bir cümleden çok bir küfür dizisine benzeyen bir şeyler mırıldandı. "Pete burada Aaron'ın parlak şöhretiyle sorun yaşayan ama bunun *sadece bir his* olduğunu iddia eden bir öğretmenle konuştu."

"Lila'nın çalıştığı ajansın sahibi olan kadın da aynı izlenimi verdi." Aynı *his* Ginny'ye de çarptı. Aaron'la ilgili bir şeyler ona doğru gelmiyordu. İnsanların yanları ve kusurları vardı, ama çok az insan onunkini fark etmiş ya da öne çıkarmıştı. Bu doğal değildi.

Pete'le birlikte çalışıyordu ve çok düşünmeden on beş kusurunu sayabilirdi ve çoğunlukla onu severdi. Mesele de buydu zaten. Kişinin tamamını görmek dedikodu yapmak demek değildi. Her zaman değil. Bazen kişinin kim olduğunu ortaya koyarken ne kadar samimi olduğuyla ilgiliydi. Bu konuda Aaron'ın da en az okuması zor karısı kadar kapalı olabileceğine inanıyordu.

Charles mırıldandı. "Belki de o da temiz değildir." "Kimse değil."

"Burada ve Kuzey Carolina'daki hayatını didik didik edin ve bir şey bulabilecek misiniz bakın." Kalemını bıraktı ve dosyayı ona geri verdi. "Bu arada erkek arkadaşına baskı yap. Yalan söylüyor ve su sorunu olsun ya da olmasın, aralarında geçen konuşmalar bir komplo anlamına gelebilir. Arama emri çıkartın. Lila'yı suçlayacak her şeyin onun evinde olması mümkün."

Ona mantıklı gelmişti. Aslında dün gece Charles'a da aynı şeyi önermişti. Yirmi saat geçmeden, bu onun fikriydi. Ne büyük bir şok.

Ama senaryoya sadık kaldı ve ona meydan okumadı. "Tamamdır."

Adam tekrar konuşmadan önce kapıya varmıştı. "Göz ardı ettiğimiz bir olasılık var."

"Bir çeşit rastgele suç mu?" Bu seçenekten nefret ediyordu.

Charles başını salladı. "Yanlış kişiye yardım etmek için durdu ya da bir şeye denk geldi."

Bu bir kabus senaryosuydu. Her şey bilinmediği için çözülmesi imkânsız görünen bir seçenek. "Sabahın dördünde mi?"

"O gün, sadece o gün, bu kadar erken çıkmasının bir nedeni vardı. Belki biri onu çağırmıştır."

Sorun da buydu. Aaron'ın neden böyle bir seçim yaptığını açıklayamamak onu dürtüyordu. "Eğer bu rastgele bir suçsa, hapı yuttuk demektir."

"Hayır, çünkü polis, FBI ve tüm özel tim Karen Blue'yu aramak için bölgemizde dolaşırken sen bu işi çözeceksin. Sonra da bu iyi basını kullanacağız."

İşte oldu. Baskı ondan kadına geçti. "Ve davayı çöz."

Her zamanki kaşları daha da çatıldı. "Kabul etmek zorunda kalmadan ve yardım için başka yargı mercilerini çağırmadan önce bu işi halledin."

Ve şimdi de tam cephe tehdidinin başlatılması. "Evet, efendim."

"Çünkü bu beni kızdırır, Ginny." Gözlerini onun arkasındaki odaya dikti. Masaların olduğu ve ekibin oturduğu odaya. "Hatta buradaki emir komuta zincirini yeniden düşünmeme bile neden olabilir."

"Seni duyuyorum." Her seferinde tehdidi duyuyordu. "O zaman çekil."

LILA günler sonra ilk kez kapıyı açtı. Arkasına saklanarak Christina'yı içeri soktu ve kapıyı dışarıda gizlenen kaosu üzerine kapattı.

Ön taraftaki basın kuyruğunu mümkün olduğunca görmezden geldi. Kameraları ve kamyonları. Elllerinde pankartlar tutan ve Aaron'a ne yaptığını anlatmasını isteyen çim hokeyi velilerinden oluşan kalabalığı. Eve bağlı garaj olmasaydı, her hareket ettiğinde öfkeli kalabalığın arasından geçmek zorunda kalacaktı. Bariyer olsa bile arabasının etrafını sarmışlar ve güvenlik çemberinden çıkıp caddeye geçtiğinde camlara vurmuşlardı.

Christina güneş gözlüklerini başının üstüne doğru çevirdi ve Lila'ya ters ters baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sen bir iş yürütmeye çalışıyorsun ve ben dikkat dağıtıyorum." Daha çok bir sorumluluk. Dün gece emlak ofisinin camına atılan tuğla bunu kanıtladı.

"İnsanlar çok hayal kırıklığı yaratıyor."

Lila masasının içindekileri içeren kutuyu aldı ve Christina'ya aile odasına gelmesini işaret etti. "Bunu getirdiğin için teşekkürler. Arama sırasında orada olmadığım için üzgünüm. Gelemedim işte."

Kutuyu mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra Christina'yı kanepeye kadar takip etti. Öfkeli ve sinirli olmasına rağmen lacivert pantolon takımı ve parlak mavi gömleğiyle mükemmel bir dış görünüş sergiliyordu. Onunla ilgili her şey *yeterli benim, o yüzden yolumdan çekil* diyordu ve akıllı insanlar da onu dinliyordu.

Büyük boy deri çantasını yere bıraktı ve bacak bacak üstüne attı. "CID'nin almadığı her şey burada."

"Eşyalarını mı almışlar?" Lila geride bıraktıkları konusunda dikkatli davranmıştı. Sakız. Kalemler. Gelecekteki olası müşterilerle ilgili bazı ipuçları.

Christina endişesini elinin tersiyle itti. "Bilgisayarınız ve not defterleriniz. Anladığım kadarıyla büyük bir şey değil."

Rahat bir sessizliğe gömüldüler. Lila her ikisi için de çay yaptı. Christina'nın tercihlerini bilecek kadar uzun süre birlikte çalışmışlardı - can sıkıcı müşteriler hakkında hikâyeler paylaşmışlar ve ofisteki diğer ajanlar hakkında dedikodu yapmışlardı. Sessiz arkadaşlık Lila'nın işine geliyordu.

Christina'ya bir kupa uzattı ve karşısına oturdu. "Tüm bunların baş belası olduğunu biliyorum."

Christina başını salladı. "Dur."

Ciddiydi. Christina asla ciddi olmadığı bir şey söylemezdi. Yatıştırarak ya da saçmalıkları görmezden gelecek bir tip değildi.

Lila ilgiyi takdir ediyordu ama kendi hayatı ve pisliği dışarı sızmış ve şimdi başkalarının refahına bulaşmıştı. "Ben gerçekten-"

". Dur." Christina kupanın üstünden Lila'ya bakarken dondu kaldı. "Baskı ortadan kalkana kadar ofisten uzak kalman geçici bir durum."

Bir açıdan, ikisi de bunun bir son olduğunu biliyordu. Hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Onun yanında yer alan kişi olmak asla kolay olmayacaktı. "Evet, hanımefendi."

"Ayrıca, bu Aaron'ın suçu, senin değil."

Tamamen doğru değil. "İnsanlar beni suçluyor. Bazıları onun öldüğünü düşünüyor." "İnsanlar bir sürü şey düşünüyor. Bu saçmalıkların hiçbirinin benimle."

Lila ellerini bardağın etrafına sardı ve sıcaklığın tenine nüfuz etmesine izin verdi. "Keşke bunu söyleyebilseydim."

"Hey." Christina tüm dikkatini Lila'ya odakladı. "Güçlü kal. Sen tanıdığım en zeki kadınlardan birisin. Her ne olursa ve başına ne gelecekse, halledeceksin."

Lila durduramadan bir kahkaha patladı. "Bu ona bir şey yapıp yapmadığımı sormanın ince bir yolu mu?"

"Bundan ya da telefon bahsetmiyoruz."

Lila'nın içindeki her şey duruldu. "Ne araması?"

"O sabahki." Christina bir el hareketiyle onun yanıtını kesti. "Her zamanki gibi uyuyamadığım için çalışıyordum. Birisi evden Dan'in bilgisayarına giriş yapmış. Birkaç aydır ortalıkta olmadığından ve oturum açtığını sadece ikimiz bildiğimizden, sen olduğunu anladım ve sana mesaj atmaya çalıştım."

Elektronik mesaj bir iz anlamına geliyordu. Ginny sonunda mesajı Christina'nın gönderdiğini anlayabilirdi, çünkü Lila'nın iddia ettiği gibi uyuduğunu değil, uyanık olduğunu sanıyordu. Sabahın dördünde yapılan bu tür ileri geri konuşmalar, kontrol etmeyi bildikleri takdirde izi sürülebilecek türdendi ve şimdi de sürülecekti.

Lila söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlanırken odayı sessizlik kapladı. Bir bahane mi bulacaktı yoksa inkâr mı edecekti? Bir ileri bir geri gitti ama asıl sorun Ginny'ydi. Mesajı bulduğunda Ginny'yi atlatmak için doğru bahaneye ihtiyacı vardı ve bunu yapacaktı.

"Sorun çözüldü. Dan'in bilgisayarını sistemden sildim ve yedekleme kayıtlarını sildim. Ofis bilgisayar sistemine bakan herkes sadece benim çevrimiçi olduğumu ve çalıştığımı görecektir. Sizinle doğrudan iletişim kurma girişimi yok. Dan'in bilgisayarının kullanıldığına dair bir kanıt yok. Dan'in hesabını ortadan kaldırmanın açıklaması kolay, çünkü o ayrıldı."

Yine de potansiyel bir delikti. Lila o sabah, insanların trafiği ve hava durumunu izleyebilmeleri için ilçenin cömertçe internette gösterdiği sokak kameralarını iki kez kontrol etmek zorunda kaldı. İki tanesi çalışmıyordu ve okuldan eve dönüşünü buna göre planlamıştı ama bir ya da daha fazlasının tamir edilmiş olması ihtimalini de göz önünde bulundurmuştu. Ofise bağlanmak, trafik kontrolünün o sabah erkenden Dan'in bilgisayarında olacağı ve kendisini hiç ilgilendirmeyeceği anlamına geliyordu. Kendi bilgisayarını ya da aktif olarak kullanılan bilgisayarlardan herhangi birini kontrol etmek hiçbir şey göstermeyecekti.

"Christina . . ." Ama Lila hâlâ ne söyleyeceğinden emin değildi. Başını iki yana salladı. "Unutuldu."

Bu, birinden taşımasını istemek için çok büyük bir yükü. "Tamam, ama-" "Unutulmuş."

Otuz Altıncı Bölüm

TOBIAS HAKLIYDI. LILA ÜRKMEDİ. GINNY izlerken fark etti ki

Lila önündeki bardakla oynuyordu. bir odaya koyup yalnız bırakmışlardı ve o da orada oturmuş, bir bacağı diğerinin üzerine atmış, havada ileri geri sallanıyordu.

Ginny, Tobias'ın gelmesini bekleyeceklerini söyledi ama Lila devam etmelerini ve onun da kendilerine katılabileceğini söyledi. İlginç bir seçimdi ama Ginny şansını sorgulamadı.

Dakikalar geçiyor ve Ginny Pete'in raporunu bekliyordu. Bir saat önce beklemişti ama hâlâ bir şey yoktu. Ama Lila'ya burada ihtiyacı vardı. Tobias olsun ya da olmasın, yolunun dışında.

Ginny odaya tekrar girdiğinde, oturup dosyasını okuyormuş gibi yapmak için acele etmedi. Dosyanın içindekileri ezbere biliyordu, ama bunun hazırlıkla ilgisi yoktu.

Birkaç saniye sonra başını kaldırdığında Lila'nın kendisine baktığını gördü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Lila bardağı kaldırdı. "Suyun tadı bir tuhaf."

Her zamanki gibi pürüzsüz. Sesinde en ufak bir endişe belirtisi yok. Panik yok. Ayrıca, kayıp kocasıyla ilgili bir endişe belirtisi de yok.

Burada oynanacak bir oyun vardı, hayatını kolaylaştıracak ve üzerine çevrilen spot ışıklarını söndürecek bir oyun, ama Lila buna katılmayı reddetti. Kışılığı, Ginny'nin daha önce hiç görmediği düzeyde bir kopukluk sergiliyordu. Sosyopatlarla başa çıkmıştı. Bir dizi sorunu, zehirlenmesi ve hastalığı olan insanlarla uğraşmıştı. Lila hiçbir kutuya sığmıyordu. İçindeki boşluğu bir onur nişanı gibi taşıyordu.

İçeri girecek bir yol bulmak neredeyse imkânsızdı. Ginny soruları ters çevirmeyi ve onu başından savmayı denemişti ama hiçbirisi işe yaramamıştı.

Lila'nın yarattığı kabuktaki tek potansiyel zayıflığı hedef aldı. "Şu anda Ryan'ın evini araştırıyoruz. Orada bir şeylerin sizi işaret edeceğini ve bir ilişkiye dair ipucundan daha fazlasını sağlayacağını tahmin ediyorum."

Lila gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. "Tamam."

Başka biri olsa, Ginny bu cevabı tek yönlü olarak değerlendirirdi. Lila ile Ginny sormak zorundaydı. "Tamam, ne?"

Lila bardağı kendisinden uzaklaştırdı. "Ryan ve ben aylardır birlikte yaşıyoruz. Genelde ayda birkaç kez gözden uzak yerlerde buluşuyoruz."

Bir itiraf. Lila saniyeler içinde her zamanki inkârsız yalanlamalarından gerçeği söylemeye geçti. Ginny'nin beyni konuşmanın gerisinde kaldı, sonra bir anda yakaladı. "Bir ilişkin var."

"Seks yapıyoruz."

Elbette bu ayrımı yapardı. "Sanırım bunları iki farklı şey olarak görüyorsunuz."

Lila gülümsedi. "Öyleler."

"Sanki sözel jimnastik yapıyormuşuz gibi geliyor." Tekrar ... hala ... tanıştıklarından beri her saniye. İlk günden beri yaptıkları dansa devam ettiler.

Lila içini çekti ve uzun bir konuşmaya hazırlanır gibi sandalyesinde kayd. "Ceza savunmasına ilk başladığımda küçük bir şirkette çalışıyordum. Bunu yaptığınızda, bazen uzmanlık alanınız dışındaki davaları almak zorunda kalıyorsunuz."

Oyalama. Yeni bir taktik ama yine de bir taktik. "Bunun Ryan'la bir ilgisi var mı?"

"Bazı boşanma davalarına bakmaya başladım. Korkunç bir işti. İnsanlar çocukları için perde gibi kavga ediyor. Ruh emici."

Ginny de ona eşlik etti. "Duydum."

"Çoğunlukla ofisteki başka bir avukattan öğrendiğim ama doğru olduğunu gördüğüm şeylerden biri de insanların farklı nedenlerle evlendikleridir. Kulağa basit geliyor ama çok incelikli."

"Açıkla bana."

"Bazıları para için evleniyor. Çoğu zaman dışarıdan bakan bizler bunu görüyor ve eşe kol şekeri ya da başka bir aşağılayıcı terim kullanıyoruz. Ancak gerçek şu ki, çoğu zaman taraflar arasında karşılıklı bir anlayış söz konusudur."

Herhangi bir duygu ya da empatiden daha fazla kopukluk. "Çift."

"Onlar bir alışverişin tarafları. İnsanlar ister istikrar için ister para için, ister kaçmak için ister çocuklar için evlensinler, evlilikte taraflar arasında yapılan bir anlaşmadır. Şartlarını sadece kendilerinin bildiği bir anlaşma."

Konuşma dönüp duruyordu. Ginny karşı koymasına rağmen büyülenmiş bir halde konuşmanın içine çekildi. "'İşlem' kelimesini kullanıyorsun."

"Çünkü evlilik tam olarak budur." Lila'nın ayağı yere düştü ve öne doğru eğilerek dirseklerini aralarındaki masanın üzerinde dengeledi. "Suistimal ya da bağımlılık olmadığı sürece, taraflardan biri yeni ya da farklı bir anlaşma istediğinde anlaşma şartları ihlal edilir. Ganimet karısı yaşlanır ve oturup mücevher biriktirmek istemez."

"Artık bir ödül olmak istemediği zaman demek istiyorsun." Mantıklı. Bu aynı zamanda Lila'nın başından beri evliliğiyle ilgili kararsızlığını da açıklıyordu. Bir ödül eşi gibi görünüyordu ama başka hiçbir özelliği bu role uymuyordu.

"Aynen öyle. Çocuğu oluyor, birkaç kilo alıyor ve öncelikleri değişiyor. değil ve yeni bir kol şekeri bulabilmek için ayrılmak istiyor."

Karşılıklı konuşmalar kesildi ve kızın söylediklerinin gerçekliği Ginny'nin kafasına dank etti. "Bu pek romantik değil."

"Evlilik sözleşmesinin gerekli bir parçası olarak romantizm nispeten modern bir fikirdir."

Döndüler, konuştular ve hiçbir yere varamadılar. "Ders kitabı gibi konuşuyorsun. Ve bunun Ryan'la ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Aaron ve ben güvenlik ve rahatlık için evlendik."

Bunlar Ginny'nin seçeceği nedenler değildi. Lila ve Aaron'un evlenmek için belki Lila'nın bile anlamadığı farklı nedenleri olup olmadığını merak etti.

"Gergin geçmişlerden geliyorduk ve karmaşık olmayan bir arkadaşlık istiyorduk."

Her kelime davada var olan azıcık nedeni deşiyordu ki Ginny asıl amacın da bu olduğunu düşündü. "Aaron'la aranızda romantik bir ilişki olmadığını mı söylüyorsun? Fiziksel temas yok mu yani?"

"Seks yapıyoruz." Lila'nın sesi duygudan yoksun bir şekilde titriyordu. Çok boş ve hayattan yoksundu. "Ama Aaron'ı başka bir adam için terk etmezdim."

Ginny bu yorumu nasıl değerlendireceğinden emin değildi. "Bu senin görüşün, ama Ryan Aaron için bir tehdit olabilirdi. Beklenmedik bir anda bile Ryan'ı o şekilde görmüş olabilir."

Lila'nın gözleri kısıldı ama ses tonundaki eğlence hiç kaybolmadı. "Ryan sana bir tehdit gibi mi görünüyor?"

"Çoğu insan ilişkilerinin ortaya çıkması fikri karşısında paniğe kapılır." Bu doğrudan olağan vakalarla ilgili oyun kitabından geliyordu. Sorun şuydu ki, bu vakada ya da karşısındaki kadında olağan olan hiçbir şey yoktu.

Lila başını salladı. "Ben değil."

"O zaman neden bana karşı dürüst olup ilişkinizi en başından açıklamıyorsunuz?"

"Çünkü sırtımda bir hedef var ve onu daha da büyütecek kadar aptal değilim."

Kapının çalınması Ginny'nin yanıtını yarıda kesti. Pete başını içeri uzattı ve Ginny'ye salona gelmesini işaret etti.

"Çok sürdü," dedi. Pete'den yayılan enerji, onun kötü zamanlamasından duyduğu hayal kırıklığını . "Ne oldu?" Konuşmaya devam etti, cevap vermesine izin vermeyecek kadar yatırım yapmıştı. "Bir şey bulmuşsun."

"Kutular şimdi geliyor ama bunu görmek istersin diye düşündüm." Ona kalın bir dosya uzattı.

"Ne oldu?"

Pete gülümsedi. "Sayfayı çevir."

Otuz Yedinci Bölüm

LILA PARMAKLARINI KONFERANS MASASINA VURDU. Bir süredir bir saattir bu odada. Ginny aramış ve içeri gelmesini istemişti. Merakına karşı koymak çok zor oldu ama can sıkıntısı yerini endişeye bıraktı. Başka bir yerde olmak isterken burada olmak, içinde derin bir çalkantı başlattı. Kuşkunun gölgesi üzerinde dolaşıyor, santim santim kararıyordu.

Seçenekleri kafasında yarışıyordu. Ayağa kalkabilirdi. Tutuklanmamıştı. Onu orada tutmak için bir nedenleri yoktu ve Tobias onsuz konuştuğu için onu öldürecekti. Ama Ryan ve arama emri. Bu kombinasyon onu koltuğunda tutuyordu.

Saatler sonra kapı açıldı ve Ginny elinde yeni bir dosyayla içeri girdi, bu seferki daha kalındı ve değerli bir hediye gibi kolunun altına sıkıştırılmıştı.

Lila, Ginny'nin hafif yürüyüşünü görmezden gelmeye çalıştı. Genelde etrafında dolaşan gerginlik bulutu azalmıştı. Bu iyi bir şey olamazdı. "Ryan'ın evinde kıyafetlerimi mi buldu? Orada nadiren uyurdum, ama bir-"

Ginny elindeki dosyayı bir şaplaqla masanın üzerine bırakarak konuşmayı kesti. Dosyayı Lila'nın önüne itti.

Tobias içeri dalmak için o anı seçti. Nefes nefese kalmıştı ama müvekkilinin kendisi olmadan kolluk kuvvetlerine gevezelik etmesi fikrine karşı soğukkanlı ve iyi görünmeyi başarmıştı. Ginny'ye bir gülümseme fırlattı ve Lila'ya ters ters baktı.

Onun hoşnutsuzluğunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Onu suçlamadı. Bunu ona yapsalar müşterisini öldürürdü.

Onun yanına otururken "Neredeyiz?" diye sordu.

Lila dosyaya bakmakla meşguldü. Elini dosyanın üzerinde gezdirdi ama parmakları dosyanın kenarlarını kapatmayı reddetti. "Nedir bu?"

"Ryan'ın dosyası." Ginny sandalyeyi çekip tekrar oturdu. "Senden."

Onun üzerine.

"Ne?" Onun

hayatı. Onun.

Lila'nın aklına Ryan'ın ofisindeki raflarda sıra sıra dizili kitaplar geldi. Zehirler ve ölüm şekilleri hakkında olanlar. Gerçek vakalar. Bazılarında onun parmak izleri vardı çünkü o ciltleri kişisel kütüphanesi olarak kullanmış, plan yapmasına yardımcı olacak parçaları seçmişti.

Önündeki dosya tanıdık gelmedi.

Tobias onu kendine doğru çekti. "Bunun bir günlük olduğunu mu söylüyorsun?" Bu Lila'ya yanlış gibi gelmişti. "Pek öyle birine benzemiyor." "Bu bir araştırma."

Ginny'nin sesindeki hafiflik Lila'yı germişti. Bakışları tanımlanamayan örtüye kaydı, sonra tekrar Ginny'ye döndü. "Anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsun." Ginny dosyaya tekrar baktı. "Ailenin geçmişi. Başka akrabalarıyla yaşamaya başladıktan sonraki yetiştirilme tarzıyla ilgili notlar."

Lila'nın elleri titremeye başladı. Masaya çarpan saati şingirdiyordu. Parmaklarını birbirine kenetledi ve kucağına götürdü.

Tobias onun ellerini kendi elleriyle kapattı. "Tüm bu bilgilere neden sahip olduğunu söyledi mi?"

"Görünüşe göre bir kitap yazıyor. Lila ve ailesi hakkında. Babasına ve yıllar önce olanlara odaklanan bir kitap." Ginny'nin bakışları Lila'nın yüzünde gezindi. Orada gördüğü şey kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Bilmiyor muydun?"

"Varsayımında bulunuyorsun," dedi Tobias.

"Eğitilmiş bir tahmin, ama bu büyüklükte bir yığın toplamının en belirgin açıklaması olduğunu görebilirsiniz. Lila'nın davranışları ve söylediği şeylerle ilgili o notları almak."

Ginny'nin ısrarıyla Tobias kapağı açtı ve sayfaları karıştırdı. Çevirdiği her sayfada kaşları daha da çatıldı.

Lila'nın hayatı tükenmişti. Vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı ve enerjisini ellerini kaldırmaya yönlendirdi. Tobias'ın kolunun üzerinden dosyaya bakıyormuş gibi yaptı. "Bilmiyordum."

Parmaklarındaki hissi kaybetti. Kâğıtlar bir bulanıklık içinde önünden geçti.

Tobias ona baktı. "Aaron ve senin hayatın hakkında burada bilgisi var."

"Görünüşe göre seni takip ediyordu, sen etrafta yokken insanlarla senin hakkında konuşuyordu."

Ginny'nin sesinin sabit davulu Lila'nın kafasında yankılandı. Sözcükler Lila'dan sekiyor, işlemeyi reddediyordu. "Okuyabiliyorum."

Ginny elini uzattı, yığını karıştırdı ve bir kâğıt çıkardı. "Orada senin için bir teşhis bile var, gerçi o öyle bir doktor olmadığı için bu doğru kelime olmayabilir."

"Yapmayalım-"

Lila sayfayı yaklaştırarak Tobias'ın tartışmasını kesti. Not gözüne çarptı. *PTSD. Anksiyete bozukluğu. Olası bağlanma bozukluğu ve disosiyatif durum.*

Toplantılar. Yemekler. Kahkahalar. Onunla geçirdiği zaman, hayatının dışına çıkmasına ve normalliğin tadına varmasına izin verdi. Başkalarının nasıl yaşadığına bir bakış.

Anılar içinde yuvarlandı. Park. Onun ofisi. Syracuse'daki o otel. Hiçbiri gerçek değildi. Onu kullanmıştı. Ona yalan söylemişti. Onu hayal kırıklığına uğratan bir adam daha.

bir çığlık yükseldi. Göğsünü itti ve boğazını hırpaladı. Her kası ağrıyor ve onu içinde tutmak için geriliyordu.

"Onun için çalışıyordun, Lila," dedi Ginny.

Evet, anladı. Onu bir vaka çalışması olarak görüyordu. Para kazanmanın ve yeni kitabında anlatmak istediği şeyi kanıtlamanın bir yolu olarak. Her şey görev süresiyle ilgiliydi. Çalışması. Araştırması. Para ya da şöhret.

Mesaj Lila'nın kafasında çınliyordu: onu bir tür suç istatistiği olarak görüyordu.

Hiçbir zaman kız arkadaş rolünü oynamamıştı ve hiçbir zaman bir erkek arkadaş istememişti. Büyük bir aşkı paylaşmıyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ama ilişkilerinin farklı bir düzeyde yürüdüğü açıktı. Ama saygı bekliyordu. Yatakta ve dışarıda rahatlığa inanıyordu. İstemek ve arzulamak, dinlemek ve en azından temel düzeyde insani nezaketle ilgilenmek.

Hepsi bir yalandı.

Ginny'nin herhangi bir tepki göstermesine izin vermeyerek, beklenmedik vücut darbesinin üzerinden ve etrafından konuştu. "Ve? Bunu bana göstermenin büyük bir amacı olduğunu varsayıyorum."

"Senin hakkında yazmak, hayatından para kazanmak düşüncesiyle seni bu kadar yakından izliyorsa, başka neler bildiğini merak ediyorum."

Baş ağrısı Lila'nın içini gümbürdetti. Beyninin içinde yüzen düşünceler ve endişeler arasında doğru cevabı bulmaya çalıştı. "Aaron'ın nerede olduğunu bilmiyorum."

Ginny o öğleden sonra ilk kez gülümsedi. "Ama belki Ryan ."

Otuz Sekizinci Bölüm

LILA'NIN KAFASINDAKİ ÇIGLIKLAR DURMUYORDU. Ginny'nin sesini duyabiliyordu. alaycı sesini ve Ryan'ın araştırmasından bahsettiğinde Tobias'ın yüzündeki paniği gördü. Toplantıdan sonra Tobias ona Ginny'yle yalnız konuşması konusunda uzun bir nutuk çekti, sonra da şerifin ofisinde kalıp Ryan'ın evinden başka neler çıkardıkları hakkında bilgi almaya çalıştı.

Oraya gidip Ryan'ın ofisini yakmak istedi. Telefon etti ve acil durum sinyalinin kullandı ama Ryan geri aramadı. Telefonu açsa bile mantıklı ve odaklanmış kalabileceğinden değil.

O lanet dosyada babası ve Amelia hakkındaki eski gazete kupürlerini görmek onu çileden çıkarmıştı. Mühürlü olması gereken isim değişikliği evraklarının bir kopyası bile ondaydı. Muhtemelen bir memurla tatlı dille konuşarak ona vermesini sağlamıştı. Ona artık eski ismiyle ve eski hayatıyla bir bağlantısı olamayacağını söylemişti ama onun ava çıkacağından hiç şüphelenmemişti.

Ona çok şey anlatmıştı. Kadın polis ona annesinden bahsettikten sonra ruh halinin nasıl öfkeden boşluğa döndüğünü. Annesinin, onun annesi olmaktansa ölmeyi tercih ettiğini fark ettiğinde onu iki katına çıkaran acı hakkında.

Paylaştıklarını ve ona güvenebileceğini düşünüyordu. Seks için bağlandılar ama onunla konuşabiliyordu. Ryan onu dinledi. Hayatta kalma işlev bozukluğunu Aaron gibi anlamıyordu çünkü bunu yaşamamıştı ama Ryan onu yargılamadı. Açık uçlu sorular sordu ve onun konuşmasına izin verdi.

Şimdi nedenini biliyordu.

Aile odasının ortasında durduğu süre uzadıkça, kafasının içindeki sesler daha da yükseliyordu. Bağırış çağırış ve gürültü isyanı. Hayatının en kötü kısımları zihninde hızlıca ileri sarıldı. Babasının sesi. Aaron'ın

videodaki hasta gülüşü. Ryan'ın kahve dükkânındaki masanın üzerinden ona gülümseyerek güven verme şekli.

Erkekler onu kullanıyor. Ona yalan söyleyen. Onu beceriyorlar. Onu kırmak için çaresiz.

Gözlerini kapatıp kulaklarını tıkaması ateşin yükselmesini engelleyemedi. Oda döndü ve öfke üzerine çöktü. Öfke vücuduna yayıldı ve boğazında dans . hapsolmuş çığlık dışarı çıkmak için çırpınana kadar her santimini kararttı.

Öfkesini bir saniye daha bastıramayarak şöminenin ucundaki vazoya uzandı. Onu iki eliyle kavradı ve şöminenin taşına olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Acı dolu bir çığlık attı.

Çığlığı sessiz evin içinde yankılandı. Tatmin edici *çatırtı* kulaklarında çınladı.

Mavi cam paramparça oldu, kırıklar parke zemine, kanepenin altına ve şömineye sıçradı. Parçalar bacaklarına battı ve yanağında bir kesik hissetti.

Odaklanmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Nefesini yavaşlatmaya ve vücudunu yere yığılmamak için zorladı. Bunu yaptığında, cam yağmurundan dökülenleri gördü. Parçalar her yere yapışmıştı. Bazıları ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Vücudu aniden çok ağırlaşmıştı. Gözlerini açık tutmak ve başının sallanmasını engellemek zordu. Dikkatli adımlarla mutfığa doğru yürüdü ve enkaz alanının ortasından çıktı. Dağınıklığın en kötüsünün etrafından dolanmaya ve odanın karşısındaki bar taburesine ulaşmaya çalışırken camlar çatırdadı.

Birkaç dakika sonra mutfak tezgâhının başına oturmuş, olayın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Kafasına üşüşen düşüncelerin arasından sıyrılmak için düğmeye bastı ve başka birinin konuşmasına izin verdi.

Bu Nia Simms ve Gone Missing, mahallenizde ve ülke çapında büyük ve küçük vakaları tartışan gerçek suç podcast'i.

Günlerce bu aptal podcast'e yapışıp kaldıktan sonra, rüyalarında o açılışı duydu. Yuvarlanıyor ve Nia'nın derin sesi ona sesleniyordu. Gerçek ile kâbus arasındaki çizgi değişiyor ve bulanıklaşıyordu.

Bugün haftalık arama programımız var. Soruşturmalar ve kayıp üç kadın hakkında konuşalım. Gizemler ve kayıp komşular hakkında konuştuğumuza göre, düşünceleriniz varsa Aaron Payne hakkında bana bildirin.

Bölgemizdeki kayıp vakaları birbiriyle bağlantılı mı? Görev gücü tüm bu vakaları birlikte incelemeli mi? Bu insanları eve getirmek için neleri bilmemiz gerekiyor?

Nia'nın isimleri haberlerde tutmak için çok çalıştığı bu podcast'te bile, üç kadın kayıptı ve Aaron'ın adı spot ışıkları altındaydı. Odadaki tüm enerjiyi emdi ve orada bile değildi.

İlk zor işi Nia yaptı. Üçü arasındaki bağlantı teorisini ortaya attı. Konuyu zorladı, onları haberlerde ve halkın zihninde tuttu, sesleri çıkmaz hale geldikten sonra, neredeyse hiç bahsedilmedi. Ama şimdi o ve arayan insanlar, şiddeti gerçekleştirmiş olabilecek erkekler hakkında konuşurken köpüren bir çılgınlığa kapıldılar. İlgileri vahşi ve insan olarak kadınlardan kopuk bir şeye dönüştü. O ailelerin kayıplarını görmezden geldiler.

Karen Blue. Julie Levin. Yara James.

Lila onların isimlerini hatırlayacağına yemin etti.

Teoriler uzayıp gidiyordu. Telefon konuşmaları büyük bir tahmin oyununa dönüşürken o da dinledi. Aaron hakkında konuşan herkes onun hakkında da konuşuyordu. Varsayımlarda bulundular. Onu, bir adamın kendisine ilgi göstermesinden mutlu olan ve diğer adamın ilgisini korumak için kocasını öldüren zavallı bir yalnız olarak gösterdiler. Hepsi saçmalık ve çıldırtıcıydı.

Kolunu tezgâhın üzerinden kaydırды, başka bir şey yapamadı. O kadar çok enerji harcamıştı ki, vücudu şimdi ağır ve cansız hissediyordu. Bir kez daha itti ve kumandanın ucuna dokundu. Bir sonraki arayan içeri girdiğinde kapatmaya hazır bir şekilde yaklaştırdı.

"Aaron'ı tanıyorum ve o herkesin düşündüğü gibi biri değil."

Ayrıntı içermeyen hızlı bir çekim. Muhtemelen çoğu insan için görmezden gelinmesi kolay. Lila değil.

Bu yorum bitkin bedenine yeniden hayat verdi. Bu sesi tanıdı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

TAM İKİ SAAT VE HIZLI BİR TEMİZLİK İŞİ SONRA, LILA Ryan'ı takip etti ofisinde. Kadının defalarca yaptığı ulaşma girişimlerini, hatta üniversitenin ana numarasını bile görmezden .

Ofisinin kapısına vardığında, kendini tam gaz öfkeye kaptırmıştı. İçinden öfke akıyordu. Yazdığı notlar ve tüm o yan yorumlar zihninde bir film gibi akıp gidiyordu.

Kapıyı açtı ve çalmadan içeri girdi. Bu hareket Ryan'ı hazırlıksız yakaladı. Onunla yüzleşmek için pencereden uzaklaştıkça elindeki kitabı bıraktı.

Yüz ifadesindeki hiçbir şey *hoş geldin* demiyordu. Bir parça "bu ne ?" ile "*lanet olsun*" karışımı bir his aldı ve adamın yarı haklı olduğuna karar verdi.

Birkaç saniye sonra, kapıyı kapatma işareti olarak algıladığı bir hareketle başını salladı. Tüm sırları içeride tut ve halkın bu karmaşayı görmesine izin verme. Bu şekilde büyümüşü ve onunla birlikte olmak onu bu zihniyete geri döndürdü. Sırlar ve entrikalar. Ama yine de kapıyı kapattı.

İlk konuşan oydu ve ses tonundaki sert fısıltı sertliğiyle uyumluydu. "Buraya gelerek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Çağırma cevap vermedin." Sesini alçaltma ya da dizginleme zahmetine girmede. Kadının geçmişini didik didik ettiğinde onun itibarını önemseme hakkını kaybetmişti.

Eğilip kitabı aldı ve raflardaki yerine özenle yerleştirdi. "Polis dün lanet olası evimi aradı, Lila."

"CID."

"Ofisin tam adı gerçekten önemli mi?"

Sesi öfkesiyle birlikte yükseldi. İçindeki her hücre penceresini açmak ve ihanetini dörtluye haykırmak için çığlık atıyordu. Bırak

ondan sonra *en sevdiği profesör* etiketini geri kazandı. "Sinirlenmene gerek yok."

"Affedersiniz?"

Tüm durumu tersine çevirmiş ve onu suçlamıştı, onu af dileme rolüne sokmuştu. Sanki şu anda endişelenmesi gereken yeterince çöp yokmuş gibi.

Siktir et onu. Bu saldırgan vuruş onun dengesini bozmak içindi. Şu anda yaşadığı yerin orası olduğunu bilmiyordu. Uçurumun kenarlarında, uçuruma düşmeye hazır.

"Drama, sahte öfke -bu her neyse- biraz azaltın. Öğrencileriniz izlemek ve alkışlamak için burada değil."

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Evlilik saçmalığın hayatımı alt üst etti."

Belki de doğrudu. Bunun bir parçasına sahip olması gerekiyordu, ama bunu sessizlik içinde yapacaktı, ta ki adam onun hakkında hiçbir uyarıda bulunmadan topladığı tomar tomar kâğıdı açıklayana kadar. "Oh, gerçekten mi?"

"Benim bir işim ve bir hayatım var, Lila." Masasının arkasındaki kapalı pencereyi işaret etti. "Şu anda bölüm başkanıyla bir toplantım var ve -"

"Beni kullandın."

Dondu kaldı. Bir saniye sonra kolu yanına düştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ama o biliyordu. Ani boş ifadesi ve sesinin hafifçe yükselmesi onu ele vermişti.

Onun çok farklı olduğunu düşünmüştü ama öyle değildi. "Araştırma. Benim hayatım. Babam. Annemin intiharı."

Eli sandalyesinin arkasına kapandı. "Açıklayabilirim."

Tabii, şimdi açıklamak istiyordu. Ne kadar da uygun. "Pisliğin teki olduğunu mu? Gerek yok. Anlıyorum."

Parmakları sıkılaştı. "Dikkatli ol."

"Neyin?" O konuşmayınca, çalıştı. Aynı düzlemde olduklarından emin olmak için. "Tehditler mi? Gerçekten mi Ryan?"

Uzun bir nefes verdi ve gözle görülür bir şekilde kontrolü yeniden ele aldı. Alnındaki gergin kaş çatma çizgisi kaybolmuştu. Elleri artık deriyi boğucu bir sıkılıkla tutmuyordu. "Tamam, bir saniye sakinleşelim."

Déjà vu yüzüne bir tokat gibi çarptı. Sakinleştirici ses. Gaz lambası. Aaron bu taktikleri kullanmıştı. Onlarda çok başarılıydı. Nefret ediyordu.

Ryan'dan daha iyisini beklediği için bu saçmalığın Ryan' gelmesi onu daha da sinirlendirdi. "Şimdi de beni yatıştırmak mı istiyorsun?"

Uzanıp panjurları kapattı, güneşi engelledi ve odayı gölgeye gömdü. "Bunu burada yapmamalıyız."

Ona yanıt vermeyi reddettiğinde bu savaş alanını seçti. "Bağıracağımdan mı korkuyorsun? Seni utandırmamdan mı?"

"Araştırma düşündüğünüz gibi değil. Eminim bunu daha büyük bir şeye dönüştürmüşsünüzdür ama-"

"Aaron da bana aynı şeyi söyledi."

Ryan'ın başı geri döndü. "Ne? Beni götveren kocanla mı kıyaslıyorsun?"

Oyalanmayacaktı. Ta ki adam planını ve onun bu planın neresinde olduğunu düşündüğünü itiraf edene kadar. "Onlar. Buldular. Notlarını. Notlarını."

"Birlikte çalışmaya başladık ve sende bu geçmiş vardı ..." Yüzünü buruşturdu. "Büyük bir plan yoktu. Bir anda oluverdi."

"Eminim öyledir." Kendini avlanmış hissetti.

"Benim işim bu, Lila. Davaları duyarım, ilgimi çeker ve içine dalarım."

Asla gelmeyecek özrü bekleyerek bir saniyesini bile boşa harcamadı. "Bütün açıklama bu mu? Sanki büyük bir beyne sahip olmak seni ahmak olmaktan kurtarıyor mu?"

"Bir kitap yazıyorum. Bunu biliyordun."

Eşyaları fırlatmamak için kitaplığa tutundu. "Ailemle ilgili kısmı atlamışsın."

"Hayır." Bir çocuğa yaptığı gibi tek parmağını kaldırdı. "Yetiştirilme tarzı ile suç arasındaki bağlantı hakkında ve-"

"Umurumda değil." Derse ihtiyacı yoktu. Tek istediği, gerçekten de arzuladığı -Birkaç dakikalık dürüstlüktü. "Gerçeği itiraf et. Açıkça söyle."

Aralarındaki sessizliğin uzamasına izin verdi. Bir ömür boyu boşlukları doldurduktan ve bir şeyler hissetmekten daha kolay olduğu için her şeyin geçip gitmesine izin verdikten sonra, bunun gitmesine izin veremezdi.

Ryan tekrar konuşmaya başlamadan hemen önce ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Bu arka plan. Önemli bir şey değil."

Komikti, çünkü bu onun için her şey demekti. "O kadar kolay yalan söylüyorsun ki, başka hangi saçmalıkları tozunu alıp paketlediğini ve bana başka bir biçimde sattığını merak ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Hemen döneceğim bebeğim."

Küstah ses tonunun geri dönmesi, kurnazlıktan - nihayet - gerçek bir şeye geçtikleri anlamına geliyordu. "Sana yetiştirilme tarzımdan bahsetmiştim. Bunu bir kitap için kullanacak cesaretin olacağını hiç düşünmemiştim."

"Peki ya geri kalanı? Hiç konuşmadığımız gözetlemeler gibi mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ofisimde dolaşıyorsun." Bakışları kitap raflarına kaydı. "Hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Benimle burada buluşmak için birden fazla kez ısrar ettin. Raflarımı inceledin, kitaplarıma baktın. Kitaplarımı karıştırıp zaman harcadığını san."

Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. "Öyleydim."

Bir kitap çıkardı. *O* kitabı. Yıllar önce ona havalandırma deliğinden nasıl karbon monoksit geçireceğini öğreten vakanın olduğu kitabı.

"Gerçekten ne yapıyordun? Belki ders çalışıyordun? Aaron'a sonsuza dek nasıl bakacağını mı öğreniyordun?" Ryan cevabı açıkça bildiğini düşündüğü halde sordu. "Nasıl öldürüleceğini ve cesedin nasıl saklanacağını mı öğreniyordun?"

"İnanılmazsın."

"O kadar çirkin mi?" Sandalyesini kenara itti ve masanın üzerine, tam karşısına çıktı. "Seni kullandım mı? Güzel. Suçluyum. Belki de kullandım. Fırsat oradaydı ve ben onu yakaladım."

"Ben şimdi bir fırsat mıyım?" Birkaç kitabı karıştırarak onu teğet geçtiği için hissettiği suçluluk duygusu, bir öfke fırtınası içinde kayboldu.

"Ama ben de beni kullanıp kullanmadığınızı merak ediyordum. İşimle ilgili sorular. Alanıma olan ilgi." Yumrukları masanın üzerinde dengede dururken öne doğru eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Beni takip ettin."

Ego... bunu daha önce nasıl gözden kaçırmıştı?

"Aylar önce ev almak için aradığında telefona cevap verdim. Benim işim bu, dahi. Komisyon için insanlara yalakalık yaparım." Aylar önce Aaron'ın bir canavar olduğunu bilmiyordu. Onu durdurmak için bir yol aramıyordu. Bu zamanla değişti.

Ryan'la yaşadıkları onun için gerçektir. En azından başlangıçta. Sonra, biraz uzmanlığa ihtiyacı olduğunda, ilişkinin uygun olduğu ortaya çıktı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştü ama şimdi daha çok onu takip eden, ihtiyacı olan bilgi için peşinden giden kişi Ryan'mış gibi görünüyordu.

Gözleri kısıldı. "Dikkatini çeken kitaplara baktım."

"Söyle." Sesinde meydan okuma yükseldi. "Oynamayı bırak ve hangi suçlamayı yapmak için can atıyorsan onu yap."

"Yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum."

Cümlesini bitirdiği sırada kapı çalındı. "Aldırma," dedi. Çünkü işleri henüz bitmemişti.

Kapı açıldı ve Ginny, Lila'nın Ginny'nin kendisini sorguladığı ofisten tanıdığı iki şerif yardımcısıyla birlikte içeri girdi. Hemen arkasında, iki yanında duruyorlardı. Bir ekip olarak, zorlu ekip oluşturuyorlardı.

Ginny'nin bakışları Lila'ya takıldı ve başını salladı. "Seni burada bulmak ne büyük sürpriz."

"Hâlâ beni takip mi ediyorsun?" Mantıklı gelmişti. Aaron kayıpken ve yeni bir ipucu yokken, çaresiz olmalıydılar. Ama onu tekrar karakola sürüklemek?

"Olmalı mıyım?" Ginny her zamanki vurdumduymaz tavrıyla karşılık verdi.

"Lila sadece notlarımı sormak için burada. Senin sayende." Ryan'ın sesi Ginny'yle konuşurken normal bir düzeye inmiş, sakın ve kontrollü bir etki yaratmıştı.

Ginny pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bir ilişkiniz olduğunu itiraf etti."

Bakışları Lila'ya kaydı. "Öyle mi yaptı?"

Lila henüz o noktaya gelmemişti. Eğer ona cevap verseydi, bu bir şok olmazdı. "Paylaşmayı unuttuğun sürprizleri olan tek kişi sen değilsin."

"Beni uyarmanız ne güzel." Bu yorumu yaparken her iki kadına da baktı.

Ginny homurdandı. "Artık senin için mi çalışıyorum?"

"Lila'nın burada olmasından kastım başka bir şey olmadığını söylemekti." Elini havada salladı. "Biz sadece konuşuyorduk."

Yirmili yaşlardaki gençleri kolaylıkla idare eden bir adam için, savunmaya geçmesi komplo yemi gibi göründü. Bunu biliyor olmalıydı. Lila gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Sesindeki panik aksini gösteriyor, o yüzden belki biraz yumuşarsın."

"Haksız değil, ama ofisime döndüğümüzde herkesin neden olduğu yerde olduğunu açıklayabilirsin." Ginny yardımcılara kenara çekilmelerini ve Ryan'ın ofisten çıkmasını işaret etti.

O değil. Bu dűőűnce Lila'nın aklından geğti. Ryan için buradaydı, onun için değil. Lila'nın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama daha sonra ne olacağını tahmin etmekten kurtulacağı için olaya en n sıradan tanık olmayı takdir ediyordu. Nia ve podcast bilecekti, ama bu kez önce o bilecekti.

Ryan ilerlemek yerine pencereye yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Size sorularımız var." Ginny orada öylece durmuř, vűcút diliyle hiçbir řey belli etmeden yűzleřiyordu.

Kadın Ryan'ın koluna uzandığında, Ryan omuz silkerek onu tutmaktan vazgeçti. "Hayır. Biliyor musun? Benden bu kadar. Artık yokum. Adamı tanımıyorum bile. Aaron Payne'i başkasına sor."

"Telefonunu sizin evde bulduk." Ginny'nin bakıřları Ryan'dan Lila'ya, sonra tekrar Lila'ya kaydđ. "Aaron'ın telefonu. O ldűęűnde kaybolan telefon."

Ryan'ın aęzđ açık kaldđ. "Ne?" "Ne?"

Lila da aynı anda sordu.

"Onu senin evinde bulduk." Ginny bu kez Ryan'ın kolunu tuttu ve bırakmadđ. "Yani, hayır, sorularla işiniz bitmedi."

Kırkınıc Bölüm

LILA, TOBIAS İLE ŞERİF OFİSİNDE BULUŞTU. Odaya yaklaşmasına izin verilmedi.

Ginny'nin Ryan'ı sorguya çektiğı yere... yine. Tobias neler olduğı hakkında bilgi almak ve bu gece hayatta kalmaları için tek sürprizin telefon olduğunu doğrulamak için oradan ayrıldı.

Ryan'la kavgası en kötü zamanda gelmişti. Ryan'ın ofisinde kitapları karıştırdığını hatırlamasına neden olmuş, sonra da onu doğrudan Ginny'ye yöneltmişti. Şu anda kendi kışını korumak için Ginny'ninkini sunmaya çalışıyor olabilirdi. Bu tipik bir hareket olurdu ama şaşırtıcı değildi.

Ryan bunca zaman bir ajandayla hareket etmişti ve o bunu gözden kaçırmıştı. İçgüdüleri yanlış çalışmıştı. İhtiyacı olan ya da istediğı son şey, yetiştirilme tarzının herkesin didik didik etmesi için yarılmasıydı. O boş yılları yeniden yaşamak bir seçenek değildi.

Ama çok daha büyük bir karmaşa ortaya çıkmıştı. Açıklayamadığı bir şey. Aaron'ın telefonu. Bulunduğı yerle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ryan'da hiç olmamıştı. Ginny'nin varsayımlarına rağmen, iki adam hiç tanışmamıştı ya da tanışmışlarsa bile bunu ondan saklamışlardı. Bunun neden olabileceğini bir türlü anlayamıyordu.

Yoldan çıkmış bir düşünce. Ensesindeki küçük bir sızı, adamların onun haberi olmadan işbirliği yapmış olma ihtimalini gündeme getirdi. Karşılaşmış olabilirlerdi. Kavgaya etmiş olabilirlerdi. Eğer Ryan kitabına malzeme bulacak kadar çaresizse, Aaron'a arka plan için ulaşabilirdi. Ama kulağı en iyi ihtimalle zayıf gelen bu noktadan, Ryan'ın Aaron'ın ortadan kaybolmasına yardım ettiği fikrine atlamak, köprü kurulamayacak kadar geniş görünüyordu.

Bu son olasılık, ne kadar uzak olursa olsun, midesinin bulanmasına neden oldu. Biriyle savaşmak berbattı. İkiisiyle birden karşı karşıya gelmek, beynini yeni seçenekler ve planlar bulmaya zorluyordu.

Ama Ryan'ın komplocu olduğu fikri ona o kadar olasılık dışı geliyordu ki zihnini buna odaklanmamaya zorladı. Bu da onu kafa karıştırıcı bataklığa geri döndürdü. Cep telefonu bıraktığı yerde olmalıydı: Aaron'un ceketinin cebinde. Zihninde planın her adımını gözden geçirdi. Zorlanmıştı ama hepsinin üstesinden .

Görünmez zehirli dumanlar. Bir bulanıklık bekliyordu ama odaya baktığında şey normal görünüyordu. Aaron'ın bedeni hariç her şey misafir yatağının üzerinde çapraz bir şekilde yayılmıştı.

Ağzına sımsıkı kapattığı bir havluyla içeriye, bayat ve zehirli havanın derinliklerine, odanın diğer tarafına doğru koştu. Her adımda bezi kapalı ağzına daha sıkı bastırıyordu. Titiz pencere kilidi parmaklarına karşı savaştı. Ciğerleri nefes alma ihtiyacıyla yanana kadar çekiliştirip durdu.

Birkaç saniye daha geçti ve metal menteşe şangirtiyi açıldı. Pencereyi yukarı itti ve karanlık arka bahçeden içeri serin hava doldu. Tazeliği içine çekti, keşke önceden düşünüyüp bir maske alsaydım diye düşündü. Karbon monoksit kutusu yeterince hile ve yalan gerektirmişti. Havalandırma deliğine doğru şekilde yerleştirmek ve evin geri kalanını korumak için etrafını bantlamak göz korkutucu olmuştu.

Yatağın etrafına, Aaron'un kıpırdamayan bedeni dışında her yere baktı. Sonunda Aaron'un saçlarına odaklandığında, bir keresinde griyi kovmak için yakında saçlarını boyaması gerekeceği konusunda şaka yaptığını düşündü. Verdiği kısa cevap hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

şimdi ona bakıyordu, sessiz ve durgun. Kır saçlarının endişesi çok gerilerde kalmıştı. Bir kolu yanına doğru uzanmış, parlak altın alyansı görünüyordu.

Kaçınılmaz suçluluk duygusunun vurmasını bekledi, eğer bu kızları kurtarmak anlamına gelecekse ömür boyu tahammül edebileceğine kendini ikna etmişti. Ama hiçbir pişmanlık ya da acı duygusu hissetmedi. O videoları görmek, kızların onun vücudunu övmelerini ve onun zevki için kendilerine kullanmalarını dinlemek, onu zihninde bir erkekten saf bir canavara dönüştürmüştü.

O ejderhayı öldürmüştü. Onun tımarını durdurdu, .

O geceden beri onun kendisine dokunmasına izin vermemişti ve ellerini ondan uzak tutmak için her şeyi yapmıştı. şimdi uzandı ve nabzını yokladı. Beklediği o belirgin gümbürtü yoktu.

Geriye temizlik kalmıştı. Artık ölü bir ağırlıktan başka bir şey olmayan vücudunu giydirmek. Battaniyeye sarmak ve garaja sürüklemek. Onu arka koltuğa yerleştirip yere saklamak. Telefonu ve videoları keşif için hazır etmek.

Sırtında, kirli hava ve pencereyle olan mücadelesinden dolayı terden kaygan bir tabaka vardı. Acıdan kasları gerilmiş ve kilitlenmişti ama devam etmek zorundaydı. Gün ağaracaktı ve arabanın o zamandan çok önce yerinde olması gerekiyordu.

Zaman .

Tobias ona doğru yürüdü, her zamanki neşesinin tüm izleri yüzünden silinmişti. "Ryan, Aaron'la hiç tanışmadığı konusunda ısrar ediyor ve telefonun evine nasıl girdiği konusunda hiçbir fikri yok."

Bu bildikleriyle uyuşuyordu ama Lila için önemli olan, cevabın "henüz" olabileceğinden korksa da, adamın söylemediği bilgilerdi. "Ginny ne diyor?"

Tobias kaşlarını çatarak ona "Neyin var senin?" diye sordu. "Ben aslında Ryan'ın avukatı değilim, o yüzden bana söylemiyor."

Lila alaycı sözleri duymazdan geldi ve şerifin ofisinde çalışanların koşuşturmalarını izledi. İlk kez ona odaklanmamışlar ve erkeklerin sizin hakkınızda *gerçekten* ne düşündüklerini bilmenizi istediklerinde sık sık yaptıkları gibi yüksek sesle fısıldaşmıyorlardı. Bugün telefonlara cevap veriyorlardı ve birkaçı en büyük camlı ofisin yakınındaki arka köşede daire çiziyordu. Kimse ona dikkat etmedi. Sanki bunu yapmamak için kendilerini zorluyorlardı.

Başını iki yana salladı. "Bunu anlamıyorum. Aaron'ın telefonuyla ilgili bu şey hiç mantıklı değil."

Tobias onu ana odanın köşesinden ön kapılara giden daha sessiz koridora yönlendirdi. "Lila, odaklanman gerek. Ryan'ın Aaron'ın kayboluşuyla bir ilgisi var gibi görünüyor, ya da en azından öldüğü zamana yakın bir zamanda onunla buluşmuş, ki bu bir sorun, çünkü bunu hiç açıklamadı."

"Bu doğru olamaz."

Tobias kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. "O kadar emin misin?"

"Aralarında hiçbir bağ yok." Bu sözleri her söylediğinde ya da düşündüğünde, doğru olduklarından daha emin hissediyordu. Bunun Ryan'ın yanlış yaptığına dair "gerçek" bir kanıttan başka bir şey olduğuna dair ilk varsayım ona doğru geliyordu.

Tobias başını salladı. "Bir de sen varsın. Aralarında oldukça büyük bir bağ var."

"İkisi de benim için ölümüne savaşmazdı." Bunu ihmalleri ve davranışlarıyla kanıtlamışlardı.

Tobias nefesinin altında küfretti. "Kendini küçümsüyor olman mümkün mü?"

"İkisini de tanıyorum." Tanımiyordu. Tobias yılların sadakatiyle onun yanında yer aldı. Onun kendini tuttuğunu biliyordu ve onunla mücadele etmedi. Onun en sert eleştirmeni ve en büyük amigosuydu. "Bir araya gelip ne kadar berbat olduğum hakkında konuşmadıkça ikisi de rahatsız olmazdı."

"Bu kadar konuşma yeter."

Onun kaşlarını çatmasını ve sesinin tokadını görmezden geldi. "Ben ciddiylim.

Burada başka bir şeyler dönüyor."

"Bir teorin var. Söyle bana."

Henüz değil. O daha iyi biliyordu. "O kadar basit değil."

Etrafında uğursuz bir şeyler dönüyordu, bu da arkasında Aaron'ın anlamına geliyordu. Çürüyen çekirdeği buna rehberlik etti. Tek tahmin edebildiği

podcast'i takip ediyor. Üniversiteden yeni mezun olmuş bir podcast yayıncısından böyle bir ilgi görmeyi çok isterdi. Ama daha büyük bir yararı vardı ve bunun podcast ile hiçbir ilgisi yoktu. Ryan aracılığıyla ondan intikam almak tam da Aaron'ın tarzıydı. Ona doğrudan vurmayı unuttun. Onu arkadan etkisiz hale getirmeye çalışacaktı.

Tobias sesini daha da alçalttı. "Bence Ginny'ye videolardan bahsetmeliyiz."

"Neden şimdi?"

"Erkek arkadaşını sorgulamak için içeri aldı. Bu da muhtemelen iki adamın kavga ettiği ya da daha kötüsü senin ve Ryan'ın Aaron'ı öldürmek için bunu planladığınıza dair bir teori üzerinde çalıştığı anlamına geliyor."

Ginny'nin yerinde olsa o da böyle yapardı. Çift yönüne odaklanır ve birinin kırılmasını sağlardı. Lila, Ginny'nin de aynı adımları düşündüğünü ve aynı sonuca vardığını görebiliyordu. "Bu çok saçma. O bunun için fazla zeki."

"Öyle mi? Hikâyeyi milyonlarca kez duymuşsundur. Mutsuz evliliğinden kurtulmak istedin ve bunun gerçekleşmesi için cinayet uzmanı erkek arkadaşından yardım istedin."

Başı yeniden çarpmaya başladı. "Bu senaryoya işaret eden tek bir kanıt bile yok."

"Bazıları bunu varsayacak ve insanların zihninde gerçek haline gelmesi için yeterince söyleyecekler. Adalet için haykırışlar ve çığlıklar soruşturmayı size doğru yönlendirecek, uzağa değil."

Derin nefeslerin gücüyle göğsü kabardı. O odaya gizlice girip neler olduğunu duymak için can atıyordu. "Kamuoyunu anlıyorum
."

"Bu bir *belki* değil, Lila. Gerçekleşiyor. Bunun önüne geçmeliyiz."

"Aaron'ın itibarını yok etmek." Bunun arkasında durabilirdi.

"Bu o kadar korkunç bir şey mi? Pislik herif öğrencilerle yatıyordu." "Ve bildiğimi açıklamak tüm dikkatleri üzerime çekiyor. Bu da Bu da Ginny'nin şu anda sahip olmadığı bir şey." Bu onun için çok erken bir ipucu olabilirdi. Hâlâ bilmediği şeyler vardı. Henüz çözülmemiş şeyler.

"Ryan ona sebep veriyor." "Bu doğru değil."

"Doğru ya da değil fark etmez. Ginny'nin odağını dağıtmalıyız. Etrafta koşuştursun ve tek bir teoride karar kılamasın. Bırakalım bunu halk yapsın."

Aaron üzerinde çalış."

"Tamam, ama bir sorun var." Büyük bir sorun. "Ya işi benim yerime halk yaparsa?"

Ana kapı arkalarından açıldı ve Jared içeri girdi. Hücreesine baktı ama ona çarpmadan hemen önce başını kaldırdı.

"Seni Ginny mi ?" Tobias sordu.

"Evet." Jared onun yanına oturdu. "Bir tanık olduğunu söyledi."

Lila Ryan'ı bu şekilde tarif etmezdi. "Aaron'ın telefonunu buldular.

Açıklamam gerek-"

Jared kaşlarını çatı. "Tanık bir kadın."

Bölüm Kırk Bir

JARED LILA'NIN YANINA OTURDU, DİKKATİ KARŞI DUVARDAKİ BİR NOKTAYA ODAKLANMIŞTI

onlardan. Beyaz boya sıvanın üzerine büzülmüş, soyulmanın eşiğine gelmişti. "Elinde telefon olan adam senin erkek arkadaşın."

"Jared . . ." Ne söyleyeceğinden emin değildi. Aaron'ın bir zamanlar içinde yaktığı küçük ışığın söndüğünü açıklamanın kolay bir yolu yoktu. Onunla birlikte yaşamının sıradanlığından korktuğunu ve sesinin rahatsız edici tonundan nefret etmeye başladığını. Ve bunlar katlanılabilir şeylerdi, küçümsemesi filizlenirken bile nasıl yaşayacağını bulduğu günlük şeyler.

Ona bakmak için başını çevirmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Bakışları onun yüzünde gezindi. "Aaron'ın ondan haberi var mıydı?"

Adamın acı dolu sesi içini parçaladı. Jared ile ilişkisinin bu noktaya geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Cevap beklemedi. "Çünkü bir tür tartışma yaşamışlar gibi görünüyor."

Aklının o yolda çok fazla ilerlemesine izin veremezdi. "Buna dair hiçbir kanıt yok."

"Aaron'ın telefonu bu adamın evindeydi. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

Hücreden her bahsedildiğinde kendine olan güveni azalıyordu. Ryan pisliğin teki olabilirdi ama bir katil miydi? Bir çeşit suç ortağı mı? Her ikisini de düşününce aklı karıştı. "Bilmiyorum, ama-"

"Ve şimdi de bu kadın. Neler olduğunu anlamıyorum." Jared dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

Pratik topukların tıkırtısı cevaptan hemen önce geldi. Ginny, Tobias yanında olduğu halde onların üzerinde geziniyordu. Gözlerden uzakta, davadaki en yeni sürpriz ve bunun neden Aaron'a en yakın kişilerden önce kamuoyuna açıklandığı hakkında konuşuyorlardı.

"Bir tanığımız var. Adı Samantha Yorke." Ginny önce Jared'a baktı, sonra Lila'ya geçti. "Kocanızın eski öğrencilerinden biri."

Jared'in başı havaya kalktı. "Aaron'ın nerede olduğunu ya da telefonu ve Ryan hakkında bir şeyler biliyor mu?"

Ginny'nin duyguları sabit kaldı. "Onunla hâlâ konuşuyoruz."

"Ama ne hakkında?"

"Jared." Lila doğru ifadeyi bulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Bir düzeyde, bilirsin. Bir öğretmen ve öğrencisi. Tahminimce bir öğrenciden fazlası olduğunu söylüyor."

"Bu sonuca varman çok ilginç." Ginny'nin ifadesi düz kaldı. Cansız. "Ne yazık ki sen de haklısın. Bir ilişkileri olduğunu söylüyor."

"Onun koçu muydu?" Jared'in kafası her geçen saniye daha da karışıyordu.

Ginny başını salladı. "Sadece o tür bir ilişki değil. Bu kişisel bir şeydi."

"Hayır. Asla olmaz." Jared'in bakışları etrafındaki insanlar arasında gidip geldi, Lila'ya odaklanmadan önce özellikle kimseye odaklanmadı. "Bu saçmalığa inanamazsın."

Lila sessizliğinin onun adına konuşmasına izin verdi.

"Bu kadın yalan söylüyor. Belki de korkuyor ya da daha kötüsü kendini soruşturmanın ortasına atmak istiyor. Bu insanların yaptığı bir şey, değil mi?" Jared'in mantığı hızla ilerledi ve değişti. Birini ikna etme çaresizliği -herhangi biri-sesinde titreşti.

"Ona gönderdiği bir video var. Çok müstehcen." Ginny'nin ifadesi sanki duydukları karşısında bir pozisyon almıyormuş gibi boş kaldı. "Aaron'ın onu takip ettiğini, çıktıklarına ikna ettiğini ve seks yaptıktan sonra onu terk ettiğini söylüyor. Üniversiteye bu sonbahar başlamış ama bu olay lisedeyken olmuş."

Jared'in ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Bunun tek seferlik bir şey olmadığı çok açık. Görünüşe göre, bazıları on beş yaşında olan başka kızlar da var," dedi Ginny. "Aaron'ın yaptığı şey bu gibi görünüyor. Bir kız seçiyor ve ona kendini özel hissettiriyor."

Lila boğazına hücum eden safrayı bastırdı. İstedığı buydu -gerçeğin ortaya çıkması ve böylece iyileşmenin başlayabilmesiydi, tabii bu mümkünse. Kahramanlara tapınmanın sona ermesi için gizlilik yara bandının sökülmesi gerekiyordu ama bu süreci izlemeyi kolaylaştırmıyordu.

Jared'in odağı tekrar duvardaki o noktaya kaydı. "Buna inanamıyorum."

"Bunun hakkında konuşacağız." Ginny Lila'ya baktı. "Önce sen benimle gel." O ana kadar tüm sorgulamaların yapıldığı odaya doğru yürümeye başladıklarında Ginny Jared'a kısa bir bakış attı. "Sonra seninle konuşacağım."

Lila bu konuyu Tobias'la nasıl ele alacağına ayrıntılara girmemişti. Strateji önemliydi ama bunu planlayacak zamanı yoktu.

Ginny'nin karşısındaki koltuğa kaydı ve kafasında dans eden soruyu sordu; cevaplamaya çalıştığı ama bulup çıkaracak kanıt bulamadığı soruyu. "Kaç kız var?"

"Henüz bilmiyorum. Samantha bize doğrulamamız için bazı isimler verdi. Kuzey Carolina'da da öğretmenlik yaptığı için orayı da kontrol ediyoruz." Ginny avuçlarının arasında bir kalem yuvarladı. "Şahsen tanıdığı birinin hâlâ Aaron'a taptığını söyledi ama başkaları hakkında da söylentiler duymuş."

Tobias kapıdaki pozisyonundan ayrıldı ve masanın Lila'ya ait olan tarafına geçti. "Pek çok kız var ama bunu ilk kez mi duyuyorsun?"

"Güzel soru." Ginny Lila'ya baktı. "Bunu ilk kez mi duyuyorsun, Lila? Ve unutma ki sen zaten Jared'la elini oynattın. Kocanın ders dışı faaliyetlerini öğrendiğinde bir saniye bile şaşkınlık göstermedin."

"Ona Aaron de. Bu haberi duyunca onun kocam olduğunu unutmak istiyorum."

Tobias boğuk bir ses çıkardı. "Bu değil-"

Ginny aynı anda, "Soruya cevap vermedin," dedi.

"Evet." Boşboğazlık burada işe yaradı. Daireler çizerek koşabilirlerdi ya da Lila onları ileri itebilirdi. O ikincisini seçti.

"Öğrencileriyle ne yaptığını biliyor muydun?" Haber Ginny'yi şoke ettiyse de bunu iyi sakladı. Sesi yükselmedi bile.

"Önceden mi? Tabii ki hayır. Sonradan anladım." Lila gerçekleri gözden geçirdi ve kendi anlatısına uygun olanları seçti. "Evde videolar buldum."

Ginny başını salladı. "Evi aradığımızı unutuyorsun."

"Sizinkiler onları özledi." Ona ya da başka bir isimle sakladığı kiralık kasaya bakmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

"Daha fazla sır mı, Lila? Bunun seni suç ortağı yaptığını anlıyorsun, değil mi?"

Lila arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine attı ve sakın davranarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Nerede olduğunu bilmiyorum ve öğrencileriyle hiçbir ilgim yok. Bunu bildiğini ikimiz de biliyoruz."

"Nerede olduğunu bilmediğinizi söyleyip duruyorsunuz ama onu öldürmediğinizi hiç söylemediğinizi fark ettim."

Çünkü yapamazdı. Yalan söylemek onun için bir sorun değildi. Ahlaki sorunları çağrıştırmıyordu. Durum gerektiriyorsa cezasız bir şekilde yalan söyleyebilirdi. Ama Ginny gibi insanlar ondan bu seçimi yaptığı için üzülmelerini, suçluluk ve utanç dansı yapmasını beklerdi ve Lila ikisini de hissetmezdi.

"Şu anda Bayan Yorke'a odaklanmanız gerekmiyor mu?" Tobias sordu. "Aaron'a ne olduğunu biliyor mu?"

"Tahminleri var. Bu sefer bir öğrencisiyle çok ileri gittiğini ve bir erkek arkadaşının ya da başka bir öğrencisini savunan birinin onu öldürdüğünü düşünüyor ama kanıt yok."

Beklenmedik bir sesle oda sessizliğe gömüldü. Kapı açıldı ve Pete içeri adım attı ama yaklaşmadı. Sırtını kapıya dayayarak durdu. Belli ki dinliyordu ve daha yakından bakmak istiyordu.

"Videolar. Neredeler?" Ginny sordu.

"İşte." Lila çantasını kaldırdı ve yaklaşık bir e-okuyucu büyüklüğünde elektronik bir cihaz çıkardı.

Ginny "açma" düğmesini ararken ekrana baktı. "Yanınızda taşıdığınız bir not defterinde mi?"

"Onları nereye koymam gerekiyordu?" "Tavır, gerçekten mi?" Pete sordu.

Tobias nefes verdi. "Onlara videoları nerede bulduğunu söyle."

"Tablet, aile odasındaki giriş ile tavan arasındaki küçük bir boşluğa sıkışmıştı." İşte şimdi yalan söylemişti. Hem de büyük bir yalan. "Sizinkilerden sonra tam bir arama yaptım."

"Yine de videoların varlığını bildirmedi ya da geri gelip tavana bakmamızı önermedi." Pete masaya yaklaştı ve Ginny'nin omzunun üzerinden cihaza baktı.

"Sana şimdi söylüyorum."

Ginny videoları izlemeden ya da içeriğe bakmadan cihazı masaya bırakırken cihaz masaya çarptı. "Hikâyeniz pek inandırıcı değil."

"Lila." Tobias'ın sesi sessiz odada çınladı. "Onlara gerçeği anlatabilirsin."

Ona anlattığı her şeyi ve sır olarak sakladığı hikâyenin parçalarını düşündü. Zemin hazırlamanın ve soruşturmanın tek bir adamdan daha derinlere inmesini sağlamanın tam zamanıydı. "Benim için bir sebep var

tereddüt ettim. Öğrencileriyle yaşadığı bu karmaşanın Aaron'dan daha büyük olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

"Nasıl yani?" Pete sordu.

"Brent nasıl bilmez?" Başka hedefler de vardı ve o temiz olabilirdi ama Lila'ya bir şeyler ters geliyordu. Buna karşılıklı güvensizlik kulübü diyebiliriz. "Gençler konuşur. Övünürler. Sinirlenirler ve intikam almak isterler. Peki, hiçbir şey yok mu? Dedikodunun ortaya çıkmaması mantıklı değil."

"Sence Brent ve Aaron bu işte birlikte mi? Bir tür pedofil çetesi gibi mi?"

Tobias, Pete'in devam sorusuna cevap vermesini engellemek için bir elini kaldırdı. "Kimse bu ifadeyi kullanmıyor. Neler olup bittiğini bilmiyoruz. Mesele de bu zaten."

"Eğer bu doğruysa, bize söylemeli ve araştırmamıza izin vermeliydin." Ginny tableti kenara çekti.

Küçümseyici ses tonu Lila'nın kulaklarında çınladı. Ginny haklı olabilirdi ama sözcükler ve ses tonu Lila'ya yanlış gelmişti. "Bir dahaki sefere kocamın öğrencilerine uygunsuz bir şekilde dokunduğunu öğrendiğimde, uygun raporlama görgü kurallarını bileceğim."

Ginny geri adım atmadı. "Çoğu insan okul çapında bir soruna işaret eden bir kanıt bulsa, bunu hemen rapor ederdi. Bu en mantıklı seçim olurdu."

"Aaron'ın kayboluşuyla ilgili baş şüphelinin ben olduğumu açıkça belirttiniz." Lila'nın söyleyebildiği kadarıyla tek şüpheliydi.

"Sonuç olarak, Lila videoları görüp yanlış bir fikre kapılacağınızdan endişelendi," diye ekledi Tobias her zamanki yumuşak üslubuyla.

Ginny dikkatini Lila'dan ayırmadı. "Hangisi olabilir?"

"Onunla yatmasına kızdım ve onu öldürdüm." Lila kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldı. Yatıp kalkmak kulağa gönüllü bir davranış gibi geliyordu. Bu ifade Aaron'ı suçlamaktan kurtarıyordu ve bundan nefret ediyordu.

Pete'in kaşları kalktı. "Sen değil miydin?"

Ginny eğilirken dirsekleri masanın üzerinde kayıyordu. "Pete haklı. Bu suçlamalar çok yakınımıza geldi. Bazı anıları canlandırıyor olmalılar. Bu duruma düştüğün için seni öfkeliyor olmalı. Yine."

"Hey." Tobias kaleminin ucunu masaya vurdu. "Aaron'a odaklanmaya edelim."

Ginny gözlerini kırpmadan Lila'nın tuttu. "Ama Lila'nın babasının da genç kızların yanında kendini kontrol etmekte benzer bir sorunu vardı. Bu bir model

hayatındaki erkeklerle."

Yüzler zihninde bulanıklaştı. Zayıf adamlardan oluşan sonsuz bir sıra. Kimi hasta, kimi zavallı ve hepsi de iğrenç eylemlerinden sorumlu olmadıkları konusunda sızlanıp duruyordu. "Bunu ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok. Babam bir çocuğu takip etti ve öldürdü. Aaron'ın yaptığı ... o ..."

"Baban en iyi arkadaşına tecavüz etti ve onu öldürdü," diye karşılık verdi Ginny. Bu sorulara onlarca yıl önce cevap vermişti ve işte yine karşısındaydı. *Amelia hakkında ne hissettiğini bilmeliydiniz. Ona nasıl baktığını.*

O gün onu evinize getirmek için sizden tam olarak ne yapmanızı istedi?

Tobias kaleme daha sert vurdu. "Konu dışına çıktık."

Ginny'nin eli masanın üzerinde ilerledi. "Bazı insanlar o zamanlar senin de işin içinde olduğunu düşünüyordu. Dava dosyasındaki notları okudum. Amelia'yı baban için ayartmaya yardım ettiğine dair bir teori var. Bir tür baba-kız kaçırma ekibi."

Lila'nın önünde yeni görüntüler yüzüyordu. Babası Amelia'nın sırtını sıvazlıyordu. Onları yüzmek için gölete götürmekteki ısrarı. Arabasının ön koltuğundan saatlerce onları izlemesi.

Suyun içinde kendini idare edebileceğini bilmem gerek. Hatta atlayıp sana katılabilirim.

İçinin derinliklerinde bir acı vardı. Hayal kırıklığı. Sürpriz. O zamanlar mutfağında otururken, yetişkinlerin "uygunsuz dokunma" hakkında konuşurken tam olarak ne sorduklarını anlamaya çalışıyordu.

Babası ona pek ilgi göstermiyordu ama Amelia özel biriydi. Lila da bunu fark etmişti. Güneşli ve tatlıydı. Kocaman bir gülümsemesi vardı ve sarı saçlarını mükemmel bir şekilde at kuyruğu yapmıştı.

"Bir çocuğunuz var." Lila sesini dengelemek umuduyla boğazını temizledi. Ginny kaşlarını çatınca, Lila hemen konuya girdi. "Bu bir sır değil. Bu işe terfi ettiğinde gazetede seninle ilgili bir haber vardı."

"Beni mi soruşturuyorsun?"

Yolundan saptırılmayı reddediyordu. İçindeki derin, acıyan bir parçanın Ginny'nin onu anlamasına ihtiyacı vardı. Onu duymasına ve içindeki soğğun hiç ısınmadığı kadar yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamasına. Her zaman ince bir toz haline gelip rüzgârla sürüklenmekten tek bir kelime uzakta dolaşmak. "Oğlun için ne yapardın?"

Ginny omuz silkti. "Herhangi bir şey, ama göremiyorum-"

"Doğru." Tam da Lila'nın beklediği gibi. "Tereddüt yok." Pete omuz silkti. "Bu neyi kanıtlar?"

Bu onunla Ginny arasındaydı, o yüzden erkek sesini duymazdan geldi. "Oğlunuz bu güvenliği biliyor. Ailesinin onu sevdiğini biliyor, çünkü kocanızın da aynı cevabı vereceğini varsayıyorum."

Tobias, "Şu anda kesinlikle konu dışına çıktık," diye mırıldandı.

Ginny adamlara çenelerini kapamalarını söylemek istercesine elini kaldırdı. Bakışları Lila'nın yüzünden hiç ayrılmadı. "Ne demek istediğinizi anlatın."

"Oğlunuz sizin onu nasıl savunduğunuzu anlıyor. Onu sevdiğinizi ve desteklediğinizi. Bunu yaşayarak öğreniyor. Ona hayatının her gününde bunu gösterdiniz ve o da bu güvenceyi henüz gerçekten takdir etse de etmese de taşıyor. Bu o kadar derinlere kök salmış ki sonsuza kadar ona sahip olacak. Sen onun için orada olacaksın." Lila yutkundu, içinde bıçak gibi saplanan acıyı bastırmak için bedenini nefes almaya zorladı. "Ailemden ne öğrendim biliyor musun?"

Ginny'nin yüz ifadesi onu dinlediğini gösteriyordu.

-Ama içinde neler olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi. "Anlat bana."

"Koşulsuz sevgi saçmalıktır. Seni içine çeken bir tuzak, seni Rahattır, sonra kırılır, sizi ikiye böler. Umut gibi, kör eder ve yok eder. Sizi topallayarak ve üzerinize doğru gelen şeye karşı hazırlıksız bırakır." Bunun farklı şekilde gerçekleştiği bir anı hiç yaşamamıştı. "İnsanlar babamın iğrenç bir canavar olduğunu düşünüyor ama o aslında sevgiden yoksun bir narsist. Muhtemelen kötü, ama kimsenin onu dürüstçe değerlendiremeyeceği kadar kendine düşkün."

"Peki ya annen?" Ginny'nin sesi şimdi daha yumuşak, daha ikna edici geliyordu. "Beni ne kadar çok sevdiğini, kendini bir uçurumdan aşağı attığında gösterdi."

benim için savaşmak yerine binayı inşa ettin." Lila içinde kabaran endişeyi bastırmak için mücadele etti. "Benim yerime ölümü seçti."

Ginny'nin gözleri bir an için kapandı, sanki duyduklarını içine sindiriyordu. "Depresyon olabilir-"

"Durun. Ders vermek yok. Bu konuda değil." Lila annesini bağışlamakla ilgilenmiyordu. "Depresyonun ne olduğunu biliyorum. Bir çocuğun annesinin acısıyla kendi acısı arasındaki farkı görememesini ve bir yetişkin olarak akıl hastalığını anlamam ve onun seçimlerini kişisel olarak algılamamam gerektiğini anlıyorum."

"Ama?"

"Ama yine de aynı yere varıyoruz. Annem de babam da kendileri için neyin önemli olduğu konusunda bir seçim yapmak zorundaydı ve her iki durumda da cevap ben değildim."

Gittiler ve hayatı alt üst oldu. Vazgeçmişlerdi ve onun bunu kabullenip iyi olması gerekiyordu. O hiçbir zaman iyi ya da eksiksiz olmamıştı. . . ya da bağışlayıcı.

İnsanlar sessizliğin gürültünün yokluğu anlamına geldiğini düşünürdü ve bazen öyleydi, ama diğer zamanlarda o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki kulaklarını kapatmamak için savaşıması gerekiyordu.

Uzun süre yerinde duramayan Pete kımıldadı. Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye daha dayandı. "Bunun Aaron ve öğrencileriyle ne ilgisi var?"

"Babamın Amelia'yı önce damat edip sonra öldürmesine yardım etmedim. Olanlar karşısında tamamen gafil avlandım ve kafam karıştı." Lila doğrudan Pete'le konuştu, sonra tekrar Ginny'ye döndü. "Aynı şey Aaron için de geçerli. Onun ne tür hastalıklara ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ve bilseydim de ona yardım etmezdim."

Ginny'nin bakışları Lila'nın yüzünde geziniyor, onu inceliyordu. "Ama Aaron'ı, aileni parçalayan şeyin aynısını yaptığı için öldürür müydün?"

"Tamam, bekle." Tobias sandalyesinde daha dik oturdu. "Bu büyük bir sıçrama." Pete homurdandı. "Öyle mi?"

Ginny ikisini de görmezden geliyor gibiydi. "Babanı cezalandıramazdın. Genç ve savunmasızdın. Ama artık bir yetişkinsin. Adalet sistemindeki kusurları biliyorsun. Bazı adamların yalan söylediğini ve bundan paçayı sıyırdığını anlıyorsun."

Lila başını salladı. "Hepsi doğru."

"Amelia'ya yardım edemezsiniz ama Aaron'ı cezalandırabilirdiniz."

Lila başından beri Ginny'nin zekâsına ve içgüdülerine karşı temkinliydi. O her zaman odadaki en zeki kişiydi, sürekli izliyor ve dinliyordu. Erkekler basın toplantılarında caka satıp mikrofon için kavga ederken, o geride duruyordu. Zafer ve seçim kazanmak onu motive etmiyordu. Adalet motive ederdi.

Doğru ve yanlış kavramları naif ve basitti. Lila mantığında delikler açmak ve gülmek istiyordu ama Ginny'nin saygı bekleyen bir havası vardı. Lila en başından beri ona bu saygıyı göstermişti çünkü Lila'nın tüm bu olaylarda korktuğu tek kişi oydu.

Lila elindeki tek mermiyle karşılık verdi; yanlış bilgi ve kurnazlık karışımı bir mermiyle. "Olaya yanlış açıdan bakıyorsunuz. Şu anda bildiklerimize göre Aaron'ın korumakla görevli olduğu çocuklara zarar verdiği çok açık. Bu çok fazla öfkeye neden olurdu. Şüpheliler yarattı. Birileri

Bana odaklandığınız için aramak aklınıza bile gelmezdi."

"Avukat gibi konuşuyorsun," dedi Pete.

Lila, Ginny ile göz temasını kesmedi. "Öyleyim."

"Ve o haklı." Tobias elini Lila'nın kalçasına koyarak onu dizginlemek için ince bir jest yaptı. Bu sözsüz iletişimi sayısız vaka sırasında ve sayısız toplantıda kullanmışlardı. Sinyal, *bunu benim halletmeme izin ver* diyordu. "Bu soruşturmayı sadece tek bir yöne yönlendirdin Ginny ve Aaron'ın gerçek doğasını ve suçlarını gözden kaçırdın. Bu ilçedeki insanların bunu iyi karşılayacağından şüpheliyim."

"Bunun bir tür tehdit olması mı gerekiyor?" Pete sordu.

Ginny kollarını önünde kavuşturdu. "Ya da Tobias, insanlar Lila'nın rahat yaşam tarzını korumak için Aaron'ın kötü davranışlarıyla ilgili kanıtları sakladığını düşünebilir. Güven fonu olan bir koca. Güzel bir ev. İstemediği sürece çalışması için baskı yok. Bir yandan da ateşli bir profesörle vakit geçiriyor."

Pete ıslık çaldı. "Fena bir düzen değil."

Tobias'tan genellikle yayılan açıklık kurudu. "Böyle bir fanteziyi basında dile getirmeye kalkarsanız bu binadaki herkesi dava ederim."

Ginny Lila'ya dönmeden önce kayıtsız bir ses çıkardı. "O büyük kavga ne hakkındaydı? Birkaç hafta önce olan ve Aaron'ın kardeşinin evinde uyumasına neden olan kavga mı?"

İyi bir değişim. Lila hasmına, bir konuşmadan asla kolay yolu seçmediği için hakkını vermek zorundaydı. "Okula bu kadar çok zaman ayırması hoşuma gitmedi."

"Yalnız kalmayı seven sen daha fazla ilgi mi istedin?" Ginny alay etti. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Benim bile sınırlarım var." Ve Aaron onları bulmuştu.

SORGU yirmi dakika daha dönüp durdu. Ginny ve Pete koridora çıktıklarında, Ginny'nin bir kadeh şaraba ve boynundan aşağıya, her uzvuna yayılan baş ağrısını dindirecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Ginny başını duvara yasladı ve bir an için gözlerini kapattı. Ana odanın ve Charles'ın ofisinin manzarasının hemen dışında duruyorlardı. Tartışmayı zihinsel olarak çözmek için sessizliğe ihtiyacı vardı. Lila'nın yetiştirilme tarzı ve terk edilme duygularıyla ilgili kısım

Ebeveynler ona gerçekmiş gibi geldi. Lila'nın şimdiye kadar söylediği en gerçek şeydi. Kişisel ayrıntıları anlatırken sesi titremiş ve gözleri cam gibi olmuştu. Ginny'nin içindeki her hücre ona Lila'nın o anlarda dürüst bir zayıflık gösterdiğini söylüyordu.

Bir terapi seansının içine sıkıştırılmış bir itirafta bulunmuştu. Ginny'nin mahkemede kullanabileceği bir şey değildi ama sanki Lila, Ginny'nin Aaron'u geçerli bir sebepten ötürü öldürdüğünü bilmesini istiyordu. Peşinden gittiği kızlar için. Lilaya o dehşeti yeniden yaşattığı ve durduramadığı için. Seks, tuhafılık ya da başka bir sebep için değil, kızlar için.

"Orada olanlar da neydi öyle?" Pete soruyu fısıldadı ve şimdilik sadece aralarında kalmasını sağladı.

Ginny'nin Pete'le nüans kavramını tartışacak sabrı yoktu. "Samantha nerede?"

"Sizinle ve cinsel saldırı uzmanıyla konuşmak için bekliyor." Saatine baktı. "Uzman yolda geliyor."

Uzman tüm yerel birimlerle birlikte çalışıyordu ve Karen Blue soruşturması sırasında neredeyse sadece eyalet polisine bağlıydı. Ginny'nin şimdi ona ihtiyacı vardı. "Videoları kare kare izlememiz gerekiyor. Samantha diğer kızlar konusunda haklıysa-"

"Uygun görünüyor." Pete çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Okuldaki hiç kimse bunu ima etmedi."

Belki . . . ama belki de değil. "Aaron'a parlak bir rapor vermeyen tek öğretmene geri dönün ve etrafı kurcalayın. Orada bir şeyler olabilir."

Pete başını salladı. "Doğru."

"Ve sen de odadaki şeyin ne olduğunu sordun." Ginny onları Lila ve Tobias'ın oturduğu yerden ayıran kapalı kapıyı işaret etti. "O bir sebepti. Tobias bunu biliyor. Asıl tuhaf olan Lila'nın da bunu biliyor olması ama yine de videoları sunması."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Henüz bilmiyorum." Ama Ginny sessizce öğrenmeye yemin etti.

Bölüm Kırk İki

JARED ŞAŞKINLIK İÇİNDE OTURUYORDU. Lila onun her satırındaki kafa karışıklığını görebiliyordu. Vücudu. Şerifin ofisinin bekleme alanındaki sandalyelerden birine yığılmıştı. Ginny sıranın sorgulanmasına geleceği konusunda uyardı ama şimdilik onu orada kendisiyle bıraktı. Haşlanıyor ve başını sallıyordu.

Dirseklerini kalçalarına dayayarak eğildi ve ayaklarının arasındaki muşamba zemine baktı. "Anlamıyorum."

Lila mantıklı çalışmadan önce Tobias'a baktı. "Jared, beni dinle."

"Kızlar." Jared başını salladı ama hiç kaldırmadı.

İki adam açık alandan geçip çalışanların oturduğu ana odaya girerken Tobias yolundan çekildi. Çoğu yerde olduğu gibi burada da yersiz görünüyordu. Pahalı takım elbisesi ve mükemmel parlatılmış ayakkabıları. Akıllı, zengin ve çevresine tamamen hâkim biriydi. Lila onun, yarattığı karmaşa içinde manevra yapmasına yardım edeceğini umuyordu.

"Öğrencileri. Takımdaki kızlar." Jared başını kaldırdığında inler gibi bir ses çıkardı. "Ginny bu kadının doğruyu söylediğini nereden biliyor? Her şeyi yanlış anlıyor. Gerçekten yanlış." Jared sandalyeye sertçe oturduğunda metal sandalyeden bir çatlama sesi geldi.

Lila, Ginny'nin bu yönünü hiç görmemişti ve bu fikir çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana seni ve geçmişini sordu. Aaron'a bir şey olursa paranın bana geleceğini anladıktan , güven fonunun varlığının önce senin sonra da benim için bir neden olduğunu öne sürdü."

"Bu konuşma ne zaman oldu?" Tobias sordu.

"Bir hafta önce. Aaron'un hayat sigortası olup olmadığını ve varsa mirasın kime kalacağını sorarken, Aaron'un emanetinin bana nasıl kalacağını gündeme getirdi

eğer ona bir şey olursa." Omuz silkti. "Sanırım banka hesaplarını araştırmış ve tröstü bulmuştur."

Lila bunun cevabını biliyordu. Ginny'ye bu bilgiyi vermiş, Lila kendisi için doğrulama peşinde koşarken onu kısa bir süreliğine raydan çıkarmayı ummuştı. Görünüşe göre bu plan istediği gibi gitmişti.

"Sigortanın size ait olduğunu varsayıyorum?" Tobias ona sordu.

"Aaron'ın kaybolmasının parayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Bu da pek bir neden sayılmazdı. Aaron sigortaya inanmazdı. Daha sonra olası bir tazminat almak için şimdi para ödemenin israf anlamına geldiğini düşünüyordu. Evi almasının ve hukuk diplomasına sahip olmasının gelecekteki sürprizlere karşı yeterince koruma sağladığında ısrar ediyordu.

Sürprizleri dengeleyen o olacağını çok az biliyordu.

Tobias duvardan uzaklaştı ve gelip onlarla birlikte köhne sandalyelere oturdu. "Para sormak rutin bir şey. Ginny'nin bunu yapmaması için beceriksiz olması gerekirdi ama o hiç de öyle biri değil. Bir kadının ortaya çıkıp burada bahsettiğimiz türden iddialarda bulunması ise rutinin tam tersi. Ginny iddiaları görmezden gelemez."

"Sence Aaron ...'a dokundu mu?" Jared odada etrafına bakındı ve çifte baktıktan sonra sesini alçalttı. "Onun ..."

"Samantha ile mi? Evet, sanırım öyle." Lila bunu biliyordu ama gerçeği yumuşatmak ona bu koşullarda yapılacak en doğru şey gibi geldi. Jared'in önünde yüzleşmesi gereken yeterince acı gerçek vardı.

"Ama Aaron hakkında söylediği şeyler ..." Bakışları Lila'ya odaklandı. "Tanrım, bunu nasıl değerlendiriyorsun bilmiyorum."

"Bir video var. Aaron'ın sesini duyabiliyorsunuz. Onunla konuşuyor ve bu grafik." Pete bu bombayı konuşmanın ortasına bıraktı ve Tobias'ın sandalyesinin arkasına geçerek onların üzerinde durdu.

"Tamam, ama ..." Jared'in her zamanki soğukkanlı tavrı değişmeye devam ediyordu. Kekeledi ve sözlerini unutmuş gibiydi. "Video gerçek mi?"

Onun bilgisizliği ya da "anlamak" konusundaki isteksizliği, hangisi olursa olsun, Lila'nın görmezden gelemeyeceği kadar acı vericiydi. Tekrar denemeye fırsat bulamadan Tobias konuştu. "Jared, hadi ama. Bunun Aaron için süregelen bir şey olduğuna dair bir ima var."

Öneri mi? Bir şey mi? Hayır. Çok nötr. Lila onun davranışlarını küçümsemeye tahammül edemezdi, hele de artık her şey açığa çıkmışken. "Bunu mu demek istiyorsun?"

bütün kız öğrencilerini beceriyor." Pete

başını salladı. "Bazılarını, evet."

Koridorda bir telaş başladı. Üniformalı memurlar etrafta koşuşturuyor, Ginny'nin sesi gürültüyü bastırarak arabalardan ve uzun bir yolculuktan bahsediyordu. Köşeyi döndü ve onların önündeki kapı aralığında durdu.

Bakışları odada gezindikten sonra Pete'e takıldı. "Taşınmamız gerekiyor." Sonra Lila'ya döndü. "Evine git, biz seni ararız."

Pete de en az Lila kadar şaşkın görünüyordu. "Bundan daha önemli bir şey mi var?"

Ginny başını sallayarak, "Evet," diye onayladı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Jared ayağa kalktı. "Bu bombayı patlatıyorsun ve sonra-"

"Aaron'ın telefonu bizde, bu da GPS'inin bizde olduğu anlamına geliyor."

Ginny'nin sözleri ofisteki gürültüyü ve Lila'nın içindeki duygusal bocalamayı yarıp geçti. "Bir şey bulmuşsun."

"Bir adres." "Nerede?"

Tobias sordu.

"Eve git ve bekle." Ginny, Pete'e onu takip etmesini işaret etti. Birkaç adım sonra kapıdan çıkıp gittiler.

Bölüm Kırk Üç

GINNY İÇİNDE PATLAYAN SİNİR BOZUKLUĞUNU DÜŞÜNMEYİ REDDETTİ

heyecan olarak. Enerji anlamına geliyordu. Uzun yola dayanmak ve yolun sonuna vardığında görülecek ne varsa görmek için ihtiyaç duyduğu yakıt.

Pete ve Charles'ın göndermekte ısrar ettiği bir çavuşla birlikte gidiyordu. Neredeyse üç saat süren yolculuğu sessizlik, akılsızca konuşmalar ve varacakları yerle ilgili teoriler arasında gidip gelerek geçirdiler.

Otoyoldan iki şeritli bir yola, çukurlar ve çukurlarla dolu toprak bir patikaya, kesilmemiş ağaçlar ve aşırı büyümüş çalılarla dolu yoğun ormanlık bir alanda çakıllı bir araba yoluna döndüler. Sonunda yüksek bir çitle işaretlenmiş, ancak yoldan görülebilen herhangi bir yapı bulunmayan büyük parsele vardığında, içindeki tedirginlik hafiflemedi.

Arabadan indi ve yerel polisi zorunlu el sıkışmalar ve birlikte çalışma konusunda güvence sözleriyle selamladı. Polis arabaları, yoldan açıklığa doğru çeyrek milden fazla bir mesafe boyunca uzanan ince patikayı dolduruyordu. Yukarı baktı, bakışları gökyüzüne doğru yükselen ve tepelerindeki mavilikleri ya da bulutları örten ağaçların uzun çizgisini takip etti.

İnsanlar onun etrafında konuşuyordu. Memurlar dağılmış, tek odalı bir kulübeye benzeyen binanın dış cephesinde ilerlerken dikkatli adımlar atıyorlardı. Sol tarafta devrilmek üzere olan küçük bir kulübe vardı. Tahtaları çatlamış ve yara bere içinde kalmış bir ahır, bir zamanlar kırmızıya boyanmış gibi görünüyordu ama şimdi donuk bir kahverengiyle manzaraya karışmıştı.

Öğrencilerini getirmek için eve daha yakın yerler vardı. Cayuga Gölü çevresindeki moteller ve kiralık kulübeler. Gözden uzak, her şeyden uzak bu yer ona, yakalanmayı göze alamayan birinin gidebileceği bir yer gibi geldi.

Kulübenin verandasına çıkan üç merdivene birkaç adım daha yaklaşırken içinden geçen ürpertiği görmezden geldi.

Pete konuşmakta olduğu memurdan ayrıldı ve onunla arabanın önünde buluştu. "Burası ıssız bir yer. Şuradaki Owen bölgede büyüdüğünü ve çok uzak olmayan Moose River Plains ve çevresinde kamp yaptığını söylüyor ve o bile burada bir şey olduğunu bilmiyormuş. Buraya yakın bir yerin yıllar önce kamp alanı olarak ayrıldığını ama daha sonra özel bir şahıs tarafından satın alındığını söyledi."

"İlginç." Aaron kamp yapmayı ve balık tutmayı severdi ama Ginny araziyi ikisi için de kullandığından şüpheliydi. Ormanda uğursuz bir hava esiyordu. Ağaç dalları, ürkütücü bir şekilde uzanmış kolları andıran şekillerle üzerinde ve çevresinde kıvrılıp dolanıyordu. Etrafta koşuşturan, gülen kampçılar hayal etmeye çalıştı ama algıladığı tek his korkuydu.

"Owen, siz aradıktan ve yolda olduğumuzu bildirdikten sonra dışarıda hızlı bir kontrol yaptıklarını söyledi. Binalara girmemişler ama sadece bu üç yapıyı bulmuşlar. Görebildikleri başka bir ek bina yok."

"Burada kilometrelerce hiçbir şey yok." Bir insanın çılgılık atıp da duyulmayacağı türden bir yer. Kaçıp da kurtulamayacağı.

Aklından çıkmayı reddeden ürpertici bir düşünce. Gerçek şu ki, bölgede eğlence ve kampla ilgili hiçbir şey yoktu. Burası kilometrelerce uzanan el değmemiş ağaçlara ve vahşi doğaya benziyordu.

"Cehennem kadar ürkütücü." Pete başını salladı. "Korku filmlerinden fırlamış gibi. Kanıt olmadan, tek tahminimiz burayı avlanmak için kullandığı."

"Hiç sanmıyorum." İçinden bir ses, bu yerin bulmacanın bundan çok daha büyük bir parçası olduğunu söylüyordu. "Mülkün sahibi kim?"

"Kontrol ediyoruz. Görünüşe göre kayıtlar biraz karışık. Bir şirket başka bir şirkete bağlı. Evrakların ve vergi kayıtlarının izini sürmek biraz zaman alacak."

Başka bir deyişle, birinin sır olarak saklamak istediği bir yer.

Bazı adamlarıyla birlikte yerel polis şefi de onlara katıldı. Hepsi erkekti. Ginny'nin yetki tartışmasına ya da kimin yetkili olduğuna dair bir tartışmaya ayıracak zamanı yoktu. Direkt olaya daldı.

Boyası dökülen ve parlak zincirle kapalı tutulan çift kapının olduğu yöne doğru başını salladı. "Ahırda ne var?"

Şef omuz silkti. "İçeri girmenizi bekliyorduk." "Açın kapıyı."

Bir memur elinde bir cıvata kesiciyle çıkageldi. O ve Pete kilit üzerinde çalıştılar. -Evin geri kalanından çok daha yeni görünüyordu. Bir saniye sonra çıkarmışlar ve parmak izleri için paketlemişler. Kapılar açıldıklarında gıcırdadı. Sonra herkes dondu kaldı.

Memurlar birbirlerine baktı. Biri fotoğraf çekti.

Ginny sessizliği bozdu. "Aaron'ın cipi."

"Ruhsat eşleşiyor," dedi Pete.

Ginny polis şefinin adli tıptan ve bölgeyi kordon altına almaktan bahsettiğini duyabiliyordu. Arabanın etrafında dolaşırken dinledi, ahırın içindeki karanlığı yarıp SUV'un pencerelerine bakmak için el fenerini kullandı.

Yetki sınırlarını yeniden belirleme çabası içinde şefe, "Bakalım içeri giren ya da çıkan herhangi bir iz bulabilecek miyiz?" dedi. "Bir çevre belirleyin, sonra her yönde ne olduğunu bilmem gerekiyor. Buralardaki herhangi bir işyerinden görüntü toplayın. İçeri giren ve çıkan arabaları görmeliyiz, ulaşabildiğimiz kadar geriye gitmeliyiz." Pete'e baktı. "Cipin arkasını aç."

"Belki yakınlarda başka bir kulübe vardır," dedi Pete.

Owen cipin arka kapısını açarken başını salladı. "Bundan şüpheliyim."

Koku ona çarptı. Çürüyen etin kusursuz kokusu. Ne bulduklarını anlamak için içeri bakmasına gerek yoktu. "Bir cesedimiz var."

Battaniye kişinin yüzünü örtüyordu. Pete küçük el fenerinin uzun ucunu kullanarak örtünün köşelerini sıyırdı. Bir el ve ince altın bir alyans gördü.

Resmi kimlik tespiti için beklemesi gerekiyordu ama biliyordu. Aaron. Aaron olmalıydı. Ceset garip bir şekilde iyi durumdaydı.

Önce üzüntü onu vurdu. Hayat kaybı. Tamamen boşa gitmişti. Sonra kızları ve güven ihlalini düşündü ve içine bir dizi farklı his doldu. Öfke. Hayal kırıklığı. Gittiği için rahatlama.

"Hanımefendi? Efendim?" Kulübenin ön verandasından tanıdık olmayan bir ses ona seslendi ve polis şefi yanıt olarak eve doğru yürüdü.

Ginny o anda herkesin izini kaybetti. Düşünceleri dağıldı. Ölümü bir türlü kabullenemiyordu. En azından bir saniye sessizce düşünmesi gerekiyordu ve kalabalık bunu zorlaştırıyordu. "Şimdi olmaz."

"Ginny." Kulübeden çıkan şef ona doğru koştu. "Kulübeye gelmen gerekiyor."

"Neden?" Başını kaldırıp baktı ve şefin solgun yüzünü ve ağzının kenarlarındaki gerginliği gördü. Kafasının içinde bir alarm çalmaya başladı.
"Ne oldu?"

"Kendiniz görmelisiniz."

Bölüm Kırk Dört

ŞERİF MÜDÜRLERİ LILA VE JARED'İ OFİSE GERİ GÖNDERDİ

muhabirlerin eldiveni. Kimse ne olduğunu bilmiyor gibiydi ama bir şeyler olduğunu tahmin ediyorlardı. Belli ki haberin Lila'nın evinde değil de burada, şerifin ofisinde olduğu söylentisi yayılmıştı.

Samantha. Podcast. Ryan'ın katılımı. Aaron'ın telefonu. Lila'nın milyonlarca sorusu vardı. Kafasına üşüştüler ve onları kategorize etmek için mücadele etti. Onları halledebilmek için sıralamaya çalıştı. Ve bu, ofisin yarısı bir şeyler aramak için oradan koşarak çıkmadan önceydi.

Saatler sonra hepsi aynı yere, Ginny'nin bölgesine geri dönmüştü. Lila ve Jared küçük bir konferans odasında oturuyorlardı. Sorgulandıkları yer burası değildi. Burada rahat sandalyeler ve yuvarlak bir masa vardı. Odanın bir tarafında kahve ve su, arka tarafında ise pencerelerden oluşan bir duvar vardı. Cam duvarlar onlara müfettişlerin ve diğerlerinin oturduğu ana odanın manzarasını veriyordu. Sıra sıra masalar ve bilgisayarlar. Kişisel fotoğraflar ve bir çeşit çağrı kağıdına benzeyen bir duvar. Aaron'ın adı tam orada, Ginny'ninkinin altındaydı.

Tobias her zamanki keşif turu için dışarı çıktı. İhtiyacı olan bilgiyi almak için çoğu insanla tatlı dille konuşabilirdi. Bu yolculuk daha uzun sürdü ama sonunda onu bir köşede, koridorun sonundaki şerife ait büyük ofisten çıkarken gördü.

Ellerinin üzerine oturdu, adam odaya girdiğinde vücudunu hareketsiz kalmaya ve üzerine atlamamaya zorladı. "Ne öğrendin?"

Kapıyı arkasından kapattı ve Lila'nın yanındaki masaya oturdu. "Ginny dönüş yolunda."

Sesinin düz tonu onu . "Tobias?" "Aaron'ın arabasını buldular."

Jared gözleri kapalı oturuyordu. Bu cevap üzerine dikkat kesildi ve ona doğru eğildi. "Nereye?"

Coğrafya onun için önemli değildi. Daha büyük soruları vardı. Onu bu binada istediğinden çok daha uzun süre tutacak cevaplarla sonuçlanabilecek sorular. "Terk edilmiş gibi mi yoksa içinde miydi?"

"Çok fazla ayrıntıya sahip değilim. Kulağa-"

Sesi kesildi ve Lila nedenini biliyordu. Ginny'nin yağmurluğu açık ve her kararlı adımda sallanarak ana odaya doğru ilerleyişini görmezden gelmek imkânsızdı. Bir zarfı masanın üzerine bırakıp yürümeye devam ederken kaşlarını çatı. Doğru onların odasına.

"Bu çok kötü." Lila bu sözleri yüksek sesle söylemek istememişti. Ginny'nin bakışları kapı aralığından gelen kendi bakışlarıyla kilitlenene kadar fısıldadığını sanmıştı. "Poker suratının çalışmaya ihtiyacı var."

"Bir şey saklamaya çalışmıyorum."

Ginny'nin sesi yorgunluk ve Lila'nın tanımlayamadığı bir duygunun karışımını taşıyordu. Omuzları çökmüş, üzerine bir hüznün pelerini örtülmüş gibiydi.

"Peki, neye bakıyoruz?" Tobias hepsini konuşmanın derin ucuna atlayarak sordu.

"Aaron'ın arabasının yerini bulmak için GPS'i kullandık." Ginny oturdu. Elinde ince bir dosya vardı ve önündeki masanın üzerine koydu ama açmadı. "Logan's Gorge adlı küçük bir kasabanın dışındaki bir kulübenin ahırına park edilmişti."

Jared homurdandı. "Ne?"

"Nerede bu?" Lila aynı anda sordu.

"Kuzey ve uzak. Kanada sınırına yakın ama iyi seyahat edilen bir yol üzerinde olacak kadar da yakın değil. Bildiğiniz en yakın şey kamp alanı Moose River Plains."

Jared başını salladı. "Anlamıyorum."

Tekrar konuşmaya başlamadan önce Ginny'nin yüzünde bir irkilme belirip geçti. "Çip ağaçlık bir arazideydi ve içinde Aaron vardı. Arkada, Jared." Avuçlarını düz bir şekilde dosyanın üzerine koydu. "Görünüşe göre bıçaklanmış, bir battaniyeye sarılmış ve biz cesedi bulana kadar orada bırakılmış."

Bıçaklandı. Bu kelime Lila'nın içine işledi. Canlı değil. Öldürüldü ve onun tarafından değil.

Jared'in ağzı açık kaldı ve neredeyse kemiksiz bir halde sandalyesinin arkasına yaslandı. "Öldü mü?"

Ginny başını salladı. "Evet, özür dilerim."

"Bıçaklandı mı?" Bunun anlamı . . . Lila bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Orijinal planına göre, Aaron'ın cesedi bulunduğu hiçbir şey hissetmeyeceğini tahmin ediyordu. Videolar nedenini gösterecekti. Doğrulama olacaktı. Bunun için de bir planı vardı ama Aaron'ın cesedi kaybolunca bu plan da suya düştü.

O zamandan beri her gün, düşünceleri onun hayatta olduğuna inanmak ile ona bedelini ödetmek için devreye giren bir suç ortağı fikriyle ona eziyet etmek arasında gidip geliyordu. Ortaya çıkmaktan ve özenle kurguladığı hikayesinin tutmamasından korkuyordu. Okuldaki kızların adaleti sağlayamayacağından endişeleniyordu.

Onun gittiğini bilmek, ama beklemediği şiddetli bir şekilde, onu . Şok çalkalanıyordu. Birisi bir noktada onu öldürmüş ya da bıçaklamıştı ve bu kişi o değildi, bu da geriye korkunç olasılıklardan oluşan geniş bir açık alan bırakıyordu. Avlanma ve izlenme, parçalara ayrılma ve terörize edilme hissi onu tüm gücüyle vurdu.

"Logan's Gorge'da bir kulübe biliyor musunuz?" Ginny parmaklarını dosyanın üst kenarına doladı. "Yürüyüş yapmayı ve zorlu parkurları sevdiğini biliyorum. Orayı kiralamış olabilir ya da-"

"Orada değil. Evimden yaklaşık 30 mil uzakta bir yere gittik. Kanada'ya yakın bir yerde ya da bu geyik olayı her neyse."

Jared sandalyesinde döndü ve cep telefonunu çıkardı. Tuşlara basarken parmakları titriyordu. Ekranı Ginny'nin görebileceği şekilde çevirdiğinde, bir harita ve gölün etrafında onun, Jared'in ve kiralık kulübenin evlerini gösteren noktalar belirdi.

Tobias boğazını temizledi. "Logan's Gorge tam olarak nerede?"

"Neredeyse üç saat uzaklıkta. Telefonundaki GPS yakın zamanda orada olduğunu gösteriyor. Eski kayıtlara ulaşmaya çalışıyoruz." Ginny dosyanın kenarını kaldırdı ama açmadı.

Lila, Ginny'nin o kadar önemli bulduğu şeye bir göz atmaya çalıştı ki, onu yakınında tuttu. Ona tutundu. Hareketler gergin bir kıpırdanma olabilirdi, ama bu tür kontrolsüz tepkiler o ana kadar davada sözlü olarak mücadele ettiği Ginny'ye uymuyordu.

"Neden oraya gitsin ki?" Jared'in sesi sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi gidip geliyordu. "Ne zaman?"

Ginny ellerini tekrar dosyanın üzerinde gezdirdi ve kucağına götürdü. "İçinizden birinin mülk hakkında bir şeyler bileceğini umuyordum."

"Hayır." Lila bu cevapla yalan makinesinden bile geçebilirdi.

Tobias, Ginny'ye dönmeden önce Jared'i birkaç saniye daha izledi. "Mülkiyeti takip edebilir misin?"

"Yapacağız." Ginny devam etmeden önce arkasındaki açık odaya baktı. "Bilgiler oldukça akıcı. Bütün bunlar biz konuşurken ortaya çıkıyor."

"Bıçaklandı." Lila kelimeyi tekrar ağzından kaçırdı. Diğerleri konuşurken bu kelime kafasının içinde gümbürdeyerek dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

Ginny küçük bir iç geçirdi. "Evet, görünüşe göre silah kulübenin mutfağındaki bıçak bloğundan gelmiş."

"Yani kulübede yaşayan ya da kulübeyi kiralayan biri Aaron'a mı saldırdı?" Bu Lila'ya Brent ya da başka bir suç ortağından daha az mantıklı geldi. "Bu delilik. Neden böyle bir şey olsun ki?"

"Ne zaman?" Jared kelimeyi daha yüksek bir sesle söyledi, sanki beyin hücreleri sıçrama yapmış ve sallanarak dışarı çıkmış gibiydi.

Ginny bu soru karşısında kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Aaron dokuz gün önce kayboldu. Bunca zamandır cipte miydi?" Jared'in sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. Sonuna geldiğinde dik oturmuş, cevap istiyordu. Sonra vücudu düştü. Bütün havası boşalmış gibi görünüyordu ve sandalyesinde iki büklüm oldu. "Kahretsin. Buna dayanamayacağım."

Ginny ayağa kalktı ve kapının koluna uzanarak yardım çağırdı.

Lila içgüdüsel olarak Jared'e doğru koştu. Yanındaki sandalyeye çöktü ve sırtını ovdu. Onun kırıldığını ve çırpındığını görmek, sanki bir tuğla duvara son sürat çarpmış gibi çarptı.

"Tamam, nefes al." Yalvarışını doğrudan onun kulağına fısıldadı. Birkaç dakika sonra nefes alış veriş düzenine girmiş gibiydi. "İyi misin?"

Jared'in derinliklerinden, içinde hiç eğlence olmayan sert bir kahkaha patladı. "Hayır."

Lila, Ginny ve Tobias'ın birbirlerine endişeyle baktıklarını görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

"Ben iyiyim." Jared endişesini elinin tersiyle itti. "Ambulans çağırmaya gerek yok."

Ginny cevap vermek için Jared tekrar oturana kadar bekledi. "Cesedinin kısa süre önce SUV'ye taşınmış olma ihtimali var."

Tam da Lila düşüncelerinin daha fazla karmakarışık olamayacağını düşünürken, beyni yanıldığını kanıtladı. Ginny'nin şifreli sözlerini çözemiyordu.

Cevap. "Biz onu ararken hayattaydı ve rastgele bir kulübede mi takılıyordu?"

Tobias omuz silkti. "Belki de onu bıçaklayan kişi onu orada esir tutuyordu."

"Emin değiliz." Ginny konuştuğu sesi daha da bitkin çıkıyordu.

"Bu Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Lila'nın zihni başka bir yarışa başladı.

Ondan başka kim onun ölmesini ister ki? Bir suç ortağı. Bir kurban mı? Ne yaptığını bilen bir ebeveyn? Hepsi kulağa mantıklı geliyordu ama oradan evine ve ofisine bırakılan notlara geçiş yapamıyordu. Bunlar kişiseldi. Tehdit edici. Gözetlendiğini ve planlarından haberdar olduğunu gösteriyordu.

Ve durdular.

Bir tane almayalı günler olmuştu, bu da Aaron'un hayatta olduğu ve onları bıraktığı ve sonra başına bir şey geldiği anlamına gelebilirdi. Notları kimse bilmediği için tam olarak soramıyordu. Sadece kendisi ve onları bırakan kişi.

"İkinizin de bilmesi gereken başka bir şey var ve bunu benden duymanızı tercih ederim." Ginny ciddi araştırmacı moduna geçti. Hayatlarını altüst edecek bir sonraki bilgiyi vermeye hazır bir şekilde orada dikilirken gözlerindeki bulanıklığın bir kısmı dağıldı.

Lila'nın sürprizlere tahammülü kalmamıştı. "Ne oldu?"

"Arazide başka bir ceset daha vardı."

Tobias'ın gözleri kısıldı. "'Vücut' derken şunu mu kastediyorsun?"

"Aaron yalnız değildi."

Mümkün değil. Mümkün değil. Mümkün değil. "Arabada mı?"

"Tekrar söylüyorum, bilgi topluyoruz ve kanıtları gözden geçirmeye çalışıyoruz ama hayır. Kadın kulübedeydi ve ..." Ginny aldığı sakinleştirici nefesi gizlemeye çalışmadı. "Kadın öldü."

Bölüm Kırk Beş

LILA AİLE ODASINDAKİ KOLTUĞUNA OTURDU VE BAŞINI

sırt minderlerine yaslandı. Bir şişe şarap açmayı düşündü ama o anki ruh haliyle şarabı yudumlayabilirdi ve mantıklı ve kontrollü olması gerekiyordu.

O ve Tobias son birkaç saati Jared'e bakıcılık yaparak geçirmişlerdi. Ağır ağır hareket ediyor ve kendi kendine mırıldanıp duruyordu. Onu şerifin ofisinden çıkarıp evine geri götürdüler ama bu çaba gerektirdi. Daha fazla cevap istiyor, Samantha'yla konuşmak ve kulübe hakkında bilgi edinmek istiyordu. Bir an bağılıyor, sonra neredeyse bayılacakmış gibi görünüyordu.

Şöminenin yanındaki büyük koltuğa oturdu ve tek kelime etmedi. O ve Tobias, Jared'e zihinsel dengesini bulması için zaman tanımaya çalışarak akılsızca sohbet ediyorlardı. Eve gitmek istemişti ama kadın onun yalnız kalmasını istemiyordu. Brent aramıştı. İş arkadaşları aramıştı. Tanımadığı birkaç kişi daha aramıştı. Hepsi de onu kontrol ediyordu. Cassie onu aramış ve daha sonra konuşacaklarını söylemişti.

Bu seferki çağrı Tobias içindi. Tobias dinledi ama pek bir şey söylemedi. Onun Ginny'den bahsettiğini duydu ve sonra yüzündeki tüm rengin kaybolduğunu gördü.

Telefonu kapattı ve cep telefonu cansız parmaklarının arasından sarktı.

"Neler oluyor?" Haberlerin nasıl daha da kötüleşebileceğini bilmiyordu ama

Öyle görünüyordu.

"Kulübedeki kadının kimliğini tespit ettiler." Tobias sonunda odaklanmış görünüyordu. "Karen Blue."

GINNY telefonu kapattı ve adli tabibe geri döndü. Davası artık görev gücünün yetki alanına giriyordu, bu da bu işteki zamanının azalıyor olabileceği anlamına geliyordu. Aaron'la ilgili tüm istihbarata sahip olmasını boş verin.

Lila ve kasabada tanıdıkları herkes. Görev gücü çok görünürdü ve FBI'dan destek alıyordu, bu da onu gölgede bırakıyordu.

Morgda durmasının, sabrının tükenmesinin ve başka bir yerde olmak istemesinin tek nedeni buydu. Yıllarca şiddet ve ölümle iç içe yaşamasına rağmen bu kısım onu hep tedirgin etmişti. İnsanlar sürecin bu noktasında yüzüstü bedenlere ve bilgi kaynağına dönüşüyordu.

Dr. Lori Timmons odanın sahibiymiş gibi hareket ediyordu. Tıbbi tetkikçi olarak, aslında öyleydi. Burası onun alanıydı.

Doktor notlarını yazmayı bitirdiğinde, Ginny kişisel eşyalarının bulunduğu tepsinin yanında durdu ve küçük bir plastik torba aldı. İçindeki ince gümüş bileziğin üzerinde on yedi rakamının kazılı olduğu bir tılsım vardı. "Karen bunu takıyor muydu?"

Lori şöyle baktı. "Evet."

"Belki de bir doğum günü hediyesiydi. Geri döndüklerinde bunu ailesine sormam gerekecek." İlk teşhisin ardından Karen'ın ailesi uyuşmuş ve bitkin düşmüştü. Ginny onları kahve içmeye ve araştırma ekibinin geri kalanı gelip Aaron hakkında sorular sormaya başlamadan önce kısa bir mola vermeye göndermişti.

"Resmi bir ölüm saati var mı? Resmi olmasa da olur." Aaron'ın kaybolduğu zamana kıyasla Karen'ın ne zaman öldürüldüğünü bilmesi gerekiyordu.

"Bu biraz daha uzun sürecektir." Lori şimdi biri Aaron'ın, diğeri Karen'ın cesedinin bulunduğu iki masanın arasında duruyordu. "Çürüme normal görünmüyordu ve bıçaklanarak öldürüldüğüne işaret eden bir kan birikintisi de yoktu."

"Belki biri cesedin yerini değiştirmiştir."

Lori başını salladı. "Kesinlikle. Çözöldükten sonra."

Bekle. . . hayır. "Pardon?"

Doktor Aaron'un cansız bedenini işaret etti. "Benim teorime göre öldüröldü, sonra donduruldu, sonra çözöldü, sonra bıçaklandı ve araca bindirildi. Bıçaklanma ölüm nedeni değil. Biri bıçağı eline almadan önce çoktan ölmüştü."

Bu dava tuhaf bir hal almaya devam ediyordu. Ama Ginny bunun olacağını tahmin etmemişti. "Çözölmüş ..."

"Tekrarlarsanız kulağı daha iyi gelmeyecek." Doktor bir dosya aldı ve birkaç sayfayı çevirdi. "Yaklaşık bir yıl önce, departmanın başına geçtiğimde bir kaza sonucu boğulma vakası vardı. Cesedin üzerinde

dondurulmuştu, bu yüzden bu konuda epey araştırma yaptım. Bu cesetlerin dondurulduğunu ve çözüldüğünü doğrulamak için kısa zincirli-"

"Oha." Ginny anlamsız gibi görünen ama aslında oldukça önemli olan bu konuşmayı durdurmak için elini kaldırdı. "Bir sürü bilim konuşması eklemek bunu açıklığa kavuşturmayacak. Demek istediğin, birinin bu ikisini öldürdüğünü ve cesetlerini dondurduğunu biliyor musun?"

"Evet." Lori dosyayı indirdi. "Kulübenin arka avlusunda duran dondurucunun içinden örnekler aldım ve teorimi doğruladılar. İkisi de oradaymış. Kadın adamın altında."

"Dondurucuda başka bir şey bulma şansınız var mı?"

"Üzgünüm, hayır. Parmak izi, saç teli ya da başka bir şey yok." Lori Karen'in cesedine baktı. "Midesindekileri kontrol edeceğim, bakalım eşleştirebilecek miyiz ve Karen'in yaklaşık ölüm zamanını öğrenebilecek miyiz? Kıyafetleri yok ama vücudu bize bazı ipuçları verdi."

"Ne gibi?"

Doktor bir çanta uzattı. "Gövdesinin ve kollarının her yerinde sıyrıklar vardı ve ayakları oldukça yırtılmıştı. Bazı yerlerde kabuk bağlamış, bazılarında ise yeni kesikler oluşmuş. Tüm bunlar ormanda çıplak koştuğunu gösteriyor, muhtemelen birden fazla kez. Bu iğneler yakın zamanda koştuğunu destekliyor. Ayaklarından birinin alt kısmındaydı." Ginny soru sormadan, doktor daha fazla bilgi vermeye başladı. "Boynunda, kulübede bulunan iple eşleşen bağ izleri var."

"Lifler, DNA, bizi bir katile işaret eden herhangi bir şey var mı? Sallanan sandalyedeki bir dizi parmak izi dışında kulübe temizdi." Ginny Aaron'ı işaret etti. "Onun."

"Ormanda koşan ve yumruklanmış ve bir şeyle vurulan biri için - belki de bir tahta parçası, henüz emin değilim - vücudu enkazdan arınmış. Tırnaklarında kırıklar ve savunma yaraları var, yani belli ki karşılık vermiş."

Aferin sana Karen. "Bunlardan bir şey çıktı mı?"

"Bir tırnağın altında, bizi bir yere götüreceğini umduğum bir insan dokusu. Acele edeceğim."

"Cinsel saldırı belirtisi var mı?"

"Bunu göz ardı edemem ya da oldu diyemem ama vücut sıvısı yok."

Başka herhangi bir davada, savunma avukatı kan ve DNA kanıtlarının eksikliğini, kirlenmeyi ya da başka bir şeyi iddia ederdi.

Aaron'a işaret eden iz seviyelerini açıkladı. Şu anda en az endişelendiği şey buydu.

"Yani diyorsunuz ki kanıtlar birisinin -ki tek 'birisi' kanıtı Aaron'a ait olabilir- onu soyduğunu, onunla dövüştüğünü, ormanda kovaladığını, belki birden fazla kez dövdüğünü, boğduğunu, öldürdüğünü, dondurduğunu ve sonra bir noktada onu çözüp yatağa yatırdığını ve onu öldürmek için kullandığı iple bağladığını gösteriyor."

"Çok fazla, biliyorum."

"Ama olaylar dizisi doğru mu?"

Lori omuz silkti. "Garip ama size sadece kanıtların ne dediğini söyleyebilirim. Sizin için zamanlama üzerinde çalışıyorum, ancak söz veremem ve kesinlikle en büyük soruya cevap veremem."

Ginny, doktorun bunu tek bir soruya indirgeyebilmesinden etkilendi. "Hangisi?"

Bu kez Lori iç çekti. "Eğer Aaron onu öldürdüyse, o zaman onu kim öldürdü?"

Bölüm Kırk Altı

"BENDEN KARDEŞİMİN ORTADA BİR KULÜBEYE GİTTİĞİNE İNANMAMI MI İSTİYORSUN? Kayıp bir kadının olduğu bir yerdeydi ve biri onu öldürürken o da bıçaklandı." Jared sandalyede daha yukarı oturdu, artık yayılmıyor ve yarı uykulu görünüyordu.

Jared bunu dile getirdiğinde kulağa saçma geliyordu. Bağlantılar da bariz bir şekilde göze çarpıyordu. Lila, "Doğru parçalara sahipsin ama belki de doğru sırada değilsin," dedi.

"Yanlış zamanda korkunç bir sahneye mi girdi?" Şok Jared'in sesini hiç terk etmedi. "Ve GPS. Aaron burayı bilseydi buna ihtiyacı olmazdı. Yön bulma konusunda çok iyi bir hafızası vardı."

Kulübe sokağın aşağısında ya da yan tarafta olsaydı ya da tanıdığı birine ait bir kulübe olsaydı, belki. Mesafe ve Lila onu öldürmeye çalıştıktan sonra aklındaki hedefle yola çıkması ona daha büyük bir şey olduğunu düşündürüyordu. "Eğer o kulübeye hiç gitmediyse, oraya gideceğini nereden biliyordu? Ve neden?"

Jared boğuk bir ses çıkardı. "Belki de Karen'a yardım ettiğini düşünüyor."

"Oh, lütfen." Durduramadan dudaklarından bir homurtu kaçtı.

Her iki adam da ona baktı ama şaşkınlığını dile getiren Jared oldu. "Ne?"

Sözler niyet ettiğinden daha küçümseyici ve küstahça çıkmıştı, bu yüzden geri adım atmaya çalıştı. Şimdi bu tartışmanın zamanı değildi. Jared'in kalpten kalbe gerçek bir konuşmayı kaldırabileceğinden şüpheliydi. "Hiçbir şey."

Ama Jared bunun bırakmadı. Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Söyle."

Tobias ayağa kalkmaya başladı. "Belki de biraz ara vermeliyiz."

"Söyle. Söyle." Jared sıkılmış dişlerinin arasından talepte bulundu.

Tobias tekrar yerine . "Şimdi zamanı değil. Bu konuda bana güvenin." "Boş ver onu," dedi Jared. "Konuş."

İyi. Eğer onun teorilerini, iğrenç gerçeğe doğru bir yürüyüşü istiyorsa, onu oraya sürükleyebilirdi. "Öğrencilerini beceriyordu Jared. Böyle bir adam, eyaletteki tüm kolluk kuvvetlerinin arayıp da bulamadığı kayıp bir kadınla ilgili kanıtları bir şekilde ortaya çıkarıp, sonra da kimseye haber vermeden kahraman olmak için oraya koşmaz."

"Tam olarak ne diyorsun?"

Bunu nasıl anlamaz? "Aaron lanet bir kahraman değil. O bu hikayedeki kötü adam."

Hararetli bir tartışmanın içine girmişlerdi. Bundan önce birbirlerine hiç seslerini yükseltmemişlerdi. Dinlemiş ve desteklemişlerdi. Şimdi ise kendi koltuklarının kenarına oturmuşlar ve daha sonra ortaya çıkacak serpintiyi umursamadan ileri geri bağıryorlardı.

"Bana bunların hiçbirini daha önce anlatmamıştın."

"Bu konuşmaya nasıl başlayabilirim Jared? *Sevgili kardeşin bir pedofil, ama dikkat et, çünkü bunu inkar edecek?* Daha yeni öğrendim ve hayatım alt üst oldu. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Tobias uzandı ve onun bacağına dokundu.

"Lila." Onu dizginlemek için verdikleri işaret.

Bu sefer görmezden geldi.

Açıklama - görebildiği tek açıklama - içinden döküldü. "Muhtemel cevap Karen'in o kulübede olduğunu biliyor olması. Onu o kulübeye o koydu. Oraya geri dönmek için neden GPS yardımına ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum ama bilerek gitti."

Jared yavaşça ayağa kalktı ve sehpanın karşısında onunla yüzleşti. "Senin neyin var böyle? O senin kocan ve sen onun hakkında en kötü şeylere inanmaya hazırsın."

Bu onun ailesiydi. Kardeşiydi. Onun gen havuzuydu. Bugün pek çok şok yaşamıştı ama daha fazlasının da geleceğine inanmak zorundaydı. "O videolarda gördüklerim ve duyduklarım hakkında yalan söylemediğimi biliyorsun. Genç kızları taciz etmesinden kadınları öldürmesine geçmek o kadar büyük bir sıçrama mı?"

"Senin ailende mi? Hayır," diye karşılık verdi Jared.

Tobias bu kez ayağa kalktı. "Hey. Bu çok fazla."

Atış tam ona isabet etti. Çünkü mesele de buydu. Asla ilişkiye girmemeye yemin ettiği bir adamla evlenmişti - fetişleri ve zayıflığıyla babası gibi bir adamla.

Sesini bağırmaktan alıkoymaya çalıştı. Acımasız sözcükler canını yaksa da sesini yatıştırıcı tutmaya çalıştı. "Bildiklerimi ve Aaron'ın gerçekte kim olduğu ve neler yapabileceği konusunda bana ve hepimize nasıl yalan söylediğini bildiğimden, Karen Blue'yu öldürdüğünü hayal etmek benim için zor değil. Olayı neden tırmandırdığını bilmiyorum ama başka hiçbir açıklama mantıklı gelmiyor."

Jared onun karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Yetiştirilme tarzının berbat olduğunu ve babanın-"

"Konuyu değiştirme," dedi Tobias, tam büyük vuruş için ısınırken Jared'in cümlesini bölerek.

Lila bunun geldiğini hissetti. Bir parçası bunu memnuniyetle karşıladı. Bir bakıma onları bu noktaya o getirmişti. Aaron'ı bu konuya o zorlamıştı. Onu avlamıştı. Onu planlamış ve boğmuştu. Sadece işi bitirmeyi başaramamıştı. Daha hızlı hareket etseydi Karen Blue'nun hayatta olup olmayacağını merak ediyordu. Daha titiz davransaydı. "Hayır, söyle."

"Herkes bana senin kardeşime bir şey yaptığını söylüyor. Seni savundum. Aaron'a zarar vermeyeceğin konusunda ısrar ettim." Masanın karşısındaki kadını işaret etti. "Senden tek istediğim evlendiğin adam için de aynı onuru göstermen."

Kalp atışları kulaklarında çok yüksek sesle çarpıyordu. İçindeki kan akışını neredeyse duyabiliyordu. "Yapamam."

Sonra ondan uzaklaştı. Sandalyeden atladı, etrafındaki en geniş boşluğu aldı ve kapıya yöneldi. Son anda durdu ve ona baktı. "Kim ya da ne olduğunu bilmiyorum."

Ağır, görünmeyen bir ağırlık kollarını aşağı çekti ve sırtına bastırdı. Hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. "Aaron hakkında tam olarak böyle hissediyorum."

"Bunu kendine sakla." Kadın bir şey söylemeyince, adam her kelimedede daha da derinleşen, daha da öfke dolu sesiyle devam etti. "Beni duyuyorsun. Aaron'u babanla karıştırırken aklından geçen o iğrenç şey her neyse, bunu yüksek sesle ya da basına söyleme."

Koridorda ön kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Onu durdurmak zorundaydı. Araba kullanmaya uygun değildi.

Kapı çarptı. Lila bunun titreşimini her zerresinde hissetti. Savaş hatları çizildiğinden beri ilk kez Jared'la karşı karşıya gelmişlerdi.

Bu kaybın yasını Aaron'ın yasını tuttuğundan daha fazla tutuyordu.

Bölüm Kırk Yedi

ERTESİ GÜN KABUS GIBİ GEÇTİ. İNSANLAR ZİYARET ETTİ ve Basın toplandı. Lila, Cassie ve Christina'ya, hatta Tobias'a bile kendini iyi hissettiğinde ısrar etti. Kahvaltı yerine kullandığı kahveyi kustu. Geriye doğru saydığına, bir şey yemeyeli bir günden fazla olmuştu. Bunun yakın zamanda değişeceğini düşünemiyordu.

Jared onun aramalarını görmezden geldi. Ginny, bilgi ve adli tıp raporu topladıklarını ve tekrar iletişime geçeceğini söyleyerek onu oyaladı.

Telefonunun ekranında Ryan'ın adı belirdiğinde hiç düşünmeden cevap verdi. Ginny muhtemelen hâlâ onun aramalarını ve mesajlarını takip ediyordu. Şu anda, bu kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı sisinde kaybolmuşken, umurunda değildi.

İyi misin?

Lila: Hayır.

Karen Blue ve kulübe olayını duydum. Aaron'ın bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?

Artık ne içgüdülerine ne de ona güveniyordu. Bu, belki de polisin onu Teksas büyüklüğünde bir otobüsün altına atarak adını temize çıkarması için ya da daha bencilce bir nedenle balık avlamak gibi geliyordu.

Zihinsel olarak yazacağı doğru şeyi ararken telefonunu elinde döndürdü. Etrafında dönerken mutfak tezgâhındaki bar taburesi altında gıcırdadı. Telefonunda Ryan'ın adının çıktığını görmek onu gülümsetirdi. Gün berbat geçebilirdi ama Ryan ona nasıl olduğuyla ilgili zararsız bir soru sorduğunda içinde bir ışık yanardı.

Şimdi onun adını görmek onu temkinli yaptı. Dikkatli. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu ve o küçük ışık sönmüştü.

Lila: Bu kitap için mi?

Ryan: Seni önemsiyorum

Lila: Bilmiyorum.

Karen'ı tanıyor olabilir.

Demek istediği bu değildi. Aylarca aynı dalga boyunda olduktan sonra, birbirlerinin arkasından konuşuyorlardı.

Lila: Gitmem gerek.

Ara beni. CID hala birinin evime telefon yerleştirdiğine inanmıyor. Lila: Onunla hiç tanıştın mı?

Ryan: HAYIR

Bu küçük konuşma bile onunla ilgiliydi. Üniversitenin onu uzaklaştırmak istediğini duymuştu ama o bir avukat getirmiş ve buna karşı koymuştu. Dönemin geri kalanında ders vermeyecekti ama orada, kampüste olacak, kitabını bitirirken kasıla kasıla dolaşacaktı. Onun da hayatı hakkındaki soruları yanıtlamaya istekli olacağını tahmin ediyordu. Değişken sınırları muhtemelen buna izin verecekti.

Ryan'ın mesajlarından sonra Cassie bir pasta ve cesaretlendirici sözlerle geldi. Jared'dan hâlâ haber yoktu ama Brent uğradı. Onu içeri alıp almamayı tartıştı.

Yaptığı ilk şey ona bir yığın mektup vermek oldu. "Basın incelemeden önce istersin diye düşündüm."

Artık umurunda değildi. Basın hayatını didik didik ediyordu. Babasının fotoğraflarının haberlerin ön sayfalarında yer aldığını görmüştü. İnsanların onu babasıyla ilişkilendirmesini engellemek için doğum adını kullanmamıştı ama şimdi Aaron sayesinde herkes geçmişini öğrenecekti. Her ayrıntı yeniden ortaya çıkacaktı.

Mutfağa doğru yürüdü ve Brent'in onu takip ederken çıkardığı ayak seslerini dinledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana bir özür borçluyum."

Aaron'un iğrenç davranışlarının yanına kâr kalmasına izin verdiğini itiraf etmediği sürece suçluluk ve utanç onun için önemli değildi. Etrafta dolaştı, hırpalanmıştı ve uykusuzluktan yarı baygındı. Zihni, onu ayağa kaldırıp pencereden dışarı baktıran, kulübenin ve bıçaklanmanın ne anlama geldiğini çözmeye çalışan endişeyle çalkalanırken kapanmayı reddetti.

Yığını tezgâhın üzerine bıraktı. "Sorun değil, Brent."

"Okuldaki kızlardan haberim yoktu. Yani, Ginny sorduğunda isimlerini biliyordum. Müdür olarak işler böyle yürür. Öğrencileri tanırım ama çoğuyula kişisel bir ilişkim yoktu. Özel hayatlarını bilecek kadar yakın değildiler ve hiç kimse Aaron'la ilgili bir sorunu belirtmek için benimle iletişime geçmedi." Onunla konuşurken ağırlığını kaydıldı. Onunla göz teması kuramadı.

Onun gerginliğinden bir anlam çıkarmamaya çalışıyordu ama bu onun üzerine fazla gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Bilmen gerekirdi."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Nasıl? Hiçbiri şikâyet etmedi." "Tamam."

Ama insanlar şimdi bağıyordu. Haberlerden velilerin onun kovulmasını istediğini . Şikâyetleri ve tartışmaları dinlemek için acil bir okul yönetim kurulu toplantısı planlanmıştı. Uzaklaştırma ve dışarıdan bir soruşturmada söz ediliyordu. Gizliden gizliye arzuladığı her şey, ama bir dakika bile rahat edemiyordu. Diğer her şey, diğer her parça Aaron'ın kayboluşu ve ölümü bir soru işaretiydi.

"Gerçekten Aaron'ın Karen Blue ile bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ona yakın bir yerde öldürülmüş olması için yeterli bir bağlantısı vardı." Ginny hâlâ boşlukları doldurmamış ya da ikisini birbirine bağlayan adli kanıtlardan bahsetmemişti. Açık olan tek şey Karen'ın Aaron'ı öldürüp cipin arkasına atmadığı ve sonra da ölmek için kulübeye geri dönmediği idi.

Tobias ona bunun spot ışıklarının üzerinde kalacağı anlamına geldiğini söyledi. Ginny, basın ve kasabadaki çoğu insan Aaron'u onun öldürdüğünü düşünüyordu. Karen Blue olayı hâlâ gizemini koruyordu.

Boğazını temizledi. "Seni suçladığımı biliyorum-

" Onun işini kolaylaştırmayı reddetti. "Evet?"

"İnsanlar diyor ki ..." Sertçe yutkundu. "Bazıları eğer onu öldürdüysen, bunun sorun olmadığını düşünüyor."

Onun gitmesini istedi. Orada durmak ve ona soru sormamak için tüm gücünü harcadı. "Neden?"

"Kızlar."

"Okulda kaç kişi vardı?"

Tekrar yere bakmaya başladı. "Şimdiye kadar dört."

Sayı çok düşüktü. Aaron'ın yıllardır bu oyunu oynadığını tüm hücreleriyle biliyordu. Dışarıda bir dizi kurban vardıMuhtemelen birçoğu kendilerini onun avı olarak değil, eski kız arkadaşları olarak görüyordu ama o gerçeği biliyordu. Brent'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da biliyordu.

"Karım-"

"Ex."

"Doğru. Ex." Kelimeler arasında tökezledi. "Aaron'la ilişkim olmadığını kanıtlayana kadar çocuklarımızı görmeme izin vermiyor."

Başka bir eyalette yaşadığı için şanslıydı ama belli ki dedikodular ona kadar ulaşmıştı. Lila o çocukları korumak için yapması gerekeni yaptığını umuyordu. "Akıllıca."

"Hadi ama. Buna inanıyor olamazsın. İnanmıyordum." Öksürdü. "Karışmadım yani."

Bu şimdiye kadar duyduğu en inandırıcı inkâr sayılırdı. Ama bu yalan söylediği anlamına gelmiyordu. Daha çok hayatının alt üst olduğu anlamına geliyordu. Aaron'ın arayıştaki en ateşli savunucusuyken önemli bir hedef haline gelmişti.

Umurunda değildi.

"Ve onu ben öldürmedim." Bunu şimdi söylediğinde bunun gerçek olduğuna inanıyordu. Bunu satmakla ilgili bir sorunu yoktu.

"Gitmeliyim."

"Evet." Ona kalması için yalvarmadı. Tüm bu olay ortaya çıktığından beri onunla idare edebildiği birkaç nezaket de yok olmuştu. Onu itip kakmamak ve ona bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Hâlâ onun masum olduğuna ikna olmamıştı.

Adam gittikten on dakika sonra, kahve yapmak için bedenini sürükleyerek mutfağa geri döndü. Su ısınırken bakışları posta yığınının takıldı. Aaron kaybolmadan hemen önce faturaları ve mali işleri e-posta ile göndermeye başlamıştı. Postaları genellikle okumayı unuttuğu dergiler ve istemediği postalardan oluşuyordu. Birkaç gün önce de bir ölüm tehdidi almıştı. O soruşturmanın Ginny'nin masasının köşesinde hareketsiz bir şekilde durduğunu tahmin ediyordu.

Parçaları etrafa saçtı. Muhtemelen daha fazla teori ve nefret içeren birkaç mektup. Hayır, teşekkürler.

Tam arkasını dönmek üzereydi ki kartı gördü. Tanıdık beyaz çizgisiz kart. Yığının ortasında beyaz tarafı yukarıda duruyordu. Ters çevirdi ve tezgâhın üzerine fırlattı. Bırak orada dursun.

DAĞINIKLIĞINI DÜZELTTİM. BİR ŞEY DEĞİL.

Kelimeleri kafasının içinde sessizce tekrarladı. Notların hiçbirisi Aaron'dan gelmemişti. Katilinden gelmişlerdi. O kişi ne yaptığını biliyordu ve onunla işi henüz bitmemişti.

Bölüm Kırk Sekiz

Ben Nia Simms ve Gone Missing, mahallenizdeki ve ülkenin dört bir yanındaki büyük ve küçük vakaları tartışan gerçek suç podcast'i. Bu hafta Aaron Payne hakkında konuşuyoruz. Herkes Aaron Payne'den bahsetmiyor mu? Bir öğretmen olarak tertemiz bir hayat sürdü. Sadık bir koç. Kasabada herkes için her şeyi yapabilecek bir adam.

Çok az şey biliyorduk.

Mevcut ve eski kız öğrencilerin sayısı arttıkça Aaron Payne'in yeni bir fotoğrafı ortaya çıkıyor. Bir avcı olarak. Bir pedofil olarak. Herkesi kandıran hasta, sapkın bir adam olarak. Cesedinin Karen Blue'nunkiyle birlikte bulunması, büyüyen yığına sadece daha fazla soru ekliyor.

Görev gücü odak noktasını değiştirdi ve New York Eyaleti'ndeki çeşitli yargı bölgelerindeki polisler Aaron'un faaliyetlerini ve geçmişini araştırıyor. Kulübe ya da Aaron hakkında herhangi bir bilginiz varsa arayın, konuşalım. Kolluk kuvvetleri bizi dinliyor ve unutmayın, hepimiz Yara ve Julie'yi eve getirmek istiyoruz.

Aaron hakkında konuşmanın yanı sıra, başka bir kadın hakkında da konuşmak istiyorum. Lila Ridgefield, Aaron'ın karısı. İnsanlar onun hakkında çok farklı görüşlere sahip. Güzel ve tehlikeli. Gizemli ve soğuk. İçeride dönük ve yanlış anlaşılmış. Zengin ... ama nereden?

Pek çok dinleyici onu kalpsiz bir katil olarak gördü, ancak şimdi Aaron hakkında bildiklerimiz Lila'ya farklı bir ışık tutuyor. O da bir kurban mıydı? Şiddete inanan ve sınırları olmayan bir adamla evde neler yaşadığını hayal etmeye çalışın.

Bu da beni günün konusuna getiriyor. Birisi Aaron'u öldürdü. Bunun için üzgün olduğumu söyleyemem, yine de Karen'ı kurtaracak kadar erken olmasını dilerdim. Ya başından beri haklıysak ve Lila kocasını öldürdüyse? Mantıklı, değil mi? O evde yaşıyordu.

Diyelim ki Lila onu öldürdü. Bir canavarla evli olduğunu anladı - tıpkı yıllar önce kaçtığı canavar babası gibi bir canavarla - ve sonra onun hakkında bir şeyler yapmaya karar verdi. Kaçmasına ya da saklanmasına izin vermedi. Öğrencilere tacizcileriyle mahkemede yüzleşmek ve ona karşı tanıklık etmek zorunda kalma yükünü vermedi.

Eğer Lila kaçıp bir kanunsuz olsaydı, kanun güçlerinin yapamadığını yapmaya ve gaddar kocasını durdurmaya kararlı bir kanunsuz olsaydı... bu o kadar da kötü olur muydu? Lila Ridgefield bir katil mi yoksa kanunsuz bir kahraman mı ya da belki ikisi birden mi? Ve cevap verirken, Lila'nın Aaron'ı öldürme kararının sizi

daha güvende hissediyorum. Çocuklarınızdan, arkadaşlarınızdan ya da sevdiklerinizden biri Aaron'ın kurbanlarından biri olsaydı ne düşünürdünüz?

Bölüm Kırk Dokuz

LILA'NIN EVİNİN DIŞINDAKİ KALABALIK ÖFKELİ BİR KALABALIĞINDAN

Neredeyse bir gecede tezahürat ekibi. Muhabirler kaldı ve safları kalabalıklaştı. Kimse ona sokağın güvenliğınden alay etmedi ya da tehditler savurmadı. Pankartlar ve işaretler ortaya çıktı. Biri ona kahraman diyordu. Bir diğesinde "SANA İNANIYORUZ" yazıyordu ve en yenisi de adalet sisteminin işini yaptığı için ona teşekkür ediyordu.

Hepsinden nefret ediyordu.

Kapı zili çaldığında cevap verdi çünkü Christina mesaj atarak az önce garaj yoluna girdiğini ve içeri girmesi gerektiğini söylemişti. Lila kapıyı bir tezahürat ve insanların ona seslendiğini duyacak kadar araladı. Christina'yı içeri buyur etti ve sessizliğini bozan sesleri engellemek için kapıyı arkasından çarpıp kilitledi.

"Vay canına." Christina bu kelimeyi iki kez daha tekrarlarken gözleri büyüdü. "Dışarısı çok vahşi."

"Sanırım aradığınız kelime 'kâbus'." Lila sırtını kapıya dayadı, *onlarla* arasına fiziksel ve duygusal bir bariyer koymaya kararlıydı.

"Bu senin için iyiye işaret. İnsanlar artık senin kötü olduğuna inanmıyor."

Lila cevap vermek yerine inledi. Christina'ya aile odasına gitmesini işaret etti.

"Sanırım tüm bunlar işe geri dönme olasılığınızın daha da azaldığı anlamına geliyor." "Ben korkuyor öyle." Bu fikir gömmek kendisi içinde evrak işleri ve pazarlık yapmak bir rüya gibi geliyordu. Ama hayır, iyi biriymiş gibi davranarak kışını sürükleyerek şehirde dolaşmaya hazır değildi. Hiçbir zaman mutlu, kaygısız bir hayat yaşayacak biri , ama idare etmeyi ve iyi olmayı başarmıştı. Sağlam ve çalışabilir. Yapmaktan hoşlandığı şeyler vardı ve onu idare eden bir işi yeterince meşgul.

Aaron'gizli yaşamı, kurduğu dengede bir delik açmış ve güvenliğini sarsmıştı. Son haftalarda mümkün olabileceğine asla inanmadığı şeyler yapmış ve dűřünműřtü. Son insanlığını da yakmış, onu içi boř ve bomboş bırakmıştı. İradesi olmayan ve nasıl ilerleyeceğine dair net bir vizyonu olmayan bir insan kabuğu.

"Onun için űzűlmeyi reddediyorum. Dűřünen, nefes alan gerçek bir insan gibi konuřuyorum. On altı yařından kűűk iki kızı olan ve artık çocuklarının okulda tacize uđraması konusunda endiřelenmek zorunda olmayan bir anne."

"Biliyorsun ve bileceksin de. Aaron'ın ۆlműř olması New York'taki tűm kۆtűlűkleri ortadan kaldırmaz." Keřke, belki o zaman tekrar iřlevini yerine getirebilseydi.

Christina homurdandı. "Geceleri daha iyi uyumama yardımcı oluyor. da bu zaten." "Bunu Ginny'ye sۆyle," dedi Lila.

"Ben daha da iyisini yaptım. Savcıya ve kongre űyeme mektup yazdım." Lila dondu kaldı. "Yazmadın."

Christina'nın yorumuna bir řaka gibi gűlmesini bekledi ama gűlmedi. Lila'nın eđlencesi azaldı. Yerini řařkın bir saygı aldı.

"Tabii ki yaptım." Christina elini havada gezdirirken bilezikleri řıngırdadı. "Pedofilin haklarını çocukların gűvende ve hayatta olma haklarından űstűn tutan sorumluların canı cehennem."

Lila alnını ovuşturarak giderek artan baş ağrısıyla savaşmaya çalıştı. "Neredeyse iki ayımı onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim."

"Aylar mı?"

Lila kayma karřısında gۆzlerini kapattı. Tekrar atıđında gűlűmsedi. "Haftaları kastetmiřtim."

"Yaptın mı?"

İçinde kabaran tűm o duygular, bastırmaya çalıřtıđı duygular -ۆfke ve hayal kırıklıđı, hayal kırıklıđı ve řařkınlık, gazı açıp Aaron'ın sonsuza dek sűrűkleniřini izlediđinde piřmanlık duymaması, cesedi bulunduđunda birinin onu bıaklamasına řařırmaktan bařka bir řey hissetmemesi- kabardı ve tařtı. İçinde dۆnűp duran řeyleri dűřűnmemeye ya da bu konuda konuřmamaya çalıřtı űnkű yapamıyordu. Ama o bir an için kelimelerin ađzından kaçmasına izin verdi.

"Kendimi rahatlamıř hissedeceđimi dűřűnműřtűm," diye fısıldadı sessiz odaya.

"Hayatını etti." Christina içini çekti. "Onu suçla, seni değil." Christina her zaman sۆylenecek doğru şeyi bilirdi.

Lila hiçbir zaman arkadaşlığa, hatta kadın arkadaşlığına bile fazla değeri vermezdi. Son birkaç hafta içinde öğrendiği tek şey, yıllar boyunca bazı kadınlar ona ulaştığında can simidini atmamakla hata ettiğiydi. Bazı insanlar onun güvenini hak ediyordu.

Bölüm Elli

ROLAND, GINNY'NİN OFİSİNE SEKİZE DOĞRU ÇİNLİLERLE GİRDİ

Yemek. Koku başını kaldırmasına ve midesinin guruldamasına neden oldu.

Ona çalışma saatleri hakkında nutuk çekmedi ya da yaygara koparmadı. Onun karşısına oturdu ve beyaz konteynerleri boşaltmaya başladı.

"Dünyanın en iyi kocası olma unvanını koruyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Ona bir yemek çubuğu uzattı. "Ve şimdi sana Karen'ı bulup ailesine teslim etmekten senin -işinin- sorumlu olduğunu hatırlatacağım. Harika bir şey yaptın ve bir gece dinlenmeyi hak ettin. Geri kalan her şey, diğer tüm ayrıntılar bekleyebilir."

Onu neyin yiyip bitirdiğini, onu dürtten ve yırtan başarısızlıkları biliyordu. Her zaman biliyordu. "Bunca zaman sonra onu şimdi bulmak düşündüğün kadar harika bir duygu değil. Ailesi için çok az teselli."

"Ginny, bu doğru değil. Onu eve getirdin. Onlara kapanış verdin."

Kartonu açmaya çalıştı ama parmakları kartona çarptı, işi bitirmek için ihtiyaç duyduğu kaldırıcı elde edemedi. "Çok geç kalmıştım. Daireler çizerek Aaron'ı aradık, onun bir kurban olduğunu düşündük ve-"

"İlk raporun Karen'ın Aaron'dan önce öldürüldüğü yönünde olduğunu söylemişsiniz." Tavuk ve brokoli kartonunu ondan aldı ve önüne oturtmadan önce açtı. "Yani daha hızlı ya da daha zeki olsaydın onu kurtaramazdın, ki ikisi de olamazdın. Bu dava için başından beri çok çalıştın."

Yemek çubuklarıyla brokolinin etrafını kazdı. "Charles'ın bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliyim."

"Kendisinde ciddi bir siyasi miyopluk vakası var. Bu yeni bir şey değil."

Birkaç yıl önceki davadan bahsediyordu. Başka bir katil. Birini , ama Charles ve ondan önce işini yapan adam

onun teorilerini dinlemedi. Şüphelisi seçimlerde para veren zengin bir iş adamıydı. Bağırıp çağırmak yerine iyi askeri oynayıp arka planda kaldı ve genç bir eş öldü. Karen'ın cesedini bulmak tüm o başarısızlık duygularını geri getirdi.

Ginny camlı ofisinin dışındaki ana odaya baktı ve sesini alçalttı. "Karen'ı bulmak için ofisimizin itibar kazanmasını sağlamak için şimdiye kadar herhangi bir davada çalıştığından daha fazla saat çalıştı."

"Seni işe almasının bir nedeni var. Sen pisliğin içine girip çalışan kişisin." Ona göz kırptı. "Ah, işte burada. Günlerdir ilk kez gülümsüyorsun."

"Şimdi katili kimin öldürdüğünü bulmam gerekiyor." Ama bir parçası biliyordu. Lila'yla tanıştığı ilk andan beri gerçeği hissetmişti.

Koşullar onları bu davada karşıt taraflara yerleştirmişti ama Ginny başından beri Lila'nın dış görünüşünden etkilenmişti. İlgisizliği ve kocasının akıbetini umursuyormuş gibi yapamaması, tüm dikkatler onun üzerinde olsa bile, Ginny'yi şaşırtmıştı. Lila'yı kötü niyetli ya da psikopat olarak görmüyordu. Hayatı boyunca suda yüzmüş ve kimsenin ona bir can simidi atma zahmetine girmediği zeki bir kadın görüyordu.

"Davaya bir anlam vereceksin," dedi Roland ve kadının yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Bu omuz silkme de neyin nesi?"

"Lila da işin içindeydi. Ya o yaptı ya da başka biriyle birlikte hareket etti - belki de erkek arkadaşıyla."

"Yani onu izlemeye ve bunu kanıtlamaya zaman ayırıyorsunuz-" Roland'ın sesi kesildi. "Bir omuz silkme daha."

Ginny biliyordu çünkü son yirmi dört saat içinde sayısız emniyet mensubuna ve patronuna bu konuşmayı yapmıştı. "Lila ya da Ryan'ın o kulübede olduğunu gösteren hiçbir adli kanıt yok. Evli oldukları için Aaron'ın arabasında Lila'nın DNA'sını bulmamız gerekirdi ama biri arabayı silmiş. Tek bir saç teli bile yok."

"Belki Aaron'ın ona sırt çeviren bir ortağı vardı."

Bu olasılık kafasının içinde dönüp duruyordu. Bu, Lila'nın Aaron'un kayboluşuyla ilgisini kesen bir olasılıktı, bu yüzden Ginny oraya her gittiğinde beyni isyan ediyordu. "Olabilir. Kardeşini ve en iyi arkadaşını, Aaron'ın öğrencilerle fark etmeyen müdürü araştırıyorum."

Roland gözlerini devirdi. Brent'in bilmemesiyle ilgili duygularını evde belli etmişti. Kocasına göre bu ihmal Brent'i kısmen

öğrencilerin başına gelenlerden sorumludur. "Cevap ne olursa olsun, onu ortaya çıkaracaksınız."

Rahat bir sessizliğe gömüldüler. Yıllarca süren bir evliliğin ve karşısındakinin her türlü tik ve hatasını bilmenin getirdiği türden bir sessizlik.

Birkaç dakika yiyeceği kabın içinde gezdirdikten ama yemedikten sonra kabı bıraktı ve ona baktı. "Ya içimde bir parça bu davayı benim düşündüğüm yere kadar takip etme ihtiyacı hissetmiyorsa?"

"İlginç." Anlamamış gibi davranmadı. Bu davanın onun kafasını karıştırdığını ve inandıklarını sorgulamasına neden olduğunu anlamıştı.

"Yani, bunu çözmek niyetindeyim, ama ..." Boğazından boğuk bir ses yükseldi. "Karar verme yetkisi bende değil. Kanıt var ya da yok, beni nereye götürürse götürsün ona göre hareket ederim."

Kaşlarından biri kalktı. "Ama?"

"Eğer Lila yaptıysa, bir şekilde anlıyorum. Babası ağza alınmayacak bir şey yaptı, sonra da kocası ..." Başını iki yana salladı. "Unut gitsin."

Aklının oraya gitmesine izin vermemeye çalıştı. Lila'nın çocukken ne kadar zor bir hayatı olduğu ve o zamanlar başına gelenler kanıtın yönünü değiştirmemeliydi. Ama arka plan Ginny'yi rahatsız ediyordu. Lila'nın annesi ve evlilik hakkındaki düşünceleri hakkında söylediği bazı şeyler. Etkileyici bir şekilde konuşuyordu ama çizdiği resim her zaman gerçeğe uymuyordu. Sanki gençken kırılmış ve hiç iyileşmemiş gibiydi ve Ginny'nin içinde bir şey ona yardım etmek için ayağa kalktı.

Önündeki kapları yana çekti ve sanki büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi biraz daha yaklaştı. "Eğer onun yaptığını düşündüğün doğruysa ve bunu kanıtlamıyorsan, sanırım asıl soru bu sonla yaşayıp yaşayamayacağın."

Kafasında dönüp duran tek senaryo buydu. Adam ona gülümsedi.

"Ve sanırım az önce buna cevap verdin."

Onu korkutan da buydu.

Bölüm Elli Bir

DÜNYA ertesi sabah GINNY'YE DAHA NET GÖRÜNÜYORDU. O

uykusuz bir geceyi zihinsel olarak kanıtların üzerinden geçerek, kaçırdığı deliği bulmaya çalışarak geçirdi. Daha da önemlisi, sonunda Lila'ya olması gerektiğini düşündüğü şeyle uyuşmadığı için bariz bir ipucunu bırakmadığından emin olmak.

Düşünmek için çok zamanı vardı çünkü ıssız bir yerdeki kulübeye geri çağırılmıştı. Oraya gitmek demek kahve içmek için durmak demektir. Devam eden aramayı atlatmak için kafeine ihtiyacı olacaktı. Charles ona aramaya katılması gerektiğini söylemişti çünkü bu hafta bir gece onun ve ofislerinin yüzünün haberlere çıkmaması için hiçbir neden yoktu.

Pete her zamanki saatinde geldi ve normal bir günmüş gibi davrandı. Gönüllü olarak fazladan mesai yapan biri değildi. Kız isterse her zaman yapardı ama kızın sorması gerekiyordu.

Yolda ona eşlik etti, kadın onu aklından çıkarmak için mırıldanmaya başlayana kadar çeşitli teoriler üretti. Saatler sonra oraya vardılar ve şimdi arabanın önüne yaslanmıştı. "Bundan sonra Lila'yı sorgulama için tekrar getirmemiz gerekmez mi?"

Artık soğumuş olan kahvesinin son yudumunu yudumlarken ona baktı. "Ona ne sormayı planlıyorsun?"

Yüz ifadesi . "Anlamıyorum."

"Ona kocasını öldürüp öldürmediğini sormak istiyorsunuz. Bunu zaten sorduk." Kafa kafaya verip bir açıdan bakmayı denemişti. Tobias gelmeden önce bunu Lila'yla yalnızken yapmış, sonra Tobias oradayken tekrarlamıştı. Pete bunların çoğuna tanık olmuştu ve ne kadar beyhude olduğunu biliyordu.

"Evet, ama işler değişti." Etrafındaki arabalara ve ağaçlık arazide dikkatle yürüyen ve her ayrıntıyı inceleyen insanlara baktı.

"Onun için değil. Eğer kocasını öldürdüyse, yine de hapse girecek. Riskler her zamanki gibi yüksek."

Yüz ifadesi çatık kaşlara dönüştü. "Haberleri gördünüz. Kamuoyu görüşü değiştı. O podcast Lila'nın kanunsuz kahraman olduğu teorisini yayıyor. Karen Blue'nun babası ortaya çıktı ve savcı onu suçlayacak *kadar aptalsa* Lila'nın adına tanıklık etmeyi teklif etti. Onun peşinden gittiğimiz için bizi kötü adam ilan eden telefonlar alıyoruz."

"Ve tüm bunlar size onu daha fazla zorlamamız gerektiğini mi gösteriyor?" Devam edeceklerdi, ama onun gerçekçi olmayan yorumları zihinsel olarak iç geçirmesine neden oldu. Siyasetin ve kamuoyunun kovuşturmalarda rol oynamadığına dair naif inancı zamanla onun da içini yakacaktı. Bunu erken öğrenmişti. O hâlâ öğrenmemiştı.

Adli tıp ekibinden biri açık olan ön kapıdan başını uzattı ve Ginny'ye baktı. "Bir şey bulduk."

Dikkatleri hemen potansiyel yeni kanıtların cazibesine yöneldi. Küçük yatak odasına girdiler. Yatak kenara itilmiş ve altındaki tahtalar kaldırılarak açık bir alan ortaya çıkarılmıştı. Ayakkabı kutusunun yarısı büyüklüğünde metal bir kutu açıklığın kenarında dengede duruyordu.

"Bekleyelim mi-"

"Hayır." Şu anda Pete ve onun önerileri için havasında değildi. "Aç şunu."

Onları uyaran adli tıp analisti kutuyu açtı. Bir an için Ginny'nin görebildiği tek şey, parmakları küçük kancada çalışırken mavi eldivenleriydi, sonra içine baktı. Bir kolye. Bir saç bağı. Çorap. Bir bilezik. Genellikle kadınlara ait olan diğer kişisel eşyalar.

Pete, Ginny'nin yanına çömeldi. "Ne oldu?"

Bunu daha önce ilk vakalarından birinde çalışırken de görmüştü. Yaşlı hastalarına öbür dünyada "yardım etmeyi" seven bir hemşire. Yani biliyordu. "Muhtemelen öldürdüklerinden kalan hatıralar."

"Mücevherlerden pek anlamam ama bu üç kadına mı ait?" Pete sordu.

"Sadece bir tane gibi görünmüyor." Ginny'nin göğsünde bir ağırlık oluştu. "Demek ki burada muhtemelen daha fazla ceset var."

Elli İkinci Bölüm

LILA DAHA FAZLA ARKADAŞ İÇİN HAVASINDA DEĞİLDİ. O ve TOBIAS karşılıklı oturdular. kanepenin iki ucuna oturmuş, konuşmuyordu. Kapı zili çaldığında Lila duymazdan geldi. İkinci kez çaldığında Tobias homurdanarak ayağa kalktı.

"Kimseyi beklemiyorum." Bunun hareket etmemek için yeterince iyi bir neden olduğunu düşündü.

"Sen bir cinayet şüphelisisin. SWAT'ın duvarınızda bir delik açmasını tercih etmem." Tobias kapıya yönelirken dramatik iç çekişine uygun dramatik gerekçeler sundu.

Lila diğer sesi tanıdı. İstenmeyen ziyaretçiyi karşılamak için koşmadı çünkü Ginny'nin ziyareti asla iyi bir haber değildi.

"Başka soru var mı?" Lila, Ginny odaya girer girmez sordu.

Ginny arkasını dönüp artık kapalı olan ön kapıya baktı. "Dışarıda oldukça kalabalık bir hayran kitlen var."

"Biri benden hoşlanıyor."

Tobias, Ginny'nin başının üzerinden Lila'ya ters ters baktı. "Soruşturmanın neresindeyiz?"

Lila aynı anda birkaç şeyi fark etti. Ginny'nin elindeki zarf ve sanki bacaklarındaki kaslar iflas etmiş gibi kanepenin karşısındaki sandalyeye çöküşü. Gözlerini kaplayan yorgunluk ve yüzündeki ciddi ifade.

Bunların hiçbiri iyi görünmüyordu.

"Adli tıp ekibi kulübeyi ve çevresini uzun uzun inceledi," dedi Ginny ve Lila'yla konuşurken yaptığı o alışıldık şakalaşmalardan ya da ileri geri konuşmalardan hiçbirini yapmadan söze başladı.

"Tamam." Tobias başını salladı. "Ve?"

"Yara James üzerinde kelebek süsü olan ince bir altın zincir takıyordu. Vaftiz annesinden bir hediyeydi. Yara öldüğünde kayboldu."

Lila'nın midesinde bir şırıltı başladı. Bir tür yuvarlanma, giderek bir kasılmaya dönüştü. "Onu bulmuşsun."

Ginny, Lila ve Tobias arasında bir ileri bir geri bakarken bu yorumu kabul etmedi. "Julie Levin'in üzerinde adı ve telefon numarası olan küçük bir plakası vardı. Yürüyüş botlarının bağcıklarına takılırdı. Arkadaşları ve ailesi bunu bir önlem olarak taktığını söylüyordu çünkü sık sık tek başına uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Yaralanma ya da kaybolma ihtimaline karşı takıyordu. Etiketin onu bulanlara yardımcı olacağını düşünüyordu."

Mücevherleri. Eşyaları.

"Aman Tanrım." Lila kendi sesini tanımıyordu ama bu sözleri söylediğini biliyordu.

Gerçeklik yüzüne vurdukça kasları ağırlaştı ve vücudu çöktü. Bu haber sürpriz olmamalıydı. Karen'in cesedini bulduklarında *bunun* bir şekilde ortaya çıkması kaçınılmazdı ama zihni tekledi ve şok onu sarstı. Grip gibi ve ağırlı hissediyordu, gerçekler ortaya dökülürken orada zar zor oturabiliyordu.

"Bu eşyaların ikisi de kulübede bulundu. Sadece onlar değildi." Ginny durup boğazını temizledi. "FBI herhangi bir kayıp vakasıyla eşleşip eşleşmediklerini görmek için diğer parçaları takip ediyor."

Daha fazla mücevher. Diğer kadınlar.

Aaron'un evden çıkmasıyla gelen huzuru memnuniyetle karşıladığı tüm o balık tutma ve avlanma gezileri. Gerçekten de dışarıdaydı. . . ne yapıyordu? Kadınları izliyordu. Onları incitiyordu. Onları o kulübeye sürüklüyordu.

"Sanırım hasta olacağım." Lila sandalyesinde iki büküm olmuş, eliyle ağzını kapatmıştı.

"Elimde kutunun içindekilerin fotoğrafları var ve bakabileceğinizi umuyordum-"

"Belki şimdi değil." Tobias Lila'ya daha da yaklaştı ve elini Lila'nın sırtında aşağı yukarı gezdirdi.

Dokunulmak ya da teselli edilmek istemiyordu. Nefes almak için çırpınırken vücudunu kolçağa sıkıştırarak geri çekildi.

"Hayır, sorun yok." Zihnindeki her görüntüyü zorlamak zorunda kaldı. Karışmış ve ezilmiş bedenler. Aaron'ın sırtışı. "Resimleri görmeme izin ver."

Ginny zarfı açıp fotoğrafları masanın üzerine bırakmadan önce birkaç saniye tereddüt etti. Her birinde Lila'nın daha önce hiç görmediği bir mücevher ya da kişisel bir eşya vardı. Hiçbir şey pahalı görünmüyordu. Sadece sıradan

O günün son günleri olmasını hiç beklemeyen kadınlara ait eşyalar.

Aaron'dan haftalardır nefret ediyordu. Fotoğrafları karıştırırken aklından tek bir düşünce geçiyordu: *Onu yeterince erken öldürmedim.*

Birini ayırdı ve diğerlerini masanın üzerinden Ginny'ye uzattı. "Bunların hiçbiri."

Yıkıcı haberi verdiğiinden beri Ginny'nin bakışları hiç değişmemişti. Lila'nın ayırdığı bir fotoğrafı işaret etti. "Bu tanıdık geliyor mu?"

Lila daha yakından bakmak için eline aldı. Bir bilezik. Süslü bir şey değildi. Üzerinde bir "A" tılsımı ve arkasında bazı kazıntılar olan basit bir gümüş bilezik. "Bu bir mektup. Aaron'ın annesinin adı Anna'ydı."

"Ne sen?" Tobias ona bakarken sordu.

Bir şey. Aslında hiçbir şey. Bu bir tesadüf olmalıydı ... ama bunu düşündüğü anda, eski şüpheleri içine battı. "Bileziği hiç görmedim ve isim de yaygın ama..."

Ginny onu izlemeye devam etti. "Bir avcı tarafından öldürüldü."

"Evet. Hikaye bu." Aaron ve Jared anlattı. Tröstü alarak bundan kazançlı çıktılar.

Ginny'nin yüzüne renk geldi. İçeri ilk girdiği zamankinden daha ilgili, daha canlı görünüyordu. "Av hikâyesinin doğru olduğundan emin değilsin."

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Aaron bunu yapabilecek gibi görünmüyordu..." Kolunu masanın üzerinde gezdirdi. "Evlendiğimizde bunların hiçbiri yoktu."

Oraya taşınmadan önce cinayet işlediğini düşünmek o kadar zor muydu? Kuzey Carolina'da ya da o büyürken?

"FBI, kulübenin etrafındaki arazide başka cesetler olup olmadığını araştırmak için yere nüfuz eden radar ve diğer kaynakları getiriyor." Ginny fotoğrafları topladı ve tekrar zarfın içine koydu.

Bir soru Lila'yı çarptı ve geri çekilmedi. "Mülkün kime ait olduğunu bulabildin mi?"

"Aaron."

Lila'nın kulaklarında tiz bir uğultu başladı. Yüksek sesle çığlık atmadığından emin olmak için birkaç kez nefes aldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Görünüşe göre yıllar önce şirket adı altında satın almış. Bunu yapmak için vakıf parası kullanmış."

Tobias öne doğru, kanepenin kenarına oturdu. "Jared bunu nasıl bilmez?"

"Bu soruyu sormaya niyetliyim." Ginny'nin bakışları Tobias'tan Lila'ya kaydı. "Ama onun karısı olarak senin bunu nasıl yapmadığını merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yoktu. Bu güvenle hiçbir ilgim yok." Gerçek buydu. Para onun değildi ve asla da olmayacaktı. Aaron evliliği boyunca bu bilgiyi o kadar çok tekrarlamıştı ki, onun alaycı ses tonunu uykusunda bile duyuyordu.

"Bu bahanenin kulağa uygun geldiğini kabul etmelisiniz."

Ginny zeki bir kadındı ama bu kısmı çok yanlış anlamıştı. "Gerçekten mi? Aaron Payne'le evli olmanın hiçbir yanı uygun değildi."

GINNY on beş dakika daha kaldı. Daha fazla soru sordu ve bazı eski favorilerine geri döndü. Lila tüm bunlara konsantre olmakta zorlandı.

Ginny nihayet gittiğinde, Lila koridorun sonundaki banyoya yöneldi. Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı ve musluğu açtı. Birkaç dakika boyunca orada durup suyun gidere doğru dönmesini izledi.

Yüzüne su sıçratmak ve önce vücudunu canlandırmak niyetiyle . Dirseklerini lavaboya dayamaya kadar geldi. Başı öne düştü; soğuk su saçlarının yanından süzülerek koluna damladı.

Hiçbir şey hissetmedi. Zihni onu mutlu bir şekilde boş kalarak korudu. Mecbur kalsa mantıklı bir düşünce üretebileceğinden şüpheliydi.

Aaron . . .

Dizleri büküldü ve vücudu yavaşça yere çöktü. Poposu fayansa çarptı ve sırtını dolaba yaslamak için arkasını döndü. Akan suyu duyabiliyordu ama kapatacak enerjisi yoktu.

Cebinde bir uğultu başladı. Telefonu. Yeni bir haber ya da Christina'dan bir güvence. Her iki durumda da Lila duymazdan geldi. Özel cep telefonu numarasını çok az kişi biliyordu ama hiçbiriyle konuşmak istemiyordu. Şu anda konuşmak istemiyordu.

Sapkın bir adamla evlenmişti. Onunla yattı. Onunla kalmaya yemin etti. Her işareti kaçırmış ve onu durdurmak için her fırsatı atlamıştı.

Bu Amelia'nın her şeyi yeniden yaşamasıydı. Bir parçası erkeklerin en kötü yanlarını görmeyi özlemişti.

Gözlerini açık tutamayınca başını arkaya yatırdı ve dolaba yasladı. Uykuya dalmak için yanıp tutuşuyor ama içinden taşan kendinden nefret etme duygusu yüzünden bunu yapamıyordu, öylece oturdu. Serin fayans onu uyuşturdu ve kusma ihtiyacı geçti ama yardım almadan nasıl kalkacağından emin değildi. Tüm rezervleri tükenmiş ve kurumuştı.

Telefonu tekrar çaldı ve ona okunmamış mesajı hatırlattı. Cep telefonuna uzandı ve ekranı okuyacak kadar gözlerini açtı.

Konuşmamız lazım.

Artık tamamen uyanıktı.

Elli Üçüncü Bölüm

GINNY sorgu odasındaki masanın karşısındaki JARED'e baktı. Yanında oturuyordu. avukata ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti. Güveni vardı. Parası olabilirdi ama Aaron'un varisi olarak milyonlardan bahsediyorlardı. Ginny ayrıca onun Lila'ya karşı duygularının iddia ettiği kadar kardeşçe olmadığından da şüpheleniyordu. Onu savunmak için acele etmesi kökleşmiş gibiydi.

Onlar orada otururken, Pete ve Charles çift yönlü aynanın diğer tarafından izliyorlardı. Bu, onu daha da kararlı kılan bir baskı seviyesi ekledi. Jared her zaman kaya gibi sağlam olmuş, doğru olanı söylemiş ve yapmıştı. Şimdi onu test etmek istiyordu.

"Kardeşiniz öğrencilerle yattı. Kanıtlar Karen Blue'yu avladığını ve öldürdüğünü gösteriyor. Tırnaklarının altındaki DNA'nın ona ait olduğunu biliyoruz. Başka kurbanlara ait kanıtlar da var." Adam bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, kadın onun üzerine konuştu. "Tüm bunların senin için yeni olduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

"O ... değil." Jared kollarını masanın üzerine bırakıp onlara yaslanırken nefes verdi.

"Ne, Jared?" İnkâr edebilirdi ama Aaron'ın suçluluğuna dair gerçeklere karşı çıkmak zordu. Okul kurbanlarının tanıkları. O kurbanlardan birinin şahsi ifadesi. DNA ve onu Karen'ın cinayetine bağlayan bir senet.

Jared yavaşça başını kaldırdı. "Diğer kurbanlar mı?"

"Muhtemelen diğer kurbanlardan aldığı kişisel eşyalar ve mücevherler bulduk." İçinde fotoğrafların olduğu zarfı dosyasının altından çıkardı ama henüz açmadı. Onun tüm dikkatini çekmek istiyordu. Eşyaların hiçbirinde parmak izi yoktu ve Aaron'ı biri öldürmüştü, bu yüzden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Uzun bir nefes verdi. Düşmemek için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. "Buna inanamıyorum."

Yüzündeki şok ifadesi ona Lila'yı hatırlattı. Fotoğrafları görünce beti benzi attı. Ginny bileziklerden ve kurbanlardan bahsettikçe Lila daha da avlanmış gibi görünüyordu.

"İkiniz çok yakındınız. Hafta sonları ava ve yürüyüşe giderdiniz." Aaron'ın kurbanlarını takip etmesi için en uygun zamanlar. "Boş zamanlarında ne yaptığına dair en azından bir ipucuna sahip olmadığınızın inanmanın benim için neden zor olduğunu anlayabilirsiniz."

"Asla," diye karşılık verdi.

"Okuldaki kızlar hakkında konuşmadı mı?" "Hayır."

"Birkaç günlüğüne uzaklara gitmekle ilgili bir yorum." Bu küçük bir açılımdı ve onun bunu değerlendireceğini umuyordu.

Avucunu masaya vurarak bir tokat attı. "O öyle biri değildi."

Sesini yükseltmesi, Aaron kaybolduğundan beri gösterdiğinden daha fazla duyguya işaret ediyordu. Biraz daha derinlere daldı. "Öyle, Jared. Elimizde kanıt var. Kulübe ona aitti."

Alay etti. "Ona kuruluyor."

"Kim tarafından?"

"Onu öldüren kişi."

Bu parça onu her seferinde şaşırtıyordu. Karen'ın Aaron'ı öldürmesini, ölmeden önce intikamını almasını diliyordu ama testler aksini gösteriyordu. Önce Karen ölmüştü, Aaron'dan günler önce. Hâlâ Aaron'ın ölüm nedenini bekliyorlardı.

"Kim olduğunu söyle Jared. Çoğu insanın onu sevdiğinde ısrar eden sendin." Notlarını karıştırıyormuş gibi yaptı. "Ona kim tuzak kurmuş olabilir?"

"Ryan denen adamın telefonu vardı. Lila ile yatıyordu. Bu kesinlikle bir nedene benziyor." Jared ellerini havada gezdirdi. "O bir çeşit katil uzmanı değil miydi?"

"Telefonu evine birinin yerleştirdiğini ve daha önce hiç görmediğini iddia ediyor." Onun parmak izi yoktu ama Aaron'inkiler vardı. Ginny bir savunma avukatının bu delil boşluğunun üzerine atlayacağını biliyordu.

"Elbette." Jared'in sesi daha da yükseldi. "Çünkü birine iftira attığı konusunda yalan söylemez."

"Daha kolay bir çözüm var."

"Bu konuda hiçbir şey kolay değil."

Sesi Lila'ya çok benziyordu. O konuşurken bu gerçek Ginny'ye tekrar tekrar çarptı.

"Diyelim ki Aaron'ın bir suç ortağı vardı. O kadınları avlamasına ve öldürmesine yardım eden biri." Bu seçenek ona mantıklı geliyordu, ancak Lila'nın tüm bu olanları affettiğine inanmanın bir yolunu bulamıyordu ve Lila'yı bir seri katil suç ortağı olarak görmüyordu, o yüzden ... "Belki Aaron'ın maskaralıklarından bıkip onu öldüren biri. Onun ölümünden maddi çıkar sağlayan biri."

Jared koltuğuna geri yaslandı. "Bunun için mi bana bakıyorsun?"

Sanki bu fikir aklından hiç geçmemiş gibi davranıyordu. Bunun kuduz bir inkâr mı yoksa başka bir şey mi olduğuna karar veremedi. "En olası aday sensin."

"Kan bağıımız olduğu için mi?"

Çünkü başka kimse mantıklı gelmiyordu. Suç ortağı teorisine gelince, görebildiği iki kişi Brent ve Jared'di. Başka hiç kimse Aaron'a yeterince yaklaşmamış ya da onunla yeterince zaman geçirmemişti ama bu iki adam bunu yapmıştı.

Zarfı açtı ve Lila'nın duraksamasına neden olan fotoğrafı çıkardı. "Bu bileziği hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Başını sallamadan önce fotoğrafa bir kez daha baktı. Kadın fotoğrafın köşesine dokundu. "Daha uzun bak."

"Gerek yok." Ama eline aldı ve inceledi, sonra tekrar yere attı. "Belli ki bir şey görmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Annenin adı Anna'ydı." Fotoğrafın kenarına dokundu. "Anna'nın 'A'sı'."

Gözleri kısıldı. "Bu bir sıçrama. Bu harfle başlayan kaç kelime var?"

Yanılmıyordu ama bu olasılık en azından biraz kurcalamadan geçiştirilemeyecek kadar önemliydi. "Bu onun bileziği mi?"

Teori korkunç çağrışımlar yapıyordu ama sormak zorundaydı. Onlara eski hikâyeyi anlatıp bileziğin fotoğrafını gösterdiğinde FBI ajanları bile afallamış görünüyordu. Aaron'un bu kadar uzun süre cinayet işlemiş ve ardında cesetler bırakmış olabileceği fikri hepsini sarsmıştı.

"Öleli onlarca yıl oldu."

"Ama takı takıp takmadığını hatırlıyor musun?" Dürüst olmak gerekirse, oğlunun onun takılarını teşhis edip edemeyeceğini bilmiyordu, ama o kupa toplayan bir katil değildi.

"Tüm bunların Aaron'la ne ilgisi var?"

"Bilezik, Aaron'un diğer cinayetlerinden hatıra olduğunu düşündüğümüz şeylerin arasındaydı."

"Annem bir avcı tarafından vuruldu, oğlu olan eğitimdeki bir katil tarafından avlanmadı." Jared ona tekrar bakmadan önce aynaya bir göz attı. "Araştırabilirsin. O zamanlar tüm haberlerde vardı. Çamaşırları çamaşır ipine asıyordu. Evden uzakta, doğrudan güneş alan bir yerdeydi ve bu grup onu izledikleri bir geyikle karıştırdı."

"Ve sen ve Aaron kazara vurulmanın sonucu olarak güven fonuna sahipsiniz."

Jared'in ifadesindeki şokun bir kısmı kayboldu. "Bunu nasıl ifade ettiğini görmezden geleceğim." Sesi öfkeli bir hal almıştı. "Bak, Aaron kaybolduğunda ben şehir dışındaydım."

"Mazeretinizin farkındayım. O konferans bir buçuk saat uzaktaydı. Gidip gelmek ve hiçbir oturumu kaçırmamak için bolca zaman var." Arabası için trafik kameralarını kontrol etmişlerdi ama bulamadıkları kiralık bir arabayı kullanmış ya da ödünç bir araba almış olabilir.

"Uzatiyorsun, sence de öyle değil mi?" Başını iki yana salladı. "Bana bu kadının kaybolduğu tarihi sor."

"Bize iki yıl öncesine ait takviminizi vermiştiniz." Bu gerçek zaman ilgisini çekmiştir. Çoğu insan talep edilenden daha *fazla* bilgi vermezdi. "O zaman da bir konferanstaydınız."

Ellerini havaya kaldırdı. "Peki, tamam. Bu senin cevabın." "Öyle mi?"

"Benden ne istediğinizi anlamıyorum. İtiraf mı?" Sandalyesinde kıpırdandıkça duyguları dalgalanıyor gibiydi. Şoktan kızgınlığa geçiş yaptı. "Bu soruları Lila'ya mı soruyorsun?"

İşte bu ilginçti. Her zaman onun en güçlü müttefiki gibi görünmüştü... ta ki o ana kadar. "Sence kardeşini öldürdü ve sonra da tanımadığı bir kadının cinayetini onun üzerine yıkmak için ayrıntılı bir plan mı yaptı?"

"Bir seri katil uzmanıyla ilişkisi olduğunu biliyorum. Bu bir gerçek ve sorduğunuz şeylerin geri kalanı çılgın varsayımlara dayanıyor."

Şu anda sesi tamamen kontrol altındaymış gibi geliyordu, bir şüpheliden bekleyeceği gibi davranıyordu. Suçu kendisinden alıp, mazereti olma ihtimali daha düşük gördüğü diğerlerinin üzerine atıyordu. "Ve?"

"Aaron'dan nefret eden tanıdığım tek kişi o."

Ses tonunda artık destekleyici ya da kardeşçe hiçbir şey yoktu. "Nefret mi?" "Bu sana mutlu bir evlilik gibi mi geldi?" Sakinleşmişti ve sesi sabit kaldı.

"Çoğu insan evlilikten kurtulmak için adam öldürmez." Başını salladı. "Ama bazıları yapar."

Sorgulama yarım saat daha sürdü ve Ginny o gün için pes etti. Odadan çıktı ve Charles'ın durduğu bitişikteki odaya girdi. Pete, Jared'e binanın dışına kadar eşlik etmek üzere ayrılmıştı.

O bir şey söyleyemeden Charles ona bir dosya uzattı. "FBI Yara James'in cesedini bir saat önce buldu. Kulübeden yaklaşık yirmi metre uzakta, çalılıkların arasına gömülmüş."

"Onun olduğunu biliyorlar mı?" Kapağı açtı ve fotoğrafları gördü. Zemini aydınlatmak için ışıklar yerleştirilmişti. Çamur ve toprak kazılmış, bir tür parçalanmakta olan kumaşa sarılmış kemikler ortaya çıkarılmıştı.

"Dr. Timmons'da tıbbi kayıtlar var. Yara gençken geçirdiği bir kayak kazası nedeniyle dizinden ameliyat olmuş ve kolu iki yerden kırılmış. Doktor yaraların cesettekilerle uyuştüğünü söyledi. Ölüm zamanı üzerinde çalışıyor."

"O ceset de donmuş muydu?"

"Bilmiyorum. Resmi doğrulama daha sonra gelecek."

Dosyayı kapattı ve Yara'nın ailesinin akıl almaz kaybı için küçük bir dua etti. "Korkarım ki Julie dışarıdaki tek kurban değil."

"Muhtemelen, ama artık pek söz hakkımız yok. Görev gücü devralıyor. Sen oturup onları hazırlayabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki biz lider olmayacağız."

"Ne?"

Charles dosyayı onun elinden aldı. "Burada birden fazla cinayetle karşı karşıyayız, muhtemelen bir seri katil vakası. FBI bu işin peşinde."

"Bunu anlıyorum ama yine de Aaron'ı biri öldürdü ve onu bu kadınlarla ilişkilendiren kanıtlar kayda değer değil."

"öyle, ama Doktor Timmons yeni cesette daha fazlasını bulabilir."

"Yara James'in cesedi."

"Şu anda Aaron'ın ölümü kimsenin umurunda değil. Daha çok onun kurbanlarına odaklanmış durumdalar." Bunu yüksek sesle söyledi. Saklamaya bile çalışmadı.

Adamın omuzlarındaki baskıyı anlayamıyordu ama yapması gereken bir iş vardı ve o bunu görmezden geliyordu. "Önemsemeliyiz."

Kapıyı kapatarak onları küçük bir alana ve oradan geçen herhangi birinin kolayca duyabileceği bir mesafeye kapattı. "Savcı, herkesin Aaron'u durdurduğuna inandığı kadının üzerine gitmeyecek. Diğer cinayetlere karıştığına dair kanıt olmadan olmaz."

"Onu durdurmadı ya da belki durdurdu. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyoruz." Charles ona bakakalınca, Ginny tekrar denedi. "Ama eğer kocasını öldürdüyse, bu yanına kâr mı kalacak?"

Bir parçası Lila'nın çekip gideceğini varsaymıştı. Kendini bunun sorun olmayacağına ikna etmeye çalışmıştı ve hâlâ bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Bu, arkasına yaslanıp bunun olmasını izleyeceği anlamına gelmiyordu. Bir işi vardı ve bunu sonuna kadar yapacaktı. Eğer Lila galip çıkarsa, Ginny yoluna devam edeceğine yemin etti, çünkü Aaron Payne'in ölümünün hayatının saplantısı olmasına izin vermeyi reddediyordu. Ama önce her ipucunu tüketecekti.

Omuz silkti. "Bu korkunç bir çözüm değil. Önemli olan kayıp kadınlardan ikisini bulmuş olmamız ve üçüncüyü de bulacağımıza inanmak için her türlü nedene sahip olmamız."

"Aaron'ın cinayetini şimdi, henüz bitmeden terk etmek, her kurbana ve her faile bir mesaj gönderir." Zaten gergin olan insanlarla dolu olan ilçenin kanunları kendi ellerine aldığını hayal etmeye çalıştı. "Kanunsuz adalete göz yumamayız."

Yüzünü buruşturdu. "Dramatik olma." "Pardon?"

"Ve bana karşı sesini yükseltme." Konuşurken gözlerini kırpmadı. "İkimiz de sana burada bir şans verdiğimi biliyoruz. Beni test etme."

Öfke içinden geçerek her santimini ve her hücreğini ısıttı. İnkârlar ve tartışmalar boğazından yukarı fırladı, ama onları geri bastırdı. Bu işi seviyordu, bu da söylemek istediği ama söyleyemediği her şeyde boğulmak anlamına geliyordu.

Tekrar konuşmadan önce birkaç kez yutkundu. Bağırarak suçlanmayı ya da öfkeli bir siyah kadın olduğuna dair fısıltıları dinlemeyi reddetti. Ne ona ne de başkasına kendisinden kurtulmak için cephane vermeyecekti. Onun ve Pete'in işin başında olması fikri içini ürpertti. "Aaron'a tuzak kurulmadığını bilmiyoruz, ki bundan şüpheliyim, ama pekâlâ

bir suç ortağı olabilir ve biz bunu henüz araştırmadık. İkinci bir katilden bahsediyoruz."

"Resmi açıklama, Lila Ridgefield'in kocasını öldürdüğünü kanıtlayacak yeterli delil olmadığı yönünde olacaktır; ancak, kanunsuz adaleti tasvip etmesek de, önemli olan bir seri avcının ve aktif bir seri katilin durdurulmuş olması ve kurbanların ailelerinin artık huzur bulabilmesidir."

Politik ikiyüzlülük. İnsanlar ölmüştü ve o da ona bir halkla ilişkiler numarası yapıyordu. "Charles-"

"Kanıtları yarın görev gücüne teslim edeceğiz. FBI bundan sonra doğrudan valiliğe rapor verecek." Dosyayı göğsünde tuttu. "Herkes bizim katkımızdan memnun ve biz de bu şekilde devam edeceğiz."

"Ama Lila hakkındaki resmi çizgi onların çizgisi, bizim değil." Onun egosuna doğrudan bir darbe indirmeye çalıştı. "Burada yetkili olan sensin, onlar değil."

İç çekti. "Evine, kocanın yanına git, Ginny. Bir gecelik izni hak ettin."

Her zamanki küçümseyici tavrına geri döndü, bu da onun öfkesini arttırdı. "Benimle bu şekilde konuşmak saçmalık ve bunu sen de biliyorsun."

"İşinizin iyiliği için bunu görmezden geleceğim."

Elli Dördüncü Bölüm

Ithaca'dan yaklaşık on beş kilometre uzaktaki DRYDEN'deki lokantanın sesi mükemmel bir buluşma noktası. Lila şu anda bölgede, eyalette ya da ABD'nin büyük bölümünde fark edilmeden herhangi bir yere gidebilirdi. Aaron'ın yüzü tüm haberlerdeydi. Öğrencilerini okşamayı seven seri katil lise öğretmeni. Kayıp bir kişiden -zavallı *adam kendisini aldatan karısı tarafından öldürülmüştü*- kötülüğün yüzüne dönüşmüştü.

Kötü bir şöhreti vardı. Katil kocasını alaşağı eden ama övgüyü kabul etmeyen kadın. Bazıları onu sonunda öfkesini kusan yaralı bir kurban olarak gördü. Diğerleri ise onu kanunsuz bir kahraman olarak gördü. Her iki tanım da ona uymuyordu.

Aaron'ın bulunmasıyla ilgili kafasında kurduğu tüm senaryoların hiçbiri böyle bitmemişti. Onun cezasını çekmesini istemişti. Araba düzeneğinin intihara işaret edeceğini ve kendisinin de arka plana karışıp gözden kaybolacağını ummuştu. Artık bunların hiçbiri mümkün görünmüyordu. Bu istenmeyen buluşma bunu kanıtlıyordu.

Koyu kırmızı suni deri koltuklu ahşap sandalyeye çöktü ve masanın karşısından konuşmalarını isteyen kişiye baktı. "Samantha."

"Burayı bulduğuna sevindim." Samantha bir yığın şeker paketiyle oynuyordu. Yontulmuş mavi ojesi pembe kâğıtta göze çarpıyordu.

Videolarda ağır makyaj yapıyor ve dantelli, transparan bir sütyen giyiyordu. Genç ve yaşlı görünmek için çırpınan biri gibi görünüyordu. Bugün, atkuyruğu yaptığı saçları ve üzerinde üniversitesinin adının yazılı olduğu sweatshirt'üyle olduğu gibi görünüyordu - bir öğrenci. Güzeldi ama kolayca kalabalığa karışıp diğer birinci sınıfların arasına saklanabiliyordu. Fotoğrafının Aaron'unkiyle birlikte tüm haberlerde yer alması dışında, insanların dikkatini çekecek ya da farklı bir yanı yoktu.

Esmer, daha minyon Karen Blue'ya hiçbir şekilde benzemiyordu. Sanki Aaron'ın yattığı bir tipi ve öldürdüğü bir tipi varmış gibiydi.

Lokantadaki birkaç kişiden fazlası bakakaldı. Kurnazlık buraya kadarmış. Lila aval aval bakmalarının kendisini rahatsız ettiği kadar onları da rahatsız edecek şekilde karşılık vermeyi düşündü ama tam o sırada garson kız masanın ucuna kadar geldi. Elli yaşlarında, bir kalemi kulağının arkasına sıkıştırmış, diğerini de elinde , siparişlerini sorarken not defterinden başını kaldırıp bile.

"Sadece kahve," dedi Lila.

Samantha başıyla onayladı.

"Aynen."

Lila kadının uzaklaşmasını izledi. Lila'nın mutfağa açıldığını tahmin ettiği bir kapıdan geçmeden önce birkaç müşteriye başıyla selam verdi.

Yemek odasındaki bakışma yarışması devam ediyordu, ama şimdi biraz daha sakinleşmişti. Bir çift selfie çekiyormuş gibi yapıyordu ama Lila kameranın kendisine doğrultulduğunu anlayabiliyordu.

Bakışları Samantha'ya ve sanki bir ev inşa ediyormuş gibi şeker paketlerini dengeleme şekline döndü. Aramış ve görüşmek istediğini söylemişti. Lila hayır demek için mantıklı bir yol göremiyordu ama keşke diyebilseydi. "Bu çok tehlikeli."

"İzleyenler bir kazazedenin kendisini kurtaran kadınla buluşmasını görecekler." Samantha sonunda başını kaldırdı. Soğuk kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "O saçma podcast'te iç açıcı bir başlık olabilir."

En azından bu konuda hemfikirdiler, ya da çoğunlukla.

"Aaron'ın iyi bir insan olduğu konusunda şüphe uyandırmak için aradığın podcast." Lila tanıdık sesi duyduğunu ve donup kaldığını hatırladı. Samantha'nın davranışlarına çok şey bağlıydı.

"Öyle olmadığında ısrar eden sensin."

Haklıydı da ama özgürlüğünün, itibarının bir üniversite öğrencisinin romantik kaprislerine bağlı olması fikri Lila'nın ödünü koparıyordu.

"Ayrıca, halka açık bir toplantı daha iyi çünkü bir şey saklamaya çalışıyormuşuz gibi görünmüyor. Bu karmaşanın merkezindeki diğer kadınla tanışmak istemem kolayca açıklanabilir."

"Beni, yani karını diğer kadın olarak görmek ilginç."

Samantha elini önünde sallayarak paket kulesini devirdi. "Kes şu saçmalığı. Bir anlaşma yapmıştık."

"Karakterinizi koruyun. Öfkelenme yoksa insanlar konuşur." Lila'nın ihtiyacı olan son şey, birinin zavallı Samantha'yı dövdüğüne karar vermesiydi ve kamuoyu bir kez daha ona karşı dönecekti.

Samantha öne doğru eğildi ve tırnaklarını masaya vurdu. "Birilerinin senin aslında kanunsuz bir kahraman olmadığını düşünmesinden mi korkuyorsun?"

Tıkla. Klik. Tıklama sesi Lila'nın sinirlerine dokunuyordu. Sadece çok fazla bant genişliği ve çok az toleransı kalmıştı. "İsteddiğini aldın Samantha."

"Hayır, ben ." Samantha bu cümleyi neredeyse bağırarak söyledi. Yan masalardaki insanlar ona bakınca sesini fısıltıya düşürdü. "Bana spot ışığı sözü vermiştin. Kahraman olacağımı ve boktan kocandan intikamımı alacağımı. Ama çok ileri gittin ve şimdi yıldız sensin. Herkes *seninle* röportaj yapmak istiyor. *Seninle* konuşmak istiyor. Zavallı küçük sen."

Küçümseyici geri dönüş Lila'nın endişesini yatıştırmadı.

Samantha başından beri bir jokerdi. Lila'nın neredeyse almadığı bir risk. Haftalar önce o gün Samantha'ya üniversitede yaklaştığında, Aaron'ın onu hedef almasını telafi etmeye çalışmıştı. Samantha onu sevdiğinde ısrar etmişti. Bu tamamen saçmalıktı ama ne kadar savunmasız olduğunun farkında bile olmayan on sekiz yaşındaki savunmasız birini ikna etmek kolay bir iş değildi.

Bu da bir sonraki aşamaya yol açtı. Samantha intikam almak istediğini açıkça belirtti ama elinde videolar yoktu. Lila'nın buna bir cevabı vardı. Videoları. İfadesi. Aaron'ı etmek için Samantha'yla işbirliği yapması. Sonra sıvışıp Samantha'nın tüm zaferi almasına izin verecekti.

Samantha, Lila'nın tek bir planı olduğunu söylediğini bilmiyordu.

-Oysa plan onu öldürmektir. Onu mahvetmek, savunma yapmasına fırsat vermemek.

Aaron bir çöp parçası olmasına rağmen Samantha'ya sevildiğini ve özel olduğunu hissettirmişti. Onun güvenini kazanmış, kendisine ihtiyacı olduğuna ikna etmiş, onunla seks yapmış, sonra da yeni birini bulmuştu.

Lila şimdi onun öğrencilerle oynadığı oyunun bu olduğunu anlıyordu. Onları ailelerinden ve arkadaşlarından ayırmak, övgüler yağdırmak, hak etmedikleri notlar vermek, fethetmek, sonra da . Kovalamacadan zevk almanın ve istediğini elde eder etmez sıkılmanın iğrenç bir yoluydu bu.

Samantha, diğerlerinin Aaron'ı ihbar etmediklerini, çünkü istediklerini elde ettiklerini düşündüğünü söylemişti - tam olarak hak etmedikleri okullara giriş. Parlak tavsiyeler ve yüksek not ortalamaları. Ama Samantha

farklıydı. Aaron'la aralarında gerçek bir şeyler olduğunu düşünmüştü ve terk edilmekten hoşlanmamıştı.

Lila bu incinmiş duygulardan yararlandı. Samantha'yı kendi çıkarları için kullanmanın onu en az Aaron kadar boktan biri yaptığını biliyordu. Samantha'nın kendisini hayatta kalan biri olarak görmeye başlayacağını ummak zorundaydı... ya da Lila yatak odasının tavanına bakıp uyuyamadığı sayısız saat boyunca kendine böyle söylüyordu.

"Bu toplantı bununla mı ilgili? Spot ışıklarından yeterince yararlanamıyorsun." Lila bunun bir sorun olacağından korkmuştu, çünkü Samantha ilgi çekmeye can atıyor gibiydi.

"Ben de sana aynı türden sorular sorabilirim. Kocasını terk etmekten başka çaresi olmayan talihsiz bir eş gibi davranma kararınız gerçek mi yoksa ilişkimizin intikamı mı?"

"İlişki" kelimesi. Bu durumda çok yersiz. "Aaron'la bir ilişkin yoktu. O seni kullandı. Seni hazırladı. Seninle seks yaptı, sayı yaptı ve sonra yoluna devam etti."

Samantha gülümsedi. "Kıskanıyorsun."

Anlamadı. Nasıl anlamaz? "Seni Karen Blue'dan, herkesin onun öldürdüğünü söylediği kadından ayıran şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Samantha alaycı bir ses tonuyla, "Lütfen paylaşın," diye karşılık verdi.

"Neredeyse hiçbir şey." Lila kendini çelişkili, sinirli, öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Bütün bunları Aaron'a yöneltti. Bu karmaşanın ve acının nedeni oydu. Samantha'nın olanları başka türlü nasıl görebildiğini anlayamıyordu. "Sen hayatta kaldın. Hepsi bu kadar. Sen ondan kaçabildiğin için şanslıydın, ama o kaçamadı."

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz." Samantha sandalyesinde kıpırdandı. "Aaron'a erkek arkadaşın tuzak kurdu. O bir katil değil."

"Hadi ama Samantha. Sen bundan daha akıllısın."

"Her şeyi söylersin-"

"Haberleri dinleyin. Birkaç saat önce bir basın toplantısı yapıldı." Lila sabrı tükenirken sesindeki bıkkınlığı duyabiliyordu. "Aaron öldürmek için kullandığı kulübenin gizlice sahibiymiş. Polis kızın üzerinde DNA'sını buldu."

Samantha'nın yüzündeki eğlence kayboldu. Birkaç saniye oturdu. Lila bunun, reddedilmiş genç romantiği ve yıldız özentisini yarıp gerçeğe ulaştığı anlamına geldiğini umuyordu.

Ama sonra Samantha fısıldadı, "Demek ikiniz de katilsiniz."

Garson kız dönmek için o dakikayı seçti. İki kahve fincanını da doldurdu ve masaya iki bardak su ve menüler koydu. Bu kez hem Lila'ya hem de Samantha'ya baktı. Bakışları, masasında bir tür sözde ünlü olduğunu fark etmiş gibi oyalandı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Lila ve garson kız koşarak uzaklaşınca rahat bir nefes aldı.

"Plan onu suçlamak ve sonra da benim spot ışıklarının altına girip her şeyi doğrulamama izin vermektir." Samantha koltuğunda rahatlarak ellerini bardağın etrafına sardı. "Ama onun yerine sen onu öldürdün."

"Onu ben öldürmedim."

"Sanırım sana inanmam gerekiyor." Samantha başını salladı. "Bu kulübeye nasıl geldi?"

"Hiçbir fikrim yok." Lila nefes verdi ve devam etmeye karar verdi. "Bir parçam senin yapmış olmanı umuyordu, çünkü en azından bu her şeyi açıklardı."

"için beni suçlama."

"Mesele şu ki, sen onun kız arkadaşı değildin." Lila'nın Samantha'nın bu kısmı duymasına ihtiyacı vardı. Kullanıldığı için öfkelenmesine ve eğer ihtiyacı varsa yardım almasına. "Sen onun kurbanlarından biriydin. Senden nefret etmiyorum ya da dikkatleri üzerine çekmek istemiyorum. Sana daha iyi davranılmasını hak ettiğini anlamanı istiyorum. Yaptığı şey hastalıklı ve yanlış ve bunun için üzölmelisin."

"Bana nasıl hissedeceğimi söyleme." Samantha elindeki bardağı bıraktı ve daha yakına eğildi. "O ilişkiye onu isteyerek ve onu arzulararak girdim."

Bu sözler canını acıtmalıydı. Onu kesip biçmeliydi ama Lila Samantha için üzölmekten ve Aaron'ın kendisinden başka herkesi önemseydiğine dair yanlış inancından başka bir şey hissetmedi. "Ve sana dokunmamak onun göreviydi. Asla."

"Evde oldukça mutsuz olduğunu söyledi." Samantha omuz silkti. "Sanırım sen de öyleydin, çünkü o ateşli profesörle birlikteydin."

Lila Ryan hakkında konuşmayı ya da düşünmeyi reddetti. "O gün seni kampüste buldum çünkü senin için endişeleniyordum."

Samantha homurdandı. "Bana asla zarar vermeye çalışmadı."

Hüzün, midesinin derinliklerinde çalkalanan bir ağrıya dönüştü. Aaron pek çok hayatı mahvetmiş ve yok etmişti. "Tek yaptığı seni incitmektir Samantha. Henüz anlamadığını biliyorum ama umarım bir gün, bir danışmanla ya da kendi başına, anlayacak ve iyi olacaksın."

"Ben iyiyim."

Lila pes etti. Samantha gerçekle yüzleşmeye hazır değildi ve belki de hiç hazır olmayacaktı. "Tamam."

"Beni yargılama."

Savunmalar yükseldiğinde, Lila savaşın bittiğini anladı. Geemezdi. Asla geemeyecekti. Samantha'yı kurtaramadıysa bile en azından kendini kurtarabilirdi. "Aaron'ın özel hayatını ortaya çıkardığın için daha fazla itibar görmeni sağlayacağım."

" nk  bana borçlusun."

Lila el değmemiş kahvesine baktı. Bir parçasının her zaman Samantha'nın gizlice hayatına geri döneceğinden ve bildiğini *düşündüğü* şeyleri ifşa etmekle tehdit edeceğinden nasıl endişelendiğini düşündü. "Aslında bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Acaba o müfettiş Aaron öldürülmeden önce onun ilişkileri hakkında ne kadar çok şey bildiğinizi bilseydi ne derdi?"

Saldırmaya hazır gibiydi.

Böylece iki kişi oldular. "Dikkatli ol Samantha."

Samantha gözlerini devirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Zaten birini öldürdüğümü düşünen sensin. Akıllı ol ve beni zorlama."

Lila elini cebine attı ve küçük bir ses kayıt cihazı çıkardı. Samantha'nın görmesi için havaya kaldırdı.

Samantha bir yudum daha almak için bardağı kaldırıırken dondu kaldı. "O da ne?"

"Aaron'ın seni o şekilde terk ettiği için ne kadar bedel ödemesini istediğinden bahsettiğin kayıt."  nk  acemi değildi. Lila kocasının geç kurbanının nasıl bir joker olabileceğini biliyordu ve önlemini almıştı.

Samantha fıncanı yavaşça masaya indirdi. "Beni kaydettin mi?" "Buna sigorta diyebilirsin. Bu birçok kopyadan biri." Lila kayıt cihazını yerine koydu.

cebinde. "Tarih derslerinizde karşılıklı garantili imha kavramını çalıştınız mı? Basitçe söylemek gerekirse, eğer birimiz , ikimiz de batırız."

Samantha'nın ağzı bir şey söylemeden önce iki kez açılıp kapandı. "Sen bir kaltaksın."

Lila garsona hesabı getirmesi için işaret etti. "Doğrudan seni işaret eden kanıtları olan bir kaltak. Biriyle benim hakkımda ya da yaptığımı düşündüğün şey hakkında konuşmaya kalkmadan önce bunu unutma."

Samantha zayıf bir sesle, "Karşılıklı garantili imha," dedi.

"Ben senin bir kahraman olarak görülmeni sağlayacağım, sen de sessiz kalacaksın." Lila gülümsemeye benzer bir ifade takınmaya çalıştı. "Alacağın tek anlaşma bu."

Bölüm Elli Beş

"GERÇEKTEN Mİ? BİR LOKANTADA MI TANIŞTINIZ?"

Lila, Tobias'ın arabasıyla yaptığı küçük gezintiyi öğreneceğini hissetmiş ve bunu ona söyleyerek saldırgan bir hamle yapmaya çalışmıştı. "Aradı ve özel olarak görüşmek daha fazla soruya yol açacak gibi görünüyordu."

"Hiç buluşmamaya ne dersin? Ya da bana söyleyin ki ben de size buluşmamanızı söyleyeyim?"

"O bir kurban."

Tobias bar taburesinin üzerinde dengede duruyor, pahalı elbise ayakkabıları giyerken bir şekilde evde sallanıyormuş gibi görünmeyi başarıyordu. "Mesele bu mu?"

Sayılır, evet.

İçini çekti. "Avukatlar en kötüsüdür." "Evet, öyleyiz ve sen de dinleyeceksin."

Bu adil bir istekti. Kendi avukatı gibi davranmayacağına söz vermişti. Başkalarının tam olarak bunu yaptığını izlediğinden, bunun neredeyse her zaman felaketle sonuçlandığını biliyordu. Kriz anlarında insanların duygulardan arındırılmış iyi tavsiyelere ihtiyacı vardı. Kendisini aşırı duygusal bir tip olarak görmese de, Tobias onun göremediği şeyleri görebilirdi.

"Konuşmak istedi. Kafası karışık ve Karen'ın öldürüldüğü haberi onu çok şaşırttı." Bu tam olarak doğru değildi ama başka bir şey önermek geri tepebilirdi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Samantha'yla bu çarpık karmaşanın içinde sıkışıp kalmıştı. "Onu görmek en azından benim yapabileceğim bir şey gibi geldi."

"Polis tarafından izleniyorsunuz."

"Görünüşe göre eyaletteki herkes tarafından." Aptal cep telefonları.

Kapı zili çaldı. Vücudu bu sesle gerilmek üzere eğitilmişti. Aaron kaybolduğundan beri zil çalıyor ve içi cız ediyordu. Kafasının içindeki bir ses ona koşmasını ve koşmaya devam etmesini söylüyordu.

İnledi. "Şimdi kim?"

"Jared," dedi Tobias tabureden kayarken.

Hayır, hayır, hayır.

"Ne?" O savaşa tekrar girebilmek için daha fazla enerjiye ihtiyacı vardı. Adamın atışları o kadar beklenmedikti ki hâlâ etkisindeydi. Başka bir raunt fikri... "Yapamam."

Tobias onun yanından geçip ön kapıya yöneldi. "Konuşmak istedi."

"Hayır."

"Sana başka bir seçenek bırakmıyorum," dedi omzunun üzerinden ondan uzaklaşırken. "Ona bir müttefik olarak ihtiyacın var."

Ön kapının açıldığını duydu. Bakmadan, basının mümkün olduğunca yakın bir yerde toplandığını biliyordu. Komşular şikâyet etmişti. O da şikâyet etmişti. Kolluk kuvvetlerinin tek yaptığı, basını araba yolunun sonuna ve halka açık sokağa geri itmek olmuştu.

Jared, kravatı gevşetilmiş lacivert takım elbisesiyle aile odasından içeri adımını attı. Onun için sıradan bir görünüm.

"Selam." Onu görünce gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Tobias'a döndü. "Yalnız konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Tobias bar taburesine tekrar otururken güldü. "Aslında, evet. Sadece burada değilmişim gibi davran."

"Korumacı davranıyor." Ve bu jesti takdir etti. Jared'le tartışmak bugün - ya da hiçbir zaman- isteyeceği son şeydi.

Jared kanepenin arkasına doğru adım attı ama oturmak için bir hamle yapmadı. Duruşu aralarında bir metre kadar mesafe bırakmıştı ama Jared'in doğrudan göz temasından nasıl kaçındığını görebiliyordu. Sanki dünyanın en ilginç şeyleri onlarmış gibi halıyı ve parke zemini nasıl seyrettiğini görebiliyordu.

Ona acıdı. "Jared-"

"Kendimi kaybettiğimi ve tüm hıncımı senden çıkardığımı biliyorum," dedi aynı anda. "Bir şeyler söyledim-"

"Sorun yok." Birbirlerinin üzerinden konuştular, sözlü olarak birbirlerine çarptılar. Garip, kopuk cümleler kadının içindeki gerginliği biraz olsun azaltmıştı.

"Öyle mi?" Jared sordu.

Tobias açıkça onları izledi. "Gerçekten mi?"

Jared'e kanepenin diğer ucuna oturmasını işaret etti. Yakın değil, ama orada, rahatça, böylece bunun onun için olduğu kadar zor olduğunu bilmesini sağlayabilirdi.

onun içindi. "Tüm bunları nasıl sindireceğimi bilemiyorum. Aaron'ın o kulübede olması fikri ..."

"Buna hâlâ inanamıyorum." Jared uzun bir nefes verirken başını salladı. "Yani, biz birlikte büyüdük. Birlikte çok şey yaptık. İşaretleri nasıl gözden kaçırabilirim?"

Tobias bar taburesini bırakıp onlara katıldı. Onların sandalyeye oturdu ve odanın içinde dolaşan duygusal belirsizliği görmezden geldi. "Ginny seni sorguladı mı?"

"Oh evet." Jared minderlere yaslandı. "Belli ki bilmediğime inanmıyor."

"Zorlamak zorunda ama eminim biliyordur. Bazen işler böyle yürür," dedi Tobias. "Katil bir babayla yaşadıklarını bilmeyen aileler hakkında kitaplar okudum. Her gece yanlarında yatan kişinin nasıl biri olduğunu görmeyen müşterilerim oldu." Ona bir bakış attı. "Ve aynı kör noktalardan muzdarip olan bazı arkadaşlar ve meslektaşlar."

Jared yüzünü buruşturdu. "Korkarım son sorgulama sırasında pek iyi değildim."

"Anlamı?"

Ama Lila Tobias'ın sorusunun cevabını biliyordu. Büyük bir açıklamaya ya da uzun bir özüre ihtiyacı yoktu. Jared onun durumundaki herkesin gidebileceği yere gitti. "Aaron'ın ölümü için beni suçladığını söylüyor."

"Ryan, aslında. Senden çok Ryan." Jared'in yüzündeki buruşukluk geçmedi. "Ama evet. Öfkelendim."

O anladı. Anladı. Burada üstünlük onda değildi. Bir şeyler yapmıştı, korkunç şeyler. Daha iyi bir insanın pişman olabileceği şeyler, ama o pişman değildi.

Elini uzattı ve aralarındaki minderin üzerine koydu. "Sorun yok."

Tobias güldü. "Bence o kelimeyi lügatinden çıkarmalısın. Ne anlama geldiğini bilmediğin çok açık."

"Haksız değil," dedi Jared, şimdiden hafiflemiş ve her zamanki sakın tavrının bir kısmını geri kazanmış görünüyordu.

"Kocam gençleri taciz etti ve kadınları öldürdü, tüm bunlar olurken ben Ryan'la vakit geçirdim ve evliliğimin sadece ..." Durdu çünkü o an ona komik gelmişti ve bu haftalardır olmamıştı. "Normalde burada 'iyi' derdim."

Tobias gözlerini devirdi. "Uh-huh."

"Ama tüm bunlar olurken ve ben hayatımı yaşarken Aaron kadınlara zarar veriyordu. Basın toplantısını dinledim. DNA kanıtı. Yara James ve Karen Blue onun çok gizli mülkünde bulundu." Eylemsizliğini, gerçeği görmemesini nasıl telafi edeceğini bilemiyordu. İstismarı durdurma fırsatını yine kaçırmıştı. Yaşlanmış olmasına rağmen çok geç olmadan bunu görememek, özür dilemek için doğru kelimeleri bulamadığı bir günahı. "Onu durdurmadım."

Tobias hemen, "Bilmiyordun," diye karşılık verdi.

"Peki." Jared elini bacağında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bu da beni Brent haberine getiriyor."

"Şimdi ne olacak?" Adamın kendisini hiçbir kanıt olmadan neyle suçladığını duymak için sabırsızlanıyordu. Bir joker hakkında konuşun.

"İşinden uzaklaştırıldı, soruşturma devam ediyor." Jared durup başıyla onu onayladı. Kadının yüzünde gördüğü şey ona buna ihtiyacı olduğunu söylemiş olmalıydı. "Görünüşe göre, Aaron'ın öğrencilerle ne yaptığını bildiği ve görmezden geldiği, muhtemelen buna katıldığı hakkında bir fısıltı kampanyası var."

"Suç ortağı kısmını bilemiyorum." Tobias zihninde bir fikir üzerinde çalıştığını gösteren türden bir mırıldanma sesi çıkardı. "Kulağa boş dedikodu gibi geliyor."

Lila bunu biraz biliyordu. "Sıra başkasında. Hedef olmaktan bıktım."

"Evini ve ofisini aramışlar ve sorunlu bir şey bulmuşlar gibi bir izlenim edindim." Jared'in eli, kalçasının üzerinde durduğu yerde sıkılıp gevşedi. "Okulun bu konuda bir müfettişi var. Eyalet polisi de araştırıyor. Eminim Ginny de suçlamaları araştırıyordur."

"Tam olarak ne buldular?" diye sordu.

Jared yüzünü buruşturdu. "Söylenenlere göre bilgisayarında fotoğraflar varmış-"

Elini sallayarak kelimeleri uzaklaştırmaya çalıştı. "Oh, Tanrım. Yeter artık." Tobias ıslık çaldı. "İnanılmaz."

Bu haber onu üzdü ama şok etmedi. "Öyle mi? Bir başkasının kafasından neler geçtiğini asla gerçekten bilemeyeceğimizi düşünmeye başlıyorum."

"Ama cinayet?" Jared sordu.

şey tam olarak buydu. "Özellikle cinayet."

Bölüm Elli Altı

ERTESİ GÜN LILA, GINNY'NİN OFİSİNE GERİ DÖNERKEN GİRDİ

Şerif ve savcıyla buluşacaktı. Tobias hâlâ Charles'ın yanındaydı ve adamdan biraz daha bilgi koparabilmek umuduyla gevezelik ediyordu. Bu fırsatı Ginny'yi gözetlemek için kullandı.

Ofis kapısına varmadan önce cam duvarın arkasındaki panoyu gördü. Fotoğraflar ve gazete başlıkları. Kanıtlarla ilgili notlar içeren kartlar. Onun yüzü. Aaron'un yüzü. Hayatının gözler önüne serilmesi ve sergilenmesi rahatsız ediciydi. Ama orada durdukça, bakışları her bir bilgiyi taradıkça, bunun kendi hayatı olmadığını daha iyi anladı. Bu bir sergiydi. O bir rol oynuyordu. Aaron'ın korkunç operasında küçük bir oyuncuydu.

Kapıda durdu ve Ginny telefonu kapatana kadar varlığını duyurmak için bekledi. "Bu panoları televizyonda ve savunma avukatlarının ofislerinde görmüştüm. Yine de hiç birine konu olmamıştım."

Ginny başını kaldırdı. Bakışları Lila'dan tahtaya, oradan da Lila'nın arkasındaki açık ofise kaydı. "Burada olmamalısın."

Onun hayat hikayesi.

Kapının hemen önünde durdu ve orada dikildi. Bu rahat girişin, Ginny'yi saran paniği biraz olsun hafifleteceğini umuyordu. "Savcılıktan bir telefon aldım."

Ginny etrafına bakmayı bırakıp koltuğunda kıpırdanmaya başladı ve kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

"Kulübenin içinde ve çevresinde bulunan diğer cesetlerle ilgili bir nezaket çağrısı. Julie ve Yara. Yara haberlere çıkmıştı, ama Julie ... Sanırım onu da bulmaları kaçınılmazdı."

"Gerçekten mi?"

"Ayrıca Tobias'ın FBI'ın artık bu davanın her yerinde olduğunu bilmesini istediler." Bu haberi duyunca yaşadığı ilk panik, FBI'dan gelen açıklamayla birlikte geçmişti.

Aaron'ın işlediği suçların değil, potansiyel odak noktası olduğu açıktı. "Bu tam olarak doğru değil."

Ginny hayal kırıklığına uğratmadı. Sonuna kadar iyi bir yargı mücadelesi verdi.

Değişiklik olsun diye birini doğru okumuş olması Lila'yı gülümsetti. Odaya tamamen girdi ve Ginny'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Doğru olan ne o zaman?"

Ginny'nin etrafını saran gerginlik yok olmuş gibiydi. Sanki artık Lila'yı odadan ve değerli tahtasından uzaklaştırmaya hazır değilmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu soruya cevap vermeni çok isterim. Zikzak çizmeden, dürüstçe cevaplar iyi bir değişiklik olurdu."

"Basında sürekli fotoğraflarını görüyorum." Panonun en sağındaki güzel kadının fotoğrafına başıyla işaret etti. Esmer ve mavi gözlü. "Julie."

Ginny istifa eder gibi bir sesle iç geçirerek ayağa kalktı. Tahtaya gitti ve konuşurken fotoğrafları işaret etti. "Bu Karen, bu da Yara."

İkisi de esmer ve uzun saçlı. Güzel ve enerji dolu. Fotoğraflarda gülümsüyorlardı. Çok gençtiler, önlerinde çok şey vardı ve Aaron bunu söndürmüştü. Buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Nefesleri bile ona aitti.

Lila'nın bakışları panonun ortasındaki bir fotoğrafa takıldı. "Bu bana daha önce sorduğun bilezik."

Onu ilk gördüğü andan beri aklından çıkaramıyordu. Aaron'ın annesinin bileziğini sakladığı fikri boğazında boğucu bir his uyandırmıştı. Bu aşk mıydı, kayıp mı... yoksa çok daha kötü bir şey mi?

"Bu konuda daha fazla bilgi var mı?" Ginny herhangi bir açıklama yapmayınca Lila sordu.

"Hayır."

Sert yanıt Lila'nın dikkatini çekti. "Aaron ödülleri annesinin mücevherlerinin arasına koymuş olabilir mi? Bu katillerin yaptığı bir şey mi? Annesini kaybetti ve tüm bunlar bir şekilde o terk edilişle mi bağlantılı?"

Ginny omuz silkti. "Olabilir."

O ses tonu. Ginny'nin bir teorisi vardı ve Lila onun bunu söylemek istediğini düşündü. "Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Cinayetler bir şekilde annesiyle bağlantılı olabilir, ama hayır, bunun bir depo sorunu olduğunu sanmıyorum." Ginny tahtanın uzak ucuna . "Ayrıca tahtada gördüğünüz üç kadından daha fazlasını öldürdüğünü düşünüyorum."

Lila'da da aynı korku vardı. Aaron gibi bir adam otuzlu yaşlarının ortasında öldürmeye başlamazdı. Evlilikleri boyunca kişiliği değişmemişti. Belki daha yerleşik biri olmuştu ama kadın da öyle. Herhangi bir kırılma noktası saptayamıyordu, bu da onun değişmediği ve şiddet içeren davranışlarının muhtemelen geçmişe uzandığı anlamına geliyordu.

Arkasından sesler duydu. Erkekler konuşuyor ve telefonlar çalıyordu. Ana ofislerdeki masalarda sadece birkaç kişi vardı ama gürültü hiç kesilmiyordu. Etraflarında bir hareketlilik vardı.

Ayağa kalktı ve panoya yaklaştı. Onu sürekli çağıran fotoğrafa. "Bu bilezik de ne?"

"Karen Blue'nun."

Lila fotoğrafa baktı. Yuvarlak tılsımı gördü. Kafasında tam olarak yakalayamadığı bir anıyı canlandırdı. "On yedi."

"Bunu daha önce gördün mü?"

"Hayır." Lila parçaları birleştirmeye çalışırken bakışları bir sonraki fotoğrafa kaydı ama zihni işbirliği yapmadı. "Kulübe bu mu? Farklı görüneceğini düşünmüştüm."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Belki daha yıkık dökük. Terk edilmiş, sanki oraya nadiren gidiyormuş ve asla sadece takılmak için gitmiyormuş gibi." Ahşap iyi durumdaydı. Sağlam bir ön sundurma ve sağlam bir çatı. Ön kapıya çıkan basamaklardan düşen yapraklar temizlenmişti. Kulübe yaşanmış görünüyordu, kadınlar orada ölmüş gibi değil.

"Fırtına mahzeni olan tek yatak odalı bir ev."

Kiler. Lila bunun kulağa kötü geldiğini bilecek kadar film izlemişti. "Karen orada mıydı?"

"Hayır. O ..." Ginny kendini durdurdu. Tereddütü birkaç saniye sürdü. "Yatağa bağlıydı."

Bu sözler Lila'nın orta kısmına bir sopa şiddetiyle çarptı. Her kas gerildi ve sallandı.

"Aaron, seni bok parçası." Kelimeleri söylemek değil, düşünmek istiyordu ama alçak bir fısıltıyla çıktılar.

Ginny hiçbir şey söylemedi ama Lila onun bakışlarını hissedebiliyordu. Başından beri yaptığı gibi izledi ve değerlendirdi.

Lila tam dönüp Tobias'ı bulmaya gidecekti ki gözüne bir ayrıntı takıldı. Fotoğrafi işaret etti. "Bu sandalye."

"Evet?"

Muhtemelen el yapımı bir sallanan sandalye. İnce miller ve geniş kolçaklar. Birinin oturup ellerini dinlendirebileceği bir yer. "Evde miydi?"

"Ön verandada." Ginny bir adım daha yaklaştı. "Tanıdık geliyor mu?"

"Belki." Kesinlikle. "Verandanın üzerindeydi. hiçbir yerde?"

Ginny başıyla diğer kulübenin fotoğraflarını işaret etti. Uzun kayalık araba yolu. Sundurma basamaklarının altındaki alçak çalılardan oluşan yeşil çimenlik.

"Ev bir açıklıkta duruyor ama evet." Gözleri kısıldı. "Ne düşünüyorsun?"

Eşleşen sandalyenin tavan arasında olduğunu. Tıpkı buna benziyordu. Aynı yaşta ve aynı detaylar. Bunun bir anlamı vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. "Bir seri katilin sallanan sandalyesi olması garip geliyor."

"El yapımı. Bunun bir aile yadigârı olduğunu düşünüyoruz." Bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Jared ne diyor?" "Senden daha fazla değil."

Lila fotoğrafı aklının bir köşesine yerleştirdi. Tavan arasına tekrar çıkacak ve sandalyeye bakacaktı. Bilgiyi sakladıktan sonra savunma moduna geçti. Artık geri adım atamayacak kadar ileri gitmişti. "Karen ya da Julie ile bir ilğim olduğuna inanıyor olamazsın."

"Hayır, ama sanırım kocanızın ders dışı faaliyetleri hakkında itiraf ettiğinizden daha fazla şey biliyorsunuz."

Lila bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama ciddi ve gözlerini kırpmayan bakışları Ginny'nin işinin bitmediğini gösteriyordu. FBI ya da değil. "Sana öğrencilerle birlikte videoları bulduğumu söylemiştim. Onları sana teslim ettim."

"Hatırlıyorum." Ginny kollarını göğsünde kavuşturdu. "istediğim, bence bunu itiraf ettiğinden çok daha önce öğrendin ve bu yüzden onu öldürdün."

Çok iyi, bir şey dışında.

"Onu ben bıçaklamadım." Lila kendini ele vermekten zerre kadar endişe duymadan bu iddiada bulunabilirdi. Kimin yaptığını hâlâ bilmiyordu ama tutuklama ve Brent hakkındaki fısıltılara bakarak onun yaptığını tahmin etti. Onu korkutmaya çalışmıştı.

onu tehdit etti. Eğer o da bir suç ortağıysa, bir dakika bile huzur yüzü görmemesini umuyordu.

"Aaron'ı öldüren bu değil."

Lila bir şey kaçırdığından emindi. "Ne?"

"Adli tıp bıçaklanmadan önce öldüğünü doğruladı." Ginny onu izledi. Bakışları Lila'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, sanki onun patlamasını bekliyordu.

Lila vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı. Yüz ifadesi dondu ve bir santim bile kıpırdayana kadar kafasının içinde geri sayım yaptı. Şaşkınlığını belli etmek istemiyordu.

Ağızındaki kuruluğu bastırmak için yutkunmaya çalıştı. "Kim ölü bir adamı bıçaklar ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Ginny neredeyse memnuniyetle parlıyordu. Lila'yı şaşkına çevirmişti ve bunu biliyordu. "Kanında ve karaciğerinde yüksek düzeyde gaz vardı." "Anlamıyorum." Ama o kısmı anlamıştı. Gazı oraya o koymuştu.

Arabanın bir intihar aracı olarak düzenlenmesi, olumsuz toksikoloji sonuçlarını açıklamak için geri kalanını yapmalıydı.

"Cinayet genellikle mantıklı bir eylem değildir. Karmaşık olabilir. Duygusal. Anlık ya da planlı."

Beyninin arkasında bir alarm çaldı. Ginny yalan söylüyor ya da gerçeklerle oynuyor olabilirdi. Birini öldürme nedenleri dışında söylediğı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve bunlardan birkaçı gerçeğe çok yakındı. "hukuk fakültesine dönmüş gibi hissediyorum."

"Demek istediğim Aaron'ı bıçaklamamış olabilirsiniz ama yine de onu öldürdüğünü düşünüyorum."

Lila'nın bunun sağduyu ve iyi içgüdülerden mi yoksa yeni ve şimdiye kadar açıklanmamış bir kanıttan mı kaynaklandığını bilmesi gerekiyordu. Bu seçeneklerden sadece biriyle mücadele edebilirdi. "Neden?"

Ginny omuz silkti. "Sen söyle."

"Bu senin işin, benim değil."

Bu kez Ginny gülümsedi. "Kocanızı kimin öldürdüğünü bilmek istersiniz diye düşünmüştüm."

" olursun." Çünkü artık biliyordu. Onu öldürmüştü.

Lila ofisinden çıktıktan yaklaşık beş dakika sonra Pete içeri girdi. Ginny protokolle ilgili bir konuşmaya ya da Pete'le nasıl

davayı ele almıştı. Lila'nın fotoğraflara ve Aaron'un gerçek ölüm nedenine ilişkin haberlere verdiği tepkileri zihninden geçirmeye devam etti.

Lila sonunda irkildi. Belli belirsizdi ama Ginny bunu görmüştü. Haberlerin bir kısmı ve o fotoğraflardan birkaçı onu şok etmişti. Onu her zamanki istikrarlı oyunundan uzaklaştırmıştı. Ginny'nin nedenini bilmesi gerekiyordu.

Pete kapı aralığına uzandı. "Lila'yı burada gördüm. Panoyu görmesinde bir sakınca var mı?"

Onun daha deneyimli bir memurdan tavsiye istemediğini biliyordu. Bu, Pete'in ona işleri berbat ettiğini düşündüğünü söyleme şekliydi. Bu oyunu oynamakla ilgilenmiyordu. "Hayır."

"Peki neden onu içeri davet ettiniz? Anlamıyorum."

"Şuna bir bakın." Ginny, Karen'ın bileziğinin ve Aaron'ın annesine ait olabileceğini düşündükleri daha eski bir bileziğin fotoğraflarını panodan aldı.

"Bir kontrol yaptım. Aaron'un annesinin fotoğrafı yok ve sorabileceğim bir akrabası da yok, bu yüzden izini süremedim. Yeni bilezik, kuyumculara ve giyim mağazalarına hizmet veren bir şirketten alınmış. Pahalı değil ve neredeyse her yerde bulunabiliyorlar. Çıkamaz sokaktı."

Ama öyle değildi. Parçalar en korkunç şekilde bir araya gelmeye başladı.

"Demek istediğim bu değil. Başka bilezik fotoğraflarımız var mı?" Çantaları kanıt dolabından çıkarabilirdi ama fotoğraflar yeterli olabilirdi.

Pete odadan çıktı ve birkaç dakika içinde elinde bir zarfla geri döndü. Zarfı açtı ve fotoğrafları masanın üzerine döktü, bileziklerin alternatif açılarını bulana kadar karıştırdı. "Ne arıyoruz?"

Şimdi gördü. Daha önce nasıl gözden kaçırdığına dair hiçbir fikri yoktu.

"On yedi." "Doğru, ama Karen'ın ailesi bileziği daha önce hiç görmediklerini söyledi.

İki arkadaşına sordum, onlar da aynı şeyi söyledi. Hiç takmadı ve kimse de taktığını hatırlamıyor."

"Doğru." Ginny eski bileziğin daha net fotoğraflarını aldı. Üzerinde "A" tılsımı olanın. "Ya bu tılsımın arkasındaki uzun çizik aslında bir çizik değilse?"

"Heyecanlanmak istiyorum ama beni kaybettin."

Bileziklerin fotoğraflarını yan yana koydu ve gerçek ortaya çıktı. "Ya o çizik bir numaraysa? Yani, bir numara ve on yedi numara."

"Kurbanları mı kastediyorsun?"

"Evet." İkisini inceledikçe daha da ikna oluyordu. İlki onlarca yıl önce, Payne kardeşler gençken ve muhtemelen bir bıçakla metalin arkasına kazınmış olmalıydı. Daha yeni olanın üzerindeki oyma ise daha sabit bir el tarafından yapılmıştı. Muhtemelen daha yaşlı bir el, öldürme konusunda daha rahat biri.

Bu, Yara ve Julie için de bilezikler olması gerektiği anlamına geliyordu.

"On yedi kurban mı?" Pete başını salladı.

"Muhtemelen."

"Vay anasını. Gerçekten bu dava üzerinde çalışmayı bırakıp öylece devredecek miyiz?" Bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

O da öyleydi ama bir vakayı çözmenin getirdiği heyecanı, yılların pratiği sayesinde daha iyi saklıyordu. "Bir emir komuta zinciri var ve-"

"Ciddi olamazsın."

"Bırak da bitireyim." Pete'e ofisine doğru ilerlemesini işaret etti, sonra da kapıyı arkasından kapattı. "Bir emir komuta zinciri var ve biz bunu görmezden geleceğiz."

Dudaklarından yavaşça bir gülümseme geçti. "Dinliyorum."

"Güzel, çünkü Lila Ridgefield ya da ölü kocasıyla işimiz bitmedi."

Bölüm Elli Yedi

ERTESİ SABAH, LILA SÜRÜŞÜ YAPTI kaçınmaya çalıştı. O Tobias duştayken kiralık arabasını ödünç aldı ve ayak işleriyle ilgili bir not bıraktı. Ginny ve ekibinin resmi olarak davadan çekilmesiyle, takip edilme konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Artık tek başınaydı. Bu yolculuk ne kadar acı verici olursa olsun, bunu yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

O bilezik. Aklını başından aldı.

Yolculuk herkesin söylediği gibi neredeyse üç saat sürdü. Yolculuğu planlamış, yan yollara ve geçici çözümlere bakmıştı. Kulübeye giden araba yoluna varmadan önce son toprak yoldan sağa dönmesi gereken noktaya geldiğinde, sürmeye devam etti.

Rüzgârda dalgalanan sarı uyarı şeridini görebiliyordu. Elbette bugün New York'un bu bölgesine daha serin ve yağışlı havanın girdiği gündü. Sürekli çiseleyen yağmur onu . Orman çamurlu olacaktı ama botlarıyla hazırlıklıydı. Sırt çantasında ihtiyaç duymayacağını umduğu bazı malzemeler vardı.

Girişten hızla geçerken, iki yerel polis memurunun araçlarının yanında durmuş kahve içtiklerini gördü. Onların varlığı sürpriz değildi. Küçük kasaba ve kulübe haberlerde çok dikkat çekmişti. Röportaj yapılan kişiler tam bir adres vermemiş olsalar da, kulübenin nerede olduğunu biliyordu. Ginny'nin panosundaki harita ve hava görüntüsü kulübenin yerini ve etrafındaki sık ağaçlık alanı doğruluyordu.

Çeyrek mil daha sürdü ve sağa döndü. Arabasını yoldan gizlemeye yetecek kadar, sadece birkaç metre içeri girebildi. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Arabayı kilitleyip yağmurluğunun kapüşonunu açarak sırt çantasını aldı ve kulübeye doğru yola koyuldu. Kulübedeki adli tıp çalışmalarının büyük kısmının biliyordu. Arazinin kazılacağı ve cesetlerin aranacağı söyleniyordu.

Ama bunun için özel ekipman gerekliydi ve en son podcast bunun yarın geleceğini söylüyordu. Bu da ona bir günlük bir süre veriyordu. Boktan, yağmurlu bir gün.

Yürürken botları çamurda kayıyordu. Çubuklar ayaklarının altında çatlıyor, düşen yapraklar ve kırık dallar yürümesini kayganlaştırıyordu. Bir patikayı takip etmedi çünkü patika yoktu. Çite çarpana kadar yürüdü. Altı metre ve tahtadan yapılmıştı. Tırmanması zor ama aşması kolay olacağını umuyordu. Ama henüz değil. Çiti ormanın derinliklerine doğru takip etti, bir yol açarken koluyla dalları engelledi.

Sis görüşünü bulanıklaştırdı ve yanaklarını nemlendirdi. Giydiği ceket yağmuru püskürtüyordu ama saçları dökülmüş ve ıslak bukleler alnına dökülmüştü. Yürüdükçe daha çok yosun görüyordu. Yerde ve devrilmiş ağaçların üzerinde.

Ağaçların taçları bir koruma şemsiyesi oluşturarak ışığın içeri sızmasını engelliyordu. Saat sabahın on biri bile değildi ve tüm alan bir tür kirli griyle örtülmüştü. Daha çok öğleden sonra gibi görünüyor ve hissediliyordu. Çam ve toprak kokusu duyularını dolduruyordu.

Çitlere odaklanmaya devam ederek kulübeyi bu taraftan görebilmeye çalıştı. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yürüyüşten sonra çatı çizgisini gördü. Birkaç metre daha yürüdükten sonra kulübenin arka tarafına denk gelen yere ulaştı. Burada çitleri aşmak daha akıllıca görünüyordu. Polis dolaşıyor olabilirdi ve onlarla karşılaşmak istemiyordu.

Yağmur sürekli çiselemeye başladı. Artık sis yoktu. Artık yağmur yağıyor, damlalar yere düştükçe küçük çınlamalar yankılanıyordu.

Çiti taradı, zayıflık aradı. Lanet şey yıllar geçtikçe solmuştu ama tahta çürümemişti. Bu da zor yoldan kırmak anlamına geliyordu. Tabii ya.

İki tahta seçti ve yürüyüş botunun ağır topuğunu en hassas nokta olarak düşündüğü yere vurdu. Tahta, tekmelerin saldırısı altında eğildi, çatladı ve inledi ama kırılmadı. Tekrarlanan hareket zemindeki bir noktayı temizledi. Çimlerin tamamen yok olmasıyla çamurda kaydı ve daha fazla atış için ihtiyaç duyduğu çekişi sağlayamadı.

Boğazından bir hayal kırıklığı çığlığı yükseldi, ama onu ısırdı. Küfrederek sırt çantasının fermuarını açtı ve bir tornavida ile çekiç aldı. İşe bir kez baktı ve tornavidayı cebine koydu. Bunun için vurmak gerekiyordu.

Savunmasız tahtaya vurdu, ağırlığını ona verdi ve parçalanmasını izledi. Tırmalamak, biraz daha tekmelemek, uzun bir parça koparmasına ve bir açıklık açmasına izin verdi.

Bir tahta daha ve o bitmiş olacaktı.

İşlemi tekrarladı, bu kez düşmemek için çitlere tutunuyordu. Yaralanmamalıydı. Burada, kimsenin onu duyamayacağı ya da bulamayacağı bir yerde olmazdı.

İki tahtası da gitmiş ve sırtından terler akarken, açık yarıktan kayarak kulübenin arkasındaki küçük temiz alana adım attı. Bakışları binanın arka tarafına, oradan da kulübeye kaydı. Midesini kemiren bir his başladı. Çitin diğer tarafındaki ormanın kokuları ve sesleri ona Cayuga Gölü çevresindeki yürüyüşleri, Ryan'la birlikte koruma alanında dolaşmayı hatırlattı.

Bu taraf durgun görünüyordu. Yağmurun yüzüne vurmasına izin vererek yukarı baktı ve gökyüzünü bulmaya çalıştı. Karanlıktan başka bir şey görmedi. Dalların kıvrılması ve ağaçların sallanması.

Çalıların altında koşuşturan yaratıkların sesini dinledi ama hiçbir şey duymadı. Sanki ölüm araziye kaplamış gibiydi. Dışarıda durmasına rağmen, gerginlik her açıdan üzerine baskı yapıyordu. Boğazı düğümlendi ve nefes almakta zorlandı.

Sarı bant kulübeyi ve barakayı çevreliyordu. Başka bir parça da yerdeki bir deliği ve yanındaki çamur yığınına işaret ediyordu. Bir zamanlar içinde bir ceset vardı. Kadın mezarlarından biri.

Karnı şişti. Eldivenli eliyle ağzını kapattı ve burnundan nefes almaya çalıştı. Burada hastalanamazdı. Kanıt yüzünden değil. Saygı yüzünden. Julie, Yara ve Karen'a daha iyisini borçluydu. Bunu sonuna kadar götürmeliydi. Onların yoldan yürümeliydi. Aaron'ın kötülüğünü hissetmeli, onu beslemesine izin vermeliydi.

O ölmüştü ve ölmeyi hak etmişti. Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu ama bu boğucu mezarlık ona bir hatırlatma yaptı. Burayı asla unutamayacağından şüpheliydi.

Çekici ve sırt çantasını verandaya bıraktı. Kapıdaki bandı kesmek için çakısını kullandı, sonra eve giden kayalık araba yoluna ve çılgınlıkları boğan ağaçlara son bir kez bakarak kulübeye adım attı.

Sessizlik onu sardı. Yoğun hava boğazını tıkadı.

Pencerelerdeki perdeler geri çekilmişti ve ışık giriyordu. Mutfak uzak duvarda sıralanmıştı. Solda yatak odasının kapısı vardı. Yatağın ucunu görebiliyordu ama Karen'ı orada bulduklarını bildiği için bedenini içeri adım atmaya zorlayamadı.

Sağında, ekose bir kanep ve sedirden oluşan bir oturma alanı vardı. Sayısız avcı kulübesinde gördüğü türden mobilyalar. Eski, dayanıklı. Yıpranmış. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Kişisel bir şey yok.

Sallanan sandalye hariç.

Sanki içeri sürüklenmiş gibi odanın ortasında duruyordu. Bu sabah çatı katındakine yaptığı gibi onu da inceledi. İşte oradaydı. Kolçaklardan birinin üzerinde bir oyma vardı; arka ayakları üzerinde, pençelerini havaya kaldırmış bir ayının olduğu bir daire. Tesadüf değildi. Bu aynı tasarımdı. Aynı işçilik. Yıllar önce Kuzey Carolina'da Aaron'la tanıştığından beri sakladığının aynısıydı ama daha iyi durumdaydı. Bu saklanmamış ve çürümeye bırakılmamıştı.

Duyuları canlandı. Kulaklarında bir gök gürültüsü başladı. Kaygıdan kaynaklanan bir bulanıklık içinde yere düşmemek için derin, ağzı açık nefesler aldı. Ne bulmayı ya da hissetmeyi umduğunu bilmiyordu ama tek çağırıştırabildiği şey boşluktu. Omuzlarını iten, onu tozlu zemine çarpmaya çalışan, baskın, ezici bir suçluluk duygusu.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Tanıdık bir ses duyunca gözlerini kapattı. Duymamayı umduğu ses. Yanılmayı hiç bu kadar çok istememişti.

Arkasını döndü ve onu gördü. Uzun boylu ve kendinden emin, yürüyüş giymiş ve pahalı saatini takmıştı.

Çekicini tutuyordu.

"Jared."

Bölüm Elli Sekiz

"SENİ TAKİP ETTİM. Kahretsin, seninle olan büyük kavgandan beri seni takip ediyordum.

Aaron iki ay önce. Bir gün merak edip buraya geleceğini düşündüm." Jared ıslık çaldı. "Ama bugün dikkatin dağılmış gibiydi. Şerifin ofisinden koşarak çıktığında, başın eğik ve kararlıydın, bir şey bulduğunu biliyordum çünkü seni tanıyorum."

Bunu hep söylerlerdi. Bugün bunu duymaktan nefret ediyordu. ". "

"Bunu yüz ifadenden anlayabiliyorum."

O ısrarcı, dırdırcı anı. "Bozuk para değillerdi." Bu sözler onun heyecanını azaltmış gibiydi. "Ne?"

"Evdeki ofis çekmecende." Aklına hırsızlık anı geldi. Masanın çekmecesinde bozuk paralar ve birkaç metre ötede bir kavanozda bozuk paralar. Tanıdığı titiz Jared'e hiç benzemiyordu ama o zaman bu tuhaflığı fark etmemişti. Ofisini karıştırdığı için kendini berbat hissetmekle meşguldü.

"Doğru. Yedek tılsımlar. Ben onları buradan uzakta bir yerde arabanın camından atamadan sen buldun." Elini cebine soktu ve tıpkı Ginny'nin panosundaki fotoğrafta olduğu gibi bir bilezik çıkardı. "On sekiz numara. Bugün buna ihtiyacımız olmayacağını umuyorum, ama bu gerçekten sana bağlı."

Kelimeler tam içinden geçti. Sayı. Ne anlama geliyordu. Onun için ne planladığını. Gerçekte ne olduğunu.

Jared gülümsemesi geri dönerken başını salladı. "Tüm bunları o lanet videolar başlattı."

Sesi çok derin ve düzdü. Lila midесinin düştüğünü hissetti. "Ne?"

"Aaron'a onları yok etmesini söyledim. Ona öğrencilerinin peşinden gitmeyi bırakmasını ve bulduğum kadınlarla oynamasını söyledim ama beni dinlemeyi reddetti." Bileziği cebine koydu ve çekicin sapını elinde döndürdü,

Sanki onu kullanmak için doğmuş gibi görünüyordu. "Seni ilk gördüğünde olduğu gibi. Takıntılıydı ve ona geri çekilmesini söyledim ama olmadı. Sonra senin geçmişini öğrendiğinde, onun için mükemmel olduğunu anladı."

Yaşadığı gizli hayat için mükemmel bir kılıf.

Doğru kelimeleri bulmaya, beyni toparlanıp ne yapacağını bulana kadar oyalanmaya çalıştı. "Burada ne işin var? Neden beni takip ediyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bu oyunu oynuyorduk. Notlar. Kavgalar. Aaron hakkında tartışmalar." Alay etti. "Neredeyse birkaç kez açık açık söyledim. Seni ofisimde bulduğumda mı? Bana olayı çözdüğünü söylemeye çalıştığını sandım ama sonra etrafa bakarken yakalandığın için kendini suçlu hissettiğini fark ettim."

"Aaron'ın evinize bir şey saklamış olabileceğini düşündüm."

"O yaptı. Kızların olduğu videoların kopyalarını ve onları hizada tutmak için topladığı diğer kanıtların bazılarını sakladım. Masamın altındaki kasadaydı. Geçmiş zaman kullandığıma dikkat edin." Jared ona göz kırptı.

Kafasında bir sürü soru dönüp duruyordu. Açıkça ifade edebildiği tek düşünceye tutundu. "Notları bana sen yazdın."

"Elbette," diye karşılık verdi. "Aaron'ı öldürmene izin verip bedelini ödemezlik edemezdim." Omuz silkti. "Tahmin edeceğinden emindim. Notlar benim ödeşme ve sana kimin sorumlu olduğunu bildirme yolumdu." Çekici bacağına yan tarafına daha sert vurdu. "Ben. Sorumlu benim."

Kimse sorgulamadan onun evine yaklaşabiliyordu. Onun hayatına, ofisine ve evine girip çıkıyordu. Her zaman sadece oradaydı. Güvenilir ve güçlü. Saçma sapan ve iddiasız.

Onu takip etmişti. Onu korkutmuştu. Yüzündeki gülümseme tüm bunlardan zevk aldığını gösteriyordu.

Zihni mücadele etti, gerçekliğin yerleşmesine izin vermemeye kararlıydı. Yer değiştirdi, daireler çizerken onu önünde tuttu ve sırtını mutfak alanına verdi. Sağlam bir duvardı ve arkadan şaşırmasına imkân yoktu. "Bana neler olduğunu anlat Jared."

Ama o biliyordu. Her kelimesinden, yüzündeki vahşi ifadeden. Eve, ölüm alanına gelmişti.

Önünde tek bir şey vardı, o da kız.

"Aaron o gece büyük kavganızdan sonra evime geldi, öfkeliydi ve mırıldanıyordu. Onun eşyalarını karıştırıyordun. Onu bulmuştun." koluna oturdu, rahatlamış görünüyordu ve sanki

normal şeyler hakkında konuşuyorduk. "Polisle konuşacağından emindi ve senin ölmeni istiyordu. O gece."

"Aaron'a benziyor."

"Elbette hayır dedim. İnsanlar her zaman kocayı suçlar ve ben de hazırlanmaya fırsat bulamadan böyle bir spot ışığını üzerime çekemezdim."

"Tabii ki," diye tekrarladı ve odanın içinde çekici savuşturabilecek bir şeyler aradı.

"Kovalamacayı severdi. Her zaman sevdi. Öldürmekten hiç hoşlanmazdı." Jared güldü. "Bu da babamı gerçekten kızdırdı. Onca eğitime rağmen Aaron boşa kürek çekiyordu. O becerdi. Ben öldürdüm."

Dondu kaldı. "Anlamıyorum."

Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi iç çekti. "."

Tanrım, o yaptı. Bir aile şirketi. Aaron cinayetlerden sorumlu tutulmuştu ama bu onur Jared'a ve ondan önce de babasına aitti. Aaron'un günahı affedilebilir değildi ama cinayet de değildi.

"Açıkla bana." Hala oyalanıyor. Hala bir çıkış yolu düşünüyor.

"Sana bir ipucu vereyim." Ayağını sallanan sandalyenin sallanan kısmına koydu. "Bu benim. Senin evindeki Aaron'a ait."

Aynı sandalyeler.

Salıncağa vurdu ve onu harekete geçirdi. "Büyürken verandadaydılar. Orada oturur ve arazisine bakardı. Oyunların başlamasını izlerdi."

Oyun mu?

"Babam öldüğünde hepimiz birer tane aldık. Benimkini buraya getirdim, böylece dışarıda oturup güzel bir akşamın tadını çıkarabilirim. Biraz hava alayım."

Sesi her zamanki gibi çok mantıklı ve sakindi. Böyle gizli bir hayat yaşayan birinin dengesiz, dengesiz olmasını beklerdi. Anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu. Hiçbir şey onu onun ne kadar *normal* göründüğüne hazırlayamamıştı. Safça, kalabalığın içinden dehşeti seçebileceğine ve uzak durabileceğine inanmıştı. Ama tam tersi doğrudu. Aralarına karışmış ve onu inandırmıştı.

"Babam avlanmayı severdi. Hayvanlar yemek içindi. Bir amaca hizmet ederlerdi. Diğer avlar, kadınlarla olanlar, onlar eğlence içindi. Sekiz yaşından itibaren bizi Pennsylvania'daki bu çiftliğe götürdü."

Çocukların sürüklendiği düşüncesi ... "Sekiz mi?"

"Hala hatırlıyorum. Fischer'ın Çiftliği. Bir gölün yanındaydı ve okul bazen etkinlikler için kiralardı." Sert bir kahkaha attı. "İlk başta

neler olduğunu anlamıyordu. Bütün bu adamlar ve bu çıplak kadın. Sonra ona bir avans verip gidiyorlardı. Peşinden koşmadan önce oturup beklerlerdi. Sonra oyun başlardı."

Baş dönmesi onu vurdu ve bununla mücadele etti. Ayakta kalmalı ve odaklanmalıydı. "Ciddi olamazsın."

"O adamlar gerçekten hastaydı. Kadınları yakaladıklarında yaptıkları şeyler?" Başını iki yana salladı. "Kahretsin, bu benim için çok fazlaydı. Avlanmayı seviyordum ama her avın sonunda insancıl olanı yaparsınız."

Sözcükleri onun söylemesini istemiyordu, o yüzden . "Öldür onları." "Şimdi anladın. Hayvanı yere bırak."

"Jared . . ."

Aslında ona gülümsedi. "Aaron'ın midesi bunu kaldırmazdı. Kızlarla uğraşmayı, onlarla seks yapmayı severdi. *Onları fethetmek* gibi garip bir huyu vardı. Ama bunu biliyorsun çünkü sen onun en büyük ödülüydın."

Aklının oraya gitmesine izin veremezdi.

Elini cebine attı ve çıkısını çıkardı. Avucunun içine sıkıştırdı. "Burası senin kulüben."

Bakışları önce parmaklarına, sonra tekrar yüzüne kaydı. "İşte şimdi anlıyorsun."

"Onun adına satın aldınız."

"İleriyi düşünmeyi severim. Bir çıkış stratejim var." Omuz silkti ve sesi sanki bundan keyif alıyormuş gibi şakacı bir tona büründü.

Parçalar kafasında bir araya geldi. "Onları öldürüyorsun. O, ne, onları senin için mi buluyor?"

"Hayır." Jared yüzünü buruşturdu. "ama. Sen bundan daha zekisin." "Görünüşe göre değilim."

Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı. "Onu ara sıra benimle gelmeye zorlardım. İz sürme ve avlanma işlerinden pek hoşlanmazdı ama ben emredersem yapardı."

Panikle aldığı nefesi artık pantolonuna sığmıyordu. "Bunu neden yaptın?" "Onu hizada tutmak için. Eğer gerekirse. Bilirsin, her ihtimale karşı."

"Ne olursa diye?"

"Sen." Çekici ona doğrulttu. "Çocukken seni kıran şeyi yaparak başarılı olmasının komik olduğunu düşünüyordu. Hem de burnunun dibinde."

"O sapkın bir çöp parçasıydı."

"Dikkatli ol. Bahsettiğin kişi benim kardeşim." Jared kıkırdadı. "Ama dikkatsiz olabilir. Buraya gelmesini sağlamak, bir cesedi taşımasına ya da bir cesetten kurtulmama yardım etmesini sağlamak onu suçlu kılıyordu. DNA'mın nereye gideceğini kontrol edebilir ve gerekirse onunkini kullanabilirdim."

"Kendi kardeşini suçla."

"Pek masum sayılmazdı." Kaşlarını çattı. "Gerçekten onu terk edeceğini . Her iki durumda da onu ihbar etme ihtimalin vardı, bu da bana geri dönme potansiyeline sahipti ve bunun olmasına izin veremezdim."

Anılar beynine hücum etti. Birlikte yenilen tüm yemekler. Konuşmalar. Ona anlattığı şeyler. Birbirlerine benzedikleri konusunda nasıl şakalaştıkları.

Başından beri ona bilgi verdiğini, ilişkilerinin hiçbir kısmının gerçek olmadığını düşünmek dizlerinin bükülmesine neden oldu. Ayakta kalmak ve konsantre olmak için savaştı. Çekicin savurma menzilinin dışında kalmak için.

"Sokağın karşısına ve evinizin çevresine kendi kameralarımı yerleştirdim. Bugün medyanın ve evindeki yeni hayranlarının yanından geçip Tobias'ın arabasına bindiğini gördüğümde işe yaradılar." Sallanan koltuğa yaslandı. "Haftalar önce komşunun alarmıyla oynayıp onu kapattırman gibi mi? Zekice. Başta ne yaptığını anlamadığımı itiraf etmeliyim. Sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyüşler. Geceleri bahçelerine gizlice girmek." Gülümsemesi düştü. "Ama sonra bir sabah Aaron'ın arabası erkenden yola çıktı, sen de arabayı kullanıyordun ve bir tür plan yaptığını anladım."

İzlemişti. Onun plan yaptığını, strateji üzerinde çalıştığını görmüşü. O son sabah, en azından bir mercek aracılığıyla oradaydı.

"Üstünüzde Aaron'ın takım elbiselerinden biri vardı ama yüzünüzü seçebildim. İyi ki konferansımı kiralık bir arabada bırakmışım."

"Bunun izi sana kadar sürülebilirdi." Olabilirdi. Ginny biraz zaman tanısa bunu anlayabilirdi.

"Nakit ödeme yaptığınızda ve bardaki sarhoş bir adamdan çalınan ehliyeti kullandığınızda olmaz." Kendi yaratıcılığından etkilenmiş gibi başını salladı. "Yine de Ithaca'ya zamanında dönmek ve şafaktan önce olay yerini halletmek için tüm hız sınırlarını aşmak zorunda kaldım." Homurdandı. "Ve arabasını görünmeden okul arazisinden çıkarmak?"

"Nasıl?"

"Sadece birkaç blok öteye götürebildim. Kulübeye geri dönmek için güvenli bir yol bulana kadar iki gün boyunca bir muşambayla örtülü olarak bir mahallede göz önünde park ettim." Araba sürüyormuş gibi yaptı. "Ama Aaron'u direksiyonun üzerine yığılmış, motor çalışır ve egzoz borusu tıkanmış halde bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edin."

Ölmüştü. Onu öldürmüştü ve Jared bulmuştu. Şimdi her şey anlam kazandı. Onu takip etmiş, izlemiş ve Aaron'ı kurtarmak için devreye girmişti. "Ama çok geç kalmıştın."

"Öyleydim." Başını salladı. "Onu hayata döndürmeye çalıştım ama sen çok titiz davrandın. Aferin sana."

Sesinin şarkı gibi tınısı onu hasta ediyordu. Dikkatini dağıtıyordu. Onu oraya geri götürdü, notalar yüzünden yaşadığı paniği ve Aaron'un hâlâ hayatta olduğu korkusunu yeniden yaşamasına neden oldu.

Odaklanmaya çalıştı. Her korkunç detayı duymak için. "Ama onu bıçakladın."

Cık cık diye bir ses çıkardı. "Son birkaç ayın büyük bir kısmını seni koruyarak geçirdim. Aaron'a karşı koymamasını söyleyerek. İzleyerek. Bıçaklanma da bunun bir örneğiydi. Polisi atlatmak içindi."

"O zaten ölmüştü."

Sanki öz kardeşini öldürmekten ve ona ten bahsetmiyorlarmış gibi tekrar omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, Aaron'ın ders dışı faaliyetleri yüzünden işler çöküyor gibiydi, ben de kazıkları çekip yoluma devam etmenin zamanının geldiğini düşündüm. Senin haydutluğa başlaman planlarımı değiştirdi. Ama kendi yöntemimle halletmem gerekiyordu. Kulübenin bulunması ve Aaron'ın suçu üstlenmesi. Bu da senin planını benimkine eklemek anlamına geliyordu, kabul ediyorum ki mükemmel bir uyum değildi ama görünüşe göre işe yaradı. Aaron suçu üstlenecek. Korku içinde şehri terk edeceğim, adımları değiştireceğim ve sonra yeniden başlayacağım."

"Git başka yerde öldür demek istiyorsun."

"Avlanmaktan hoşlanıyorum. Onları buraya getirmek, kaçmalarına izin vermek. Bir parça umut verip sonra onu almak." Islık çaldı. "Panik başka bir şey. Paniği ve yalvarmayı seviyorum."

Tamamen umursamazlık ve herhangi bir endişe ya da duygu yokluğu midesinde bir endişe yumağı oluşturmuştu. "Annen neler olduğunu biliyor muydu?"

"Hafta sonu oyunlarının ve tüm o gizli kapaklı şeylerin nedenini anladığında, babam son bir av ayarladı." Jared elini havada sallayarak çekici kızın yüzüne doğru yaklaştırdı. "Adamları bir araya getirdi. Bunun bir kaza gibi görünmesini sağladı."

Annesi. Avlandı ve öldürüldü.

Lila'nın midesi zangır zangır titredi. Safrasını yuttu, her korkunç kelimeyi duymaya kararlıydı. "Peki ya vakıf fonu?"

"Zengin insanlar çılgınca şeyler yapmak için çok para öderler." Bu kez çekici kalçasına vurdu. "Böylece annemin icabına baktım ve babam kendini kaybetmeye başladığında, bazı sırlar hakkında gevezelik etmeye başladığında, neyse ki kimse ona inanmayacak kadar küstahça geliyordu, ben hallettim."

Ne be? "Onu yolun kenarında ezdin."

"Ben *hallettim*." Sesi daha da öfkeleni. "Benim işim bu. Pisliği temizlerim, seninki de dahil."

"Hayır."

"Birbirimize bağlıyız. Bunu hissettiğini biliyorum. Her zaman bundan bahsediyorsun."

Dikkati dağıldı ama devam etti. Tam olarak doğru zamanı bekledi. "Brent?"

"Evet, onun bu işe karıştığına dair dedikoduları ben başlattım." Kendi kendine güldü. "Polis bilgisayarındaki çocuk pornosunu bulana kadar bekle."

Bir psikopat. Hastalıklı suçlarını, onunla hisse senetleri hakkında konuşurken kullandığı aynı duygularla özetledi. Açık ve net.

"Bir şey hissediyor musun?" Dürüst olacağından şüphe etse de bilmek zorundaydı.

"Öyle mi?" Çekici bacağına daha hızlı vurdu. "Kocanı öldürdün ve bununla bir sorunun yokmuş gibi görünüyorsun."

"Sen hastasın." Ryan'ın kitaplarından, eğer varsa, onun insanlığına hitap etmesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler ağzından kaçtı.

"Ben de tıpkı senin gibiyim." Son adımını atarak tam karşısına, sadece birkaç adım ötesine geldi. "Diğer insanların hissettiği duygular -suçluluk, aşk, bağlılık- benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir ilişki yaşamayı, flört etmeyi denedim. Çok sıkıcıydı. Daha fazlasına ihtiyacım var. Heyecan. Yarış."

"Okuldaki kızlar sarışındı." Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Aaron genç sarışınları severdi. Sen ise esmerlerin peşindeydin." Kadınların arasındaki fark şimdi çok netleşmişti. "Aaron hiçbirini öldürmedi."

"Bunu zaten söyledim. O bölümde başarısız oldu. Kadınları ben buldum. Onları arabamın yanında bir şeye bakmaları için kandırdım ya da benzin istasyonunda yakaladım. Bir otoparkta."

"Annene benziyorlar mıydı?" Ona mı?

"Bana psikanaliz yapma. Bunu isteyen kadınları seçtim."

Karen, Yara ve Julie'yi düşündü. Hepsi gençti ve o onları yok edene kadar işlerine devam . "Nasıl?"

"Dikkatimi çektiler."

Adam, kızın gözlerindeki donukluğu görebileceği kadar yakınında durdu. Ona karşı her zaman korumacı davranmış, onu yalnız ve biraz da üzgün olarak görmüştü. Korkunç koşulların ve annesini erken yaşta kaybetmenin şekillendirdiği biri.

Şimdi onu boş bir kabuk olarak görüyordu. Acınacak değil, öldürülecek biri. Ortadan kaldırılmalı.

korku kapladı. Ondan saklanmak yerine, onu kullandı. Onu karanlık bir enerjiyle doldurmasına izin verdi. "Şimdi ne olacak Jared?"

"Bu sana bağlı." Bakışları kızın yüzünde gezindi, vahşiydi ama delirmemişti. "Uzaklaşabilir, Aaron'ın yaptıklarından dehşete düşmüş gibi davranabilir ve her şeye yeniden başlayabiliriz."

Her parçası geri tepti. "Ben seninle mi? Evli gibi mi?"

"Öyle değil." Başını iki yana salladı. "Beni dinlemiyor musun? İhtiyaçlarım var. Uzakta, özel yerimde olmak istediğim zamanlar. Avlanmak." Tekrar gülümsedi. "Bunu milyonlarca kez söyledin. Birbirimizi anlıyoruz. Aramızda bir bağ var. Bütün bunları bu yüzden yaptım."

İçindeki panik her kelimeyle birlikte arttı. Gerçeklikten kopukluğu onu kırbaçlıyor ve hırpalıyordu. "Ne yaptı?"

"Aaron'ın cesedini taşıdı. Ryan ve Brent'e kanıt yerleştirdi." Gülümsedi. "Küçük kardeşimi öldürdükten sonra yaşamana izin verdim."

"Öldürme çılgınlığına katılacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

"Yapacağımı umuyordum. Bu işleri kolaylaştırırdı."

"Asla." Kolunu yukarı kaldırdı ve bıçağı savurdu.

Bölüm Elli Dokuz

JARED BIÇAĞI BOYNUNA SAPLANMADAN ÖNCE YAKALADI. KAN

Keskin bıçağın etrafında kenetlenen parmaklarından damlıyordu.

Yine o korkunç *tsk-tsking* sesini çıkardı. "Yaramaz kız."

Adam çekiştirdi ve Lila kolunun omzundan çıktığını hissetti. Gözyaşları ve acının yarışına karşı gözlerini kırıştırdı. Kulaklarını sert bir soluk doldurdu ve bunun kendisinden geldiğini fark etti. Tekrar ona odaklandığında, bıçağı kapatıp yatak odasına fırlatıyordu. Bıçağın bir şeye çarptığını duydu ama neresi olduğunu göremedi. Adamın hâlâ elinde tuttuğu çekice odaklanmakla meşguldü.

"Beni öldürmeyeceksin. Biliyoruz-"

"Geçmişimizin bir önemi yok. Eğer seni avlamamı istiyorsan, avlarım. Ve bunun tadını çıkaracağım." Çekici savurdu ve onu yan tarafından yakaladı.

Acı karnından sırtına doğru yayılırken iki büklüm oldu. Başını dik tuttu çünkü başka tarafa bakarsa adamın çekici beynine indireceğini biliyordu.

Böğrü parmaklarının altında zonkluyor ve kafasının içinde bir sızı çılgılık atıyordu. Endişe ve panik birbirine karıştı ve içinde kabardı. Ama ayakta kalmaya devam etti.

"Beni sopalayacak mısın Jared?" Sesindeki acıyı ve nefes darlığını görmezden gelmeye çalıştı. "Bunu polise nasıl açıklayacaksın?"

"Birinin cesedinizi bulacağını varsayıyorsunuz."

Çekiç tam orada, yüzünün önündeydi. dolandı. Yaralı tarafına doğru kaydı. Ama adam onu koşarken yakaladı ve bir kolunu beline dolayarak açtığı yaraya doğru, nefesi ciğerlerini terk edene kadar sıktı. Onu karnına doğru çekti ve nefesi ensesinde gezinirken orada tuttu.

"Bu bir hataydı."

Onu hep masa başında oturan bir adam olarak düşünmüştü. Formda ama normal. Şaka gibi. Onu sıkıştıracak ve seçeneklerini kısıtlayacak kadar üst vücut gücüne sahipti. Tüm o koşu ve kondisyon. Bunun onun oyununun bir parçası olduğunu biliyordu. Avın bir parçası.

Payne adamlarının bir başka kurbanı olarak bu şekilde ölmeyecekti.

"Bırak!" Kadın adamın kolunu tırmaladı. Adam çekici tekrar kaldırdığında, kadın bacaklarını tekmeleyerek adamın dengesini bozdu. Adam geriye doğru kaydı ve kızın kulağına durması için bağırды.

Adamın öfkesi kızinkine hayat verdi ama kız öfkesini . Onun savaşmasını istiyordu. Avdan ve korkudan zevk alıyordu.

Ona da vermeyecekti.

Vücudunun gevşemesini sağladı.

"Tamam." "Tamam mı?"

Ağzı kulağının hemen yanındaydı. Vücudu çok yakındı. Ama panik . Ona bunu vermeyecekti.

"Yap şunu," diyerek meydan okudu.

Tutuşunu gevşetti. "Oyunun işe yaramayacak."

Ama olmuştu. Kolları hâlâ onun kollarında sıkışmıştı ama artık hareket edebiliyordu. Elini indir.

"Seninle dövüşmeyeceğim."

Kulağına doğru fısıldadı. "Bu sen değilsin, sevgili kardeşim. Sen her şeyle savaşırsın."

Vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı. Onu içine çekti. "Uğruna yaşayacak bir şeyim varmış gibi davranıyorsun. Sen ve kardeşin her şeyi mahvettiniz."

"Oh, hadi ama. Bırak da tadını çıkarayım."

Artık onu zar zor tutuyordu. Aralarındaki boşluk genişledi.

Ve kadın atladı.

Parmakları cebinde sakladığı tornavidanın etrafına dolandı. Kolunu havaya kaldırarak adamın son tutuşunu da kırdı. Etrafında döndü ve boynuna nişan aldı. Adam tam zamanında eğildi ve ucu yanağına saplandı. Kan fışkırdı ve adam geriye savruldu.

Karnına tekme attı. Tüm bastırılmış öfkesini ve korkusunu kullandı ve çitte olduğu gibi gerildi. Adam yere düştü ve çekiç parmaklarından düşüp yere çarparak kırıldı. Adam ayağa kalkamadan kadın üzerine atladı, kollarını sallayarak adamın kalçalarına sarıldı.

Yer değiştirdi ve onun keskin nefes alışını duydu. Aşağı baktığında, adamın çenesinin düştüğünü gördü ve ellerinin kendininkileri çektiğini hissetti. O anda

Tornavida midesinden dışarı çıktı ve içinden kan fışkırdı.

Her şey çok hızlı oldu. Tekme ve dalma. Onu bıçaklamıştı.

Tornavidayı vücudunun derinliklerine soktu. Etrafında mümkün olduğunca çok hasar verdi. Parçaladı ve yırttı.

Adamın gözleri cam gibi olurken ve sesi kesilirken, kadın eğildi. Yüzü adamınkinden sadece birkaç santim uzaktayken, içindeki hayatın akıp gidişini izledi.

"Seni başından beri biliyordum," diye fısıldadı.

Ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı.

"Bu kulübe hakkında. Senin hakkında, seni hasta pislik." Yanı acıyla çığlık atıyordu ve parmakları tornavidayı tutmaktan ağrıyordu ama devam etti. Adamın son anısının kendisiyle ilgili olmasını istiyordu. "Aaron'ı haftalar önce buraya kadar takip ettim ve her şeyi anladım."

"Hayır." Sesi alçak bir fısıltı olarak çıktı.

"Beklemek zorundaydım. Zamanımı bekleyip plan yapmalıydım. Sadece birinizi öldüremezdim. Kirli soyunuzu yok etmem gerekiyordu. Son erkek Payne'in de öldüğünden emin olmalıydım ve şimdi ikinizi de öldürdüm." Aleti daha da derine itti ve adamın elleri onunkilerden kayarak yere düştü.

"Ben kazandım."

"LILA!"

Pete'in sesini duyabiliyordu ama bırakmadı. Jared'in vücudu kemiksizleşti ve başı yana düştü. Göğsünü izledi ama artık aşağı yukarı hareket etmiyordu. Yine de onun üzerine oturdu ve tornavidayı içine sokabildiği kadar derine soktu.

Kan gri gömleğini ıslattı ve altındaki zemini sular altında bıraktı. Kokusunu alabiliyordu, parmaklarındaki yapışkanlığı hissedebiliyordu ama parmaklarını açmadı.

Oda dönmeye başladı ve yan tarafındaki dikiş dikkat çekmek için yalvardı. Dış merdivenlerden gürleyen ayak sesleri duydu. Pete bağıarak yol tarif ediyordu ve biri ambulansla ilgili bir şeyler söyledi.

Gerek yoktu. Onun icabına bakmıştı. O bitirdi.

Pete kayarak odaya girdi. Koşarak yanına gidip diz çökmeden önce bir an tereddüt etti. "Tamam, Lila. Bırak onu."

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

Pete Jared'in nabzına baktı. "O öldü."

"Hepsini öldürdü. O kadınları. Jared yaptı. Aaron'a tuzak kurdu ama onları o öldürdü."

"Kimin ne yaptığını sonra düşünürüz. Sana yardım getirebilmem için şimdi bırakmanı istiyorum." Pete onun elini gevşetmeye çalıştı.

Beynine pek çok soru hücum etti ve görüşü bulanıklaştı. "Neden buradasın?"

"Ginny seni takip etmemi söyledi."

Bir arabanın onu takip ettiğini düşündü, ama sonra arkasına baktı ve orada değildi. "Buraya gelmek için çok zaman harcadın."

Başını iki yana salladı. "Yolun sonuna doğru seni kaybettim."

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Kim ve neden olduğunu biliyordu. Jared hakkında düşündüğü her şey yanlıştı. Bilezikler. Ahlaksızlığının bir çeşit resmi ceset sayımı olarak kullandığı tılsımlar. Hasarlıdan daha fazlasıydı. O şeytandı.

Midesi dönüp dururken bile zihnini odaklanmaya zorladı. "Ginny'ye bu sefer çok geç kalmadığımı söyle."

Sonra kendisini çekiştirip duran acıya teslim oldu ve kabin karanlığa gömüldü.

Altmışınıc Bölüm

ERTESİ SABAH, CHARLES GINNY VE PETE'İ OFİSİNE ÇAĞIRDI. Bir onu da gösterdi. Ana odada isimlerini bağırdı ve kapıyı çarparak onları içeri hapsetti.

İ e geldiğinden beri telefonla konuşuyordu. Ellerini saçlarında gezdiriyordu ki bu asla iyiye işaret değıldi.

Telefon bağılantısını kesti ve sandalyeye çöktü. Kadına dönmeden önce ikisini de s zdd . "Sana geri  ekilmeni söyledim. Bu bir emirdi."

Sadece o, aynı hafta içinde bir seri katili ve çocukları istismar eden bir  ğretmeni yakalamanın açıklama gerektiren bir başarı olduğunu d  enebilirdi. İçi ve itibarı için sava tı. Bir kez olsun sahadaki insanlar için sava masını diledi. Onu seçmenlere iyi göstermek için çok çalışan insanlar için.

Nefes aldı, içsel bir savaş veriyordu. Sesini sakın tuttu ve mantıklı olmaya çalıştı. "FBI'ın devraldığını s ylemi tin. Bu  u anlama geliyor-"

"Ne dediğimi duydun. Dava üzerinde çalışmayı bırakacaktın." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bunun yerine Pete'i gözetime gönderdin."

Buğ n, gelecek hafta ve gelecek yıl da aynı aramayı yapacaktı. "İyi ki yapmı ım."

Pete alışılmadık bir destek gösterisiyle ba ını salladı. Otoriteye karşı gelen biri değıldi. "O haklı. Lila'ya bir şey olmuş olabilir."

"Jared'in katil olduğunu asla  ğrenemeyebilirdik," diye ekledi. Pete tekrar ba ını salladı. "Kesinlikle."

Sessizlik odadaki tüm oksijeni emdi. Bu sessizliğin rahatlatıcı hiçbir yanı yoktu. Ka ındırıyor ve yakıyordu.

"Ortak ve açıkça uygulanmış arg manınızda büyük bir kusur var." Pete'i işaret etti ama Ginny'ye baktı. "Jared'i durdurmadı.

Onu öldürmedi ya da Lila'yı kurtarmadı. Jared öldükten sonra oraya gitti. Lila kendini kurtardı."

Hepsi doğruydu, ama Ginny onun asıl noktayı kaçırmak için çok uğraştığını düşündü.

"Onu Jared'in cesedinin üzerinde buldum." Pete hazırolda duruyordu ama bu kez emirlere göre yürümüyordu. "Olay yerinden bir sonraki kurbanı olarak Lila'yı aradığı belliydi."

Charles omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Yani?" Kafasının patlamadığına şaşırılmıştı.

Charles Pete'e ters ters baktı. "Lila'nın kocasını öldürdüğüne dair inancına ne oldu? Ginny'nin bu davayı doğru dürüst değerlendiremeyecek kadar yakın olduğuna?"

Pete'in gözleri büyüdü. "Ben-"

"Aynen söylediğin gibi. Koşarak bana geldin, resmi bir şikayette bulunmayı reddettin ama her ihtimale karşı kendi kışını kurtarmaya çalıştın."

Gelincik. İkisi de. Etrafta koşuşturup, arkasından fısıldaşıyorlardı. Ama yine de.

Her zaman yaptığı gibi öfkesini bastırmaya çalıştı. "Bunların hiçbiri kulübede olanları değiştirmez."

"Ya da Ginny'nin bu davanın bitmediğine dair içgüdüleri doğruymuş," dedi Pete.

Bu küçük destek gösterisine dayanarak onu affettiğinden değil. Affetmedi. Sadakatsizlik, Charles'ın kaprislerini içgüdülerine tercih etmek, onun için bir dakika alırdı. Şimdi değil ama eve döndüğünde. Roland'la konuşacak ve sonra belki -belki- Pete'in ne kadar yeşil olduğunu hatırlayıp bu işin peşini bırakacaktı.

"O kulübede ne oldu? Biliyor muyuz?" Charles ellerini birbirine kavuşturarak öne doğru eğildi. Bu onun ciddi, *yetkili benim* pozisyonuydu. Ne zaman bağırarak istese bunu kullanırdı. "Bana öyle geliyor ki, bir kez daha, her konuda Lila Ridgefield'in sözüne güveniyoruz. Buna mecburuz çünkü bütün dava boyunca bizi o yönlendirdi."

Ama bu konuda yanılmamıştı. Tartışmadan hemen sonra oraya varmış, ne konuştuklarını ve ne hakkında kavga ettiklerini bilmeden Ginny'ye sataşmıştı. "Ne öneriyorsun?"

Charles ona odaklandı. Kaşlarını çatı, içini çekti ve ona tam bir *kızgınlık* gösterisi yaptı. "Pete o kulübede olsa da olmasa da bu dava aynı şekilde sonuçlanacaktı diyorum. Cevaplardan çok sorularla. İki ölü adam ve halkın kanunsuz bir kahraman olarak gördüğü bir kadınla. O dokunulmaz."

Pete omuz silkti. "Bununla yaşayabilirim."

"Oh, gerçekten mi?" Charles'ın sesi daha da yükseldi. "Bakın, ben bir emir verdim. Eyalet polisi ve FBI ile bir anlaşmam vardı ve siz ikiniz bunu ihlal ettiniz."

Ve işte oradaydı. Tüm bunların, tüm ofisin önünde nutuk atmaya başlamasının gerçek nedeni. "Bu dersin nedeni seni önemli arkadaşlarının önünde kötü göstermemiz mi?" diye sordu.

"Yetki bende, sende değil. Beni anlıyor musun?" Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Eee?"

Pete nefes verdi. "Evet, efendim."

"Evet," dedi gözlerini devirmeden, ki bunun büyük bir zafer olduğunu düşünüyordu.

"İkiniz de izindesiniz. Bir hafta boyunca ikinizi de görmek istemiyorum. Basına ya da o podcast'li kadına tek kelime etmeyin. Bana emirlere uyabileceğinizi kanıtlayın, yoksa kovulursunuz." Masasındaki kurutma kâğıdına baktı ve onlara kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Çıkın dışarı."

Ofisten çıktı ve Pete'in sesi onu durdurmadan önce kahveye giden yolu yarılarmıştı.

"Ginny . . ."

Arkasını döndü ve adamın yüzündeki paniği gördü. Kaşları çatık ve çatıktı. Yine büyük insan olma zamanı gelmişti. "Sorun yok."

Pete içinden küfretti ve ona bir adım daha yaklaştı. "Öyle değil." Aslında değildi. Asla da . "Birlikte çalışmak zorundayız, Pete. Siyasi tipler gelir ve gider. Sahada dolaşmazlar ya da hayatlarını tehlikeye atmazlar. Bunu biz yaparız. Ve size güvenebilmem gerekiyor."

"Yapabilirsin."

Homurdandı. "Hiç de öyle hissettirmiyor." "Her şeyi berbat ettim ama şimdi anlıyorum."

Bundan şüphe ediyordu. "Ne aldın?"

"Lila. Ona verdiğin tepki."

"Huh." Kollarını önünde kavuşturdu. "Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum. Açıkla."

"Onu orada görmek, o tornavidayı ölümüne tuttuğunu görmek Sanki bırakırsa Jared'in dirilip tekrar saldıracağını düşünüyor gibiydi."

Ginny bunu hayal edebiliyordu. Odada değildi ama o anı onunla birlikte yeniden yaşamakta hiç zorlanmadı.

"Muhtemelen bir parçası buna inanmıştır." Pete'in acı dolu ifadesi onu detaylandırmaya itti. "Onun yerinde olduğunuzu ve babanızın ihaneti yüzünden hayatınızın mahvolduğunu düşünün. Hayal edilebilecek en kötü şeyi yaptığını. Sonra yaptıkları anneni senden alıyor, güvenin ve güvenlik hissin onarılamaz bir şekilde zarar görüyor. Hayatınız kocanız tarafından yeniden altüst ediliyor ve güvenebileceğinizi düşündüğünüz tek kişi - kayınbiraderiniz - hepsinden daha kötü çıkıyor."

Kadının ortaya koyduğu gerçekçi senaryo karşısında irkilecek kadar akıllıydı. "Bu bir insana ne yapar?"

"Onları yener. Yardım almadan, muhtemelen onları kopmaya karşı daha savunmasız hale getirdi." Ryan'ın notlarında böyle yazıyordu. Lila kaybıyla hiç başa çıkamamıştı. Onu bastırmış, görmezden gelmiş ve TSSB, neye ihtiyacı olduğu duygusu ve gerçekliği çarpıtılana kadar iltihaplanmıştı.

Islık çaldı. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey. Birkaç gün evde kalıp kocamı ve oğlumu kızdırırım." "artık."

Alay etti. "Bekle, ciddi misin? Vaz mı geçeceksin?"

Güvenin yok olmasıyla birlikte, yapmak istediği son şey düşüncelerinin herhangi bir Pete'le paylaşmaktı. "Patronu duydun."

"Ne zamandan beri emirlere uyuyorsun?"

Ama yaptı. Mesele de buydu. Geçmişte bunun için para ödemişti. Bir milyonerin karısı ödemişti. Bu davaya farklı bir şekilde yaklaşmıştı, bu da çekip gitmesini zorlaştırıyordu. "Aaron ve Jared Payne yüzünden işimi kaybetmeyeceğim. Lila için de kaybetmezdim."

"Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi."

"Dersimi aldım." Neredeyse gülümsüyordu. Bu cümleyi ona yutturmaya çalışsa kocasının vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu.

"Hayır." Pete başını salladı. "Davayı izliyor olacaksın."

"Elbette." Bir haftalık ara ona, davayı bırakmadan önce Lila ve onun hayatı hakkında son bir şey daha öğrenme fırsatı verecekti.

Bölüm Altmış Bir

On Bir Gün Sonra

GINNY, Lila'nın evine dönmeden önce bir haftadan fazla zaman geçirmişti.

İnsanların bunun için onu övmesi gerektiğini düşünüyordu. Lila'nın komşusu çimenlikte sinsice ilerledi ve kapıya varmadan onu karşıladı. "Onu rahat bırakmalısın."

Onu bağırmaktan alıkoyan tek şey Charles'ın ziyareti öğrenip onu kovma ihtimaliydi. "Sadece son bir toparlama için buradayım. Soru sormak yok." Sahte bir teslimiyetle elini kaldırdı. "Söz veriyorum."

"Eğer yardım etmek istiyorsan, onları sokaktan uzaklaştır." Cassie, Lila'nın araba yolunun sonunda toplanan medya minibüslerine ve basına baktı.

Yakında yeni bir dehşetin büyüüne kapılıp yollarına devam edecekler ve Lila'yı yalnız bırakacaklardı. Ama o bu sürece yardımcı olabilirdi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Cassie gözlerini devirdi ve tepinerek uzaklaştı. "Evet, tabii."

Ginny eve dönüp baktığında ön kapının açık olduğunu ve Lila'nın orada durduğunu gördü. Bütün bu karmaşa sırasında verandada durduğu bir zamanı hatırlamıyordu.

Ginny araba yolundan Lila'ya doğru yürüdü. Gördüğü ilk şey çimenlerin üzerindeki tabelaydı. Sonra da ön pencerelerdeki açık perdeleri gördü.

"Komşularımı ziyaret etmek mi?" Lila'nın sesi bu fikir karşısında eğlenmiş gibiydi. "Taşınıyor musun?" Ginny ilk sorusunun böyle olmasını istememişti, ama işe yaradı.

"Burada olmak pek de rahatlatıcı değil."

Ginny, Lila'nın sesindeki alaycılığa gülümsedi. "Kahraman olmak zordur." "Bunu benim çatlak kaburgama anlat." Lila elini yanına koydu.

"Yaralanmaları duydum." Kırık kaburga. Çıkık omuz. Şok. Hepsi tıbbi raporda yazıyordu. "İyi misin?"

"Payne kardeşlerden son bir hediye." Lila geri çekildi ve Ginny'ye önden gitmesini işaret etti. "İçeri gel."

Ev çok sessizdi. Podcast ya da müzik sesi yoktu. Kutular her yere yığılmıştı. Çöp torbaları doldurulmuş ve kapatılmış, dışarı çıkmayı ya da bağışlanmayı bekliyordu. Ginny içindekilerden emin değildi, o yüzden sadece tahmin edebiliyordu.

Tekrar konuşmak için Lila mutfığa girene kadar bekledi. "Tüm bu olanlardan sonra evi satabilmek konusunda endişeli misin? Epey bir geçmişi var."

Lila lavaboya kullanılmış bir kahve fincanı koydu, muhtemelen komşununki. Dolaptan temiz bir tane aldı. "Başta endişelenmişim ama görünüşe göre seri katillere sağlıksız bir ilgi duyan insanlar için gelişen bir pazar var."

"Bu doğru olamaz."

Kupasını yeniden doldurdu. "Üç gün önce ilanı verdik ve Christina şu ana kadar biri şehir dışından olmak üzere iki teklif aldı."

"Lanet olsun."

"Benim hayat hikâyem çok kazançlı, genellikle başkaları için." Demliği havaya kaldırdı. "Kahve?"

Ginny başını salladı, sonra da dökmeyi kolaylaştırmak için bardağı tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Duymadın mı?" Tencereyi yere bıraktı ve tekrar Ginny'ye döndü. "Ryan yeni bir kitap anlaşması yaptı bile."

"Orospu çocuğu."

"Ben 'piç' kelimesini kullanıyordum ama senin kelimelerin de işe yarıyor." Lila fincanını kucakladı. "Bir gerçek suç, adli tıp *davas*ı kişisel içgörü şeyinin bir *parçasıydım*. Bunun için tonla para aldım."

Piç kurusu. "İnanılmaz."

"Öyle mi?"

"Belki de değil." Yeterince iyi görünüyordu ve doğru şeyler söylemişti. Konuşmayı seviyordu ve kendisini odadaki en önemli kişi olarak gördüğü belliydi... evet, Ginny Lila'nın onda ne bulduğunu anlamamıştı. "Sanırım birlikte değilsiniz."

"Hayır." Lila sırtını buzdolabına yasladı. "Jared'in telefonu yerleştirme itirafı sayesinde cezai suçlamalardan kurtuldu ve tam da istediği şeyi elde etti - gerçek bir suçun ön koltuğu."

Ölümün etrafında gelişen bu endüstri Ginny'nin hiç hoşuna gitmemişti. "Bu kansız."

"Bunun bir iş olduğu ve birlikte yatmaya devam edebileceğimiz konusunda ısrar etti." Ginny elindeki kupayla Lila'yı selamladı. "Çok nazik."

"Erkek zevkim berbat."

"Gerçekten öyle." Ginny bar taburelerinden birine oturdu. Orada böyle konuşurlarken, bu davanın karşıt taraflarında yer aldıklarını unutmak kolay olacaktı. İçeri giren biri onları dedikodu yapan iki arkadaş olarak görebilirdi. Ama bugün buraya gelmesinin nedeni bu değildi. Lila'nın bilmesine ihtiyacı vardı. "Sonunda iyi iş çıkardın."

Lila bardağının üstünden ona baktı. "Bunu nasıl anladın?" "Güven fonu."

"Aaron'ın güveni Jared'a gitti."

Ginny, Lila'nın ağzında küçük bir gülümsemenin belirip kaybolduğunu gördüğünü sandı. Oynadıkları oyun her neyse, belli ki henüz bitmemişti. Ginny elindeki son kartı da yere attı. "Jared Aaron'ın mirasçısıydı, ama kimse *senin* her zaman Jared'ın tek mirasçısı olarak listelendiğinden bahsetmedi. Aaron değil. Sen."

"Öyle görünüyor."

"Önce Aaron öldüğü için onun mirası Jared'a kaldı. Jared'in mirasçısı olarak, onun mirasını ve Aaron'dan ona gidecek olanı alacaksınız."

"Evet." Lila elindeki bardağı üzerine bıraktı.

"Evler, Jared'in diğer hesapları ve vakıfla birlikte yaklaşık on milyon dolardan bahsediyoruz." Pete, Charles'ın ofisine koşmak ve ona rakamı söyledikten sonra mal varlığını göstermek istemişti.

Ginny daha iyi biliyordu. Bu gerçek, oldukça cazip bir gerekçe sunsa da, önemli olmayacaktı. Daha fazla kalıntı arayışı devam etti. Herkes -belki o bile- davanın bu şekilde bitmesinden memnundu. Güzel, yaylı ama Aaron'ı kimin ve neden öldürdüğüne dair gerçek bir cevap yok.

"On bir milyona yakın."

Ginny odadaki duyguların değiştiğini hissetti. Etraflarını garip bir his sarmıştı. Gerçek bir gerilim değildi. Daha çok karşılıklı bir anlayış gibiydi. "Güzel bir maaş günü."

Lila yüzünü buruşturdu. "Bunun için çok çalıştım."

Kesinlikle öyle olmuştu ve bir şekilde yine de kahraman olarak çıkmıştı. "Sonunda her şeyin yoluna girmesi çok uygun oldu. Parayı kastediyorum. Cinayetler değil."

Lila başını salladı. "Payne kardeşler yine hiç uygun değillerdi."

"Doğru."

"Senin teorin nedir?" Lila gülümsedi ve tanıştıklarından beri ilk kez gerçek görünüyordu. Sıcak. "Bana söylemek istiyorsan söyle."

Neredeyse, ama henüz değil. "Neden onları öğrenir öğrenmez kardeşleri ihbar etmediniz?"

"Belki de yaptım." Omuz silkti. "Bilemezsin."

"Yapmamışsın gibi davranalım. Aaron'ı öğrendiğini ve beklediğini farz edelim."

"Teoriniz, her iki kardeşin de gerçekte kim olduklarını ve ne yaptıklarını bildiğim, ancak elde edeceğim faydayı en üst düzeye çıkarmak için birbiri ardına cinayetlerini planlayabilmek için bu bilgiyi polisten sakladığım yönünde mi?"

Senaryonun dilinden dökülme şekli. Kekelemedi ya da gülmedi. Sanki doğruymuş gibi heceledi... ve Ginny doğru olduğundan oldukça emindi. "Bu iyi bir teori."

"Bir psikopat olmam gerekirdi."

"Ya da çok zeki. Parçaların nasıl çalıştığını bilen, hukuk diploması olan biri." Ama bu işin sadece bir kısmıydı. Bu noktada durması onu hesapçı ve en çok parayla ilgilenen biri gibi gösteriyordu ve Ginny buna inanmadı. "Hayatındaki hasta adamlarla işi bitmiş ve daha fazla zarar vermeden onları ortadan kaldırmış bir kadın. Ve bunu yaparken büyük bir maaş günü kazandı."

"İlginç bir varsayım." Lila'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Özellikle son kısmı sevdim."

"İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

Lila kupayla oynadı. Kendi etrafında döndürdü ama bir daha eline almadı. "Bunu kanıtlayacak bir deliliniz var mı?"

"biliyorsun."

Lila uzun bir nefes verdi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Tobias'ın mağdur öğrencilere tazminat ödemesi ve onlara yardım etmesi için çalışmasını sağladım. Tereke yerleştikten sonra onlarla ilgilenilecek."

Elbette biliyordu. Ginny bunun olacağını tahmin etmeliydi. Kanlı para Lila'yı rahatsız edecekti.

"Karen, Julie ve Yara'nın aileleriyle de onların onuruna bir tür vakıf kurma konusunda temasa geçti."

Ginny kafasında hızlı bir hesaplama yaptı. "Kulağa on milyon dolar gibi gelmiyor."

"Yaklaşık yarısı." Lila artık neredeyse boş olan aile odasına göz gezdirdi. "Büyük evlere ve süslü saatlere ihtiyacım yok ama faturaları nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenmemek güzel olacak."

"Servetten kalan payınızın bir kısmını yardım almak için harcama şansınız var mı?"

Lila'nın gülümsemesi düştü. "Bahçıvan gibi mi?"

"Ryan bir pislik olabilir, ama bu sana koyduğu teşhisin yanlış olduğu anlamına gelmez." Ginny, Lila'nın vücudunun kapandığını görebiliyordu. Kıpırdamamıştı, ama ne zaman biri duygularını ya da sağlığını irdelese ortaya çıkardığı o kalkan kalkıyor ve orada kalıyordu. "Kurban olmak zorunda değilsin."

"Ben hayatta kalan biriyim."

O da Lila'yı böyle tarif ederdi. İleride biri ona bu dava hakkında soru soracak olsa bu kelimeyi kullanacaktı. "Doğru."

Gerginliğin bir kısmı Lila'nın omuzlarını terk etti. "Bu benim için yeterince iyi." "Tamam." Ginny tabureden indi ve el değmemiş kahvesini masanın üzerine koydu.

Lila'ya yaklaştı. "O zaman burada işimiz bitti."

"Gidiyor musunuz?"

"Veda etmeye geldim. Kazandığınızı bilmeniz için. Aaron'ı gerçekten kimin öldürdüğüne dair dava yavaş yavaş kapanacak ama ben gerçeği biliyorum. İkimiz de biliyoruz." Ginny bir ayrıntıyı daha hatırladı. "Peki ya Jared'in Brent'e tuzak kurduğunu itiraf ettiğine dair verdiğiniz bilgi? Bilgisayar analistleri bunun doğru olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorlar ama muhtemelen onu yapmadığı bir şey için hapse girmekten kurtardın."

Lila birkaç saniye Ginny'yi inceledi. Bakışlarının onun üzerinde dolaşmasına izin verdi. "Şerif sen olmalısın, Charles değil."

"Ben masa başı işi seven biri değilim."

"Sen bir lidersin. Bu davada tek kişi."

"Payne kardeşlerin ölümünü planladığınızı itiraf etmeye en fazla bu kadar yaklaşabileceğinizi varsayıyorum."

"Varsayımsal olarak, evet."

O zaman bunu alırdı. Yeterli olmasını sağlayacaktı. "Güle güle, Lila. Umarım nereye gidersen git aradığın şeyi bulursun."

"Dürüstçe mi? Saklamaya değer bir şey bulmaktan vazgeçtim."

"Umarım bu doğru değildir." Koridorda ilerlemeye başladı, zihninde bu sona katlanıp katlanamayacağını tartışıyordu. Aaron'la ilgili o son ipucuna izin verebilir miydi?

çekmeden orada oturmak. Ve günler önce Roland'a söylediği şeyin doğru olduğuna karar verdi; bunu yapabilirdi.

Lila'nın hapiste olması kimseyi daha güvende kılmayacaktı ve zaten onu oraya koyacak kanıtları da yoktu. Bir tür adalet yerini bulmuştu, ama Ginny'nin hayatını uğruna savaşıarak geçirdiği türden bir adalet değil. Kanunsuz adalet sadece daha fazlasını davet ediyordu ve eninde sonunda masumlar zarar görecekti ama bu tek bir vakaydı, ömür boyu sürecektir bir açıklama değildi.

Aaron ya da Jared Payne için asla yas tutmayacaktı. Bir dakika bile. O enerjiyi kurbanları için saklayacaktı. Hayatlarına nasıl devam edeceklerini bulmak zorunda kalan kazazedeler için. Bir sonraki dava için.

"Ginny?"

"Evet?"

Lila konuşmadan önce birkaç saniye tereddüt etti. "Pennsylvania'da Fischer'ın Çiftliği diye bir yer var. Bence Payne ailesinin cinayetleri uzun zaman önce, Aaron ve Jared daha küçükken, babaları ve diğer tarafa bakan bazı çok güçlü adamlarla başladı. Jared'in ilk kurbanı anneleri olabilir ama ailenin ilk kurbanı o değildi."

Düşünmüyordu. Biliyordu. Ginny bunu yüzünden anlayabiliyordu. "Bunu sana Jared mi söyledi?"

"Nasıl öldürüleceğini bir uzmandan öğrendi."

Daha fazla ceset. Daha fazla ölüm. Muhtemelen bunu hak eden aileler için daha fazla kapanış. "Bu bilgiyi FBI ile paylaşmadınız mı?"

"Size söylüyorum. Birinin o kadınların yanında olması gerekiyor. Bence doğru kişi sensin." Lila'nın başı yana düştü. "Bunu kefaretim olarak kabul et."

"Masum olduğumu sanıyordum."

"Ben öyle bir şey demedim." Lila mutfağa geri döndü. "Ama bitir şunu."

Altmış İkinci Bölüm

Ben Nia Simms ve Gone Missing, mahallenizde ve ülke çapında büyük ve küçük vakaları tartışan gerçek suç podcast'i. Ve bugün konuşacak çok şeyimiz var. Olaylar yıldırım hızıyla gelişti.

Seri genç kız tacizcisi Aaron Payne. Seri katil Jared Payne. Issızlığın ortasında bir kulübe ve ikisini de durduran bir kadın. Hatlar açık ve ...

Tamam, bana özel bir arayanımız olduğu söylendi. Millet, kimliği kontrol edildi ve iki kez kontrol edildi. Bu Lila Ridgefield.

Lila mı?

Podcast'inizi takip ediyorum. Karen, Yara ve Julie'yi haberlerde tuttuğunuz için teşekkür ederim.

Tabii ki. Sormam gerek-

Önce bir şey söylemek istiyorum, eğer olmazsa. Bana kahraman dediniz ama bu doğru değil. Övgü, baskıyı sürdüren dinleyicilerinize gidiyor. Böylesine korkunç bir kayıptan nasıl kurtulacaklarını düşünmek zorunda olan kayıp kadınların ailelerine. Samantha Yorke'a, çok cesur olduğu ve ortaya çıktığı için. Aaron'ın gerçek yüzünü ortaya çıkardı ve diğer kızların yardım almasını mümkün kıldı.

Tamam, sormama izin ver-

Ve Ginny Davis'e, Tompkins County Şerif Ofisi'nin Ceza Soruşturma Bölümü'ndeki kıdemli müfettişe. Bu davayı başından beri anlamıştı. Teorilerinin doğru olduğunu biliyordu ve asla pes etmedi. Tam da yetkili olması gereken kişi.

Bu harika. Şimdi, Lila . . . Lila mı? Pekala, dinleyiciler. Sanki sözümüz . Onu tekrar çalışacağım.

Lila telefonu kapattı. Her konuyu ele almış ve vurguyu olması gereken yere yapmıştı. Öldüren erkeklere ve fark yaratan kadınlara.

Artık Aaron ve Jared hakkında konuşmak yok. Asla. Kasabayı terk edip yeniden başlayabilirdi. Adını silip yeni bir hayat kurabilirdi. Kocasını ya da babası olmadan bir şeyler inşa edebilirdi. Çünkü yetki ondaydı.

Bir canavar ailesini ortadan kaldırmak ne kadar sürdü? İki ay. O kazandı.

Teşekkür

ÖNCELİKLE, İTHACA, NEW YORK'TAN ÖZÜR DILERİM. ÇOK GÜZELSİN. Ben üniversiteye gittim. Syracuse Üniversitesi'nin yakınlarında. Bu kitap için bir mekan bulma zamanı geldiğinde Ithaca aklıma geldi. Böylesine pastoral bir yerde çirkin bir şey kurma fikri bana cazip geldi. Ama aslında bu hikaye benim hayal gücümün ürünü. Benim, sizin değil.

Bu kitap için küçük bir fikir kıvılcımı, editörüm May Chen ile bir yazarlık konferansında yediğimiz öğle yemeği sırasında doğdu. Yıllardır romantik gerilim romanları üzerinde birlikte çalışıyorduk. Güncel okumalarımız hakkındaki olağan sohbetimiz "ya tamamen farklı bir şey yazsaydım . ." tartışmasına dönüştü. Nihayet aile içi gerilim romanımın neye benzeyeceğine karar verdiğimde aradığımız ilk kişi o oldu. Aslında tek kişi. Çünkü yeni bir tür deneyeceksem May'i ve tüm HarperCollins grubunu ekibimde istiyordum. Onlar da bunu istedikleri için minnettarım.

Menajerim Laura Bradford'a, bu kitap hakkında konuşurken beni dinlediği ve yeni şeyler denemek için dönme arzum üzerinde çalıştığı için çok teşekkür ederim. Desteğe ihtiyacım olduğunda, bunu sağlıyorsun. Bir tekmeye ihtiyacım olduğunda, nazıkçe veriyorsun. İkisi için de teşekkürler... ve bu kitabı sattığın için.

Kitap teklifini aldığımda arkadaşlarımla bir yazar inzivasındaydım (okuyun: vergiden düşülebilir tatil). Lauren Dane, Shannon Stacey, Jaci Burton, Vivian Arend, Angela James, Megan Hart ve Sarah Wendell'e orada oldukları, benimle kutlama yaptıkları ve beni "*bunu yapabilir miyim?*" paniğinden kurtardıkları için teşekkür ederim. Ayrıca, mesaj yoluyla haftalık teşvik sağlayan Jill Shalvis'e de teşekkür ederim.

Bu kitap hakkında konuşan, kitaptan heyecan duyan, kitabı inceleyen ve satın alan herkese teşekkür ederim. Minnettarım ve alçak gönüllüyüm.

Ve her zamanki gibi James'e teşekkürler. Sen olmasan bu kariyere sahip olamazdım.

Yazar Hakkında

DARBY KANE, eski bir dava avukatı ve şu anda ödüllü bir romantik gerilim yazarının takma adıdır. Pennsylvania doğumlu olan Darby, şu anda Kaliforniya'da yaşıyor ve soğuktan kaçıyor. Yazmadığı zamanlarda gerilim, polisiye ve gizem filmlerini izlerken bulunabilir. Açıkçası, ilgi alanları sınırlı.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

GÜZEL KÜÇÜK EŞ. Telif Hakkı © 2020 HelenKay Dimon tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak fotoğrafı© Kiukson/iStock/Getty Images

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı ARALIK 2020 ISBN: 978-0-06-301641-5

Sürüm 10212020

ISBN 978-0-06-301640-8 (ciltsiz)

Baskı ISBN: 978-0-06-308013-3 (uluslararası baskı)

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF,

Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

